WILLIAM GIBSON

VIRTUÁLFÉNY

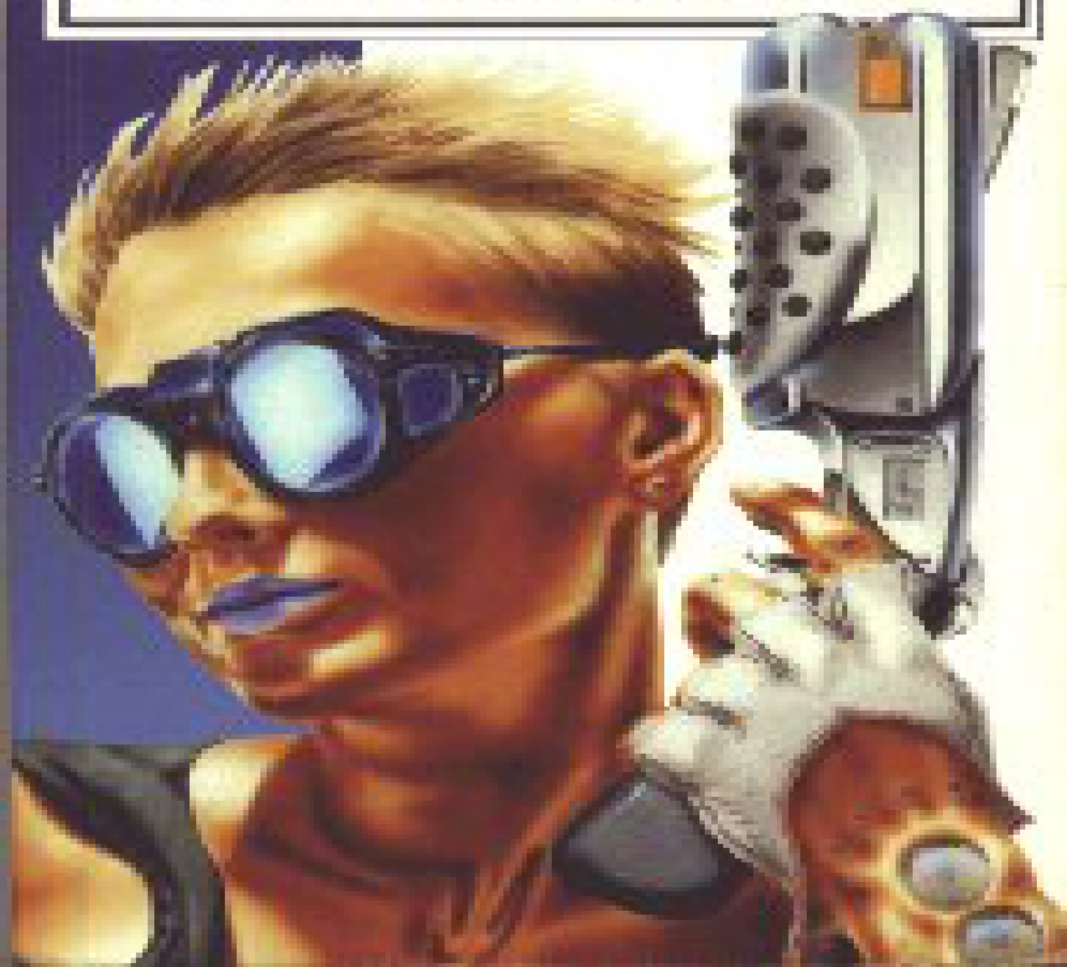

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Gibson új regénye a XXI. század első évtizedébe, egy neurománc — ciklusnál közelebbi jövőbe vezet. Hősei egy széthullóban lévő világ információfogyasztó polgárai, akik gyorsan élnek, de nem lehetnek sem gyorsabbak, sem okosabbak a mindenütt jelenlévő számítógépeknél…

- William Gibson
  -
  - 1. Az óriások fénylő húsa
  - 2. Cirkálás a Stukkerfejjel
  - 3. Egy unalmas party
  - 4. Karrier lehetőségek
  - 5. Hay Problemas
  - 6. A híd
  - 7. Örülök, hogy boldogulsz
  - 8. Másnap reggel
  - 9. Amikor a diplomácia kudarcot vall
  - 10. A modern tánc
  - 11. Címek
  - 12. Szemmozgás
  - 13. Hidegrázás
  - 14. Érzéstelen
  - 15. A tíz-tizenötösben
  - 16. Napraforgó
  - 17. A csapda
  - 18. Dinamó
  - 19. Szupergolyó
  - 20. A nagy üresség
  - 21. Megértő értetlenek
  - 22. Subadub
  - 23. Fejesugrás
  - 24. A Középső Pillér Dala
  - 25. Evező nélkül
  - 26. Színesbőrűek
  - 27. Vihar után
  - 28. LB
  - 29. Sétálóutca
  - 30. Lelkek karneválja
  - 31. A sofőr felőli oldal
  - 32. Fallonville
  - 33. Notebook

○ 34. Éden
○ 35. A vágyköztársaság
○ 36. Notebook (2)
○ 37. Century City
○ 38. Csodamérföld
○ 39. Ünnep egy szürke napon
○ Köszönetnyilvánítások

William Gibson
Virtuálfény

Garry Gaetano Bandlerának a főjampecnek barátunknak

1. Az óriások fénylő húsa

A futár az üveg—, argon—, préseltplasztik réteghez szorítja a homlokát. Elnézi ahogy a helikopter vadászó darázsként oldalazva befogja a várost — potroha alatt egy sima fekete fegyvergondolában a halál függ.

Órákkal korábban rakéták hullottak az északi külvárosra; hetvenhárman meghaltak, de a gyilkosságokért még senki sem vállalta a felelősséget. Ám itt a Lázaro Cárdenason a tükrös ziggurátok együtt lebegnek az óriások fénylő húsával, visszaverik az éjszaka álomzárótüzét a várakozó *avenidák* felé — megszokott dolog, vég nélküli világ.

Az ablakon túl a levegő minden fényforrást megérint egy halovány hepatikus fényudvarral, a barnás ragyogásba egy csipetnyi, alig észrevehető sárgás árnyalat lopakodik. Az éjszaka lencséjébe befészkelik magukat az emésztőkből behömpölygő bélsárhó száraz pelyhei.

A futár lehunyja a szemeit, és a klímaberendezés háttér-sziszegésére irányítja a figyelmét. Tokióba képzeli magát: ez a szoba a régi Imperial valamelyik új szárnyában van. Látja magát Chiyoda-ku utcáin, a nyöszörgő vonatok alatt. Vörös papírlámpák szegélyeznek egy szűk utcát.

Kinyitja a szemeit.

Mexico City még mindig a helyén van.

A nyolc üres palack, nyolc plasztik miniatúra, gondosan elrendezve áll a kávézóasztalon; japán vodka, „Viszlát Lazac”, a neve sokkal idegesítőbb, mint az utóíze.

A konzol fölötti monitoron, a krémszínű mozdulatlanságba dermedt *ptichkák* várnak rá. Amikor felveszi a távirányítót, éles arccsontjaik hullámzani kezdenek a szeme mögötti űrben. A fiúik a háttérből lépnek előre, és fekete bőrkesztyűt hordanak. Szláv arcok, előhívják egy gyermekkor elfelejtett szilánkjait: a fekete kanális bűzét, az eldübörgő vonat alatt remegő acél hangját, egy fagyos parkra néző lakás magas, régi mennyezetének képét.

Huszonnyolc perifériális kép keretezi a buzgón párosodó oroszokat. Az egyiken meglátja az alakokat, amik valami ázsiai komp füsttől fekete fedélzetén utaznak.

Kinyit egy újabb kis palackot.

A *ptichkák* most jól olajozott gépként bólogató fejjel elnyelik arrogáns, önimádó barátaikat. A kamera beállítási szöge a szovjet moziipart idézi.

A tekintete az NHK Időjárásjelentésre vándorol. Kansason egy alacsony nyomású front halad át. Mellette egy kísértetiesen nyugodt

iszlám pasas fáradhatatlanul ismételgeti Isten neveit egy kalligráfiáról.

Vodkát iszik.

TV-t néz.

Éjfél után a Liverpool és a Florencia kereszteződésében egy fehér Lada hátsó üléséről kibámul a Zóna Rosára; frissen borotvált állán egy nanoporikus svájci gázálarc feszül.

Minden elhaladó arc maszkot visel; a szájak és az orrok szűrők alatt rejtőznek. Némelyik álarc a Halottak Napjának tiszteletére a vigyorgó cukor koponyák ezüstgyöngyös állkapcsaira emlékeztet. Bármilyen is a formájuk, a gyártóik mindig elismétlik velük kapcsolatban a szokásos, kétes, kötelező kijelentéseket a viroidokról.

Régebben eszébe jutott, hogy megszökik az egyformaság elől, talán felfedez valami szépséget vagy múló érdeklődést, de itt csak maszkos arcok vannak, meg a saját félelme, és a fények.

Egy ősrégi amerikai autó tép ki az Avenida Chapultepecből, befordul a sarkon; kólaszínű gyanta és poros tükörszilánkok fedik az egészet; csak a szélvédője látszik ki a koszos rétegből, de ez is fekete és üvegcsillogású. és legfeljebb olyan átlátszó, mint egy tintapaca; a férfit a naszád fegyver-gondolájára emlékezteti. Érzi, hogy ez a karnevál-szellem, ez a Cadillac, ez az olajfaló, ezüstmozaik köntösbe burkolózó relikvia fokozatosan felerősíti értelmetlen félelmét, ami lassan szilárd meggyőződéssé válik. Miért engedik meg, hogy még ez is beleokádja a mocskát az amúgy is elviselhetetlen levegőbe? Ki ül benne, ki gubbaszt a fekete szélvédő mögött? Remegve az elhaladó kocsi után néz.

— Az az autó… — Azon kapja magát, hogy előredől, és a sofőrje széles barna nyakához beszél, meg a hatalmas fülcimpákhoz, amelyek a szálloda ajándékboltjában látott agyagköcsög füleire emlékeztetik.

— *El coche* — mondja a sofőr, és hátrafordul. A futár csak most látja, hogy a fickó nem visel maszkot.

Még egyszer megpillantja a tükrös Cadillac-et, amin mielőtt eltűnik, még megvillannak az egyik nightclub rubinvörös lézerfényei.

A sofőr rábámul.

Szól a sofőrnek, hogy vigye vissza a szállodához.

Felriad a fémhangú álomból — valami európai repülőtér csempézett folyosóit látta; a háttérben elmosódott alakok végezték a beszállás néma rituáléját.

Sötétség. A klímaberendezés sziszegése.

A gyapjútakaró érintése. A telefonja a párna alatt. A forgalom hangjai, amit letompítanak a gázzal megtöltött ablakok. Minden feszültsége, minden félelme semmivé vált. Eszébe jut az átrium bár. Zene. Arcok.

Megérzi belső egyensúlyát, a ritka kiegyensúlyozottságot. A békéből ennyit ismer.

És, igen, a telefonja mellé dugva itt van a szemüveg. Előhúzza, és a Prága óta valahogy megmaradt bűnös gyönyörrel szétnyitja a szárait.

Majdnem egy teljes évtizede szerette már a nőt, bár nem ilyen mércével mérte az időt. De sohasem vett egyetlen új szoftvert sem, és a fekete plasztik keret egyre többet vesztett a fényéből. A címkéjén már olvashatatlanná vált a felirat, olyan sok ehhez hasonló szobában vette már elő, és annyit szorongatta éjszakánként.

Jó ideje azt szerette, ha a nő csendben van. Már nem helyezte be a sárguló audio-dugaszokat. Megtanulta, hogyan beszélhet hozzá, hogyan suttoghat neki, miközben előrepörgeti az unalmas bevezető részeket, és ahhoz a holdfényes, hegyes tájhoz ér, ami nem Hollywood, és nem Rio volt, hanem a kettő puhán fókuszolt digitális keveréke.

A nő mindig a kanyonhoz vezető út melletti fehér házban vár rá. Gyertyákkal. Borral. Mattfehér testén sötét gyöngyruha — a fekete gyöngyök olyan puhán és simán feszülnek a tökéletes fehérséghez, a combjaihoz, akár egy kígyó hasához a foltok.

A távolban a gyapjútakaró alatt a férfi kezei megmozdulnak.

Később, ahogy egy másik álom felé sodródik, a párnája alatt egyszer felbúg a telefon.

— Igen?

— Visszaigazoljuk a San Francisco-i járatra történt helyfoglalást — mondja valaki. Vagy egy nő, vagy egy gép. A férfi megérint egy gombot, feljegyzi a járatszámot, jó éjszakát kíván, majd a sötétítő függönyök mellett beszitáló fényben lehunyja a szemeit.

A nő fehér karjai a teste köré fonódnak. A szőkesége örökkévaló. A férfi elalszik.

2. Cirkálás a Stukkerfejjel

Az IntenSecure minden harmadik műszakban rendbetetette a kocsijait, — egy hatalmas, speciális autómosóban intézték a dolgot, Colby mellett — pedig a húsz réteg kézzel felvitt nedves, szalmasárga viaszréteg miatt az ember nem is koszolhatta össze őket igazán.

Azon a novemberi estén, amikor a Vágyköztársaság megszüntette fegyveres járőri karrierjét, Berry Rydell a kelleténél egy kicsit korábban érkezett.

Szerette az autómosó szagát. A mosóautomatába valami rózsaszínű anyagot szórtak, ami leoldotta a kocsikról az utakon rájuk rakódott koszréteget — ennek a szaga egy nyári munkát juttatott eszébe, amit Knoxwille-ben vállalt az utolsó iskolaév után. A meló annyi volt, hogy kint a Jefferson Davis-en le kellett vakarniuk a régi Safeway házait. Az építészek azt akarták, hogy tiszták legyenek a salakbeton falak — a legtöbbjük valóban szürke volt, de a panelek illesztésében, meg a repedésekben itt-ott maradt egy kevés a régi rózsaszín festékből. Az építészek különben Memphisből érkeztek, állandóan fekete öltönyt, meg fehér gyapjúinget hordtak. Az ingük biztos többe került, mint az öltönyük, de legalább ugyanannyiba. Nyakkendőt sosem kötöttek, és nem gombolták ki az ingük legfelső gombját. Rydell akkor arra gondolt, minden építész így öltözködik. Most, hogy L.A.-ben lakott, már tudta, hogy tényleg így van. Véletlenül kihallgatta, hogy az egyik pasas elmagyarázza a munkavezetőnek, hogy amit ők csinálnak az nem más, mint az *anyagszerkezet kitétele az idő próbájának*. Rydell arra gondolt, hogy ez hülyeség, de tetszett neki az elnevezés — úgy hangzott, mint az, ami a TV-ben mutogatott, utcára kitett vénemberekkel szokott történni.

A lényeg azonban az volt, hogy több ezer négyzetlábnyi felületről le kellett kaparni azt a szaros régi festéket azokról a szaros salakbeton tömbökről. Egy hosszú rozsdamentes rúd végére szerelt oszcilláló szórófejjel csinálták a dolgot. Ha úgy gondolták, hogy a munkavezető nem figyeli őket, megcéloztak egy másik srácot, és a szórófejből kispriccelt harminc láb hosszú szivárvánnyal le lehetett mosni róla a napkrémet. Rydell és a barátai mind valami színes krémet kentek magukra, így jól lehetett látni, hogy a célpont testét hol van még valami lemosandó folt. A sok szórakozás miatt Rydellt Buddy Criggerrel együtt kirúgták. Bánatukban átmentek a Jeff Davis másik végére, besöröztek, és Rydell azzal a Key West-i lánnyal töltötte az éjszakát. Életében akkor aludt először nővel.

Most pedig itt volt, Los Angelesben, és egy hatkerekű, húsz réteg, kézzel felhordott lakktól csillogó Hotspur Huszárt lovagolt. A Huszár egy páncélozott Land Rover volt, egyenes úton száznegyven

mérfölddel is ment — persze csak akkor, ha az ember talált egy elég hosszú egyenes útszakaszt, ahol felpörgethette. Hernandez, Rydell műszakvezetője szerint az ember nem bízhat meg semmiben, amit az angolok csináltak, és nagyobb egy kalapnál; főleg akkor nem, ha azt akarja, hogy tényleg működjön a cucc, amikor szükség van rá. Hernandez szerint az IntenSecure jobban tette volna, ha izraeli, vagy legalább brazil kocsikat vesz. Különben is: ki találhatta ki, hogy Ralph Lauren egy tankot tervezzen?

Rydell nem tudta, de ez az állandó mosatás már tényleg sok volt. Azzal magyarázta, hogy a fejesek valószínűleg azt akarják elérni, hogy az embereknek azok a nagy barna United Parcel kamionok jussanak eszükbe a kocsikról, de közben azt is szerették volna, hogy valami olyasmire hasonlítsanak, amit az episzkopális templomokban lehet látni. Hogy ne legyen túl sok aranyozás a logón. Hogy egy kicsit visszafogott legyen az egész.

Az autómosóban főleg mongol emigránsok dolgoztak, akik nemrég jöttek át, és csak nehezen jutottak munkához. Munka közben azon a hülye torokhangon énekeltek — Rydell szerette hallgatni őket. Arra nem jött rá, hogy csinálják; a hangjuk olyan volt, mint a levelibékáké, csakhogy ezek egyszerre két hangot eresztettek ki magukból.

A mongolok a kocsi oldalán levő krómozott dudorokkal pepecseltek. A bigyók tulajdonképpen elektromos tömegoszlató rudak voltak, és csak azért krómozták le őket, hogy jobban nézzenek ki. A Knoxville-i zavargáselhárító kocsikat is ellátták elektromos készülékekkel, de ott az öntözőrendszert is hozzákötötték, ami benedvesítette a tüntetőket. Az a módszer sokkal keményebb volt.

— Itt írd alá — mondta a műszakvezető. Csendes, fekete srác volt, Andersonnak hívták. Nappal orvostanhallgató volt, és mindig úgy nézett ki, mintha két napja nem aludt volna.

Rydell elvette a tömböt és a fénytollat, és aláírta a szignóplakettet. Anderson átadta neki a kulcsokat.

— Pihenned kéne egy kicsit — mondta Rydell. Anderson fáradtan elvigyorodott. Rydell a Stukkerfejhez lépett, és deaktiválta az ajtóriasztót.

Belül, a szélvédő fölötti lemezre valaki zöld filctollal ráírta, hogy „Stukkerfej”. A név ezután rajtamaradt a kocsin, de csak Sublettnek tetszett. Sublett texasi volt, annak idején valami nyomorult lakókocsitáborban élő videó-szektától lépett meg. Azt állította, hogy az anyja be akarta zsuppolni a seggét a gyülekezetbe — senki sem tudta, hogy ez alatt pontosan mit ért.

Sublett nem szívesen beszélt a dologról, de Rydell gyanította, hogy azoknak az embereknek a videó nem volt más, mint az Úr kedvenc kommunikációs eszköze, a monitort pedig amolyan

folyamatosan égő csipkebokornak tartották.

— Az Úr benne van a részletekben — jelentette ki egyszer Sublett. — Csak nagyon közelről kell nézned, hogy észrevedd.

Bármilyen formája volt ennek hitnek, az egyszer biztos volt, hogy Sublett jobban rajongott a televízióért — főleg azokat a csatornákat bámulta, amik csak, és kizárólag régi filmeket játszottak —, mint bárki más, akivel Rydell valaha találkozott. Sublett egyszer azt mondta, hogy az egyik japán rémfilmben nevezték Stukkerfejnek a robottankot. Hernandez szerint maga Sublett írta fel a kocsira a nevet, de Sublett ezt tagadta. Hernandez párszor rászólt, hogy vakarja le a feliratot, de Sublett rá se hederített. A zöld filctollal írt betűk a helyükön maradtak. Rydell mindenesetre biztos volt benne, hogy Sublett túlságosan tiszteli a törvényeket ahhoz, hogy bármilyen vandálkodásra képes legyen. A filctoll tintája különben is megölte volna Sublettet.

Sublettnek komoly allergiái voltak. Egy csomó olyan tisztítószer, meg oldat volt, amitől rohamot kapott — még arra sem lehetett rávenni, hogy akár egyszer belépjen a kocsimosóba. Az allergiái fényérzékennyé tették, ezért tükrös kontaktlencséket kellett hordania. Ezekkel, meg fekete IntenSecure egyenruhájával és száraz szőke hajával úgy nézett ki, mint valami Klan-seggű náci robot. A Sunset bizonyos üzleteiben ez bizonyos problémákat okozhatott — elég nehezen hitték el neki, hogy csak egy kis ásványvizet, vagy Coke-ot akar venni. Rydell azonban mindig örült, ha Sublettel lehetett egy műszakban, mert keresve sem lehetett volna nála érzőbb szívű bérzsarut találni. És még őrült sem volt. Rydell számára mindkét tulajdonság előnyösnek számított. Hernandez szerint DélCal-ban még azt is komolyabban megvizsgálták, hogy ki lehet fodrász, és ki nem.

Az IntenSecure komolyabb beosztású munkatársai között sokan voltak, akik korábban — csakúgy, mint Rydell — valamilyen rendőri munkát végeztek. Némelyikük a Los Angeles-i rendőrségnél szolgált. Ha a cég szabályzata nem mondta volna ki, hogy az alkalmazottak nem hordhatnak maguknál kézifegyvert, az emberek teleaggatták volna magukat gyilokszerszámokkal. Az öltözők bejáratában fémdetektorokat helyeztek el, és Hernandez fiókja általában tele volt az elkobzott tőrökkel, kábítópisztolyokkal, boxerekkel, csizmaszár-késekkel, meg egy halom olyan holmival, amit a jelzőberendezés kiszúrt. Mint péntek reggelenként egy Dél-Miami-i középiskolában. Hernandez a műszak után mindenkinek mindent visszaadott, de amikor az embereknek hívásra kellett menniük, csak a Glockjaikat meg a puffogtatókat vihették magukkal.

A Glock szabvány rendőrségi darab volt, legalább húsz éves típus; az IntenSecure azoktól a rendőrőrsöktől vásárolt össze egy kamionra valót, amiknek tellett arra, hogy áttérjenek a hüvely nélküli muníció használatára. Aki komolyan vette a szabályzatot, az a

plasztikpisztolytáskában tartotta a Glockját, a pisztolytáskát pedig hozzászigetelőszalagozta a kocsi középső konzoljára. Amikor valakinek hívásra kellett mennie, az pisztolytáskástól levette a konzolról a stukkert, és hozzátapasztotta az egyenruhán külön erre a célra elhelyezett tépőzárhoz. Elvben a kocsin kívül csak akkor lehetett az embereknél fegyver, ha ténylegesen *intézkedtek*.

A puffogtató nem is számított lőfegyvernek, legalábbis a törvény szerint nem, de egy közelről leadott pörkölés bárki arcát lerágta volna. Izraeli zavargáselhárító készülék volt, sűrített levegővel működött, és ujjnyi vastag, újrafeldolgozott gumiból készül kockákat nyomott ki magából. Úgy nézett ki, mintha egy rohamfegyver, meg egy ipari szegecselőpisztoly keveréke lenne, csak éppen élénksárga plasztikból készült. Ha az ember meghúzta a ravaszt, egymás után köpte ki magából a gumilövedékeket. Ha valaki értett a használatához, még egy utcasarkon is be tudott lőni vele: elég volt ha úgy célzott, hogy a lövedékek egy sima felületre vágódjanak, és onnan rápattanjanak a célra. Közvetlen közelről egy sorozattal egy rétegelt falemezt is ketté lehetett vágni vele, de harminc lépésnyi távolságból is komoly sebeket okozott. Azért kellettek, mert elméletben az ember úgysem sűrűn találkozott össze fegyveres bűnözőkkel, és a puffogtató használatával a bérzsaru kevesebb kárt tudott okozni a kliensben, vagy a kliens tulajdonában. Ha azonban mégis fegyveresekkel kellett elbánni, ott volt a Glock. A cég elméletében az már nem szerepelt, hogy a bűnözők valószínűleg hüvelynélkülivel lövöldöznek, és az sem, hogy a komolyabban felszerelkezett rosszfiúk igencsak kemények, narkósok, embertelenül gyorsak, és általában pszichopaták.

Knoxwille-ben rengeteg narkós pszichopata volt. Az egyik miatt Rydellt felfüggesztették. Egyszer be kellett törnie egy lakásba, amiben egy Kenneth Turvey nevű géplakatos a barátnőjét, meg két kissrácot tartott fogva. Turvey mindenáron az elnökkel akart beszélni. Fehér volt, *vézna,* egy hónapja nem fürdött, és a mellére rá volt tetoválva az Utolsó Vacsora. Egészen friss tetkó volt; még nem gyógyultak be a hegek. Az alvadt vérréteg alatt Rydell meglátta Jézust — nem volt arca. Az apostoloknak sem volt.

— A francba! — mondta Turvey, amikor meglátta Rydellt. — Én csak az elnökkel akarok beszélni. — Meztelenül, keresztbe tett lábakkal ült a barátnője díványán. Az ölében egy hosszú, szigetelőszalaggal teleragasztgatott, pipához hasonló valami hevert.

— Megpróbáljuk elhozni magának az elnöknőt — mondta Rydell. — Ne haragudjon, hogy ilyen sokáig tart, de be kell tartanunk a szolgálati utat.

— Az Isten verje meg! — mondta Turvey fáradtan. — Hát senki sem érti meg, hogy engem az Úr küldött? — A hangja nem volt különösebben dühös, inkább csak fáradt. Rydell az egyik nyitott ajtón

át benézett a lakás egyetlen hálószobájába. Turvey barátnője a hátára fordulva a padlón feküdt, az egyik lába töröttnek látszott. Rydell nem látta az arcát, de azt igen, hogy nem mozog. Hol lehetnek a kölykök?

— Az meg mi? — kérdezte Rydell, és a Turvey ölében fekvő tárgyra mutatott.

— Egy puska — felelte Turvey. — Éppen erről kell beszélnem az elnökkel.

— Még sosem láttam ilyen puskát — mondta Rydell. — Mit lehet kilőni belőle?

— Grapefruit konzerveket — mondta Turvey. — Kemény, mint a beton.

— Nem hülyéskedsz?

— Nézd meg — mondta Turvey, és a vállához emelte a tárgyat. Volt valami bonyolult elsütőszerkezete, meg valami krokodilcsipeszhez hasonlító ravasza. Két hajlékony cső vezetett ki belőle. Rydell azt is látta, hogy hova: a padlón, a dívány mellett egy nagy kanna állt. Gázolaj volt benne.

Rydell a barátnő poros poliészter szőnyegén térdelve figyelte a cső mozgását. Olyan vastag volt, hogy bele tudta volna dugni az öklét. Végignézte, ahogy Turvey kiválaszt egy célpontot, és a nyitott ajtón keresztül a hálószobában levő beépített szekrényre céloz.

— Turvey — hallotta a saját hangját. — Hol vannak azok az istenverte kölykök?

Turvey megmozdította a csipesz-ravaszt, és egy gyümölcslé-konzerv méretű lyukat ütött a beépített szekrény ajtajára. A kölykök odabent voltak. Valószínűleg sikítoztak, de Rydell nem emlékezett rá, hogy hallotta. Később az ügyvédje arra hivatkozott, hogy abban a pillanatban nem egyszerűen süket volt, hanem szonikusan indukált catalepsiát kapott. Turvey találmánya csak pár decibellel volt halkabb, mint a tömegoszlató kábítógránát. De Rydell nem emlékezett rá. Arra sem emlékezett, hogy fejbe lőtte Kenneth Turveyt. Semmire sem emlékezett. A kórházban tért magához. Bement hozzá egy nő a *Pácbakerült zsaruk*tól — ez volt Rydell kedvenc show-műsora — de azt mondta, addig nem beszélhetnek, míg nem tárgyal Rydell ügynökével. Rydell közölte, hogy neki nincs ilyesmije. A nő azt felelte, hogy tudja, de egy ügynök nemsokára fel fogja hívni.

Miközben a kórházban feküdt, Rydellnek egyfolytában az járt a fejében, hogy valamikor az apjával mindig megnézte a *Pácbakerült zsarukat.*

— Egyáltalán miféle pácról van szó? — kérdezte végül. A nő elmosolyodott.

— Bármi is legyen, Berry, valószínűleg nagy lesz a gond. Rydell a nőre pislantott.

— Hogy hívják?

— Karen Mendelshon — felelte a nő. Nem úgy nézett ki, mintha Knoxville-ből, vagy Memphisből érkezett volna.

— Maga a *Pácbakerült zsaruktól* jött?

— Igen.

— És mit dolgozik nekik?

— Ügyvéd vagyok — mondta a nő. Rydell addig még egyszer sem találkozott ügyvéddel, de azután az eset után elég sok dolga akadt velük.

A Stukkerfej monitorai jellegtelen folyékony kristály lapok voltak. Amikor Rydell bedugta a kulcsot, beütötte a biztonsági kódot, és elindított egy rendszerellenőrzést, életre keltek. A hátsó lökhárító alatt elhelyezett kamerákat szerette a legjobban: piszok könnyűvé tették a parkolást; az ember pontosan láthatta, hogy merre tolat. Amíg az autómosóban volt, nem jöhetett létre az összeköttetés a Halálcsillaggal — az épületben túl sok volt az acél, és különben is Sublett munkája volt, hogy a fejszettjén keresztül tartsa a kapcsolatot az ilyesmikkel.

Az IntenSecure pihenőjében kiragasztottak egy feliratot, hogy a cég megtiltja, hogy bárki Halálcsillagnak nevezze a Halálcsillagot, mégis mindenki, még a Los Angeles-i rendőrség is ezen a néven emlegette. A hivatalos elnevezése Dél-Californiai Geoszinklinikális Rendfenntartó Szatellit volt.

Rydell a műszerfal monitorait figyelve óvatosan kitolatott az épületből. A Stukkerfej iker kerámiahajtóművei elég újak voltak ahhoz, hogy viszonylag halkan működjenek; Rydell még a nedves betonpadlón végiggördülő kerekek surrogását is jól hallotta.

Sublett az épület előtt várt; ezüst szemeiből visszaverődött a tolatóreflektorok vörös fénye. A háta mögött éppen lement a nap, az ég színei élénkebbek voltak, mint amilyennek az ember egy szabvány serkentőkoktéltól látni szokta. Ahogy Rydell eltolatott mellette, Sublett hátralépett; ügyelt rá, nehogy a kerekekről akár egyetlen csepp nedvesség is ráfröccsenjen. Rydell is vigyázott, mert semmi kedve sem volt kórházba cipelni a texasit a kiújult allergiájával.

Rydell megvárta, míg Sublett felhúz egy egyszerhasználatos sebészkesztyűt.

— Sz'asz — mondta Sublett, és bemászott a helyére. Becsukta maga mögött az ajtót, majd lehúzta, és gondosan összehajtva egy Cipzárerszénybe tette a kesztyűit.

— Nem ment rád egy csöpp se — mondta Rydell. Mindig ámulattal figyelte, hogy Sublett milyen gondosan kezeli a kesztyűit.

— Gyerünk, haver — mondta Sublett kedvesen. Elővett egy csomag hipoallergén gumit, és kinyomott egy darabot a bliszteréből. — Hogy van a jó öreg Stukkerfej?

Rydell elégedetten végignézett a monitorokon.

— Nem túl rosszul.

— Remélem, ma éjjel egyetlen francos bunkerházhoz sem kell kimennünk — mondta Sublett a gumin csámcsogva.

Sublett utálta a bunkerházakat. Azt állította, a kirabolt házakban mérgező a levegő. Rydell szerint ez ostobaság volt, de túl fáradt volt ahhoz, hogy vitatkozzon rajta. A bunkerházak nagyobbak voltak a többi háznál, többe kerültek, és Rydell úgy gondolta, a tulajdonosaik sokat költhettek a levegő tisztántartására is. Sublett szerint azonban aki ilyen házat épít, csak paranoiás lehet, és ha egy kis esze van, mindent gondosan bezárt, és nem keringteti a levegőt. Ezért aki oda belép, könnyen megmérgeződhet.

Ha voltak is bunkerházak Knoxville-ben, Rydell nem tudott róluk. L.A.-re jellemző dolognak tartotta az ilyesmit. Először Sublettől hallott róluk, aki már majdnem két éve dolgozott az IntenSecure-nak, de eddig főként nappal Venice környékén járőrözött. Amikor egyszer egy hívásra ki kellett mennie az egyik bunkerházhoz, Rydell alig hitt a szemének. Az épület szintjei egymás és a föld alatt voltak, és mintha egy kibombázott vegytisztító üzem alá építették volna. A falakat hántolt farönkök, meg fehér gipszvakolat takarta, és az egész tele volt török szőnyegekkel, *hatalmas* festményekkel, meg olyan bútorokkal, amikhez hasonlót még nem is látott.

Valami nem stimmelt a hívással. Először házi perpatvarnak tűnt a dolog, olyasminek, amikor a férj pofon vágja a feleséget, az asszony meg rátenyerel a gombra, de a végén elintézik egymás közt az ügyet. De lennie kellett valami ügynek, mert valaki megnyomta a gombot, és senki sem válaszolt a 2.8 másodperccel későbbi kódolt válaszhívásra. Lehet, hogy a nő összekeverte a készüléket a telefonnal, gondolta Rydell, és azon nyomott meg egy gombot. Azon az éjszakán „Bazi George" Kechakmadzével volt szolgálatban. A grúznak sem tetszett a dolog.

— Megnéztük őket, haver, elvégre előfizetők. Senki sem vérzik, szóval eltűnünk innen, rendben? — kérdezte Bazi George, miután benéztek a házba.

Rydellnek feltűnt a nő ideges tekintete, a furcsa mozdulat, amivel a nagy fehér köntösét összefogta a nyakán. A férje is fehér köntöst viselt, meg drága szemüveget, és szőrös, vastag lábai voltak. Valami nem stimmelt velük, de Rydell nem tudta, mi lehet az. Igaz, azt sem értette, hogyan élnek. Úgy látszott, pontosan úgy, ahogy az ember a TV-ben látja. De mégsem teljesen úgy.

Ha az ember így nézte a világot, L.A. tele volt rejtélyekkel. Meg se lehetett volna számolni a furcsaságokat.

Ennek ellenére szeretett a városban kocsikázni. Nem akkor, amikor el kellett jutnia valahová, hanem akkor, amikor csak úgy cirkálhatott a Stukkerfejjel. Ráfordult a La Cienegára — a műszerfalon

a kis zöld jelzőfény ugyanezt tette.

— *Tiltott Zóna* — mondta Sublett. — Herve Villechaize, Susan Tyrell, Marie-Pascal Elfman, Viva.

— Viva? — kérdezte Rydell. — Úgy mint éljen? Mi éljen?

— Viva. Színésznő.

— Film? Mikor csinálták?

— 1980-ban.

— Akkor még meg se születtem.

— A TV-ben nem múlik az idő, Rydell.

— Haver, már azt hittem, kezded elfelejteni a neveltetésed, meg minden. — Rydell megszüntette az oldalsó ablak tükrösítését, hogy jobban szemügyre vehesse a nyitott, rózsaszínű Daihatsu Sneaker-ben elhúzó vöröshajú lányt. — Különben egyszer sem láttam ezt a filmet. — Az estének ebben az órájában az autós nők ugyanolyan jól néztek ki, mint minden más Los Angelesben. Az egészségügyi miniszter megpróbálta betiltatni a nyitott tetejű kocsikat; állítólag a használatukkal megnövekedett a bőrrák-ráta.

— *Végjáték*. Al Cliver, Moira Chen. George Eastman. Gordon Mitchell. 1985.

— Akkor már két éves voltam — mondta Rydell. — De ezt sem láttam.

Sublett elhallgatott. Rydell megsajnálta. A texasi másról nem nagyon tudott beszélni. A rokonai odahaza, a lakókocsitáborban biztos mind a két filmet látták. Meg még többet is.

— Hát… — mondta Rydell, hogy megpróbálja felélesztени a beszélgetést. — Tegnap este láttam egy régi filmet…

Sublett felélénkült.

— Melyiket?

— Nem t'om — mondta Rydell. — Egy L. A.-i fickóról szólt, aki találkozott egy lánnyal. Azután felvett egy nyilvános telefont, mert csörgött. Késő este. Egy pasas volt a vonalban, valami rakétakilövő állomásról telefonált, és azt mondta, hogy mindenüket ráhajigálták az oroszokra. Az apját akarta felhívni, vagy a bátyját, vagy ilyesmi. Azt mondta, hogy „nemsokára vége lesz a világnak”. A fickó, aki felvette a telefont, meghallotta, hogy katonák mentek a pasas mellé, és hogy lelőtték. Mármint azt a pasast, aki telefonált.

Sublett lehunyta a szemeit, és végigpörgette belső adatbankjának feljegyzéseit.

— Igen? És mi volt a vége?

— Nem t'om — mondta Rydell. — Elaludtam. Sublett kinyitotta a szemeit.

— Ki szerepelt benne?

— Nem t'om.

Sublett üres tekintetű ezüstszemei hitetlenkedve tágra meredtek.

— Jézusom, Berry! Nem lenne szabad TV-t nézned, ha nem figyelsz rá!

Miután lelőtte Kenneth Turveyt, nem volt sokáig kórházban. Alig két napig tartották bent. Az ügyvédje, a nagy Aaron Pursley szerint jobb lett volna, ha tovább bent marad, mert akkor hivatkozni lehetett volna a poszttraumatikus sokkja elhúzódására. De Rydell gyűlölte a kórházakat, és különben sem érezte túl rosszul magát; egyszerűen csak nem tudott visszaemlékezni, hogy mi történt. Meg aztán ott volt mellette Karen Mendelsohn, hogy kisegítse a bajból, meg ott volt az új ügynöke, Wellington Ma, hogy mindent elintézzen a *Pácbakerült zsaruk* többi emberével, akik között egy sem volt olyan rendes, mint a hosszú, barna hajú Karen. Wellington Ma kínai volt, Los Angelesben lakott, és — Karen állítása szerint — az apja tagja volt a Nagy Kör bandának. A nő megkérte Rydellt, hogy ezt semmiképp ne említse meg a kínai előtt.

Wellington Ma névkártyája négyszögletes, rózsaszínű, szintetikus kvarc-szelet volt, lézerrel gravíroztatta bele a nevét, a „Ma-Mariano Ügynökség" feliratot, egy Beverly Boulevard-i címet, meg egy csomó telefonszámot és postacímet. Rydell még a kórházban megkapta: a GlobEx-szel érkezett, a saját szürke kis lakkborítékjában.

— Úgy néz ki, mintha borotválkozni lehetne vele — jegyezte meg Rydell.

— Kétség sem fér hozzá, meg tudná tenni — felelte Karen Mendelsohn. — De ha a tárcájába teszi és ráül, szilánkokra törik.

— Akkor meg mi értelme?

— Azt várják magától, hogy *vigyázzon* rá. Nem fog másikat kapni.

Rydell nem is találkozott Wellington Mával, legalábbis addig nem, amíg Karen egyszer be nem vitt hozzá egy kis diplomata táskát, meg egy szem-font. Rydell akkor beszélhetett először az ügynökével, aki ki sem mozdult az L.A.-i irodájából. Ez volt a legélesebb telepresence képátviteli összeköttetés, amiben Rydellnek valaha része volt. Még azt is látta, hogy Ma irodájának ablaka egy Noxzema-korsó színű piramisra nyílik. Megkérdezte Wellington Mát, hogy mi az. Ma azt felelte, hogy a régi Design Center, ami újabban bevásárlóközpont, és hogy Rydellnek mindenképpen meg kell majd néznie, ha L.A.-be megy — amire talán nem is kell olyan sokáig várnia.

Turvey barátnője, Jenni-Rae Cline egy sor gondosan megszerkesztett vádhalmazt zúdított Rydellre, az Ügyosztályra, Knoxville városára, meg egy szingapúri cégre, annak a háznak a tulajdonosára, amiben a lakását bérelte. Összesen kábé húszmillió kártérítést követelt.

Rydell, mivel pácbakerült zsaru volt, örült, hogy a *Pácbakerült zsaruk* mellé állt. Első lépésként felfogadták Aaron Pursleyt — Rydell a

show-ból természetesen tudta, hogy ki a fickó. Pursley haja ősz volt, a szeme kék, az orrával gyújtást lehetett volna hasogatni. Farmert hordott, Tony Lama csizmát, meg gyapjúból készült, cowboy fazonú menedzser ingeket, és navajo-ezüst keskeny nyakkendőket. Híres volt, és már több Rydellhez hasonló zsarut megvédett az olyan emberektől, mint Turvey barátnője, meg az ügyvédje volt.

Jenni-Rae Cline ügyvédje azt állította, hogy Rydellnek egyáltalán nem lett volna szabad bemennie abba a lakásba, mert ezzel a tettével veszélybe sodorta a nő, meg a gyerekei életét, ráadásul menet közben megölte Kenneth Turveyt. Mr. Turveyt képzett szakmunkásként írta le, aki keményen dolgozott, szerető apja volt a kis Rambónak és Kellynek. Turvey állítólag újrakeresztelkedett keresztény volt, leszokott a 4-Thiobuscaline-ról, és a családja egyetlen támasza volt.

— Leszokott a narkóról? — kérdezte Rydell Karen Mendelsohntól a reptér szolgálati lakás-szárnyában levő szobájában, amikor a nő megmutatta neki a Jenni-Rae ügyvédjétől érkezett faxot.

— Állítólag éppen azon a napon volt egy ex-narkós találkozón — mondta Karen.

— És mit csinált ott? — kérdezte Rydell. Eszébe jutott a száradó vér alatt díszelgő Utolsó Vacsora.

— A *mi* tanúink szerint mindenki előtt bevett egy leveseskanálnyi szert, erőszakkal felfurakodott a pódiumra, és harminc percen keresztül Millbank elnöknő harisnyanadrágjáról, meg a nemzőszervei állítólagos állapotáról beszélt. Ezek után letolta a nadrágját, maszturbált, de nem járt sikerrel, majd elhagyta az Első Baptista Templom alagsorát.

— Jézus — mondta Rydell. — És mindez az ex-narkósok gyűlésén történt?

— Ott — felelte Karen Mendelsohn. — A jelek szerint Turvey műsora több embernél visszaesést váltott ki. Természetesen ki fogunk küldeni egy ügyvédekből álló bizottságot, hogy hallgassák ki a találkozó résztvevőit.

— Remek — mondta Rydell.

— Jól érv lesz a bíróság előtt — mondta a nő. — Ha egyáltalán odakerülünk, amire nincs sok esély.

— Turvey nem szokott le a narkóról — jelentette ki Rydell. — Amikor a dolog történt, még annak az adagnak a hatása sem múlt el, amit utoljára az orrába tömött.

— Valószínűleg így van — mondta a nő. — De tagja volt a Sátánizmus Felnőtt Túlélői elnevezésű szervezetnek, ami szintén érdeklődni kezd az ügy iránt, ezért Mr. Pursley és Mr. Ma úgy véli, ha a lehető leghamarabb eltűnünk innen, Berry. Maga és én.

— És mi lesz a tárgyalással?

— Az Ügyosztály felfüggesztette magát, még semmivel sem

vádolták meg, és az ügyvédje neve Aaron, két a-val, Pursley. Bármikor elmehet innen, Berry.

— L.A.-be?

— Csakis.

Rydell a nőre nézett, és eszébe jutott, amit Los Angelesről tudott, a TV-ből.

— Mit gondol, tetszeni fog nekem?

— Eleinte — felelte a nő. — Valószínűleg a város is meg fogja kedvelni. Én már most megszerettem magát. így történt, hogy Rydell ágyba bújt egy ügyvéddel, akinek olyan szaga volt, mint egymillió dollárnak, aki mocskosul beszélt, és olasz, milánói fehérneműt hordott.

— *Tuti gyilkosság.* Cyrinda Burdette, Gudrun Weaver, Dean Mitchell, Shinobu Sakamaki. 1997.

— Nem láttam — mondta Rydell, és kihörpintette az utolsó csöpp tejes jégkását a termosza műanyag tetejéből.

— Mama látta Cyrinda Burdette-et. Abban a kis bevásárlóközpontban, Waco mellett. Az autogramját is megszerezte. Ott tartotta, ahol Wayne Fallon tiszteletes hologramját, meg az imazsebkendőit. Mindenhez volt egy imazsebkendője. Egy a lakbérhez, egy, hogy távol tartsa az AIDS-et, a TB-t…

— Igen? Hogy használta őket?

— A készülék tetején tartotta mindet — magyarázta Sublett, és egy karcsú, áttetsző palackból kiitta a négyszer desztillált víz maradékát.

A Sunsetnek ezen a részén csak ezen az egy helyen árultak kaját, de Rydell nem bánta. Közvetlenül egy autós kávézó mellett volt, és a sarki parkolóban leállíthatták a kocsit. A fickó, a parkoló üzemeltetője mindig örült, ha látta őket.

— Az ima-zsepi nem tartja távol az AIDS-et — mondta Rydell. — Oltasd be magad, mint mindenki más. És oltasd be az anyádat is. — A tükörtelenített ablakon keresztül egy betonfal előtt meglátta J. D. Shapely utcai síremlékét. Az épületből, ami valamikor azon a helyen állt, csak ez az egy fal maradt meg. Nyugat Hollywoodban sok ilyet lehetett látni. Az emléktábla alá valaki neonrózsaszín festékkel felsprézte, hogy „SHAPELY EGY FASZSZOPÓ KÖCSÖG VOLT”. A betűk három láb magasak voltak. A felirat után egy rózsaszínű szívet festettek. A szív alá Shapely képével díszített képeslapokat ragasztottak, meg fényképeket — olyan emberekét, akik valószínűleg már nem éltek. Csak az Isten tudhatta, hány millióan haltak meg. A járdán, a fal tövében fonnyadt virágok, gyertyacsonkok, meg más ilyesmi hevert. A képeslapokban volt valami, ami megborzongatta Rydellt; a fickót úgy ábrázolták rajtuk, mintha Elvis, meg valami

katolikus szent keveréke lett volna. Vékony volt, a szemei meg túl nagyok. Rydell Sublettre nézett.

— Haver, hiszen te még be se oltattad a segged! Csak a fehér vérhülyeségeidnek köszönheted, hogy nem kaptad el.

Sublett összehúzta magát.

— De az a vakcina *él,* haver. Egy kórokozó!

— Persze, hogy az — mondta Rydell. — De semmit sem csinál veled. Még mindig egy rakás öreg járkál, aki megkapta. Szerintem kötelezővé kéne tenniük az oltást.

Sublett megvonta a vállát.

— Fallon tiszteletes mindig azt mondta, hogy…

— Fallon tiszteletes kapja be — mondta Rydell, és rácsapott az indítógombra. — Az a mocsok rengeteg pénzt csinál azokból az imazsepikből, amiket elad az anyádhoz hasonlóknak. Te is tudtad, hogy marhaság az egész, különben nem jöttél volna ide.

Rydell sebességbe tette a Stukkerfejet, és belekanyarodott a Sunset forgalmába. Jó dolog Hotspur Huszárt vezetni: az emberek majdnem mindig beeresztik az embert a sorba.

Sublett feje mintha a vállai közé süllyedt volna, amitől úgy nézett ki, akár egy rémült, acélszemű egerészölyv.

— Ez nem ilyen egyszerű — mondta. — Arról van szó, amin felnőttem, aminek neveltek… Az *egész* nem lehet marhaság, nem igaz?

Rydell sajnálkozva ránézett.

— Nem — mondta. — Azt hiszem, nem feltétlenül kell mindennek annak lennie, csak…

— Téged minek neveltek, Berry? Rydellnek el kellett gondolkodnia a válaszon.

— Republikánusnak — mondta végül.

Az összes újdonság közül Karen Mendelsohn volt a legjobb. Rydell úgy érezte, idővel mindent meg tud majd szokni. Például azt, hogy business-class-en repült, és a *Pácbakerült zsaruk*tól kapott egy DélCal MexAmeriBank kártyát.

Amikor először, abban a Knoxville-i szolgálati lakásban együtt volt a nővel, Rydell megpróbálta megmutatni az oltási igazolványait (az Ügyosztály megkövetelte a munkatársaitól, hogy beoltassák magukat, különben nem részesülhettek volna biztosításban). A nő csak nevetett, és azt mondta, a német nanotech majd mindennek a gondját viseli. Megmutatta Rydellnek a cuccot: egy olyan átlátszó fedelű dobozban volt, mint az elemes gyorsfőző fazekak. Rydell már hallott ezekről az izékről, de még egyet sem látott. Úgy tudta, annyiba kerülnek, mint egy kisebb autó. Valahol arról is olvasott, hogy mindig testhőmérsékleten kellett tartani őket.

Úgy látta, mintha az a micsoda mozogna a dobozában. Fakó,

medúzaszerű izé volt. Megkérdezte a nőtől, hogy igaz-e, hogy tényleg él. Karen azt felelte, hogy ez így nem igaz, de *majdnem* él, és hogy a legnagyobb része szubcelluláris automata. Azt is elmondta, hogy Rydell nem is fogja érezni, hogy *ott* van.

Nem akarta a férfi előtt felrakni, inkább bement a fürdőszobába. Amikor kilépett, és nem volt más rajta, csak fehérnemű, Rydellnek meg kellett tanulnia, hogy hol van Milánó. Közben tényleg nem érezte, hogy az az izé ott van. *Tudta,* de elég hamar megfeledkezett róla.

Másnap reggel átrepültek Memphisbe, utána pedig felszálltak az Air Magellán L.A.-be induló gépére. A business-class azt jelentette, hogy az ember előtti ülés hátuljába sokkal jobb technikát építettek be — Rydell rögtön megszerette a telepresence készüléket, amivel rá lehetett hangolódni a gép külsején elhelyezett szervós kukkolókra. Karen utálta használni a kis VirtuFaxot, amit mindig a retiküljében hordott, ezért kapcsolatba lépett a Los Angeles-i irodájával, és az ülés hátulján elhelyezett monitorra kérette a reggeli postáját. Gyorsan átfutotta az üzeneteket, utána pedig telefonált, faxokat küldözgetett, és Rydellre hagyta, hogy *ooh*-kat, meg *ah*-okat nyöszörögjön a kukkolók által közvetített képek láttán.

Az ülések nagyobbak voltak, mint azokon a gépeken, amikkel Rydell Floridába, az apjához szokott repülni. Az étel is jobb volt, a pia meg ingyenes. Rydell hármat vagy négyet legurított, utána elaludt, és csak akkor kelt fel, amikor már valahol Arizona fölött jártak.

Los Angelesben furcsa volt a levegő, és valahogy a fény is más volt. California sokkal zsúfoltabb és zajosabb volt annál, amire Rydell számított. A reptéren a *Pácbakerült zsaruk* egyik embere várt rájuk; egy gyűrött, fehér kartonlapot tartott a kezébe, amire piros filctollal a MENDELSOHN nevet írták. Az „S” betűt fordítva pingálták fel rá. Rydell elmosolyodott, bemutatkozott, és kezet rázott a fickóval. A férfin látszott, hogy tetszik neki a dolog. Megmondta a nevét. Szergejnek hívták. Amikor Karen megkérdezte tőle, hogy hol az a kibaszott kocsi, Szergej elvörösödött, és azt mondta, egy perc alatt előkeríti. Karen nem köszönte meg neki. Ahogy előkerültek a csomagjaik, a fickóval együtt kimentek a parkolóba. Karen azt mondta, nem akar tovább abban az állatkerti tömegben maradni. Szergej bólintott. Megpróbálta összehajtogatni a kartonlapot, hogy beletegye a zakója zsebébe, de túl nagy volt. Rydell eltűnődött, hogy Karen miért lett hirtelen ennyire harapós. Talán csak az utazás merítette ki. Rydell Szergejre pislantott, de a pasas ettől még idegesebb lett.

Miután megkapták Karen két fekete bőrkofferjét, meg a puhafedelű Samsonite-ot, amit Rydell a vadiúj hitelkártyájával vett, a két férfi az összes csomagot kivitte az épületből. Átmentek egy kocsifeljárón. A levegő a szabadban ugyanolyan volt, mint odabent,

csak forróbb. A parkolóban egy automata folyamatosan azt ismételgette, hogy a fehérrel jelzett részeken csak ki- és bepakoláshoz lehet megállni. A szervizúton egy csomó kocsi körözött helyre vadászva, gyerekek sírtak, nagy halom poggyászok mellett emberek ácsorogtak, de Szergej pontosan tudta, hova kell menniük. Átsétáltak az út túloldalán álló garázsba.

Szergej kocsija hosszú volt, fekete, német, és látszott rajta, hogy valaki Q-Tippel meg meleg nyállal gondosan megpucolta. Amikor Rydell kijelentette, hogy szívesen utazna az anyósülésen, Szergej újra elpirult, és betuszkolta hátra, Karen mellé. A nő ezt mulatságosnak találta, és felnevetett — Rydell ettől valahogy jobban érezte magát.

Ahogy kifordultak a garázsból, Rydell észrevett két zsarut egy METRO felirat hatalmas, rozsdamentes acél betűi mellett. Mindketten légkondicionált sisakot viseltek, és egy vénembert bökdöstek a gumibotjaikkal, de nem látszottak különösebben dühösnek. Az öreg térdig érő farmert hordott, és az arca mindkét felére egy-egy jókora tapaszt ragasztott — az ilyesmi majdnem mindig bőrrákot jelent. Annyira le volt égve a bőre, hogy nehéz lett volna megmondani, hogy fehér volt, vagy mi. A vénember és a két zsaru mellett embertömeg áramlott a lépcsőkön a METRO felirat alá. Mindenki kikerülte őket.

— Üdvözöllek Los Angeles-ben — mondta a nő. — Örülj, hogy nem földalattival kell menned.

Azon az estén azon a helyen vacsoráztak, amiről Karen azt állította, valamikor Hollywood volt. Aaron Pursley is velük tartott. Egy Tex-Mex étterembe ültek be, a North Flores Street-en. Rydell még sosem evett jobb Tex-Mex ételt. Úgy egy hónappal később, a születésnapján megpróbálta elvinni oda Sublettet — fel akarta vidítani egy kicsit az otthonára emlékeztető ízekkel —, de az ajtónálló egyszerűen nem eresztette be őket.

— Teltház — mondta.

Rydell a kirakatüvegen keresztül látta, hogy elég sok szabad asztaluk van. Még korán volt, és alig akadt egy pár vendég.

— És azok? — kérdezte, és az üres asztalokra mutatott.

— Foglaltak — mondta a férfi.

Sublett erre kijelentette, hogy különben sem tartotta valami jó ötletnek, hogy csípős kaját egyenek…

A legjobban azt szerette, amikor a Stukkerfejjel cirkálhatott a dombokon, meg a kanyonokban. Különösen teliholdas éjszakákon.

Időnként előfordul, hogy az ember lát bizonyos dolgokat, de mégsem lehet benne biztos, hogy tényleg látott-e valamit, vagy sem. Egy teliholdas éjszakán ahogy Rydell befordult a Stukkerfejjel egy sarkon, a kocsi reflektorainak fénye egy meztelen nőre esett. Az út közepén állt, és úgy remegett, mint az országutakon átkelő, a hirtelen

világosságtól megriadt szarvasok. Csak egy pillanatig volt ott, de Rydellnek ez is éppen elég volt ahhoz, hogy meglássa hogy ezüstszarvai vannak — vagy valami felpödört peremű kalapot hordott? —, és hogy valószínűleg japán. Ezt akkor egyszerűen hihetetlennek tartotta. Rydell azt is látta, hogy amikor észrevette őt — Rydell látta, hogy észrevette őt —, a nő elmosolyodott. Azután egyszerűen eltűnt.

Sublett is látta a nőt, de a látvány csak arra volt jó, hogy eluralkodjon rajta valami vallásos rémület ekszтázisa. Hirtelen eszébe jutott minden horror-film, amit látott, és az egész összekeveredett azzal a sok ostobasággal, amit Fallon tiszteletes összehordott a boszorkányokról, az ördögimádókról, meg a Sátán hatalmáról. Egy egész hétre való rágógumit összerágott, be nem állt a szája, úgyhogy a végén Rydellnek rá kellett szólnia, hogy duguljon már el.

Rydell az elillanó nőre akart gondolni; fel akarta idézni, hogy milyen volt, el akart tűnődni azon, hogy mit keresett ott, és hogyan tűnt el. Sublett az anyósülésen reszketett, Rydell pedig megpróbált pontosan visszaemlékezni, hogy is volt az, hogy a nő az egyik pillanatban még ott volt, utána hirtelen és egyszerűen *nem volt ott.* Az egészben az volt a vicc, hogy kétféleképpen is emlékezett a dologra — nem úgy, mint Kenneth Turvey lelövésére, amire *egyáltalán* nem emlékezett, pedig éppen elégszer hallotta a produkciós asszisztensek meg a hálózati ügyvédek verzióit, sőt. még a *Pácbakerült zsaruk* változatát is látta (igaz, ez sohasem került adásba). Először is úgy emlékezett rá, hogy a nő egyszerűen lement az út melletti lejtőn. Azt már nem tudta volna megmondani, hogy lefutott, vagy lelebegett. Másodszor úgy emlékezett a dologra, hogy a *nő felugrott* — tudta, nem éppen ez a legmegfelelőbb szó erre a mozdulatra — az út másik oldalán emelkedő töltésen, valahogy átröppent a holdfényben ezüstösen csillogó porral belepett növényeken, egyetlen szökkenéssel megtett negyven lábnyi távolságot — pedig ő legfeljebb öt, ha volt — és egyszerűen eltűnt.

Egyáltalán volt valaha egyetlen japán nőnek is olyan hosszú, göndör haja? Lehetséges, hogy a lábai közt sötétlő szőrzet felkiáltójel-alakúra volt borotválva?

Rydell a Wilshire-ön, abban non-stop nyitvatartó orosz boltban vett Sublettnek négy csomag különleges gumit. Teljesen megdöbbentette, milyen sokba került.

Rydell más dolgokat is látott a kanyonokban, különösen akkor, amikor a temetőbe vezényelték ki járőrözni. Főleg tüzeket látott, kis tüzeket, mégpedig olyan helyeken, ahol semmiféle tűz sem lehetett. Meg időnként fényeket az égen, de Sublett úgy tele volt a lakókocsitáborban belétömött szarral, hogy Rydell inkább már hallgatott, ha észrevett valamit.

Időnként, amikor a dombon jártak, eszébe jutott az a nő. Nem tudta, hogy mi lehetett, és valami furcsa, meglepő ok miatt nem is törődött vele, hogy ember volt-e egyáltalán, vagy sem. Azt viszont sosem érezte, hogy rossz volt. Inkább egyszerűen csak más.

Szóval, ezek után most a kocsit vezette, és Sublettel együtt unta az egész szart, és még nem sejtette, hogy ez az utolsó éjszakája, amikor az IntenSecure alkalmazásában állva járőrözött. A hold nem világított, de a ritkán tiszta égen látszott egy pár csillag. Öt perc volt hátra az első házellenőrzésükig, ami után vissza kellett kanyarodniuk Beverly Hills felé.

Menet közben a Testkalapácsnak nevezett japán sportról beszélgettek. A Testkalapács a tradicionális testedzési módszerekkel nem sokat ígért művelőinek, akik egy teljesen új úton érhettek el eredményeket. Főként azokat a srácokat hódította meg, akik vállalkoztak rá, hogy beoltassák magukat brazil magzati szövetekkel, és megerősítették a csontvázukat a reklámokban „teljesítőképesség-növelő anyagnak" neveztek.

Sublett kijelentette, hogy szerinte ez is a Sátán találmánya.

Rydell azt mondta, inkább Tokió újabb franchise művelete.

Stukkerfej pedig így szólt:

— Többszörös gyilkosság, túsz-szedés folyamatban. A túszok között az előfizető kiskorú gyermekei. Benedict Canyon. Az IntenSecure-tól felhatalmazást kaptak halált okozó, ismétlem: halált okozó intézkedések megtételére.

A műszerfal pedig úgy megvilágosodott, mintha valami ósdi videojáték monitora lenne.

A végén úgy sült el a dolog, hogy Rydellnek nem volt ideje megszokni sem Karen Mendelsohnt, sem a business-class utazásokat, de mást sem.

Karen az ikszedik emeleten, Century City II-ben, a Csöppben lakott, ami úgy nézett ki, mint valami áramvonalas, félig átlátszó zöld didkó. Ez volt a harmadik legmagasabb épület az L.A. medencében. Megfelelő fényviszonyok között majdnem teljesen keresztül lehetett látni rajta, és ki tisztán ki lehetett venni a három gigantikus tartóoszlopát. Mind a három akkora volt, hogy ha beletettek volna egy hagyományos felhőkarcolót, még hely is maradt volna. A három oszlopban rézsútosan haladó liftek voltak; Rydellnek arra sem maradt ideje, hogy ezeket megszokja.

A didkót egy rozsdamentes bevonattal ellátott réz mellbimbóval is ellátták. A „mellbimbó" olyan volt. mint azok a kínai kalapok, de több futballpálya elfért volna alatta. Karen apartmanja száz másik ugyanolyan drága lakosztállyal, tenisz klubokkal, bárokkal, éttermekkel, meg egy bevásárlóközponttal — itt csak az előre

leszurkolt tagsági díj megfizetése után lehetett vásárolni — együtt ezalatt volt. Karen lakása az épület szélén volt; — a zöld falba hatalmas, ívelt ablakokat süllyesztettek.

A lakásban minden fehér volt, különböző árnyalatú fehér, kivéve persze a ruháit — mindig feketében járt —, a bőröndjeit — ezek is feketék voltak —, meg a kedvenc bő bársonyköntöseit — ezeknek olyan színük volt, mint a száraz zabpehelynek.

Karen azt mondta, a lakás stílusa Agresszív Retro Hetvenes Évek; egy kicsit már kezdte unni. Rydell meg tudta érteni, miért, de úgy gondolta, tapintatlanság lenne, ha ezt közölné.

A hálózat neki West Hollywood egyik szállodájában szerzett szobát. A hotel úgy nézett ki, mint a szabványos ravatalozók, de sosem töltött benne sok időt. Az Ohio-i Dilis Zsernyák ügy kirobbanásáig főleg Karennél lakott.

A Dilis Zsernyák ügy első harmincöt áldozatának megtalálása nem sokat használt Rydell pácbakerült zsaru karrierjének. Már az is ártott neki, hogy a helyszínre elsőként érkező rendőrtisztek — China Valdez őrmester, és Norma Pierce tizedes — az egész Cincinnati-i rendőrség legcsinosabb tagjai voltak („képernyőre születtek”, jegyezte meg az egyik produkciós asszisztens, de Rydell az adott körülmények között abszurdnak találta ezt a kijelentést). Azután az áldozatok száma emelkedni kezdett, és a végén túlszárnyalta az addig felderített és ismert összes sorozatgyilkosság rekordját. Kiderült, hogy valamennyi áldozat gyerek volt. Ezután Valdez őrmester a poszt-traumássá vált, bedilizett, bement az egyik belvárosi mulatóba, és szétlőtte az egyik ismert gyerekmolesztáló pederaszta mindkét térdkalácsát. A fickó meglepően visszataszító alak volt, a Zselébab gúnynévre hallgatott, és semmi köze sem volt a Dilis Zsernyák ügy gyilkosságaihoz.

Aaron Pursley közben elutazott Cincinnati-be, méghozzá egy olyan repülőgépen, amin és amiben egyetlen darabka fém sem volt, így Karen a szemére tapasztotta a tele-szemüveget, és nonstop egyszerre legalább hat emberrel beszélt, miközben Rydell a nagy fehér ágy szélén ült, és kezdett megbarátkozni a gondolattal, hogy valami megváltozott.

Amikor Karen végül levette a szemüveget, mozdulatlanul ült a helyén, és a fehér falon függő fehér festményt bámulta.

— Van már gyanúsított? — kérdezte Rydell. Karen úgy nézett rá, mintha akkor látná először.

— Gyanúsított? Már a *vallomást* is megszerezték… Rydellt megdöbbentette, hogy a nő hirtelen milyen öregnek látszik, és eltűnődött, hogy tulajdonképpen mennyi idős lehet. Karen felállt, és kiment a szobából. Öt perccel később egy másik fekete ruhába tért vissza.

— Csomagolj. Most nem maradhatsz itt. — Ezután elment. Semmi

csók, semmi viszlát. Annyi Rydell felállt, bekapcsolta a TV-t, meglátta a Dilis Zsernyák ügy gyilkosait. Hárman voltak. Rydell szerint ugyanúgy néztek ki, mint bárki más — a hétköznapi emberek teljesén egyformák a TV képernyőjén.

Rydell a nő egyik zabpehely köntösében ücsörgött, amikor a két bérzsaru kopogás nélkül belépett a szobába. Az egyenruhájuk fekete volt, és olyan fekete, magasszárú, kevlár talpbetétes rohamrendőr bakancsot viselték, amit Rydell is hordott, amikor Knoxville-ben járőrözött. A betétnek akkor volt haszna, ha valaki alulról lőtt az emberre, mert így nem tudta szétdurrantani a talpat.

Az egyik fickó éppen egy almát evett. A másik kábítópálcákat tartott a kezében.

— Sz'asz haver — mondta az első, teli szájjal. — Meg kell mutatnunk neked a kijáratot.

— Nekem is volt ilyen cipellőm — mondta Rydell. — Made in Portland, Oregon. A CostCo-nál 299 dollár.

A pálcás elvigyorodott.

— Csomagolsz?

Rydell csomagolt. Mindent összeszedett, ami nem fekete, fehér, vagy zabpehelyszínű volt. A cuccot a saját kék Samsonite-jába gyömöszölte.

A pálcás bér zsaru őt figyelte, a másik a lakásban sétálgatott, és közben megette az almáját.

— Kinek dolgoztok, fiúk? — kérdezte Rydell.

— Az IntenSecure-nak — mondta a pálcás.

— Aztán milyen cég az? — Rydell becipzárazta a táskáját. A férfi megvonta a vállát.

— Szingapúri — mondta a másik fickó, a nadrágja zsebéből elővett egy használt papírzsebkendőt, és belecsomagolta az almacsutkát. — A mienk minden nagyobb épület, lakótömb, meg ilyesmi. — Gondosan a kikeményített fekete egyeninge mellzsebébe dugta az almacsutkát, közvetlenül a bronzjelvény alá.

— Van pénzed a metróra? — kérdezte Mr. Pálca.

— Van — mondta Rydell, és a hitelkártyájára gondolt.

— Akkor jobb, ha eltűnsz, különben leszólnak a főseggfejek, és ki kell hajítanunk innen.

Egy nappal később a hálózat visszavonta Rydell MexAmeriBank kreditkártyáját.

Hernandez tévedett az angol gyártmányú zsarukocsikkal kapcsolatban, gondolta Rydell, miközben hatkerék meghajtásra kapcsolta a Hotspur Huszárt, és érezte, hogy a Stukkerfej úgy tapad az útra, mint egy ikermotoros, háromtonnás pióca. Még sohasem kapcsolt rá ennyire.

Sublett felkiáltott, amikor a biztonsági hevederek automatikusan megfeszültek, és kirántották szokásos ábrándozásából.

Rydell a poros gizgazzal benőtt leállósávba kormányozta a Stukkerfejet, és hetven mérfölddel elhúzott egy muzeális Bentley bal oldala mellett. Egy pillanatra látta a kocsi egyik nőutasának halálra rémült arcát. Sublettnek közben sikerült rácsapnia a vörös plasztiklapra, ami aktiválta a villogó fényt, meg a szirénát.

Egyenes úton kellett repeszteniük. Semmi forgalom. Rydell padlóig nyomta a pedált. Sublett furcsán nyöszörögni kezdett; a dupla kyocera erősödő keramikus nyüszítésével keveredve kísérteties volt a hang. Rydell rájött, hogy a texasit teljesen maga alá gyűrte a dolog súlya, és hogy valami lakókocsitáborbeli nyelven énekel, amit csak Fallon tiszteletes elsötétített agyú hívei ismertek.

De… Nem. Amikor oldalra fordult, és Sublett ajkaira nézett, látta, hogy a texasi az előfizető adatait sorolja, ahogy kilistázódnak a monitorra. A szeme úgy kidülledt, hogy majd' kiestek az ezüst kontaktlencséi. Rydell azt is észrevette, hogy miközben olvas, Sublett megtölti kopott, másodkézből szerzett Glockját. Hosszú fehér ujjai az elképzelhető legnagyobb pontossággal mozogtak, és valahogy olyan ösztönösen, mintha csak egy szendvicset kellene csinálniuk, vagy egy újságot kellene összehajtaniuk.

Ez tényleg félelmetes volt.

— Halálcsillag! — ordította Rydell. Sublett feladata volt, hogy mindig a fülében tartsa a dugaszokat, és hallgassa a szatellit adásait, meg a Valódi Zsaruk belereccsenő szövegelését.

Sublett oldalra nézett, és a Glockjába nyomta a tárat. Az arca olyan sápadt volt, hogy szinte ugyanúgy visszaverődtek róla a műszerfalmonitorok fényei, mint matt acél szemgolyóiról.

— A segítség mind *meghalt* — mondta —, és három *gyereket* kaptak el a *gyerekszobában.* — Olyan volt a hangja, mintha valami gyenge filmről beszélne, amit a TV-ben látott, mondjuk valamelyik régi, kedvenc sztorija átdolgozott változatáról, amiben az etnikai tényezők piacra gyakorolt hatása miatt drasztikusan megváltoztatták a szereposztást. — Azt mondják, meg fogják ölni őket, Berry.

— És a kibaszott zsaruk mit mondanak? — üvöltötte Rydell, és a párnázott, nyolcas alakú kormánykerékre ütött. Még sohasem volt ennyire dühös.

Sublett a jobb füléhez érintette az egyik ujját. Olyan volt az arca, mintha sikítani akarna.

— Nekik végük — mondta.

A Stukkerfej első lökhárítójának jobb fele ledöntött egy cirka 1943-ból származó galvanizált Sears utcai levelesládát, ami elég sokba kerülhetett a Melrose Avenue-n.

— Nem lehet végük, baszd meg! — mondta Rydell. — Ők a

rendőrség.

Sublett kihúzta a füléből a dugót, és Rydell felé nyújtotta.

— Sztatikus zörej, semmi más…

Rydell a műszerfalmonitorra nézett. A Stukkerfej a végzet zöld nyila volt rajta, ami egy halványabb zöld kanyonúton egy jegygyűrű-méretű fehér kör felé száguldott. Jobbra az első ablakban le tudta olvasni az előfizető három gyerekének életfunkció adatait. A pulzusuk gyorsan vert. Az alsó ablakban az előfizető házának nevetségesen békésnek tűnő infravörös kapuja látszott. Sértetlennek tűnt. A kijelző szerint be volt zárva, és a riasztó is működött.

Körülbelül ekkor határozta el, hogy egyenesen nekimegy.

Úgy egy héttel később, amikor már minden tisztázódott, Hernandez alapjában véve megértően állt a dologhoz. Persze nem örült, hiszen az egész az ő szolgálata alatt történt, de azt mondta, figyelembe véve a körülményeket, nem hibáztatta Rydellt a történtekért.

Rydell úgy hallotta, az IntenSecure egy repülőgépre való embert hozott át a szingapúri székházból, hogy távol tartsák a médiát, és hogy kidolgozzanak valami megállapodást az előfizetőkkel, Schonbrunnékkal. Rydellnek fogalma sem volt róla, hogy végül miben állapodtak meg, de örült, hogy nem kell tudnia. *Pácbakerült bérzsaruk* program nem létezett, és Schonbrunnék kapuja olyan drága volt, hogy jó néhány tucat bércsekkjét rá kellett volna áldoznia, hogy kifizesse.

Az IntenSecure persze helyre tudta állítani a kaput hiszen először is ők építették fel. Elég komoly szerkezet volt, valami japán szálerősítésű burkolata volt, hőkezelt betonból készült. Erős volt, mert sikerült lekaparnia a Stukkerfej elejéről a szalmasárga viasz nagyját.

A ház is megsérült, főleg a nappali ablakai (Rydell ezen keresztül hajtott be), mega bútorok (Rydell ezen hajtott át.

De, ahogy Hernandez elmagyarázta, Schonbrunnéknak más bajuk is volt. Valami emocionális fájdalom mondta Hernandez, és kipréselt Rydellnek egy adag poshadt kávét az asztala mögötti rozsdamentes acél termoszból, amin ez a felirat díszelgett: „HÉ, ÉN NEM VAGYOK OKÉS, TE SEM VAGY OKÉS, DE HÁT EZ ÍGY OKÉS.”

Két hét telt el a kérdéses éjszaka óta, délelőtt tíz óra volt, és Rydell ötnapos szakállt viselt, meg egy finomszövésű panama Stetson kalapot, bőszárú, fakó narancsszínű nadrágot, egy KNOXVILLE RENDŐRSÉG feliratú pólót (a vállán már kezdtek szétnyílni a varrások), az IntenSecure egyenruhájához tartozó fekete rohambakancsot, meg a bal karján egy átlátszó felfújható rögzítőkötést.

— Emocionális fájdalom — mondta.

Hernandez, aki majdnem olyan széles volt, mint az íróasztala,

Rydell kezébe nyomta a kávét.

— Csak annyi mondhatok, hogy szerencséd van.

— Kirúgtak az állásomból, sínben van a karom, akkor hogy lennék szerencsés?

— Komolyan mondom, haver — felelte Hernandez. — Megölethetted volna magad. Az L.A.-i rendőrség emberei szétlőhettek volna a segged. Ha figyelembe vesszük Mrs. Schonbrunn zavarodottságát, meg mindent, Mr. és Mrs. Schonbrunn nagyon pozitívan állt hozzá a dologhoz. A karod, az tényleg megsebesült. Sajnálom… — Hernandez megvonta a vállát. — Különben nem vagy *kirúgva,* haver. Csak most nem engedhetjük meg, hogy vezess. Ha akarod, be tudunk osztani valami lakótömbbe. Nem probléma.

— Kösz nem.

— Vagyonvédelem? Esténként akarsz dolgozni? Mit szólnál az Encino Divatközponthoz?

— Nem.

Hernandez összehúzta a szemeit.

— Láttad már azt a cicust, aki ott van?

— Nem.

Hernandez felsóhajtott.

— Haver, mi van azzal a sok szarral, amit Nashville-ből öntöttek rád?

— Knoxville-ből. Az Ügyosztály állandó jelleggel felfüggesztett. Jogtalan behatolás erősítés nélkül.

— És az a kurva? Az, amelyik beperelte a segged?

— Utoljára azt hallottam róla, hogy a fiával együtt elkapták. Johnson City-ben felnyomtak valami boltot… — Rydell megvonta a vállát. A mozdulat fájdalmas volt.

— Látod? — mondta Hernandez ragyogó arccal. — Mégis szerencsés vagy.

Abban a pillanatban, amikor átvitte a Stukkerfejet Schonbrunnék Benedict Canyon-i házának bezárt-beriasztózott kapuján, Rydellen valami nagyon magasztos, nagyon tiszta, és nagyon *üres* érzés uralkodott el; nem gondolkodott, csak megcsinálta a dolgot; érezte a testében szétáradó adrenalint, és valahogy megtisztult.

És ez az érzés — később, amikor felidézte, hogy hogyan küzdött a kormánykerékkel, hogyan száguldott át a japánkerten és a belső udvaron, meg hogyan nyomult keresztül a golyóálló üvegfalon, ami közben úgy érezte, mintha az egészet csak álmodná — sokban hasonlított arra a másikra, ami akkor kerítette a hatalmába, amikor előhúzta a fegyverét, meghúzta a ravaszt, kiloccsantotta Kenneth Turvey agyvelejét a falat fedő, valamikor fehér farostlemez lambériára, amit soha, senki sem festett le.

Rydell átment a Cedarshoz, hogy találkozzon Sublettel. Az IntenSecure gyorsan kibérelt egy lakást, hogy oda rejtsék Sublettet a kajtató médiakeselyűk elől. A texasi az ágyban ült, gumit rágott, és a mellére állított kis folyékony-kristály lemezjátszót bámulta.

— *A XXI. század hadurai* — mondta, amikor Rydell belépett hozzá. — James Wainwright, Annie McEnroe, Michael Beck.

Rydell elvigyorodott.

— Mikor csinálták?

— 1982-ben. — Sublett elnémította az audiót, és felnézett. — Már láttam egy párszor.

— Az irodában voltam, haver, Hernandeznél. Azt mondja, neked nem kell aggódnod a munkád miatt.

Sublett Rydellre nézett kifejezéstelen ezüstszemeivel.

— És a tieddel mi a helyzet, Berry?

Rydell karja viszketni kezdett a kötés alatt. Lehajolt, és kihalászott egy plasztik szívószálat az ágy mellett álló kis fehér szemétkosárból. A kötése alá dugta, és megpiszkálta a karját. A viszketés egy kicsit alábbhagyott.

— Nekem ott annyi. Többé nem engednek vezetni. Sublett a szívószálra nézett.

— Nem lenne szabad használt cuccokkal odanyúlnod. Egy kórházban nem engednék meg az ilyesmit.

— Tőled semmi fertőzést nem kaphatok el, Sublett. Te vagy az egyik legtisztább anyaszomorító, aki valaha élt.

— De mit fogsz csinálni, Berry? Meg kell élned valamiből, haver.

Rydell visszadobta a kosárba a szívószálat.

— Hát, nem is tudom. Az viszont biztos, hogy nem akarok lakótömbökben strázsálni, meg üzletközpontokban sem.

— És mi van azokkal a kalózokkal, Berry? Szerinted elkapják azokat, akik kicsesztek velünk?

— Nem. Túl sok van belőlük. A Vágyköztársaság ide is betette a lábát. A Szövetségieknek van egy listájuk, úgy háromszáz „tag” lehet rajta, de sehogy sem tudják lebuktatni őket, és arra sem tudnak rájönni, hogy melyikük csinálta a balhét. Csak arra számíthatnak, hogy valaki befújja őket, ami elég gyakran előfordul.

— De egyáltalán hogy fordulhatott elő, hogy azt akarták csinálni velünk?

— A pokolba, Sublett, honnan tudjam?

— Csak kíváncsi voltam… — mondta Sublett.

— Hát, Hernandez azt mondja, hogy az L.A.-i rendőrség azt mondta neki, hogy kiderítették, hogy valaki le akarta rángatni Mrs. Schonbrunn bugyiját.

Sem Sublett, sem Rydell nem látta Mrs. Schonbrunnt, mert —

ahogy kiderült — a gyerekszobában volt. A kölykök nem voltak ott, mert az apucijukkal együtt felmentek Washington Államba, hogy átrepüljenek a három legújabb vulkán fölött.

Semmi sem volt igaz abból, amit a Stukkerfej azon az éjszakán, az autómosó elhagyása után kijelzett. Valaki belepiszkált a Hotspur Huszár fedélzeti komputerébe, és benyomott egy rakás pontosan kidolgozott, abszolút valósághű adatot a kommunikációs csatornába. Ezzel elvágta Rydellt és Sublettet az IntenSecure-tól és a Halálcsillagtól (ez utóbbiba persze senki sem tudott belenyúlni). Rydell sejtette, hogy az autómosóban dolgozó mongol fiúk tudnának mesélni a dologról egy keveset.

És az őrült tisztánlátásnak abban a pillanatában, amikor a Stukkerfej benyomult a kapun, átszáguldott a kerten, és felgördült egy pár összetört bőrkanapé maradványaira; amikor végre vissza tudott emlékezni Kenneth Turvey halálára, Rydell arra a következtetésre jutott, hogy az a bizonyos őrültség, a Hajrá-gyerünk-essünk-neki talán olyan dolog, ami nem mindig jön be.

— De haver — mondta Sublett, mintha csak magában beszélne —, ezek megfogják ölni azokat a kis *gyerekeket!* — Hirtelen kikapcsolta a hevedereit, és mielőtt Rydell bármit tehetett volna, a Glockjával a kezében kiszállt a kocsiból. Rydell már egy háztömbnyivel lejjebb kikapcsoltatta vele a villogót meg a szirénát, de a házban ennek ellenére már mindenki biztosan tudta, hogy megérkezett az IntenSecure.

— Intézkedés — hallotta Rydell a saját hangját. Az egyenruhájához tapasztotta a pisztolytáskába dugott Glockot, és felkapta a puffogtatóját, ami a gyenge tűzereje ellenére a legjobb eszköz volt egy kölykökkel teli gyerekszobában végzendő lövöldözéshez. Rydell kirúgta maga előtt a kocsi ajtaját, és kiugrott. A bakancsai átszakították egy kávézóasztal ujjnyi vastag üveglapját. (Rydell lábát tizenkét öltéssel varrták össze, de a seb nem volt mély.) Sehol sem látta Sublettet. A sárga puffogtatót szorongatva előrebotorkált, és szinte észre sem vette, hogy valami nem stimmelt a karjával.

— *Állj, fasz-szopó!* — üvöltötte a világ legmélyebb hangja. — *Los Angeles-i rendőrség! Dobd el azt a szart, vagy lerobbantjuk a segged!*

Rydell hirtelen egy hirtelen és szokatlanul fájdalmas fénykörben találta magát. A fény olyan erős volt, hogy forró fémként hasított értetlenül bámuló szemeibe.

— *Hallasz, fasz-szopó?*

Rydell a szemei elé tartotta az ujjait, hunyorogva megfordult, és meglátta a leereszkedő naszád gömbölyded, páncélozott hasát. A leszálló gép mindent összelapított a japánkertben, amit a Stukkerfej

épségben hagyott.

Rydell elejtette a puffogtatót.

— *A pisztolyt is, seggfej!*

Rydell a hüvely- és mutatóujja közé szorította a Glock markolatát. A fegyver a plasztiktáskájával együtt a kezében maradt. A helikopter csatára némított hajtóművének tompa dübögésében is jól lehetett hallani a kétfelé váló tépőzár halk, és valahogy távolinak tűnő *kreccsét.*

Rydell eldobta a Glockot, és felemelte a kezeit. Vagyis megpróbálta. A bal karja eltört.

Sublettet a Stukkerfejtől tizenöt lábnyira találták meg. Az arca és a kezei úgy csillogtak, mint a rózsaszínű lufik, és torka szakadtából visított. Schonbrunn boszniai inasa valami xilolt és klórozott hidrokarbont tartalmazó szerrel pucolta le a zsírkrétanyomokat az egyik tölgyfaasztalról.

— Ennek meg mi a lófasz baja van? — kérdezte az egyik zsaru.

— Allergiás — felelte Rydell összeszorított fogakkal. A karjait hátrabilincselték, a bal pokolian fájt. — Vigyétek el az elsősegélynyújtó helyre.

Sublett kinyitotta a szemeit, legalábbis megpróbálta.

— Berry…

Rydellnek hirtelen eszébe jutott a film címe, amit a TV-ben látott.

— *Csodamérföld* — mondta. Sublett felpislogott rá.

— Nem láttam — mondta, és elájult.

Mrs. Schonbrunn azon az estén egy lengyel tájkertésszel szórakozott. A zsaruk a gyerekszobában találtak rá. Olyan dühös volt, hogy beszélni sem tudott. Elég érdekesen festett a párezer dolláros angol latexhevederben, a North Beach-i bőrcuccban, meg azzal a Smith Wesson bilincsben — valaki igencsak sok pénzt áldozhatott rá, hogy kipárnázzák, és bevonják fekete krómmal. A kertész valószínűleg akkor ugrott meg, amikor meghallotta, hogy Rydell leparkol a Stukkerfejjel a nappaliban.

3. Egy unalmas party

Chevette sohasem lopott, legalábbis nem más emberektől, és főleg nem akkor, amikor dolgozott. Csak egyszer tett kivételt, azon a mocskos hétfőn, amikor megfújta azt a nyamvadt napszemüveget. Akkor is csak azért csinálta a dolgot, mert utálta a pasit.

Úgy történt, hogy Chevette éppen egy kilencedik emeleti ablak mellett állt, és a nagyáruházak szürkesége mögött ívelő hidat nézte, amikor a férfi mögé lépett. Chevette-nek már majdnem sikerült megtalálnia a Bulldózeres lakását, ami feljebb, a régi kábelvasút mellett volt, amikor egy ujjbegy megérintette a meztelen hátát. A Bulldózeres dzsekije, meg a saját pólója alatt.

Chevette mindig ezt a dzsekit hordta, olyan volt ez a számára, mint valami páncél. Tudta, hogy az évnek ebben a szakában inkább nanoport kellett volna viselnie, de ő mégis mindig Bulldózeres régi lóbőrét húzta magára, aminek a hajtókájára kitűzte a saját vonalkódos Allied-jelvényét. Ahogy megfordult, hogy elüsse magától az ujjat, meglódultak a cipzárakon levő kis golyóláncok.

Véreres szemek. Egy arc, ami úgy nézett ki, mintha arra készülne, hogy elolvadjon. A férfi szájában egy rövid, vékony, zöldes szivar lógott, de nem volt meggyújtva. A fickó kivette a szájából a szivart, a végét egy kis pohárban lötyögő tiszta folyadékba dugta, majd bekapta, jól megszívta, és a lányra vigyorgott mellette. Mintha tudta volna, hogy Chevette-nek semmi keresnivalója sincs egy ilyen partyn, de még a Gearyn túl levő piszok drága szállodákban sem.

Azon a napon ez volt az utolsó menete; egy csomagot kellett kivinnie egy ügyvédnek. A Lebujnegyed örökké égő szeméttüzei mellett kellett elhaladnia. A tüzek körül a reménytelenül szerencsétlenek és elveszettek kuporogtak. Az arcukat megvilágította a pici üvegpipák halvány fénye. A szemükben az a szörnyű és féktelen vágy és elégedettség csillogott. Chevette-nek mindig végigfutott a hátán a hideg, ha látta őket.

A Morrisey földalatti, visszhangzó parkolójában lezárta és beriasztózta a bicaját, és a személyzeti liften felment a haliba, ahol a biztonsági őrök megpróbálták elvenni tőle a csomagot. Persze nem hagyta. Senkinek sem adta volna át, csak annak a bizonyos Mr. Garreaunak, a 808-asból, akinek a neve a címzésen szerepelt. Az őrök végighúztak egy szkennert az Allied-jelvénye vonalkódján, megröntgenezték a csomagot, elhúztak a lány előtt egy fémdetektort, utána intettek neki, hogy szálljon be egy rózsaszínű tükrökkel keretezett, bronzlemez-berakásos liftbe.

Chevette így aztán felment a nyolcadikra. A folyosó olyan csendes volt, mint egy erdő valami álomban. Megkereste Mr. Garreau-t. A férfi

fehér inget viselt, a nyakkendőjének pedig olyan színe volt, mint a frissen olvasztott ólomnak. Úgy írta alá az elismervényt, hogy nem nézett a lány szemébe, azután a csomaggal a kezében becsukta az ajtót. Chevette a háromjegyű bronzszámra bámult, és a tükörfényesre polírozott nullába nézve megigazította a haját. Hátul elég szépen meredezett, de elöl már nem állt valami jól. A tüsik már túl hosszúra nőttek, és egy kicsit elvékonyodtak. Visszament a folyosó elejére; Bulldózeres dzsekijén minden lépésnél megcsörrentek a fémbigyók, Chevette vadiúj rohamosztagos bakancsa belemélyedt az ázott terrakotta-színű, frissen por szívózott szőnyegpadlóba.

Amikor kinyílt a lift ajtaja, kiesett rajta egy japán lány. Vagyis majdnem kiesett. Chevette a hóna alá nyúlt, és az ajtóhoz támasztotta.

— Hol a buli?

— Ne tőlem kérdezd — mondta Chevette.

— Kilencedik emelet! *Nagy* party!

A lány szeme egyetlen pupilla volt, loknis haja olyan fényes, akár a plasztik. így aztán Chevette azon kapta magát, hogy az egyik kezében egy valódi francia borral megtöltött, valódi üveg borospoharat tart, a másikban pedig egy olyan kicsi szendvicset, amihez hasonlót még nem látott, és hogy azon tűnődik, mennyi időbe telik még, mire a hotel komputere felfedezi, hogy még nem hagyta el az épületet. Persze nem volt valószínű, hogy éppen ezen a helyen keresnék, mert valaki igencsak sok pénzt lerakhatott, hogy egy ilyen partyt rendezzen.

Elég privát jellegű buli lehetett, mert Chevette látta, hogy egy elsötétített fürdőszobában páran fújtüveg csövekből jeget szívnak; a helyiség előtt egy kékesen remegő, ipari erősségű lámpa fénye világította meg felszálló puha füstpamacsokat.

A party nem csak egy szobában folyt, hanem egy sor egymásba nyíló helyiségben. Rengeteg ember volt mindenhol, főleg férfiak, akik olyan négygombos zakót, meg öltönyt viseltek, meg kemény-nyakú inget, de nyakkendőt nem kötöttek, csak egy kis drágaköves bross tűztek a gallérjukhoz. A nőkön olyan ruhák voltak, amilyeneket Chevette még csak a magazinokban látott. Gazdag emberek voltak, annak kellett lenniük, meg külföldiek. Igaz, a gazdagok is sokszor olyanok, mintha külföldiek lennének.

Chevette végül egy hosszú, zöld díványon vízszintesbe helyezte a japán lányt. A csaj elaludt, és horkolt; biztonságban volt, csak az a veszély fenyegette, hogy valaki esetleg ráül.

Ahogy körülnézett, Chevette látta, hogy nem ő az egyetlen alulöltözött helybéli, akinek valahogy sikerült bejutnia. A fürdőszobában például volt egy pasas — bár ő elég extrém esetnek látszott —, aki egy nagy sárga Bic-et villogtatott, hogy tüzet adjon azoknak, akik rá akartak füstölni egy kicsit. Aztán volt egy pár csaj,

akiken látszott, hogy a Lebujnegyed pillangói, de tulajdonképpen ennyien képviselték a hazai színeket.

Azután a képébe mászott az a seggfej, seggrészegen elvigyorodott, és Chevette a tenyerébe vette a kis bicskáját — ezt is Bulldózerestül kérte kölcsön. A pengéjén volt egy kis mélyedés, amibe az ember bedughatta a hüvelykujja hegyét, így fél kézzel is ki lehetett nyitni. A penge nem volt hosszabb félarasznál, de széles volt, akár egy leveseskanál, piszok éles, és kemény. Bulldózeres azt mondta róla, hogy bonckés, mert a tulajdonképpeni vágófelülete kétszer olyan hosszú, mint maga a penge.

— Azt hiszem, nem érzi jól magát — mondja a férfi. Európai, de a lány nem tudja eldönteni, milyen fajta. Nem francia és nem is német. A bőrdzsekije is európai, de Bulldózeresének nyomába sem ér. Valami vékonybőrű állatból csinálták, aminek az irhája olyan, mint a vastag selyem. Dohányszínű. A lánynak eszébe a Bulldózeres szobájában levő megsárgult gerincű magazinok szaga; némelyik annyira régi, hogy a képek különböző árnyalatú szürkére fakultak benne — éppen olyan színük van, mint időnként a városnak a hídról nézve.

— Egész jól voltam, míg maga elő nem került — mondja Chevette, és arra gondol, ideje lenne meglépni. Ez a pasas nem sok jót jelenthet.

— Árulja el — mondja a férfi, és feltűnően végigméri a lány dzsekijét, a pólóját, meg a biciklisnadrágját —, milyen *szolgáltatásokat* kínál.

— Most a baszásra gondol?

— Pontosan — mondja a férfi, és átmutat a szoba másik felében ácsorgó lebujnegyedi lányokra. — Gondolom, maga valami *érdekesebbet* kínál — a nyelve nedvesen formázza a szavakat — mint az a kettő.

— Bassza meg őket — mondja Chevette. — Én küldönc vagyok.

A pasas meglepődik; a lány kijelentése túljutott a részegségén, és felbosszantotta. Azután hátraveti a fejét, és úgy nevet, mintha ez lenne a világ legjobb vicce. Alany egy pillantást vet a rengeteg, nagyon fehér, és nagyon drágának látszó fogra. Bulldózerestül azt hallotta, hogy a gazdag emberek nem rakatnak fémet a fogaikba.

— Valami vicceset mondtam? A seggfej megtörli a szemeit.

— Nem, de van bennünk valami közös. Maga és én…

— Kétlem.

— *Én* is küldönc vagyok — mondja a férfi.

Chevette úgy látja, a fickó vért izzadna, mire felpedálozza magát egy kisebb emelkedőre.

— Futár — mondja a férfi, mintha ezzel a saját eszébe juttatna valamit.

— Akkor tekerjen tovább — mondja a lány, és megkerüli a pasast,

de a következő pillanatban kialszanak a fények, beindul a zene, és megszólal a Chrome-Koran száma, az „Ő az Isten barátnője”. Chevette eléggé odavolt a Chrome-Koranért; amikor egy kis löketre volt szüksége a pedálozáshoz, mindig őket kapcsolta be a biciklijén. Most is mozog a ritmussal, mindenki táncol, még a jégszívók is, a fürdőszobában.

A seggfej közben elment, de Chevette legalábbis megfeledkezik róla, mert észreveszi, hogy mennyivel jobban néznek ki ezek az emberek, amikor táncolnak. Azon kapja magát, hogy egy lánnyal szemben mozog. A lányon bőr szoknya, és ezüstorrú csinos kis fekete bakancs van. Chevette elvigyorodik; a lány visszavigyorog.

— A városból való vagy? — kérdezi a lány, az „Ő az Isten barátnője” végén, és Chevette egy pillanatig arra számít, hogy azt is megkérdi, hogy városi küldönc-e. A lány — inkább nő — idősebb, mint Chevette gondolta; a húszas évei végén jár talán, de egészen biztos, hogy nála idősebb. Jól néz ki, mégsem csicsás; sötét szemek, sötét, rövid haj. — San Franciscóból?

Chevette bólint.

A következő szám öregebb, mint ő; Chevette arra tippel, hogy az a fekete srác énekli, akiből fehér lett, azután szétesett az arca. A poharát keresi a többi között, de mind egyformának látszik. A japán baba eltáncol mellette, röpködnek a loknijai, nem ismeri fel Chevetteet, ahogy a szemébe néz.

— Cody San Franciscóban mindig megtalálja, amire szüksége van — mondja a nő. A hangjában fáradtság bujkál, de az ember mégis érzi, hogy azt hiszi, remek a buli. Német, gondolja Chevette az akcentusa hallatán.

— Ki?

A nő felvonja a szemöldökeit.

— A házigazdánk — mondja, de máris szélesen, könnyedén elvigyorodik.

— Én csak úgy betévedtem…

— Bárcsak én is elmondhatnám ugyanezt! — A nő nevet.

— Miért?

— Mert akkor csak úgy ki is mehetnék.

— Nem tetszik? — Ahogy közelebb ér a nőhöz, megérzi rajta a drága illatot. Chevette hirtelen aggódni kezd, hogy neki milyen szaga lehet a bringán töltött nap után, zuhany nélkül. De a nő megfogja a könyökét, és félrevonja.

— Te nem ismered Codyt?

— Nem. — Chevette meglátja a részeget, a seggfejet; a szomszédos, még kivilágított szoba ajtajában áll, és őt nézi. — Azt hiszem, most már el kell mennem. Oké?

— Nem kell. Kérlek. Irigyellek, amiért te megteheted.

— Német vagy?

— Lombardiai.

Chevette tudja, hogy ez az egykori Olaszországban volt. Az északi részén.

— Ki ez a Cody?

— Cody *imádja* a partykat. Cody imádja ezt a partyt is. Ez a buli már több éve tart. Amikor nem itt rendezi meg, akkor Londonban, Prágában, Makaón…

Egy fiú furakszik át a tömegen egy tálcányi teli pohárral. Chevette úgy látja, nem a hotel alkalmazottja. Kemény fehér inge már nem is olyan kemény; végig kigombolta, az ing szárnyai lazán lógnak róla. Chevette látja, hogy az egyik mellbimbóján egy olyan acél kézisúlyzóra hasonlító kis izé van keresztülszúrva. A fiú felhajtotta a keménygallérját, ami úgy veszi körül a fejét, mint valami lecsúszott glória. Amikor előrenyújtja a tálcát, a nő elvesz egy pohár fehérbort. Chevette megrázza a fejét. A tálcán egy tablettákkal teli fehér tálka is van. Chevette úgy látja, valami drog lehet.

A fiú Chevette-re hunyorít, és továbbmegy.

— Furcsának találod? — A nő megissza a borát, és a válla fölött hátrahajítja az üres poharat. Chevette hallja, ahogy az üveg széttörik.

— Hm?

— Cody partyját.

— Igen. Azt hiszem. Úgy értem, én csak betévedtem…

— Hol laksz?

— A hídon. — Várja a nő reakcióját. A vigyor szélesebbé válik.

— Igazán? Az olyan… titokzatos. Szeretnék átmenni, de oda nem szerveznek kirándulásokat, és azt mondják, veszélyes…

— Nem az — mondja Chevette, és habozik. — Csak ne… öltözz fel ennyire. Oké? De nem túl veszélyes. Még annyira sem, mint itt a szomszédság. — A hordókba rakott égő szemét körül állókra gondol. — Csak ne menj ki a Kincses Szigetre. És ne próbálj lemenni Oaklandig. Maradj végig a tűzszüneti oldalon.

— Te szeretsz ott lakni?

— A francba, igen. Máshol nem is laknék. A nő elmosolyodik.

— Akkor azt hiszem, szerencsés vagy.

— Hát — mondja Chevette, és hülyén érzi magát. — Mennem kell.

— Maria a nevem…

— Chevette. — Előrenyújtja a kezét. Neki is majdnem ugyanez a másik neve. Chevette-Marie.

Kezet ráznak.

— Viszlát, Chevette.

— Klassz party, oké?

— Ez a party nem klassz.

Chevette megrántja Bulldózeres dzsekijének széles vállait, bólint a Maria nevű nőnek, és nekilát, hogy keresztülvergődjön a tömegen, ami valahogy sokkal nagyobb, mint korábban — mintha folyamatosan érkeznének annak a bizonyos Codynak a barátai. A lány észreveszi, hogy a vendégek többsége japán; mindegyiken komoly öltöny van, a feleségeik, vagy titkárnőik, vagy akármijeik pedig mind gyöngyöket viselnek. A jelek szerint azonban mindez nem gátolja meg őket abban, hogy belemerüljenek a hangulatba. Ahogy az emberek egyre jobban megszédülnek, a buli egyre hangosabb. Mindent belengenek a szokásos party-zajok, a zsongás, az egymáshoz koccanó poharak csilingelőse, és Chevette már a lehető leghamarabb el akar tűnni a színről.

Egyszercsak a fürdőszoba ajtaja előtt találja magát, ott, ahol a jégszívókat látta. Az ajtó most csukva van. Pár francia áll előtte; franciául beszélnek és nevetnek és hadonásznak, de Chevette jól hallja, hogy odabent valaki éppen hány.

— Szabad? — kérdi egy csokornyakkendős, őszülő, kefefrizurás férfitól, elnyomakszik mellette, és közben kidönti az itala egy részét. A férfi utánaszól, de franciául beszél.

Klausztrofóbiája támad; akkor szokott ilyesmit érezni, amikor néha egy-egy irodában meg kell várnia, hogy a recepciós csaj átadjon neki valamit. Akkor közben mindig a fel s alá járkáló embereket nézi, és azon tűnődik, hogy csinálnak-e egyáltalán valamit, vagy csak sétálgatnak. Vagy az is lehet, hogy a bor ártott meg neki egy kicsit, mert egyébként nem iszik *valami* gyakran. Igen, hátul a torkában most már érzi is az ízét…

És hirtelen előtte áll a részege, az európaija, a meggyújtatlan szivarjával; izzadt homloka túl közel van az egyik dülledt szemű, távolról sem ijedt arcú lebujnegyedi lány arcához. A fickó a sarokba szorította a lányt. És mindenki összepréselődik, de már közel az ajtó, a folyosó és a szabadság. Chevette azon kapja magát, hogy egy másodpercre a férfi hátához nyomja valaki. A pasast még ez sem zavarja meg abban, hogy tovább szarakodjon azzal a csajjal; nem, de a könyöke keményen Chevette bordái közé feszül, ahogy megpróbál helyet csinálni magának.

És Chevette lenéz, és meglátja, hogy valami kikandikál a dohányszínű bőrdzseki zsebéből.

Azután az a valami máris a kezében van, aztán a bicajosnadrágja elejében, és kilép az ajtón, és a seggfej semmit sem vett észre.

Ahogy a váratlanul csendes folyosón a lift felé közeledik, a party zajai egyre jobban elhalkulnak mögötte. Futni akar, meg nevetni is, de valamiért egyre rémültebbé válik.

Séta.

Elhalad a party egymásra rakott tálcái, koszos poharai és

tányérjai mellett.

Eszébe jutnak a hallban ácsorgó biztonsági őrök.

Az a tárgy lejjebb csúszik a nadrágjában.

A folyosóról nyíló másik folyosón meglátja a személyzeti liftet. Az ajtaja nyitva. Hívogató. Egy közép-ázsiai srác van benne, meg egy festékfoltos acélkocsi, rajta széles, négyszögletes tárgyak — biztos TV készülékek. A fiú arca csupa pofacsont, szemei keskenyek, a haja magasan felborotválva, a feje tetején majdnem függőlegesen áll, az ilyen kölykök szeretik ezt a fazont. A jelvényét szürke, tiszta munkásinge elejére csíptette, a nyakában egy piros nylon zsinóron egy VirtuFax lóg.

— Alagsor — mondja Chevette.

A srác faxa felberreg. Felemeli, megnyomja a gombot, és belenéz a szemfonjába. Chevette úgy érzi, mintha a nadrágjába dugott valami hatalmasra duzzadna. A fiú visszaejti a mellére a faxot, a lányra pislog, és megnyomja a B-6 jelű gombot. A lift ajtaja döngve bezárul, és Chevette lehunyja a szemeit.

A fülke rézsútos lemezekkel kirakott falának dönti a hátát. A legszívesebben Bulldózeres lakásában lenne, és a kábelek nyikorgását hallgatná. A padló ott egy réteg olyan élére állított vacakból van; az acélsínben futó kábel legteteje középen feltüremkedik; Bulldózeres azt mondta, 17.464 drót van benne. Mindegyik olyan vastag, mint egy ceruza. Ha az ember hozzászorítja a fülét, és jó a széljárás, hallani lehet, hogy az egész híd énekel.

A lift megáll, de hiába. Amikor az ajtó szétnyílik, senki sem áll előtte. Chevette a legszívesebben újra megnyomná a B-6-os gombot, de rákényszeríti magát, hogy megvárja, míg a faxos fiú megérinti helyette.

A fiú megnyomja a gombot.

A B-6 nem a garázs, ahová már oly nagyon szeretne lejutni, hanem egy százéves betonlabirintus. A padlója aszfaltpanelekből van, a mennyezeten vasbilincses régi csövek. Amíg a fiú a kocsija egyik kerekével piszmog, Chevette kislisszol mellette a liftből.

Egy rakás hűtőszekrény, meg vagy ötven porszívó áll a számozott energiatöltő állomásokon; összecsavart szőnyegpadlótekercsek hevernek farönkökként gúlába rakva. Itt-ott munkaruhás emberek, némelyikük konyhafehérben, de Chevette megpróbál hivatalosan viselkedni, és reméli, hogy elhiszik róla, hogy csak egy küldeményt hozott *házhoz*.

Talál egy keskeny lépcsősort, és felmegy rajta. A levegő forró és állott. A mozgásszenzorok minden lépcsőfordulóban felkapcsolják előtte a lámpákat. Úgy érzi, mintha összepréselné az épület súlya.

De a bringája ott van, a B-2-es szinten, egy göcsörtös betonoszlop mögött.

— *El innen* — mondja a bicaj, amikor Chevette öt lábnyi távolságban tőle. Nem olyan hangosan beszél, mint egy autó, de fenyegető a hangja.

A rásprézett álrozsdaréteg, és a művészien rátekert ezüst szigetelőszalagcsíkok alatt rejlő papírmagvú karbonbevonatú váz geometriája láttán Chevette combja megremeg. A bal kezét átcsúsztatja az ülés mögötti személyfelismerő hurkon. Egy halk *zik,* és a fékzárak kieresztenek. Chevette felül a bicajra.

Még sohasem érezte magát jobban, mint amikor felpedálozik az olajfoltos rámpán, és kijut az épületből.

4. Karrier lehetőségek

Rydell szobatársa, Kevin Tarkovsky egy csontot hordott átdugva az orrában, és egy Csak Fújj nevű windszörf butikban dolgozott.

Hétfő reggel, amikor Rydell közölte vele, hogy kilépett az IntenSecure-tól, Kevin felajánlotta, hogy keres neki valami eladói állást a partykultúra vonalon.

— Alapvetően klassz a felépítésed — mondta Kevin, és Rydell meztelen mellére és vállaira nézett. Rydell még mindig ugyanazt a narancsszínű nadrágot viselte, ami Hernandez meglátogatásakor volt rajta. Kevintől kérte kölcsön. A kötését már levetette, leeresztette, és begyűrte a szemetesvödörként szolgáló ötgallonos festékesvödörbe. A vödör oldalára egy öntapadós százszorszépet ragasztottak.

— Habár egy kicsit rendszeresebben is gyúrhatnál. Meg csináltathatnál egy pár tetkót. Az hatásos.

— Kevin, én nem tudok szörfözni, windszörfözni, meg semmilyen szörfözni. Egész életemben alig voltam kint az óceánon. Csak egy párszor mentem le Tampa Bay-be. — Úgy délelőtt tíz felé járhatott az idő. Kevin szabadnapos volt.

— A kereskedés arról szól, hogy átadod a tapasztalataidat, Berry. A vevőnek információra van szüksége, és te megadod neki. De közben a tapasztalataidat is. — Kevin megérintette az orrába dugott négyujjnyi sima, fehér marhacsontot. — Azután vesz tőled egy új külsőt.

— De én nem vagyok barna.

Kevin körülbelül olyan színű és olyan fényes volt, mint a középbarna Cole-Haan papucscipő, amit Rydell a nagynénjétől kapott a tizenötödik születésnapjára. Ennek semmi köze sem volt a génekhez, meg a szüretien napfényben való sütkérezéshez — viszont annál több bizonyos rendszeresen beadott injekciókhoz, meg egy seregnyi tablettához és kencéhez.

— Hát — mondta Kevin —, tényleg le kéne barnulnod.

Rydell tudta, hogy Kevin nem windszörfözött, sohasem állt rá a deszkára, viszont hazahordta a boltból a lemezeket, és sorra végignézte mindet a szemüveg-lejátszóján. Rydell biztos volt benne, hogy Kevin minden információt meg tudna adni, amire egy vásárlónak szüksége lehet. Információt, és azokat a piszok fontos tapasztalatokat. Bronzbarna bőre, edzőtermekben kigyúrt alakja, és az orrán átdöfött csontdarab hihetővé tette minden szavát. Főleg a nőktől kapott nagy figyelmet, bár ez őt nem nagyon érdekelte.

Kevin főleg ruhák árusításával foglalkozott. Drága cuccokat árult, olyanokat, amik állítólag megakadályozták, hogy az UV sugárzás, meg a vízben levő szennyező anyagok eljussanak az ember testéhez. A

szobájuk egyik beépített szekrényében két karton tele volt a göncökkel. Rydell, akinek nem sok ruhája volt, bármikor kölcsönvehetett egyet-egyet, ami éppen megtetszett neki. Igaz, nem sok választási lehetősége volt, mert a windszörfös felszerelések általában Day-Glo-ból, fekete nanoporból, vagy tükörflexből készültek. Pár *igazán* vagány cuccon UV-érzékeny CSAK FÚJJ logó volt, ami nappal mindig megjelent, főleg akkor, ha az ózonréteg a szokásosnál is ziláltabb állapotban volt. Rydell erre akkor jött rá, amikor egy ilyen ruhában ment ki a piacra.

Kevinnel egy hatvanas években épült, kéthálószobás ház egyik szobáján osztoztak. A ház a Mar Vistán volt — elvben látniuk kellett volna belőle az óceánt, de nem így volt. A szoba közepén valaki felállított egy pár álfalpanelt. Rydell oldalán az álfalat öntapadós százszorszépek, meg egy gyűjteményre való matrica díszítette, amik olyan helyekről származtak, mint a Magic Mountain, A Nissan County, Disneyland, meg a Skywalker Park. A házban még ketten éltek — vagyis hárman, ha a garázsban lakó kínai lányt is beleszámolták (neki viszont volt odakint egy saját fürdőszobája).

Rydell az IntenSecure-tól az első hónapban kapott pénz nagy részén vett egy futont. A diszkontpiacon vette; ott minden olcsóbb. A raktárház, ahol vette, Futonszájnak hívták — Rydell elég mókásnak találta az elnevezést. A Futonszájas lány elmagyarázta neki, hogy ha odacsúsztat egy huszast a metró peronőrének, a srác megengedi neki, hogy az összetekert, zöld plasztikzsákba — Rydellt ez a hullazsákra emlékeztette — dugott futonnal együtt felszálljon a szerelvényre.

Az utóbbi időben, miközben arra várt, hogy elintéződjön az ügye, sokat heverészett a futonon. Közben a matricákat bámulta, és azon tűnődött, hogy aki kiragasztotta őket, tényleg járt-e ezeken a helyeken. Hernandez egyszer felajánlott neki egy munkát Nissan Countyban. Az IntenSecure-nak ott is volt egy bérzsaru franchise-a. Rydell tudta, hogy a szülei a nászutukon Disneyland-be utaztak. A Skywalker Park fent, San Franciscóban volt; régebben Golden Gate-nek nevezték. Rydell emlékezett rá — a TV-ben látta —, hogy kisebb tüntetések voltak, amikor privatizálták.

— Beléptél már valamelyik munkakereső netbe, Berry?

Rydell megrázta a fejét.

— Ezt én fizetem — mondta Kevin, és átadta Rydellnek a sisakot. Egyáltalán nem olyan volt, mint Karen kis keskeny szemüvege; csak egy fehér plasztikcucc volt, olyan, amit a gyerekek szoktak a játékokhoz használni. — Tedd fel. Majd én tárcsázok.

— Hát — mondta Rydell —, szép tőled, Kevin, de nem kéne belekeveredned a dologba.

Kevin megérintette az orrába dugott csontot.

— Ki kell fizetni a lakbért.

Erről volt szó. Rydell feltette a sisakot.

— Most — mondta Sonya a lehető legélénkebb hangon — bevisszük, hogy ön valóban elvégezte azt a középiskola utáni kiképzőprogramot…

— Akadémiát — javította ki Rydell. — Rendőr akadémiát.

— Igen, Berry, de most bevisszük, hogy önt összesen tizennyolc hónapig alkalmazták, utána pedig felfüggesztették.

Sonya úgy nézett ki, mint egy rajzfilmen egy szép lány. Nem voltak pórusai. Nem volt anyaga. A fogai nagyon fehérek és épek voltak, és mintha egyetlen darabból lettek volna. Nem a fogmosástól voltak ilyenek, erre nem is volt szüksége. A rajzfilmfirkák nem esznek. Ráadásul olyan didkói voltak, amilyeneket Rydell rajzolt volna neki, ha tehetséges firkakészítő lett volna.

— Szóval — mondta Rydell, és Turvey-re gondolt —, miután járőrszolgálatra osztottak, belekeveredtem valamibe.

Sonya élénken bólogatott.

— Értem, Berry.

Rydell eltűnődött, vajon Sonya mit láthat. Vagyis, hogy a rendszer, ami kesztyűbábként használta, mit láthat. Vagy *hogyan* lát. Milyennek láthatja a munkaközvetítő ügynökség komputerrendszere a hozzá hasonló pasasokat? Nem valami szépnek, gondolta végül.

— Azután átköltözött Los Angeles-be, Berry. Bevisszük, hogy tíz héten keresztül az IntenSecure Korporáció fegyveres járőrszolgálatának alkalmazásában állt. Sofőr, és ért a fegyverekhez.

Rydell a rendőrségi helikopter hasán függő rakétakilövőkre gondolt. Biztos volt ott géppuska is.

— Ja — mondta.

— És ön felmondta az állását.

— Azt hiszem.

Sonya úgy mosolygott Rydellre, mintha az nagy félénken éppen akkor vallott volna be egy kongresszusi jelölést, vagy egy doktori címet.

— Remek, Berry — mondta. — Most engedje meg, hogy egy pillanatra feltegyem a *gondolkodó kalapom!* — Hunyorított egyet, majd lehunyta firkaszemeit.

Jézus, gondolta Rydell. Megpróbált oldalra nézni, de Kevin sisakjában nem volt perifériális látásmód, így semmi sem volt ott. Csak Sonyát látta, az íróasztala üres négyszögét, egy irodára utaló elnagyoltan megszerkesztett részleteket, meg a munkaközvetítő ügynökség logóját a háta mögötti falon. A logótól Sonya olyan lett, mint egy hírolvasónő egy olyan csatornán, ami csak a *nagyon* jó híreket közli.

Sonya kinyitotta a szemeit. A mosolya újra vakítóvá vált.

— Ön *Délről* származik — mondta. — Aha.

— Ültetvények, Berry. Magnóliák. Tradíció. Meg bizonyos sötétség is. Gótikus hangulat. Faulkner.

Fau…?

— Mi?

— *Rémálom Folk Art,* Berry. Ventura Boulevard, Sherman Oaks.

Kevin látta, hogy Rydell leveszi a fejéről a sisakot, és egy címet, meg egy telefonszámot ír az előző heti *People* hátuljára. A magazin Monicáé, a garázsban lakó kínai lányé volt; ő mindig kiprinteltette a saját példányát, amiben persze egyetlen botrányról vagy katasztrófáról sem volt szó, viszont annál több románcról, de főként a brit királyi családdal kapcsolatos dolgokról.

— Van valami, Berry? — Kevin bizakodónak látszott.

— Lehet — mondta Rydell. — Egy hely a Sherman Oakson. Felhívom őket, és megnézem.

Kevin az orr-csontjával játszadozott.

— Éppenséggel elvihetlek — mondta.

A Rémálom Folk Art kirakatában egy hatalmas Megdicsőülés festmény volt. Rydell a bevásárlóközpontok parkolójában álló keresztény kamionok oldaláról már ismerte a képet. Egy rakás véres autóroncs, meg karambol közül a megtért lelkek felröppennek, hogy találkozzanak Jézussal, akinek egy kicsit túl nagyra sikerültek a szemei. Ez a festmény sokkal részletesebb volt, mint azok, amikkel Rydell addig találkozott. Valamennyi megtért léleknek külön arca volt, mintha még mindig az egykori testüket jelképeznék; néhány arc híres emberekre emlékeztetett. De ettől függetlenül az egész úgy nézett ki, mintha egy tizenöt éves kölyök, vagy egy idős hölgy festette volna.

Kevin kocsijából a Sepulveda sarkán szállt ki, két háztömbnyit gyalogolt, és a helyet kereste. Elhaladt egy melós mellett; széles karimájú építőmunkás sisakot viselt, és egy pálmafa alapjait locsolgatta. Rydell eltűnődött, hogy a vírus előtt a Venturán volt-e valódi pálma. Az utánzatok most már olyan népszerűek voltak, hogy az emberek mindenhova oda akarták állítani őket.

A Ventura egyike volt Los Angeles végtelen utcáinak. Rydell tudta, hogy a Stukkerfejjel többször is elhajtott a Rémálom Folk Art előtt, de az utcák teljesen mások, ha az ember gyalog jár. Először is: egyedül van, másodszor pedig látja, hogy milyen roggyantak és porosak az épületek. Mocskos üveg mögött üres helyiségek, bent a padlón sárguló postaszemét, egy-két tócsa, ami biztos nem esővíz — az ember a láttukon eltűnődik, hogy mik lehetnek. Egy pár ilyen „bolt”, aztán egy olyan hely, ahol napszemüvegeket árulnak, hatszor annyiért, mint amennyit Rydell fizet a Mar Vista-i fél szobájáért. Rydell sejtette, hogy a napszemüveges butikban van egy bérzsaru is,

aki beeresztgeti az embereket.

A Rémálom Folk Art is ilyen volt; egy paróka adás-vétel, meg egy roskatag lakótömb között állt, aminek az aljában egy biztosító működött. RÉMÁLOM FOLK ART — DÉLI GÓTIKA, fekete fehéren; a betűket kézzel festették, szabálytalanok voltak, és olyan szálkásak, mint egy moszkító lábai egy rajzfilmen. De előtte egy pár drága kocsi állt: egy ezüstszürke Range Rover — úgy nézett ki, mintha a Stukkerfejet ünneplőbe öltöztették volna —, meg egy antik, kétüléses Porsche. Rydell nagy ívben kikerülte a Porschét; az ilyen kocsiknak hiperszenzitív lopásgátló rendszereik vannak, amik ráadásul hiperagresszívek is.

A golyóálló üvegajtó másik oldaláról egy bér zsaru nézett ki rá; nem IntenSecure ember volt, hanem valami szabadúszó. Rydell kölcsönkért Kevintől egy szafarinadrágot. Derékban egy kicsit szűk volt, de százszor jobb volt, mint a narancssárga gatya. A fekete IntenSecure ingét vette fel, amiről már leszedte a jelzéseket, a Stetsonját, meg a katonabakancsát. Nem volt biztos benne, hogy a fekete megy a kekihez. Megnyomta a gombot. A bérzsaru beeresztette.

— Találkozóm van Justine Cooperrel — mondta Rydell, és levette a napszemüvegét.

— Ügyféllel van — mondta a bérzsaru. Harminc év körülinek látszott, és Rydellhez hasonlóan valami kansasi, vagy hasonló farmon nőhetett fel. Rydell elnézett mellette. Egy vékony, feketehajú nőt látott, aki egy tarkopasz, kövér férfival beszélgetett. Úgy festett a dolog, a nő el akar adni valamit a pasasnak.

— Várok — mondta Rydell.

A farmer nem válaszolt. Az állami törvények szerint nem lehetett fegyvere, csak az a piszok erős kábító, amit egy plasztiktokban tartott, de ennek ellenére biztos volt nála valami komolyabb is. Például egy olyan kis orosz stukker, amit azzal a pokolian nagy golyókkal kellett megtömni, amiket eredetileg a tankok motorblokkjának szétlövésére terveztek. Az oroszok sohasem voltak ijedősek. Talán ezért uralták a szombat esti piff-puffokhoz kellő szerszámok piacát.

Rydell körülnézett. A régi Megdicsőülés jól nézett ki a Rémálom Folk Artban. Az apja mindig azt szajkózta, hogy a keresztények mind patetikusak. Azután eljött az ezredforduló, és elmúlt, és nem történt semmi Megdicsőülés, de azok még mindig ugyanazt a dobot verték. Sublett, meg a családja, odalent a texasi lakókocsitáborukban Fallon tiszteletes parancsára régi mozikat néztek — nekik legalább volt valami elképzelésük a dolgokról.

Rydell megpróbálta lopva kifigyelni, hogy a nő mit akar eladni a kövér férfinak, de a nő elkapta a pillantását, és ez nem volt jó. Rydell végül beljebb lépett a boltba, és úgy csinált, mintha az árukat nézegetné. Egy egész sorozat undorító, pókszerű szőrmókkoszorút

talált. Fakó keretben, üveg alatt voltak, és a szőreik mintha göndör hajból készültek volna. Aztán meglátott egy pár pici csecsemőkoporsót, mind rozsdás, az egyikre borostyánt ültettek. Talált néhány kávézóasztalt, amik — Rydell úgy látta — sírkövekből készültek. Régi kövek lehettek, mert a feliratai annyira megkoptak, hogy egyet sem tudott elolvasni. Egy éjjeliszekrény mellett megállt; egymáshozhegesztett, kertitörpe méretű négerkölykökből készült — Knoxville-ben törvényellenes volt akár egyetlen egy ilyet kitenni a ház elé a gyepre. A kölykök festése friss volt; hatalmas, vörösajkú, dinnyezabáló vigyort mázoltak a képükre. Az éjjeliszekrényt egy kézihímzésű, Konföderációs-zászló mintás térítővel takarták le. Amikor Rydell meg akarta nézni az árcédulát, csak egy sárga ELADVA matricát talált.

— Mr. Rydell? Szólíthatom Berrynek? — Justine Cooper állkapcsa olyan keskeny volt, hogy úgy tűnt, a szájában nem lehet helye egy normális méretű fogsornak. A haja rövidrenyírt, fénylő barna sisak volt. Egy csomó sötét, bő cuccot viselt — Rydell gyanította, hogy azért, hogy elrejtse botsáska alakját. Nem úgy beszélt, mintha délről származott volna, és olyan láthatóan cikázott benne a feszültség, mint egy drótban.

Rydell látta, hogy a kövér férfi kimegy a boltból, egy pillanatra megáll a járdán, és deaktiválja a Range Rover védelmi rendszerét.

— Persze.

— Knoxville-ből érkezett?

Rydellnek feltűnt, hogy a nő kapkodva lélegzik, mintha nem akarna túl sok levegőt magába szívni.

— Így van.

— Nem sok akcentusa van.

— Nos, bárcsak mindenki így gondolná! — Rydell elmosolyodott, de a nő nem mosolyogott vissza.

— A *családja* is Knoxville-i, Mr. Rydell?

A francba, gondolta Rydell, gyerünk, szólíts Berrynek!

— Azt hiszem, az apám az volt. Az anyám famíliája Bristol környékére való.

Justine Cooper sötét szemei — a fehérjükből nem sok látszott — a férfira meredtek, de nem lehetett kiolvasni belőlük semmit. Rydell úgy tippelte, a nő úgy negyven körül járhat.

— Ms. Cooper?

A nő olyan vadul nézett rá, mintha megfogdosta volna.

— Ms. Cooper, mik azok a koszorúszerű izék azokban a régi keretekben? — Rydell előre mutatott.

— Emlékkoszorúk. Délnyugat-Virginia, XIX. század vége, XX. század eleje.

Helyes, gondolta Rydell, hadd beszéljen a készletről. A

bekeretezett koszorúkhoz lépett, hogy közelebbről is megvizsgálja őket.

— Olyan, mintha hajból lennének — mondta.

— Abból vannak — mondta a nő. — Mi másból?

— Emberi hajból?

— Természetesen.

— Úgy érti, *halott* emberek hajából? — Már látta, hogy a pici, virágszerű alakzatokat valóban hajból kötötték és fonták. Fénytelen volt, és jellegtelen színű.

— Mr. Rydell, attól tartok, csak az idejét vesztegetem. — A nő óvatosan Rydell felé lépett. — Amikor telefonon beszéltünk, olyan benyomásom támadt, hogy ön… nos, sokkal déliesebb.

— Ezt hogy érti, Ms. Cooper?

— Mi itt egy bizonyos *látomást* kínálunk az embereknek, Mr. Rydell. És egy bizonyos *sötétséget.* Gótikus hangulatot.

A francba. Az a beszélő fej az ügynökség monitorán szinte szóról szóra ugyanezt játszotta le.

— Feltételezem, hogy nem olvasott Faulknert. — A nő felemelte az egyik kezét, hogy félresöpörjön valami láthatatlan dolgot, valamit, ami az arca előtt lógott.

Már megint ez!

— Nem.

— Gondoltam. Remélem, találok majd valakit, aki segít *közvetíteni azt a* bizonyos sötétséget, Mr. Rydell. A Dél *szellemét. Az* érzékiség *lázálmát.*

Rydell pislogni kezdett.

— De önből nem ez árad. Sajnálom. — Mintha a láthatatlan pókháló újra a helyére csúszott volna.

Rydell a bérzsarura nézett, de a fickó mintha nem is figyelt volna. A pokolba, úgy látszott, mintha aludna.

— Hölgyem — mondta Rydell óvatosan —, azt hiszem, ön őrültebb, mint egy seggekkel teletömött zsák.

A nőnek a homlokára szaladtak a szemöldökei.

— Ez az — mondta.

— Mi ez az?

— Szín, Mr. Rydell. Tűz. Egy szinte elképzelhetetlen fokú romlottság verbális sokszínűsége.

Rydellnek ezen gondolkodnia kellett. Azon kapta magát, hogy a négerkölyök-éjjeliszekrényt bámulja.

— Nem jött még be magához egyetlen fekete sem, hogy panaszt tegyen az ilyen dolgok miatt?

— Éppen ellenkezőleg — mondta a nő. Most másképpen volt éles a hangja. — Elég jó üzleteket kötünk a South Central tehetősebb lakóival. Nekik legalább van humorérzékük. Azt hiszem, erre

rákényszerülnek.

Rydell tudta, hogy most meg kell keresnie a legközelebbi állomást, és haza kell metróznia, hogy elmondja Kevin Tarkovskynak, hogy nem volt eléggé délies.

A bérzsaru kieresztette.

— Ön pontosan honnan származik, Ms. Cooper? — kérdezte még a nőtől.

— New Hampshire-ből.

Rydell a járdán állt. Az ajtó bezáródott mögötte.

— Kibaszott jenkik — mondta a Porschénak. Az apja is ezt mondta volna az ő helyében, de most ő maga sem tudta, hogy értette.

Elhúzott előtte egy növényolajjal működő német teherautó. Rydell utálta az ilyen kocsikat. A kipufogógázuknak sült csirke szaga volt.

5. Hay Problemas

A futár álmai forró fémből vannak, sikoltozó és rohanó árnyakból, betonszínű hegyekből. Eltemetik az árvagyerekeket egy domboldalon. Plasztikkoporsók, sápadtkékek. Felhők az égen. A pap magas kalapja. Nem látják a betonhegyből érkező első lövedéket, ami *mindenbe* lyukat üt: a hegyoldalba, az égbe, egy kék koporsóba, a nő arcába.

Egy hang, ami hatalmasabb annál, hogy hang lehessen, de valahogy mégis meghallják rajta keresztül a lövegek közeledő, de még távoli dörejét. A szürke hegyoldalon csinos kis füstfelhők emelkednek felfelé.

Felül, egyedül van a széles ágyban, sikoltani próbál, és a szavak olyan nyelven vannak, amit többé nem beszélhet, mert nem engedi meg magának, hogy beszélje.

Lüktet a feje. Állott vizet iszik az éjjeliszekrényen álló rozsdamentes acél vizeskancsóból. A szoba remeg, örvénylik, és lassan visszakerül a fókuszba. Kikényszeríti magát az ágyból, és meztelenül a magas, régimódi ablakhoz tántorog. Félrehúzza a nehéz függönyt. San Francisco. A hajnal akár az olvasztott ezüst. Kedd van. Nem Mexico.

A fehér fürdőszobában a hirtelen féntől hunyorogva hidegvizet dörzsöl zsibbadt arcába. Az álom elillan, de nyomokat hagy maga után. Megremeg, a hideg csempe érintése kellemetlen meztelen talpán. A kurvák a partyn. Az a Harwood. Dekadens. A futár megveti a dekadenciát. A munkája során kapcsolatba kerül a valódi gazdagsággal, az igazi hatalommal. Jelentős emberekkel találkozik. Harwood gazdag, de jelentéktelen.

Leoltja a fürdőszobában a lámpát, és dermedten visszamászik az ágyába. Fáj a feje.

Az álláig *húzza a* takarót, és átgondolja az előző estét. Vannak benne lyukak. Túl sokat ivott. Megveti a vedelést. Harwood partyja. A hang a telefonban utasítja, hogy menjen el. Már ivott egy párat. Egy fiatal lány arcát látja. Düh, megvetés. A lány haja rövid, sötét, tüskés, és feláll.

Úgy érzi, kiesnek a szemei. Megdörzsöli őket; fényes villanások veszik körül. A víz hideg súlya megmozdul a gyomrában.

Emlékszik rá, hogy a mahagóni íróasztalnál ült, és ivott. A hívás előtt. A party előtt. Emlékszik rá, hogy két egyforma, nyitott palack állt előtte. Egyet megtartott Neki. A másik azé, amit rábíztak. Drága, de biztos benne, hogy a benne levő információk értékesek. Összehajtotta a tárgy grafitszárait, és összecsattintotta a tokját. Megérintette a tokot, ami az Ő titkait tartalmazza, a domboldali fehér házat, a megkönnyebbülést, amit Ő ígér. A dzsekije zsebébe tette a két tokot…

Megremeg a takaró alatt, a gyomra idegesen összeszorul.

A dzsekit azon a partyn is viselte, aminek a legnagyobb részére nem emlékszik.

Nem törődve a feje lüktetésével kimászik az ágyból. A dzseki a szék mellett a padlón hever.

Izgatottan dobog a szíve.

Itt van. Az, amit továbbítania kell. A cipzáras belső zsebben. A külső zsebek üresek.

Ő eltűnt. Átkutatja a többi ruháját. Négykézláb mászva, fájdalmasan lüktető szemekkel beles a szék alá. Eltűnt.

De *Őt* legalább pótolni lehet, emlékezteti magát térden állva, a dzsekivel a kezében. Keres egy árust, aki ezzel a szoftverrel foglalkozik. Most már bevallja magának, hogy *Ő* az utóbbi időben sokat vesztett a képélességéből.

Ezen gondolkodva látja, hogy a keze kicipzározza a belső zsebet, és kihúzza a tokot, amiben a feladata, az ő tulajdonuk van, az, amit továbbítania kell. Kinyitja a tokot.

Fekete plasztikkeret, a címkéje kopott és olvashatatlan, az audio-dugaszok sárgult áttetszősége.

Hallja, ahogy egy vékony, magas hang kiemelkedik a torka hátuljából. Valahogy így sikított évekkel ezelőtt is, amikor az első lövedék megérkezett.

6. A híd

Gondosan ügyelve rá, hogy pontosan kiszámolja a harminc százalékos jattot, Yamazaki kifizette a viteldíjat, és kikászálódott a taxi gödrösre ült hátsó üléséről. A sofőr, aki tudta, hogy minden japán gazdag, komoran megszámolta a tépett, mocskos bankjegyeket, és a három darab ötdolláros érmét a kifakult műszerfalra ragasztott, repedt Nissan County termoszba dobta. Yamazaki, aki nem volt gazdag, a vállára akasztotta a táskáját, megfordult, és elindult a híd felé. Ahogy mindig, a szíve most is izgatottan vert, hogy láthatja, ahogy a reggeli fény rézsútosan átszűrődik a másodlagos szerkezete kuszaságán.

Az íve éppoly precíz volt, mint maga a modern program, ekörül mégis egy másik valóság nőtt, és a saját világában, a saját idejében létezett. Apránként jött létre, nem előre kidolgozott terv szerint, és felhasználtak hozzá minden elképzelhető technikát és anyagot. Az eredmény valami amorf, és meghökkentően organikus építmény lett. Éjszakánként, karácsonyfaégőkkel, újrafeldolgozott neonnal és reflektorfénnyel megvilágítva bizarr középkori energiát sugárzott magából. Nappal, bizonyos távolságról nézve Yamazakit az angliai Brighton Pier romjaira emlékeztette, amit mintha a nemzeti stílus repedt kaleidoszkópján keresztül látott volna.

Acélcsontjai, sodronyinai belevesztek az organikusan növekvő álmokba: tetováló szalonok játéktermek, foszladozó magazinokat áruló, alig megvilágított bódék, tűzijáték-kereskedések, büfék, fogadóirodák, sushi-bárok, engedély nélküli zálogházak, gyógynövényboltok, borbélyok, bárok. A kereskedelem ugyanazokon a helyeken folyt, ahol valaha a járműforgalom hömpölygött; közben fölöttük, a kábeltornyok csúcsáig szökve a szövevényesen kiterjedt lakónegyed emelkedett, soha nyilvántartásba nem vett lakóival, és elképesztően elképzelhetetlen zónáival.

Yamazaki először éjszaka, három héttel korábban látta. Köd volt, zöldség- és gyümölcskereskedők között állt, akik leterített takarókra pakolták ki az áruikat. Dobogó szívvel visszabámult a barlangszájra. A levesárusok edényeiből gőz gomolygott a meztelen neoncsövek egyenetlen íve alatt. Minden összefolyt, összeolvadt a ködben. A telepresence csak sejttette az építmény mágiáját és páratlanságát, és Yamazaki lassan előresétált a neonbendőbe, meg az egymáshoz tapasztott, szeméttel borított felületek kuszaságába. Mesevilág. Zuhogott az ezüstszínű eső; elfelejtett bankok falából származó törött márvány, felhullámosodott plasztik, fényezett réz, flitterek, festett vásznak, tükrök, megfakult króm; csak bámult bele a sós levegőbe. Annyi látnivaló — túl sok kíváncsi szemeinek —, és tudta, hogy az utazása nem volt hiábavaló.

Az egész világon nem volt még egy ilyen csodálatos Thomasson.

Belépett, kedd reggel, a most már ismerősnek tűnő forgatagba — a jéggel és halakkal megrakott kézikocsik, a tortillagyártó gépek csattogása közé —, és egy kávézóhoz ment, aminek a belseje egy ősrégi kompra emlékeztetett: a sima, keményfán vastagon sötétlett a kence, és úgy nézett ki; mintha valaki az egészet egy megfáradt tömegközlekedési bárkáról fűrészelte volna le. Lehetséges, hogy valóban így történt, gondolta Yamazaki, ahogy leült a hosszú pult elé; Oakland irányában, a kísértetsziget mellett egy szárnyaitól megfosztott 747-es roncs kilenc Thai étterem konyhájának adott otthont.

A pult mögött álló fiatal lány csuklójára egy stilizált gyíkforma karkötőt tetováltak. Yamazaki kávét kért. Nehéz porcelánban kapta meg. A kávézóban nem volt két egyforma csésze. Elővette a táskájából a notebookját, és gyorsan beírta, hogy néz ki a csésze, és milyen, fehér csempemozaikra emlékeztető repedések vannak üvegcsillogású felületén. A kávéját szürcsölgetve átlapozta az előző napi jegyzeteit. A Bulldózeres nevű férfi agya feltűnően hasonlított a hídra. Rengeteg dolog gyűlt össze benne az eredeti rendeltetését betöltő váz körül, annyi, hogy bekövetkezett a krízispont, és létrejött egy új program. De mi volt ez a program?

Yamazaki megkérte Bulldózerest, hogy magyarázza el a másodlagos szerkezet jelenlegi állapotában zajló organikus növekedést. Mik lehettek egy adott építő, és az egyes építők motivációi? Yamazaki notebookja rögzítette a férfi összefüggéstelen előadását, majd rendszerezte és lefordította az információkat.

„Volt ott ember. Horgászott. Kapása volt. Egy kerékpárt fogott ki. Az egészet kagylók borították. Mindenki nevetett. A férfi kihúzta a kerékpárt, és épített egy büfét. Kagylóleves, hideg főtt kagyló, mexikói sör. A kerékpárt a pult fölé akasztotta. Csak három szék volt a helyiségben. A férfi kibővítette a büfét. Szupererős ragasztót és szorítóbilincseket használt. Belül a falakat képeslapokkal tapétázta ki. Éjszakánként a pult mögött feküdt le. Egy reggel egyszerűen eltűnt. A törött szorítóbilincsek, és pár fadarab még mindig az egyik borbélyüzlet falára van tűzve. Ha az ember lenéz, látja a lábujjai között a vizet. A férfi túl messzire ment.”

Yamazaki elnézte a kávéjából felszálló gőzt, és maga elé képzelte a kagylókkal borított kerékpárt. Az is eléggé Thomasson volt. Bulldózeres előszeretettel használta ezt a kifejezést. Yamazaki megkérte, hogy magyarázza el az eredetét, és a jelenlegi jelentését. A notebook mindent rögzített.

„Thomasson egy amerikai baseballjátékos volt. Nagyon jóképű

volt, nagyon erős. 1982-ben egy nagyobb pénzösszegért átigazolt a Yomiyuri Óriásokhoz. Azután kiderült, hogy többé nem tudja megütni a labdát. Gempei Akasegawa, író és kézművesmester bizonyos haszontalan és felesleges monumentumok, a városi tájak műalkotásszerű tárgyainak leírásakor hivatkozott a nevére. A kifejezésnek hamarosan újabb árnyalt jelentései lettek. Ha kívánja, kikereshetem a modern definícióját a *Gendai Yogo* Kosochishikiben, a *Modern kifejezések alapszótárában.*"

De Bulldózeres — szürke, borotválatlan, szeme fehérje megsárgult és tele volt vérerekkel — egyszerűen csak megvonta a vállát. A környék három, korábban már meginterjúvolt lakójának állításai szerint Bulldózeres volt a hídon az első. A szobája fekvése is elárulta a státuszát, bár Yamazaki kíváncsi lett volna, hogy hányan örülnének a lehetőségnek, hogy az egyik kábeltorony tetejére építhetnek házat maguknak. Az elektromos lift felszerelése előtt mindenki számára kínszenvedés lehetett oda felkapaszkodni. A vénember a rossz csípőjével gyakorlatilag béna volt; a szomszédaitól meg a lánytól függött. Ők hoztak neki ételt, vizet, és ők pucolgatták Bulldózeres vegytoalettjét. Yamazaki úgy látta, a lány viszonzásul szállást kapott, bár ennél valahogy jóval bonyolultabb és bensőbbségesebb kapcsolatban volt az öreggel.

Bulldózerest nehéz volt megérteni a kora, a személyisége, vagy mindkettő miatt, a nála lakó lány pedig olyan korlátolt és közönséges volt, amilyen Yamazaki szerint minden fiatal amerikai. Igaz, talán csak azért mutatta magát ilyennek, mert ő, Yamazaki idegen volt, japán, és mert túl sokat kérdezősködött.

Yamazaki végignézett a pulton, és végigmérte a többi vendég kora reggeli arcának profilját. Amerikaiak. Már az is furcsa volt, hogy ő közöttük van, és kávét iszik. Szokatlan, írni kezdett a notebookjába; a toll megkocogtatta a minimonitort.

„A lakás egy magas, viktoriánus épületben van. A ház fából épült, a festése aprólékos. Egy olyan kerületben áll, ahol az utcákat XIX. századi amerikai politikusokról nevezték el: Clay, Scott, Pierce, Jackson. Ma reggel — kedd —, ahogy kiléptem a lakásból, a legfelső lépcsőfordulóban, a falon felfedeztem néhány rég eltűnt zsanér nyomait. A vasak valamikor egy kaput tarthattak, ami megakadályozta, hogy a gyerekek felmenjenek a tetőre, ahogy taxira vadászva végigmentem A Scotton, ráléptem egy ázott képeslapra. A képes felével felfelé hevert a járdán. A csillogó esőcseppek alatt ráismertem a mártír, az AIDS-szent, Shapely keskeny arcára. Nagyon melankolikus."

— Nem lett volna szabad olyanokat mondaniuk. Úgy értem, Godzilláról.

Yamazaki pislogva felnézett a pult mögött álló lány arcába.

— Tessék?

— Nem lett volna szabad olyanokat mondaniuk. Godzilláról. Nem lett volna szabad nevetniük. Nekünk is voltak földrengéseink, és maguk nem nevettek rajtunk.

7. Örülök, hogy boldogulsz

Hernandez kiment Rydell után a Mar Vista-i ház konyhájába. Ujjatlan, púderkék kezeslábas volt rajta, meg olyan német zuhanyszandál, aminek a talpán felül ezer pici masszírozó-bütyök van. Rydell még sohasem látta Hernandezt civilben, így eléggé meglepődött, amikor megpillantotta. Hernandez felkarjain nagy, régi tetoválások voltak, római számok, meg banda-halandzsák. A lábfeje barna volt, széles, és medveszerű.

Kedd reggel volt. A házban csak ők tartózkodtak. Kevin a CSAK FÚJJ-ban volt, és a többiek is a dolgukat intézték. Monica valószínűleg a helyén, a garázsban volt, de őt különben sem lehetett túl sokszor látni.

Rydell kivette a konyhaszekrényből a kukoricapelyhét, és gondosan kigöngyölte a zacskó összetekert tetejét. Körülbelül egy adagnyi volt még benne. Kinyitotta a hűtőszekrényt, és kivett belőle egy csatos tetejű, egyliteres plasztikpalackot. Az oldalán egy szigetelőszalag-csík volt. Rydell vastag filctollal egy szöveget írt a szalagra: KÍSÉRLETI TEJ.

— Ez meg mi? — kérdezte Hernandez. — Tej.

— És miért „kísérleti”?

— Hogy senki se igyon bele. Az Akadémián találtam ki a trükköt. — Rydell belezúdította a kukoricapelyhet egy tálba, tejet öntött rá, keresett egy kanalat, és a konyhaasztalhoz vitte a reggelijét. Az asztal billegett, ezért könyökölés nélkül kellett ennie.

— Hogy van a karod?

— Jól. — Rydell elfelejtette, hogy nem szabad könyökölnie. Tejes kukoricapehely loccsant az asztal fehér, karcos plasztiktetejére.

— Tessék. — Hernandez a konyhapulthoz ment, és letépett egy maréknyi barnás papírtörlőt.

— Az a hogyishívjáké — mondta Rydell —, és komolyan utálja, ha használunk belőle.

— Kísérleti törlő — mondta Hernandez, és Rydell elé dobta a papírtörlőt.

Rydell felitatta a tejet, és a kukoricapehely egy részét. El sem tudta képzelni, hogy Hernandez mit keres nála, de azt sem tudta, hogy Hernandez egy fehér Daihatsu Sneakerrel jár, aminek animált vízéséshologramm van a kabriolet-tetején.

— Szép kocsi — mondta Rydell a parkoló felé bólintva, és bekapott egy kanálnyi zabpelyhet.

— A lányomé. Rosa kocsija. Most hozom a szervízből. Rydell rágott, nyelt, és kérdezett.

— Fékhiba, vagy ilyesmi?

— Az a kibaszott vízesés. Elvileg valami kis állatoknak kéne kijönni a bokrokból, és rá kéne nézniük. Mármint a vízesésre. Érted? — Hernandez háttal a pultnak dőlt, és megfeszítette a lábujjait a bütykös szandálban. — Olyan kis izé, Costa Rica-i állatoknak kéne előjönniük, érted? Ökológiai téma. A lányom eléggé zöld. Rádumált minket, hogy felszedjük a gyep maradékát, és olyan szürke talajburkoló izéket rakjunk ki a helyére. Tudod, amik úgy néznek ki, mint egy csomó pók. De a szerviz nem tudja megcsinálni, hogy előjöjjenek azok a kibaszott állatok. Van garanciánk, meg minden, de csak gond van az egésszel. — Hernandez megrázta a fejét.

Rydell megette a kukoricapelyhét.

— Voltál már Costa Ricán, Rydell?

— Nem.

— Kibaszott gyönyörű, haver. Mint Svájc.

— Ott sem voltam.

— Úgy értem, ugyanazt csinálják az adatokkal, amit a svájciak csináltak a pénzzel.

— A trezorokra gondolsz?

— Eltaláltad. Azok gógyis népek. Nincs hadsereg, nincs haditengerészet, légierő, egyszerűen semlegesek. És mindenki adatára vigyáznak.

— Válogatás nélkül.

— Hát ez az! Okos népek. És pénzt költenek az *ökológiára,* haver.

Rydell a mosogatóhoz vitte a tányért, a kanalat, meg a nedves törlőcsomót. Elmosta a tányért és a kanalat, és megtörölgette őket a törlővel, majd a mosogató alatti szemeteszsák mélyére dugta a törlőkendőt. Felegyenesedett, és Hernandezre nézett.

— Tehetek érted valamit, főnök?

— Éppen az ellenkezőjéről van szó. — Hernandez elmosolyodott. Valahogy megnyugtató volt a vigyora. — Gondolkodtam rajtad. A helyzeteden. Nem valami fényes. Egyáltalán nem az, haver. Most már nem lehetsz többé zsaru. Most, hogy felmondtál, még az IntenSecure által őrzött lakótömbökhöz se vehetlek fel. De talán sikerülne elintézni, hogy megkapd a szabvány jelvényt, és beülj valamelyik italbolt fakabátjába. Van kedved *hozzá?*

— Nincs.

— Helyes. Mert te kinyíratnád magad egy olyan helyen. Biztos lenne valaki, aki bemegy, és szétrúgja a fakabátodat.

— Most éppen valami eladói állást keresek.

— Hülyülsz? Eladó? Mit akarsz eladni?

— Öntöttvas négerkölykökből készült éjjeliszekrényeket. Meg százéves emberi hajból készült képeket.

Hernandez összehúzta a szemét, ellökte magát a pulttól, és elindult a nappali felé. Rydell arra gondolt, hogy elmegy, de

Hernandez végül csak sétálgatni kezdett. Rydell az IntenSecure irodájában már jópárszor látta, ahogy így fel s alá járkál. Mielőtt átért volna a nappaliba, Hernandez hirtelen megfordult, és visszament Rydellhez.

— Időnként piszok keményfejű bírsz lenni, haver. Nem is t'om… Egy kicsit le kéne állnod, és elgondolkodnod, hogy talán tényleg segíteni akarok rajtad. Rendben? — Újra elindult a nappali felé.

— Mond már meg mit akarsz, oké? Hernandez megállt, megfordult, és felsóhajtott.

— Még nem voltál odafönt, ÉszakCal-ban, igaz? San Franciscóban? Ismersz valakit odafönt?

— Nem.

— Az IntenSecure-nak ÉszakCal-ban is van működési engedélye. Másik állam, más törvények, egész más magatartás. Mintha egy másik kibaszott ország lenne. De odafönt is megvan a magunk szara. Több az irodaépület, rengeteg a szálloda. A zárt lakótömbök arrafelé kisebbek. Csak a peremvárosokban nagyok. Concord, Hacienda, Business Center, meg ilyen helyeken. Ott is elég szépen működünk.

— De ugyanaz a cég. Senki sem alkalmazna. Ott sem vennének fel.

— Ezt eltaláltad. Nem is arról beszélek, hogy bárki felvenne. Viszont lenne ott a számodra valami egy pasasnál. Szabadúszóként dolgozik. Ha a cégnek időnként bizonyos problémái akadnak, szabadúszót alkalmaz. Ez a srác nem az IntenSecure embere. Szabadúszó. A fenti irodának pedig most éppen szüksége lenne külsősökre.

— Várj egy kicsit. Miről is beszélünk tulajdonképpen? Szabadúszó fegyveres szolgálatról?

— Az a srác fej-kopó. Tudod, hogy ez mit jelent?

— Megkeresi az embereket, akik megpróbálnak meglógni az adósságaik elől, akik nem fizetik a lakbért, meg ilyesmi?

— Vagy vigyáz a srácaidra, vagy bármi. De tudod, manapság az ilyen fejeket a neten keresztül is el lehet kapni. Elég, ha benyomod a személyleírásukat a DatAmericába, és már meg is találtad őket. Vagy akár — Hernandez megvonta a vállát — a zsarukhoz is elmehetsz.

— Szóval egy fej-kopó főleg ezt csinálja… — mondta Rydell, és eszébe jutott a *Pácbakerült zsaruk* egy bizonyos része, amit még az apjával látott.

— Arra jók, hogy az embernek nem kell a zsarukhoz fordulnia segítségért.

— És egy engedéllyel rendelkező privát nyomozóügynökséghez sem.

— Pontosan. — Hernandez Rydellre meresztette a szemét.

Rydell ellépett Hernandez mellett, bement a nappaliba. Közben

hallotta, hogy a német zuhanyszandálok a konyha matt csempepadlóján csikorogva elindulnak utána. A nappaliban előző éjszaka valaki dohányzott. Rydell érezte a szagát. Ez a házirend megsértése volt. A háziúr pokoli patáliát csapna miatta. A háziúr különben szerb emigráns volt, egy tizenöt éves BMW-vel járt, furcsán szőrös tiroli kalapokat hordott, és ragaszkodott hozzá, hogy mindenki Wallynak szólítsa. Mivel Wally tudta, hogy Rydell az IntenSecure-nak dolgozott, egyszer meg akarta mutatni neki a BMW-je műszerfala alá szerelt riasztót. Körülbelül egy láb hosszú, elemlámpára emlékeztető szerkezet volt, és volt rajta egy gomb, aminek a megnyomása egy jókora adag paprikagázt eresztett az utastérbe. Wally megkérdezte Rydellt, hogy szerinte ez elég-e. Rydell hazudott. Azt felelte, hogy vannak emberek, például a kemény narkósok, akik szeretnek időnként lenyelni egy-két löket paprikagázt. Azt mondta, hogy ettől megtisztulnak az idegeik, felpezsdül a vérük, és tuti, hogy elviszik a kocsit.

Rydell lenézett a padlóra. Most vette észre először, hogy a Mar Vista-i lakás nappalijának szőnyege pontosan olyan anyagból van, mint Knoxville-ben Turvey lakásának szőnyege. Az, amin annyit fetrengett. Igaz, ez egy kicsit tisztább volt, de ugyanaz az anyag. Ez eddig még nem tűnt fel neki.

— Figyelj, Rydell. Rendben, nem akarod elfogadni. Szabadnapos vagyok, elautóztam hozzád. Legalább ezt értékeld. Egy pár szemét kicseszett veled, megdőltél, és most rosszul érzed magad. Megértem. De megtörtént, haver, benne van a személyi anyagodban, és én nem tehetek többet érted. De hallgass meg. amikor a cégnél voltál, jól dolgoztál. Erről talán Szingapúrban is tudni fognak.

— Hernandez…

— Szabadnapos vagyok…

— Haver, én nem értek hozzá, hogyan kell megkeresni embereket…

— Vezetni tudsz. Nekik csak ennyi kell. Csak egy sofőr. Te fuvarozod a fej-kopót. Érted? Az egyik lába rossz. Nem tud vezetni. Ráadásul elég jó meló. Ész kell hozzá. Mondtam neki, hogy te meg tudod csinálni. Haver, én tényleg megmondtam neki!

Monica *People* magazinja a díványon hevert. Gudrun Weaver sztorijánál volt nyitva, aki negyvenes színésznő volt, és Wayne Fallon tiszteltes segítségével éppen időben találta meg az Urat ahhoz, hogy bekerülhessen a képe a *People*-be. Egész oldalas kép volt; a nő a nappalijában, a díványán feküdt, és feszülten bámult egy rakás monitort. Mindegyiken ugyanaz a régi film ment.

Rydell elképzelte magát, hogy ő hogyan festhetett, amikor a Futonszájból származó futonon fekve az öntapadós virágokat, meg a matricákat bámulta.

— Legális dolog ez?

Hernandez, púderkék combjára csapott. A hang olyan volt, akár egy pisztolydörrenés.

— Hogy legális-e? Hé, mi most az IntenSecure Korporációról beszélünk! A főmenőkről! Segíteni próbálok neked, haver. Gondolod, hogy valami kibaszott illegális dologba akarlak belerángatni?

— De mi a meló, Hernandez? Csak felmegyek oda, és vezetek?

— Talált! Vezetsz! Ha Mr. Warbaby azt mondja, hogy vezess, akkor vezetsz.

— Kicsoda?

— Warbaby. Lucius Warbaby.

Rydell felvette Monica *People* példányát, és megkereste a képet, amin Gudrun Weaver és Wayne Fallon tiszteletes volt. Gudrun Weaver pont úgy nézett ki, mint egy negyvenes színésznő. Fallon olyan volt, mint egy hajimplantos, tízezer dolláros szmokingba bújtatott oposszum.

— Ez a Warbaby, Berry, az egész szarnak a legtetején van. Egy kibaszott *sztár,* haver. Különben miért őt bérelnék fel? Végzed a melód, és megtanulod azt a szart. Még fiatal vagy. Még meg tudod tanulni az ilyen szarokat.

Rydell visszadobta a *People*-t a díványra.

— És most kit keresnek?

— Egy szállodai tolvajt. Valaki elvitt valamit. Abban a hotelban mi biztosítjuk a védelmet. A szingapúriak állati komolyan veszik az ügyet. Csak ennyit tudok.

Rydell a parkoló meleg árnyékában állt, és a Hernandez-lány Sneakerjének tetején csillogó animációs vízesés csillámló mélyébe bámult. Az esőerdő-hologram zöldje fölött ködpára terjengett. Rydell egyszer látott egy Harleyt, aminek minden nem triplakrómozású felületén életnagyságú bogarak rohangásztak. Skorpiók, százlábúak, meg ilyenek.

— Látod? — kérdezte Hernandez. — Látod, hogy hol homályos? Ott egy kibaszott képnek kéne lennie, haver. Valami makimajomnak, vagy ilyesminek. Pedig még garanciás.

— Mikor kell elindulnom?

— Megadok egy számot. — Hernandez átnyújtott Rydellnek egy sárga, tépett papírfecnit. — Hívd fel.

— Kösz.

— Hé — mondta Hernandez —, örülök, hogy boldogulsz. Tényleg. Örülök. — Rácsapott a Sneaker tetejére. — Most nézd meg ezt a szart! Pedig még kibaszott garanciája van!

8. Másnap reggel

Chevette azt álmodta, hogy a Folsomon bringázik, *és* egy erős oldalszél fel akarja borítani. Befordult balra, a Sixth-re. A szél most már a hátát fújta. A Howard és a Mission kereszteződésében pirosat kapott, a Market-nál sárgát. Fékezett és sebességet váltott.

Éles kanyart vett, és Tayloron elindult a Nob felé.

— Most megcsinálom — mondta.

Tekert, a szél erős kéz volt a hátában, a hegy tetején kék és hívogató volt az ég. A hüvelykujjával sebességet váltott, a lánc valami nagyobb fogaskerékre ugrott, ami valahogy túl nagy volt a vázhoz képest. Érezte, ahogy a fénylő fogak bekapnak a láncba, érezte, hogy lelassul és normálissá válik a szívdobogása — de aztán minden eltűnt.

Felállt, ugrálni és kiabálni kezdett, a tejsav végigáramlott az ereiben. A domb tetején volt, és már éppen felemelkedett…

A kerek ablak festett mozaiküvegén át színes fény szűrődött be Bulldózeres szobájába. Kedd reggel.

Az üvegből két helyen kiesett egy-egy kisebb darabka; a rongycsomókkal betömött lyukak árnyékot vetettek a megsárgult *National Geographics* borítókkal tapétázott falra. Bulldózeres az ágyában ült. Egy ócska kockás ing volt rajta, a takaróját és a hálózsákját a melléig húzta. Az ágya egy nyolcfakkos, szivaccsal fedett tölgyfaajtó volt, amit négy rozsdás Volkswagen kerékagyra fektettek. Chevette a padlón aludt, egy keskenyebb darab szivacson, amit minden reggel összetekert, és bedugott a zsíros kéziszerszámokkal teli faláda mögé. A szerszámzsír szagát időnként még álmában is érezte, de nem törődött vele.

Kidugta a karját a novemberi hidegbe, és felkapott egy szvettert a festékfoltos faszék ülőkéjéről. Behúzta a szvettert a hálózsákjába, belebújt, és lehúzta a térdeire. A szvetter nyakrésze annyira megnyúlt már, hogy amikor felállt, akkor is a térdéig ért. Egy kicsit hátrébb húzta a vállrészeket. Bulldózeres nem szólt; elég ritkán beszélt.

Chevette megdörzsölte a szemeit, a falhoz támasztott létrához ment, felkapaszkodott az öt fokon, és úgy nyitotta ki a tetőcsapóajtót, hogy oda se nézett. Újabban minden reggel felmászott ide, és a víz, meg a város látványával kezdte a napot. Persze amikor esett, vagy köd volt, akkor nem. Utána mindig megpumpálta az ősrégi Colemant, aminek a pirosra festett tankja olyan volt, akár egy játéktengeralattjáró. Szép időben ezt Bulldózeres csinálta, de amikor esett, általában az ágyában maradt. Állítólag ilyenkor fájt a csípője.

Chevette kimászott a négyszögletes lyukon, leült a szélére, és meztelen lábait a szobába lógatta. A nap erőlködve megpróbálta szétoszlatni az ezüstös szürkeséget. Forró napokon a lapos,

négyszögletes tetőn megolvadt a kátrányborítás; a szagát is lehetett érezni.

Bulldózeres régebben megmutatta Chevette-nek a *National Geographic*ban a La Brea gödrökről készült képeket. A lány innen tudta, hogy valamikor réges-rég nagy, szomorú állatok hullottak beléjük, és örökre ott maradtak. A kátrány és az aszfalt belőlük lett, nem pedig csak valami gyárban előállított dolog volt. Bulldózeres szerette tudni, hogy mi miből van.

Bulldózeres dzsekije, amit mindig Chevette hordott, például D. Lewis-tól, a Great Portland Streetről származott. Ez Londonban volt. Bulldózeres szerette a térképeket is. Némelyik *National Geographics* számban volt térképmelléklet is. Az országok nagyok voltak rajtuk; színes, egymás mellé rajzolt pacnik. Régebben még nem volt olyan sok belőlük, mint most. Akkor még voltak piszok nagy országok is, például Canada, a Szovjetunió, meg Brazília. Most már kisebbek vannak a helyükön. Bulldózeres szerint Amerikával is ez a helyzet. Valamikor még California is egyetlen nagy állam volt.

Bulldózeres tetője tizennyolcszor tizenkét láb volt. Valahogy kisebbnek látszott, mint az alatta levő szoba, annak ellenére, hogy a falak elég vastagok voltak. A tetőn nem volt semmi, kivéve egy rozsdás játékautót, amiben egy pár megfakult kátránypapír tekercs volt.

Chevette a három kábeltornyon túlra, a Kincses Szigetre nézett. A szigetről füst szállt felfelé; körülbelül ott rakhattak tüzet, ahol a ködbe burkolózó hídkonzol Oakland felé fordult. A legtávolabbi tartóoszlop tetején volt egy kupolaszerű valami; méhsejtszerű részekből állt, mintha új rézlemezekből csinálták volna, de Bulldózeres azt mondta, az csak csillámpala. Volt abban a kupolában egy szerkentyű, ami beszélgetni tudott a szatellitekkel. Chevette elhatározta, egyik nap majd átmegy, és megnézi.

Szemmagasságban egy szürke sirály szállt el előtte.

A város ugyanolyannak látszott, mint mindig, a dombok akár az irodatornyok mögött alvó állatok. A lány ismerte a tornyokat. Tudta, innen azt a szállodát is látnia kellene.

Az előző éjszakától kirázta a hideg.

El sem tudta hinni, hogy megcsinálta a dolgot, hogy ilyen hülye volt. A tok, amit kihúzott a faszfej zsebéből, most Bulldózeres dzsekijében volt, ami azon az elefántfej-alakú vaskampón lógott. Semmi sem volt benne, csak egy napszemüveg. Igaz, elég drágának látszott, de olyan sötét volt, hogy előző este nem is látott ki mögüle. Amikor belépett a szállodába, a hallban ácsorgó biztonsági emberek leszkennelték a jelvényét; ők úgy tudhatják, hogy ő még mindig odafönt van valahol. Valószínű, hogy a komputerük már keresi őt. Ha felhívják az Allied-et, akkor azt fogja majd mondani, hogy elfelejtett

kijelentkezni, és miután a 808-asban átadta a küldeményt, a személyzeti liften ment le. Elhatározta, hogy a partyról semmiképpen sem fog beszélni. Különben is, ki látta őt ott? A seggfej. Lehet, hogy az a pasi arra is rájön valahogy, hogy éppen ő vitte el a napszemüvegét? Talán megérezte, amikor kihúzta a zsebéből. Lehet, hogy eszébe jutott valami, amikor kijózanodott.

Bulldózeres felkiáltott, hogy van kávé, de a tojásuk már elfogyott. Chevette átbújt a lyukon, beugrott a lakásba, és elkapta a létra legfelső fokát.

— Ha akarsz tojást, akkor hozz — mondta Bulldózeres, és felnézett a Colemantól.

— Hagyj kávét. — A lány felhúzott egy fekete gyapjú térdzoknit, meg a bakancsát, de nem fűzte be. Kinyitotta a padlóba vágott csapóajtót, átmászott a lyukon, és még mindig az a seggfej, a napszemüvege, meg a munkája járt az eszében. Tíz létrafoknyit kellett lemásznia a régi tartópillér mellett. A cseresznyeszedő kosár ott volt, ahol hagyta, amikor hazaért. A biciklije benne, egy oszlophoz láncolva várt rá — Chevette este a biztonság kedvéért egy pár Rádió Shack-ot is ráterített. Bemászott a derékmagas, sárga plasztikkosárba, és rácsapott a kapcsolóra.

A motor felnyüszített, és a lenti nagyfogú kerék lehúzta a lány a lejtőn. Bulldózeres *függővasútnak* nevezte a kosarat. Nem ő építette; egy Fontaine nevű fekete pasas csinálta neki, amikor az öregnek kezdett gondot jelenteni a felmászás. Fontaine az Oakland-i végen lakott egy pár nővel, meg egy csomó gyerekkel. Ő viselte gondját a híd elektromos dolgainak, vagy legalábbis a nagyrészüknek. Időnként felbukkant a hosszú tweed kabátjában, szerszámtáskával mindkét kezében, és leellenőrizte, meg megzsírozta a szerkentyűt. Chevette-nek adott egy számot, így a lány bármikor felhívhatta, ha a gép elromlik, de ilyesmi még nem fordult elő.

Amikor leért, a kosár megrázkódott. A lány kimászott a fapallós járdára, és végigment a tejszerű plasztikfal mellett, ami mögött növények, és a hidroponikus tartályok halogénárnyékai sötétlettek. Befordult a sarkon, és lement a lépcsőn a híd reggeli zajos sürgés-forgásába. Nigel közeledett felé az egyik kézikocsijával, az újabbikkal. Éppen hordárkodott valakinek.

— Vette! — mondta szokásos ostoba vigyorával. így hívta a lányt.

— Láttad a tojásos nénit?

— A városi oldalon volt — mondta Nigel. A város S.F.-et jelentette, Oaklandet egyszerűen csak „Földnek” nevezték. — Jó, mi? — Nigel az alkotó büszkeségével a kocsijára mutatott. Chevette végignézett a csiszolt alumínium kereten, a tajvani bigyókon és pálcákon, meg a vastag új szegecseken. Nigel az Allied egy-két bringásának is dolgozott, főleg azoknak, akik még mindig

fémbicajokon hajtottak. Nem nagyon örült neki, amikor Chevette áttért a papírvázasra.

A lány lehajolt, és végighúzta az ujját egy különlegesen sima pálcán.

— Jó — bólintott.

— Az a japcsi szar még nem esett szét alattad?

— Nem is fog.

— De fog. Ha nagyon meghajtod, törik mint az üveg.

— Majd megkereslek, ha szétmegy.

Nigel megrázta a haját. A bal fülében függő fakó faúszó megcsörrent és meglibbent.

— Akkor már késő lesz. — Elindult Oakland felé, és húzta a kocsiját.

Chevette megtalálta a tojásos nénit, és vett tőle három darabot. Olyan nagy száraz fűszálakba voltak betekerve. Tiszta varázslat. Az embernek nem volt kedve kicsomagolni őket, olyan tökéletes volt, és nem lehetett rájönni, hogy az öregasszony hogy csinálta. A tojásos néni elvette az ötöst, és bedobta a vékony gyíknyakában lógó kis szütyőbe. Egy foga sem volt; az arca egyetlen rácháló, aminek közepén a szája nedveslett.

Amikor Chevette visszaért, Bulldózeres az asztalnál ült. Nem is asztal, inkább egy polc volt. Bulldózeres kávét iszogatott egy acélbögréből. Ha az ember így látta, nem tűnt fel rögtön, hogy milyen öreg; egyszerűen csak nagynak látszott. Nagyok voltak a kezei, a vállai, a csontjai, meg minden. Egy életen át összegyűjtött karcolásokkal, kis sebekkel, és tetoválásokra emlékeztető fekete foltokkal teli homlokából hátranyalta szürke haját. Nem tetoválta a homlokát, csak annak idején valami zsír vagy olaj kerülhetett be egy-egy sebébe.

Chevette kicsomagolta a tojásokat, tönkretette a tojásos néni varázslatát, majd mind a hármat egy plasztiktálba tette. Bulldózeres feltápászkodott nyikorgó székéből, és pislogni kezdett, ahogy a testsúlya a csípőjére nehezedett. A lány átadta neki a tálat. Bulldózeres a Coleman fölé tartotta. Vaj nélkül, csak egy kis vízzel csinálta a rántottát. Azt mondta, egy hajón tanulta, a szakácstól. A tojás jó volt, de az edényt utána nehéz volt kimosni, pedig ez a feladat mindig Chevette-re várt. Miközben Bulldózeres feltörte a tojásokat, Chevette a kampón lógó dzsekihez ment, és elővette a tokot.

Nehéz lett volna meghatározni, hogy miből van, ez pedig egyértelműen azt jelentette, hogy drága. Valami grafitszürke anyagból csinálták, és olyan vékony volt, mint a tojások héja, de akár egy kamion is keresztülhajthatott volna rajta. Mint Chevette bringáján. Már előző este rájött, hogy kell kinyitni; egy ujj ide, egy hüvelykujj oda, és máris nyitva. Semmi felpattanás, semmi kattanás. Semmi

márkajelzés, semmi gyártási szám. A belseje olyan volt, mint a fekete lakk, de a tapintása mégis szivacsra emlékeztetett.

A szemüveg benne volt. Nagy volt és fekete. Mint Orbisoné Bulldózeres falán, a fekete-fehér poszteren. Bulldózeres azt mondta, ha örökre fel akar rakni egy posztert, sűrített tejet kell ragasztó helyett használni. Olyan konzervdobozosat. Újabban nem sok dolog van konzervdobozban, de Chevette tudta, hogy Bulldózeres melyikre gondolt. A furcsa, széles arcú, fekete szemüveges fickó képe masszívan oda tapadt Bulldózeres fehérre festett rétegelt lemez falára.

Chevette kivette a szemüveget a fekete lakkból. Az anyag azonnal összehúzódott, és a felülete simává vált.

A lányt idegesítette a napszemüveg. Nem csak azért, mert lopta, hanem mert túl nehéz is volt. Túl nehéz, ahhoz képest, hogy mi volt. Meg a szárai is nagyok voltak. A kerete úgy nézett ki, mintha egy grafittömbből faragták volna ki. Talán tényleg így csinálták, gondolta Chevette. A bicaja vázának papírmagja körül is grafit volt. Azt az Asahi Engineering csinálta.

Kanálcsörgés — Bulldózeres felverte a tojásokat.

A lány feltette a szemüveget. Fekete. Tömény fekete.

— Katherine Hepburn — mondta Bulldózeres. A lány az orrára húzta a napszemüveget.

— Mi?

— Neki voltak ilyen nagy szemüvegei.

Chevette felvette a Coleman mellett tartott öngyújtót, felkattintotta, és az egyik lencse elé tartotta. Semmi.

— Hegesztőszemüveg?

Bulldózeres a lány rántotta adagját egy alumíniumtányérra tette. 1952. — ez volt beleütve az aljába. A tányér mellé tett egy villát, és a lány teli kávésbögréjét.

Chevette az asztalra tette a napszemüveget.

— Nem látok vele semmit, csak feketeséget. — Maga alá húzta a támlátlan faszákét, és felemelte a villát. Megette a rántottáját.

Bulldózeres evés közben a lányra nézett.

— Szovjet — mondta, miután kortyolt egyet a bögréjéből.

— Mi?

— A régi szovjetek csináltak ilyen napszemüvegeket. Két napszemüveggyáruk volt, az egyikben mindig ilyeneket csináltak. Elárasztották velük az üzleteket, de senki sem vett ilyet. Mindenki a másik gyárból származó szemüvegeket akarta. Ezért szívták meg.

— A fekete szemüveget gyártó gyár?

— A Szovjetunió.

— Hülyék voltak, vagy mi?

— Nem ilyen egyszerű… Hol szerezted ezt? A lány a kávéjába bámult.

— Találtam. — Felemelte a bögrét, és ivott.

— Dolgozol ma? — Bulldózeres feltápászkodott, begyűrte a farmerjába az inge elejét. Ócska bőröve rozsdás csatját pöcökké gyűrt papírdarabok tartották.

— Déltől ötig. — A lány felemelte, és forgatni kezdte a napszemüvegei. A méretéhez képest nehéz volt.

— Fel kell hívnunk ide valakit, hogy megnézze az üzemanyagtartályt.

— Fontanie-t?

A férfi nem felelt. Chevette a fekete lakkba fektette a napszemüveget, becsukta a tokot, és a mosogatóhoz vitte az edényeket. Visszanézett az asztalon heverő tokra.

Jobb lesz, ha eldobom, gondolta.

9. Amikor a diplomácia kudarcot vall

Rydell kedd este a Burbankon felszállt egy CalAir gépre. A San Francisco-i fickó fizette a jegyet; azt mondta Rydellnek szólítsa csak Freddie-nek. Az utazás nem volt sem nyugis, sem kellemes, az utasok a jelek szerint csórók lehettek. Körülötte gyerekek sírtak. Ablak mellett ült. Az odalent szétterjedő fényekben, az előző utas ablaküvegre kenődött hajolaján keresztül meglátta a Völgyet, a pár megmaradt tó türkizkékjét, megvilágított fenekét. A karjába fájdalom hasított.

Lehunyta a szemeit. Látta az apját, látta, ahogy a floridai lakókocsija konyhájában, a mosogatónál áll, és kiöblít egy poharat. Abban a pillanatban a halál már ott növekedett benne — visszavonhatatlan tény volt. A bátyjáról beszélt, Rydell nagybátyjáról, aki három évvel volt fiatalabb nála, de már öt éve nem élt. A nagybácsi egyszer küldött Rydellnek egy pólót Afrikából. A boppfóliás borítékon a hadsereg pecsétjei. Az egyiken egy ósdi bombázó, egy B-52-es volt, a másikon egy felirat: AMIKOR A DIPLOMÁCIA KUDARCOT VALL.

— Mit gondol, az a parti autópálya?

Kinyitotta a szemeit, és az előtte áthajló idősebb nőre nézett, aki megpróbált kilesni a hajolajbevonatos ablakon. Mint egy ötödosztályú Mrs. Armbruster; idősebb, mint Rydell apja lenne.

— Nem tudom — mondta Rydell. — Lehetséges. Én nem tudom megkülönböztetni egymástól az utcákat. Úgy értem — tette hozzá —, nem vagyok idevalósi.

A nő rámosolygott, és hátradőlt a keskeny ülés ölelésébe. Teljesen olyan, akár Mrs. Armbruster. Ugyanaz a furcsa kombinációjú öltözék: skótkockás oxford-ruha, Santa Fe vattakabát. Ezek az idős hölgyek mind vastagsarkú cipőben járnak.

— Egyikünk sem az. — A nő előrenyújtotta a kezét, hogy megpaskolja Rydell kekinadrágját. — Manapság…

Kevin azt mondta, megtarthatja a nadrágot.

— Aha — mondta Rydell. A keze kétségbeesetten tapogatózott az ülésdöntő gomb után. A kis műanyagbevonatú acélbigyó csak arra várt, hogy megnyomja, és hátradőljön egy színlelt alvásba. Lehunyta a szemeit.

— Éppen San Franciscóba tartok. Jelen akarok lenni, amikor a volt férjemet áthelyezik egy kisebb fagyasztóegységbe — mondta a nő. — Egy olyanba, aminek *individuális* raktármodulja van. A kereskedelmi magazinok „butik operációnak” nevezik. Elég groteszk.

Rydell megtalálta a gombot, de rá kellett döbbennie, hogy a CalAir ülései maximum tíz centivel dőlnek hátra.

— A volt férjem fagyasztóban van már… Már kilenc éve, de

sohasem lelkesedtem a gondolatért, hogy az agya úgy hánykolódik odabent. Fóliába csomagolva. Úgy, akár a héjában sült krumpli.

Rydell kinyitotta a szemeit. Megpróbált kitalálni valami választ.

— Vagy mint a szárítógépbe dobott teniszcipők — mondta a nő. — Tudom, hogy keményre vannak fagyva, de az egész nem olyan, mintha pihenés lenne. Nem igaz?

Rydell az előtte levő ülés hátuljára koncentrált. Egy plasztiktakaró. Szürke. Még egy telefon sincs!

— Ami az ébredést illeti, ezek a kisebb helyek persze semmi újat sem kínálnak, de valahogy több bennük a méltóság. Én legalábbis úgy látom.

Rydell oldalra nézett. A tekintete találkozott a nőével. Mogyoróbarna szemek egy finom ráncháló közepén.

— Egészen biztos, hogy nem leszek ott, amikor felolvasztják, vagy… Vagy megcsinálják vele azt, amit szoktak. Én nem hiszek ebben. Állandóan ezen vitatkoztunk. Én mindig arra a sokmilliárd halottra gondoltam, arra a rengeteg emberre, aki a *szegény* helyeken minden évben meghal. „David”, mondtam, „hogyan vagy képes ilyesmit forgatni a fejedben, amikor az emberiség nagy része légkondicionálás nélkül él?”

Rydell kinyitotta a száját. Azután becsukta.

— Ami engem illet, én az Éjféli Befejezés kártyatulajdonos tagja vagyok.

Rydellnek fogalma sem volt róla, hogy mit jelent a kártyatulajdonosság, de azt tudta, hogy az Éjféli Befejezés tagjai az ön-euthanázia hívei voltak. Tennessee-ben illegálisnak számított a dolog, de ott jópáran megcsinálták. A testületnél valakitől azt hallotta, hogy az illetők a dolog után tejet meg aprósüteményt hagytak a mentősöknek, és általában nyolc vagy kilenc órakor végeztek magukkal. ÉB. „ÉletBefejezők”, ahogy az orvosok nevezték őket. Legálisan szerzett, receptre kiváltott gyógyszerekből kevertek maguknak koktélt. Semmi felfordulás, semmi mocsok. Ők voltak a legrendesebb öngyilkosok.

— Bocsásson meg, asszonyom — mondta Rydell —, de jó lenne, ha aludhatnék egy kicsit.

— Csak rajta, fiatalember. Elég kimerültnek látszik. Rydell lehunyta a szemeit, hátrahajtotta a fejét, és egészen addig ebben a pózban maradt, míg megérezte, hogy a gép lefelé ereszkedik.

— Tommy Lee Jones — mondta a fekete férfi. A haja olyan volt, mint egy felfordított virágcserép, amibe oldalt spirális vájatot nyírtak. Kábé úgy nézett ki, mintha egy bojt nélküli fez lett volna a fején. Körülbelül öt láb magas lehetett, és mivel az inge háromszor nagyobb volt a kelleténél, majdnem ilyen szélesnek is látszott. Az inge

különben citromsárga volt: különböző kézifegyverek életnagyságú, színes képét nyomtattak rá. Egy hatalmas tengerészkék sort volt rajta, ami egészen a térdéig leért, meg Raiders zokni, meg egy pár magasszárú edzőcipő, aminek a sarkába kis vörös lámpákat építettek. Kerek napszemüvegének tükrös lencséje akkora volt, mint egy ötdolláros érme.

— Nem, tévedés — mondta Rydell.

— Nem, tesó, te tényleg hasonlítasz rá.

— Kire?

— Tommy Lee Jonesra.

— Az ki?

— *Színész* volt, tesó.

Rydell egy pillanatra arra gondolt, hogy a pasas valószínűleg Fallon tiszteletes híve. Igen, rajta is megvoltak Sublett kontaktlencséjének színei…

— Te Rydell vagy. Végigfuttattam rajta a „Lelencgyerek”et.

— Te vagy Freddie?

A „Lelencgyerek” egy rendőrségi program volt, amiket az eltűnt személyek ügyeinél lehetett használni. Az ember beszkennelte a keresett személy fotóját, és kapott egy listát, amin féltucat olyan híresség neve szerepelt, akik többé-kevésbé hasonlítottak az illetőre. Ezután már csak körbe kellett szaglászni, és megkérdezni az emberektől, hogy láttak-e valakit, aki hasonlít A-ra, B-re, C-re… Az egészben az volt a legfurcsább, hogy sokkal jobban működött a dolog, mintha a keresett személy fényképével rohangásztak volna. A Knoxville-i Akadémián Rydell csoportjának instruktora szerint ez azért volt így, mert az információ az emberek agyának abban a részében ragadt meg, ami a híresség részére van fenntartva. Rydell úgy gondolt erre a dologra, mint valami mozisztár-agylebenyre. Lehet, hogy az embereknek tényleg volt ilyesmijük? Ha igen, akkor Subletté fene nagy lehetett. Amikor az Akadémián Rydell fényképével futtatták le a programot, kiderült, hogy Howie Cactonra hasonlít, az Atlanta dobójátékosára; arra nem emlékezett, hogy Tommy Lee Jonesra is hasonlítana. Habár, addig arra sem gondolt, hogy úgy néz ki, mint Howie Clacton.

Freddie előrenyújtotta a kezét. Rydell megrázta. Freddie-nek nagyon puha tenyere volt.

— Van poggyászod? — kérdezte Freddie.

— Csak ez. — Rydell megemelte a Samsonite-ját.

— Az ott Mr. Warbaby — mondta Freddie, és a kijárat felé bólintott, ahol egy egyenruhás *chilanga* ellenőrizte az utasok kiszállókártyáját, mielőtt kieresztette őket. A nő mögött egy másik fekete fickó magaslott. Nagydarab volt. és arányaiban olyan széles, mint Freddie.

— Nagydarab pasas.

— Aha — mondta Freddie. — Jobban tesszük, ha nem várakoztatjuk meg. Ma fáj a lába, de ragaszkodott hozzá, hogy bejöjjön a parkolóból, és üdvözöljön téged.

Ahogy a kijárathoz közeledett, és átadta az őrnek a kártyáját, Rydell végigmérte a pasast. Hatalmas volt, hat lábnál is magasabb, de Rydellt mégis a *mozdulatlansága,* meg az arcán tükröződő furcsa szomorkásság lepte meg. Pontosan olyan volt az arckifejezése, mint azé a fekete miniszteré, akit az apja halála előtt nem sokkal mindig megnézett a TV-ben. Ha az ember ránézett erre az arcra, úgy érezte, hogy ez a pasi már mindent látott, ami szomorú, ezért aztán elhitte minden szavát. Legalábbis Rydell apja hitt annak a miniszternek, aki úgy nézett ki, mint ez a férfi.

— Lucius Warbaby. — A férfi előhúzta hosszú olívzöld, gyémántsteppelt zakója mély zsebéből a kezeit. Rydell még sosem látott ekkora kezeket. Warbaby hangja annyira mély volt, hogy szinte alig lehetett hallani. Rydell ez előrenyújtott kézre nézett, és látta, hogy Warbaby régimódi, ujjroppantó pecsétgyűrűt visel, aminek tetejére keresztben, gyémántberakású, talpnélküli nagybetűkkel felíratta a nevét: WARBABY.

Rydell megrázta a férfi kezét; az ujjai a gyémántra és az aranyra fonódtak.

— Örülök, hogy találkozhatok önnel, Mr. Warbaby. Warbaby mélyen a szemébe húzta fekete, felhajtott karimájú Stetsonját. Nehéz, feketekeretes szemüveget viselt. A lencsék átlátszóak voltak, akár az ablaküveg. A szemüveg mögötti szemek kínaisak voltak; macskaszerűek, ferdék, és különös aranybarnák. Warbaby egy olyan állítható hosszúságú botra támaszkodott, amiket a kórházakban osztogatnak. A bal lába köré éjfélkék nylonpárnazású karbonjárógépet csatolt. Feszes fekete farmerje vadonatúj volt — látszott rajta, még sohasem mosták ki. Az alját tükörfényes, háromárnyalatú fekete bőrből varrt texasi csizmája szárába tűrte.

— Juanito azt állítja, hogy maga gyakorlott sofőr — mondta Warbaby, de úgy, mintha ez lenne a legszomorúbb dolog, amit életében hallott. Rydell még sohasem hallotta, hogy Hernandezt valaki ezen a néven emlegette volna. — Azt állítja, hogy maga nem ismeri ezt a környéket.

— Így van.

— Ráadásul — mondta Warbaby —, itt senki sem ismeri magát. Hozd az úr csomagját, Freddie.

Freddie szemmel láthatóan kelletlenül vette át Rydell bőröndjét, pedig az alapjában véve remekül illett *hozzá.*

Az ujjropogtatós kéz Rydell vállára telepedett. Rydell úgy érezte, mintha egyedül a gyűrű húsz fontot nyomna.

— Juanito mondott magának valamit arról, hogy mi mit csinálunk idefent?

— Valami szállodai tolvajról beszélt. Azt mondta, az IntenSecure szerződéses alapon bízta meg magát az üggyel…

— Tolvaj, igen. — Warbaby úgy nézett ki, mintha az univerzum morális súlya nehezedne rá, ami bármelyik pillanatban elégetheti. — Valami eltűnt. De most már az egész sokkal… *komplikáltabb* ennél.

— Hogyan? Warbaby felsóhajtott.

— A férfi, akitől eltűnt az a dolog, már halott. Valami megcsillant a szemeiben.

— Hogyan halt meg? — kérdezte Rydell, amikor a súlyt végre levették a válláról.

— *Gyilkosság* — mondta Warbaby halkan, szomorúan, de nagyon tisztán.

— Biztos furcsának találja a nevem — szólt előre Warbaby a fekete Ford Patriotja hátsó üléséről.

— Most inkább azt találom furcsának, hogy nem tudom, hova dugjam a kulcsot, Mr. Warbaby — mondta Rydell. A kormánykerék mögött ült, és a ketyerékkel telepakolt műszerfalat vizsgálgatta. A világon egyedül az amerikai kocsikban voltak fizikailag is láthatóak a műszerek. Talán éppen ezért volt olyan kevés belőlük. Mint azokból a láncháitásos Harleykből is.

— A nagyanyám — kezdte Warbaby. A hangja olyan volt, mint egy felemelkedő, és Kína felé induló tektonikus lemez dörgése. — A nagyanyám vietnami volt. A nagyfater detroiti srác. Katona. Hazahozta Saigonból a nagyanyámat, de nem maradt vele sokáig. A fia, vagyis az apám Warbaby-re változtatta a nevét. Érti? Gesztus. Szentimentalizmus.

— Aha — mondta Rydell. Elindította a böhöm nagy Fordot, és elgondolkodott. Saigon olyan hely volt, ahova a gazdagok jártak vakációzni.

Négykerékmeghajtás. Kerámiapáncél. Goodyear Streetsweeper-ek, amiket csak egy komolyabb puskával lehetett kilőni. A műszerfalon, a fűtőventillátor előtt egy fenyőfa formájú illatosító lógott.

— Ami pedig a Luciust illeti… Nos, arról nem sokat mondhatok.

— Mr. Warbaby — mondta Rydell, és hátranézett a válla fölött. — Hová vihetem?

Egy modem-bipp a műszerfalról.

Freddie, aki Rydell mellett ült, most felfüttyentett.

— Az anyját! — mondta. — Ez kemény.

Rydell hátradőlt, és a faxból kicsúszó papírlapra nézett. A papíron egy kép volt, a képen egy férfi. Meztelenül hevert egy vértől lucskos lepedőn. A milliónyi vércsöppet a fotós vakujának fénye parányi

fagyott nappá változtatta.

— Mi van az álla alatt? — kérdezte Rydell.

— Kubai nyakkendő — mondta Freddie.

— Nem, haver! — Rydell hangja egy oktávval megemelkedett. — Mi az?

— A fickó nyelve — mondta Freddie. Kitépte a lapot a készülékből, és hátranyújtotta Warbaby-nek.

Rydell hallotta, hogy a fax megzizzen Warbaby kezében.

— Ezek az emberek — mondta Warbaby —, szörnyűek.

10. A modern tánc

Yamazaki egy alacsony faszéken ült, és a borotválkozó Bulldózerest nézte.

Bulldózeres az ágya szélén ült, és egy rózsaszínű eldobható borotvával kapirgálta az arcát. A pengét időnként belemártotta az ölében tartott alumíniumlavórba.

— A borotva régi — mondta Yamazaki. — Nem dobja el? Bulldózeres a japánra nézett a plasztikborotva fölött.

— Az a vicc, Iszkiri, hogy egy idő után nem csorbulnak tovább. — Megfeszítette és leborotválta a felső ajkát, majd megállt. Yamazaki az első néhány látogatása során „Kawasaki" volt, utána „Iszkiri" lett belőle. A fakó, vöröses szemhéjak alatt megbúvó szemek közömbösen mérték végig a japánt, Yamazaki mégis megérezte, hogy Bulldózeres belül nevet.

— Megnevettettem?

— Ma nem — mondta Bulldózeres. A lavórba dobta a borotvát. Szürke szőrszálak emelkedtek a víz színére. — A minap viszont igen. Amikor azokra a szarokra vadásztál.

Yamazaki egy teljes délelőttöt azzal töltött, hogy megpróbálta felvázolni annak a lakhelycsoportnak a csatornaviszonyait, amelyet ő Bulldózeres „szomszédságának" tartott. Átlátszó, arasznyi gumitömlődarabokat használt a munkához. A dolog eléggé érdekes volt. olyan, mint egy gyerekeknek való játék. Megpróbálta nyomon követni egy adott tömlődarab egyik lakóhelytől a másikig vezető útját. A gumicsövek kecses ívben buktak alá a rendszerbe, hogy az alsó szint alatt, az ezergallonos tartályban összetalálkozzanak. Bulldózeres elmagyarázta, hogy amikor a tartály megtelik, egy úszón bekapcsolódik egy higanykapcsoló, és az összegyűlt csatornaszemét egy három láb vastag csőbe pumpálódik, ami *aztán az* egészet elvezeti a közműrendszerbe.

Yamazaki feljegyezte, hogy úgy kell erre a vezetékre gondolnia, mint egy interface-re, ami összeköti a híd programját a város programjával, ám Bulldózeres történetének kivonatolása egyértelműen fontosabbnak látszott. Yamazaki meg volt győződve róla, hogy Bulldózeresnél van a kulcs a híd létértelméhez, ezért abbahagyta a másodlagos építmény fizikai vizsgálatát, hogy a lehető legtöbb időt az öreg társaságában tudja tölteni. Bérelt lakásában éjszakánként mindig átküldte az aznap összegyűlt anyagot az Osakai Egyetem szociológiai tanszékére.

Ezen a napon, miközben Bulldózeres lakásának liftje felé tartott, találkozott a lánnyal, aki éppen akkor jött lefelé. A lány munkába indult; kerékpárját a vállán átvetve cipelte. A lány küldönc volt a

városban.

Yamazaki eltűnődött, hogy vajon fontos-e, hogy Bulldózeres egy olyan személlyel osztozott a lakhelyen, aki az információ és geográfia ezen archaikus ágazatában kereste meg az élethez szükséges összegeket. Az irodák, amelyek között a lány kerékpáron közlekedett, elektronikus adattovábbító-kapcsolatban álltak egymással — az adott távolságokat figyelembe véve egyetlen minikomputer elegendő lett volna az azonnali és tökéletes kommunikáció létrehozásához. Ám éppen annak a tökéletességnek, ami költséges passzióvá változtatta a fizikai postázást, akadtak bizonyos szépséghibái is, és ezek tették szükségessé a lány által nyújtott szolgáltatást. Az adatok folyékony univerzumában a lány tökéletes biztonsági fokkal végezte az információ-darabkák szállítását. Ha egy feljegyzés a lány táskájába került, akkor az ember pontosan tudhatta, hogy hol van; ellenkező esetben az adott feljegyzés a továbbítás pillanatában sehol sem volt, de mégis mindenhol meg lehetett találni.

Furcsa, avítt módon vonzónak találta a Bulldózeresnél lakó lányt; kemény, fehér lábai voltak, és militáns, felfelé meredező sötét haja.

— Álmodozol, Iszkiri? — Bulldózeres félretette a lavórt, a keze egy kicsit remegett, és a dohos kinézetű párnákhoz támasztotta a hátát. A fehérre festett farostlemez-fal halkan nyikorgott.

— Nem, Bulldózeres-szan. De megígérted, hogy beszélni fogsz arról az első éjszakáról, amikor elhatároztátok, hogy elfoglaljátok a hidat… — Yamazaki hangja szelíd volt, a szavait szándékoltan úgy válogatta össze, hogy az alanyát rábírja a megnyilatkozásra. Aktiválta a notebook felvevő funkcióját.

— Nem *határoztunk el* semmit. Már megmondtam…

— De valahogy megesett.

— A szar esik, az. Megtörtént azon az estén, és kész. Nem voltak jelzések, nem voltak vezetők, nem voltak építészek. Te azt hiszed, hogy politikáról volt szó. Annak a bizonyos táncnak, fiú, vége.

— De ön azt mondta, hogy az emberek „készen” voltak.

— Készen, de *bármire*. Ez nem fér a fejedbe, igaz? A híd az itt volt, de nem mondom, hogy ránk *várt*. Érted a különbséget?

— Azt hiszem…

— Szart hiszel. — A notebooknak időnként problémái akadtak Bulldózeres kifejezéseivel. Ráadásul az öreg hadart, és rendszeresen elnyelt bizonyos hangokat. Egy osakai szakértő rendszer szerint *azért,* mert valószínűleg bizonyos fokú idegrendszeri károsodást szenvedett, talán az utcai drogok használatából kifolyólag, vagy esetleg egy — vagy több — kisebb ütés következtében. Yamazaki azonban inkább arra gondolt, hogy Bulldózeres egyszerűen túl sok időt töltött azon közegben, ami végül azzá változtatta a hidat, ami lett.

— Senki — mondta Bulldózeres. Most először beszélt lassan és

tagoltan; mintha így akart volna nagyobb hangsúlyt adni a szavainak. — Senki sem *használta* ezt a hidat semmire a Little Grandé után. Érted?

Yamazaki bólintott, és figyelte, ahogy Bulldózeres lefordított beszédének karakterei végigpörögnek a notebook képernyőjén.

— A földrengés szétbaszta, Iszkiri. Beszakadt az alagút a Kincsesen. Ott mindig elég labilis volt… Először azt mondták, újjá fogják építeni, de nem volt rá pénzük a nagyokosoknak. Ezért aztán kirakták a lánckorlátot, a szögesdrótot, és mindkét végét bebetonozták. Azután bejöttek a németek, úgy két évvel később, és eladtak nekik egy új technológiát, hogy építsenek új alagutat. Olcsót, amiben autók és metró jár. Miután a Zöldek tiltakozásai ellenére megszavaztatták, elkezdték építeni. Senki sem hitte volna, hogy ilyen gyorsan elkészülnek vele. Persze, azok a Zöld biotech loobyk… Hagyták, hogy szekciókat növesszenek, odakint Nevadában. Mint az úritök, Iszkiri. Behozták őket ide a daruk alá, besüllyesztették őket az Öbölbe. Kicsinálták őket. Azután kicsi gépek mászkáltak arrafelé, kemények, mint a gyémánt; kösd mindet össze, jó szorosan, aztán bamm, kész az alagutad. A híd meg csak ott gubbasztott.

Yamazaki visszatartotta a lélegzetét, és arra számított, hogy Bulldózeres elveszti a fonalat, ahogy már korábban is gyakorta megesett. Túl gyakran, gondolta Yamazaki kétségbeesetten.

— Az a nő meg egyfolytában arról beszélt, hogy futtassák be az egészet borostyánnal, virginiai kúszóval… Mások azt mondták, hogy rombolják le, mielőtt egy újabb földrengés megteszi helyettük. De aztán ennyi. A városokban sok az ember, nincs hely, ahova mehetnének. Kartonpapír-városok a parkban, ha szerencsés voltál, és utána felhozták azokat a csöpögő-csöveket Portlandból, és az épületek köré tették. Éppen elég víz kifolyik a földre ahhoz, hogy ne akarj lefeküdni. Az egy *szemét* város, az a Portland. Ott találták fel azokat a csöveket… — Bulldózeres köhögött. — Aztán egy éjszaka az emberek egyszerűen *idejöttek*. Egy csomó történet van róla, hogy történt. Dőlt az eső. Senkinek eszébe nem jutna olyan időben lázadozni.

Yamazaki maga eléképzelte az elhagyatott hidat a felhőszakadásban, ahogy a két végénél egyre nő a tömeg. Látta, hogy az emberek átmásznak a drótkerítéseken, a barrikádokon. Olyan sokan vannak, hogy a lánckorlát elpattan. Felmásznak a tornyokba, és több mint harmincan lezuhannak, és meghalnak. De amikor beköszönt a hajnal, a túlélők még mindig ott vannak. Körülöttük türelmes szitakötőkként híradós helikopterek köröznek a szürke fényben. Yamazaki már többször látta a dolgot — Osakában, felvételről. De Bulldózeres ott volt.

— Talán ezer ember volt ennél a hídfőnél. Másik ezer Oaklandben. Aztán egyszerűen futni kezdtünk. A zsaruk elvágódtak, de

különben is, mit védtek? Csak tömegoszlató parancsuk volt: nem volt szabad hagyniuk, hogy az emberek összegyűljenek az utcán. Voltak helikoptereik is: fentről, az esőből reflektoroztak le ránk. Ez megkönnyítette a dolgunkat. Egy hegyesorrú csizma volt rajtam. Elfutottam az egyik barrikádhoz. Úgy tizenöt láb magas lehetett. Bedugtam a lábujjaimat a lyukakba, és mászni kezdtem. Olyan könnyen mint, mintha csak egy kerítésen másztam volna át. Felmásztam arra az izére, és olyan volt, mintha repülnék. A tetején szögesdrót volt, de a mögöttem levő emberek feladogattak egy csomó dolgot — matracokat, kabátokat, hálózsákokat —, hogy ráterítsem a drótokra. Azután úgy éreztem… súlytalan vagyok.

Yamazaki úgy érezte, már közel, nagyon közel van a lényeghez.

— Ugrottam. Nem tudom, ki ugrott *először,* de én ugrottam. A hídra. A járdára estem. Az emberek üvöltöttek. Addigra már az Oakland-i oldalon is áttörték a barikádokat. Azok alacsonyabbak voltak. Láttuk a lámpáikat, ahogy befutottak a hídra. A rendőrségi 'kopterek reflektorait, meg azokat a vörös autópálya-lámpákat, ami némelyik embernél volt. A Kincses felé rohantak. Amióta a Haditengerészet emberei elhagyták, senki sem volt ott… Mi is futottunk. Valahol középen találkoztunk, és hurrázni kezdtünk… — Bulldózeres tekintete elrévedt. — Azután énekeltek. Himnuszokat, meg ilyen szarokat. Csak lógtak ott, és énekeltek. Őrültek. Én, meg egy páran, mi betojtunk. Láttuk a híd két végéről közeledő zsarukat. Basszák meg!

Yamazaki nyelt egyet.

— És utána?

— Mászni kezdtünk. A tornyokra. Létrák voltak hegesztve azokra a szarokra, tudod, hogy a festők fel tudjanak mászni rájuk. Másztunk. Addigra már a TV is kiküldte a saját 'koptereit, Iszkiri. Világszenzációt csináltunk, de nem is tudtuk róla. Gondolhatod miért. Különben le se szartuk. Csak másztunk. De ezt élő egyenesben közvetítették. Később ez nehezítette meg a zsaruk dolgát. És haver… Pár ember lezuhant. Az előttem mászó srácnak fekete szigetelőszalaggal volt felragasztva a cipőtalpa. A szalag elázott, meglazult, a lába meg csúszkált Közvetlenül előttem volt. A lába egyfolytában lecsúszott a létrafokról, és ha nem vigyázok, mindig a szemembe rúgott volna… A csúcs közelében jártunk, amikor mindkét lába egyszerre csúszott meg. — Bulldózeres elnémult, mintha valami távoli hangot hallgatna.

Yamazaki visszafojtotta a lélegzetét.

— Ha felmászol ide — mondta Bulldózeres —, az a legfontosabb, hogy ne nézz le. A második lényeg az, hogy az egyik kezed, meg az egyik lábad *állandóan* a hídon legyen. Az a srác nem tudta ezt. Meg a francos cipői is…! Egyszerűen hanyattzuhant. Egy hangot se adott. Olyan… méltóságteljes volt.

Yamazaki megremegett.

— De én tovább másztam. Az eső lecsendesedett, közelgett a hajnal. Maradtam.

— Hogy érezte magát? — kérdezte Yamazaki. Bulldózeres pislogni kezdett.

— Érezni?

— Mit csinált utána?

— Néztem a várost.

Yamazaki lement Bulldózeres liftjével, a lépcsősor felé tartott. A sárga lift mintha egy óriás elhajított csészéje lett volna. Yamazaki körül az esti piac zajai kavarogtak; egy sötét ajtó mögül kártyalapok csattogását hallotta, valahol egy nő nevetett, valahol spanyolul beszéltek. A sülő ételszagtól, a fafüsttől és a hasis édeskés illatától terhes szellőben vitorlákként csapkodó műanyagfóliákon keresztül nézve a naplemente bor-rózsaszínű volt. Fiúk, tépett bőrruhában egy játék fölött guggoltak — a bábokat festett kavicsok helyettesítették.

Yamazaki megállt. Egyik kezét az aerosolos ezüstfestékkel felfújt rajzokkal díszített fakorláton nyugtatva, mozdulatlanul állt. Bulldózeres története mintha átsugárzott volna ezer dolgon, a mosdatlan mosolyokon, az ételfüstön — mintha valami titkos harang koncentrikus hangkörei lettek volna, amelyek túl halkak ahhoz, hogy idegen fül meghallhassa őket.

Nemcsak a század végén, az ezredfordulón vagyunk túl, gondolta, *de valami másnak is a végére értünk. Éra? Paradigma? Mindenhol a befejezés jele.*

A modernitás lassan végetért.

Itt, a hídon már rég vége.

Yamazaki elhatározta, elsétál Oakland felé, hogy átérezze az új dolog különös lüktetését.

11. Címek

Kedden nem volt magánál. Nem volt képben. Nem tudott összpontosítani. Bunny Malatesta, a diszpécser megérezhette a dolgot, mert beleduruzsolt a fülébe.

— Chev, ne értsd félre, de megvan a havid, vagy ilyesmi?

— Kapd be, Bunny.

— Hé, csak feltűnt, hogy ma nem a szokásos meteor vagy. Csak erre gondoltam.

— Adj egy címet.

— 655 Mo, tizenötödik, recepció.

Felvette a csomagot, és elvitte az 555 Cali, ötvenegyedik emeletre. Leadta a cuccot, és lement. Az ígéretes reggel után mégis szürke volt az egész nap.

— 456 Montgomery, harmincharmadik, recepció, teherlifttel menj.

Chevette keze megállt a bringája személyfelismerő hurkában.

— Hogy menjek?

— Azt mondják, a küldöncök mindig firkákat karcolnak a személyliftbe. Menj a teherliften, különben elküldenek, nem adnak megbízást, és ebben az esetben az Allied megszünteti az alkalmazásodat.

Chevette-nek eszébe jutott, hogy a Csengős emblémáját látta a 456 utasliftjeinek vezérlőpaneljébe karcolva. A kibaszott Csengős. Több liftet csúfított már el, mint bárki a történelemben. Egy szabályos szerszámkészletet hordott magával, hogy megcsinálhassa a dolgot.

A 456 az 1 EC-be küldte. A kartondoboz olyan nagy volt, hogy el sem fogadhatta volna, de hát éppen az ilyenek miatt volt csomagtartója, meg szorítókötele. És ugyan miért adná át a szállítást a teherhordóknak? Amikor végzett, Bunny útközben ráberregett, és odaadta neki az 55 Beale-t, az első emeleti kávézót. Chevette sejtette, hogy egy nylonzacskóba csomagolt női retikült kell majd átvennie a konyhán, és nem is tévedett. A táska barna volt, valami gyíkbőrből készült, a sarkam pár zöld bigyó. A nők gyakran elvesztették a táskáikat, de aztán visszaemlékeztek, hol hagyták, felhívták a helyet, és megkérték az igazgatót, hogy szóljon át egy küldöncnek. Általában jó jattot adtak. Csengős meg egy páran ki szokták nyitni a táskákat, átnézik mi van bennük, és időnként találnak is valami drogot. Ő nem tenne ilyet. A napszemüvegre gondolt…

Ezen a napon nem pörgött a munka. Az Allied-nél persze nem létezett olyan, hogy szállítási terv, de időnként összejött a dolog: felvett valamit az egyik helyen, leadta a másikon, és már vette is fel a második küldeményt. De ez ritkán fordult elő. Az Allied-nél mindenki

keményen hajtott. Chevette napi rekordja tizenhat kiszállítás volt; egy másképpen működő cégnél ez felért volna negyvennel.

Elvitte a retikült a Fultonra, a Masonic-ba. Miután a tulajdonosa leellenőrizte, hogy semmi sem hiányzik belőle, adott Chevette-nek két ötöst.

— Az éttermeknek elvben le kellene adniuk a rendőrségen az ilyesmit — mondta Chevette. — Mi nem szeretünk felelősséget vállalni.

A retikülös nő bambán nézett vissza rá. Valami titkárnőféle lehetett. Chevette zsebre vágta a két ötöst.

— 298 Alabama — mondta Bunny olyan hangon, mintha valami értékes gyöngyszemet kínálna fel a lánynak. — Erőltesd meg a combjaidat…

Csipkednie kellett magát, hogy odaérjen. Felvette a csomagot, utána leadta, de ezen a napon valahogy mégsem ment a meló.

A seggfej napszemüvege…

— Taktikai okok miatt — mondta a szőke — jelenleg nem javasoljuk az erőszak vagy a varázslat alkalmazását magánszemélyekkel szemben.

Chevette éppen akkor pedálozott vissza az Alabama Street-ről, az aznapi utolsó fuvarjából. A Bunny kuckójának ajtaja fölötti kis CNN monitoron látszó nő arcát valami fekete anyag takarta, amibe három darab három szög alakú lyukat vágtak. A képernyő alján kékbetűs felirat: FIONA X — SZÓVIVŐ — SOUTH ISLAND FELSZABADÍTÁSI FRONT.

Az Allied — Egyesült Küldöncök túl éles fénnyel égő fénycsövekkel megvilágított folyosójának levegője forró sztiroltól, lézerprinterek szagától, ócska futócipők és állott szendvicsek bűzétől volt terhes. Ez az utóbbi szag Chevette-nek egy fűtetlen oregoni alagsort juttatott eszébe. A magas, homályos ablakokon színtelen téli fények szűrődtek be.

Kivágódott mögötte az utcai ajtó, és két sáros, negyvenkettes neonbakancs csattogott le a lépcsőn. Samuel Saladin DuPree a lány felé fordította portól szürke arcát, és elvigyorodott.

— Örülsz valaminek, Sammy Sal?

Az Allied kétkeréken tekerői között DuPree volt a legmenőbb külsejű — hat láb két hüvelyk magas ébenfekete test, egy olyan elegáns és erős vázon, hogy Chevette sokszor azt képzelte, a srác csontjai valami triplán krómozott fémből vannak. Olyan volt, mint a régi filmekben a nagymenő srác, aki miután nagyokat bunyózott, politikával kezdett foglalkozni. A lányok, ha Sammy Sal csontjaira gondoltak, a legszívesebben hanyatt vágták volna magukat előtte, de Chevette kivétel volt. Sammy Sal homokos volt, de barátok voltak, ám

Chevette az utóbbi időben mégsem tudta, hogy pontosan mit érez iránta.

— Az van — mondta Sammy Sal, és egyik hosszú kezével letörölte a koszt az arcáról —, hogy elhatároztam, kinyírom a Csengőst. Az ilyesmi pedig, tudod, valahogy *felszabadítja* az embert…

— Hú! — mondta Chevette. — Biztos vittél ma valamit a 456-ba.

— Vittem, drágám, vittem. És egy mocskos teherliften kellett felmennem. Egy *lassú* teherliften. És miért?

— Mert Csengős belevéste a jelét a rezükbe, meg a rózsafájukba. Igaz, Sal?

— Pon-tyosan, Chevette édes. — Sammy Sal leoldozta a nyakáról a kék-fehér kendőt, és megtörölte vele az arcát. — Ezáltal, szét fogom rúgni a seggét.

— …most el kell kezdeni a munkahely szisztematikus szabotázsát — mondta Fiona X —, különben az emberi faj ellenségének bélyegezhetnek.

A diszpécser-kuckó ajtaja — olyan vastagon borították a műszakbeosztások, a megbízások, a tépett felhatalmazások, és az elfaxolt panaszlevelek, hogy Chevette el sem tudta képzelni, milyen lehet maga az ajtó — hirtelen kivágódott. Bunny, akár egy teknősbéka, kidugta sebhelyes, egyenetlenül borotvált fejét; pislogni kezdett a folyosó éles fényétől, és az éles hangú Fiona X-re tévedt a pillantása. A tekintete kifejezéstelenné vált a nő maszkja láttán, már azelőtt beleesett a mentális csatorna-csapdába, hogy ránézett volna.

— Te — mondta Bunny, és Chevette felé fordult. — Chevy. Gyere be.

— Várj meg, Sammy Sal — mondta a lány.

Bunny Malatesta harminc éven át kerékpáros futár volt San Franciscóban. Nem is hagyta volna abba, ha a térdei nem mondják fel helyette a szolgálatot. Ő volt a legjobb, de egyben a legrosszabb dolog az Allied-nál. A legjobb azért, mert a szemei mögött ott függött a város bicajos-térképe, ami jobb volt minden komputergenerált helyrajznál. Minden épületet, minden kaput ismert, és tudta, hogy hol milyen biztonsági berendezések vannak. A kisujjában volt a küldöncjáték, ráadásul ismerte a legendákat, azokat a sztorikat, amik hallatán a küldöncök úgy érezték, részesei valaminek, és bármilyen őrült is a meló, megéri csinálni. Maga Bunny is legenda volt, például azért, mert bicajos pályafutása során vagy hét rendőrautó szélvédőjét bekryptózta — ezt a rekordot még senkinek sem sikerült túlszárnyalnia. De ugyanezen okok miatt ő volt a legkellemetlenebb is a cégnél, hiszen őt aztán senki sem tudta átverni. A többi diszpécsertől az ember ki tudott csalni egy kis pihenőt, de Bunnytól aztán nem. Ő mindent tudott.

Chevette követte Bunnyt. A férfi becsukta mögötte az ajtót. A

szemüveg, amit a diszpécserkedés közben használt, most a nyakában lógott; az egyik párnázott lencsét egy cellux-csík tartotta a helyén. A szobában nem voltak ablakok, és Bunny általában kikapcsolta a világítást, amikor dolgozott. A fekete forgószék előtt — Bunny mindig rácsatolta a saját, rózsaszín gumiból készült Sacromasszőr háttámláját, amitől a szék úgy nézett ki, mint valami óriási lárva — félkörben elrendezve tucatnyi színes monitor állt. Bunny megdörzsölte hátul a derekát.

— Megölnek a csigolyáim. — Ezt csak úgy kijelentette, nem kifejezetten Chevette-nek mondta.

— Meg kéne kérned Sammy Salt, hogy ropogtasson meg — ajánlotta a lány. — Tényleg jó keze van.

— Ez már megroppant magától, édesem. Éppen ez a gond vele… De most inkább mondd el, hogy mit csináltál tegnap este a Morrisey-ben. Jobb, ha most őszinte leszel.

— Kivittem egy küldeményt — mondta Chevette automatikusan. Mindig így rávágta a választ, ha hazudott, és meg akart úszni valamit. Számított rá, hogy valami ilyesmi fog történni, de arra nem, hogy ilyen hamar.

Chevette Bunnyra nézett, aki leakasztotta a nyakából a szemüveget, kihúzta a csatlakozóját, és az egyik monitor tetejére tette.

— És hogy lehet az, hogy nem jelentkeztél ki, amikor elmentél onnan? Felhívtak minket, és közölték, hogy bementél egy küldeménnyel, leszkennelték a jelvényedet, de nem mentél ki onnan. Nézd, én azt mondtam nekik, hogy fiúk, a lány nincs itt, mert kint van az Alabama Street-en, és dolgozik. Oké? — Bunny a lányra meredt.

— Hé, Bunny — mondta Chevette —, az volt tegnap az utolsó szállítmányom, a bicajom meg lent volt az alagsorban. Láttam, hogy a teherlift éppen lefelé megy, ezért beugrottam. Tudom, hogy ki kellett volna jelentkeznem az őröknél, de azt hittem, hogy a parkoló kijáratánál is van belőlük. Érted? Aztán felmentem a rámpán, és senki sem volt ott, és egy kocsi volt mögöttem, ami ki akart hajtani, ezért aztán átbújtam a korlát alatt, és kigurultam az utcára. Talán vissza kellett volna mennem, hogy megcsináljam a kijelentkezést a hallban?

— Te is tudod. A regisztráció fontos.

— Késő volt már… Érted?

Bunny leült a Sacro-masszőrös székbe, és hunyorogni kezdett. A térdeire tette széles kezeit, és a lányra bámult. Nem úgy nézett, ahogy szokott. Nem volt Bunnys, mintha zavarta volna valami. Valami, ami komolyabb volt annál, hogy a biztonsági őrök kiverték a balhét a kijelentkezés elmulasztása miatt.

— Milyen késő? — Mi?

— Tudni akarják, hogy mikor mentél el.

— Úgy tíz perccel azután, hogy bementem. Legfeljebb tizenöttel.

Az az alagsor kész labirintus.

— 6:32:18-kor mentél be — mondta Bunny. — Akkor szkenneltek le. Ami a küldeményt illeti… Beszéltek azzal az ügyvéddel, és tudják, hogy átadtad. — Bunny még mindig furcsán nézett a lányra.

— Bunny, mi a hézag? Mondd meg nekik, hogy elcsesztem, és kész.

— Máshova nem mentél? Mármint a szállodában.

— Mh-hmm. — A lányon valami kellemetlen érzés hullámzott végig, mintha átlépett volna valami határvonalat, ahonnan már nincs visszatérés. — Átadtam a pasasnak a csomagot, Bunny.

— Nem hiszem, hogy a pasas csomagja miatt aggódnak — mondta Bunny.

— Hanem?

— Nézd, Chev — mondta Bunny. — Ha a biztonsági srácok felhívnak, az egy dolog. Bocs', főnök, nem fog többet megtörténni. De most a cég, az IntenSecure egyik fejese telefonált, és közvetlenül Wilsont hívta fel! — Wilson az Allied tulajdonosa volt. — Szóval nekem jópofiznom kellett Wilsonnal és Mr. Biztonságival, és meg kellett kérnem Grassót, hogy ugorjon be helyettem a pulthoz, és ő természetesen mindent összekevert…

— Bunny — mondta a lány. — Sajnálom.

— Hé! Sajnálod. Én is sajnálom. De valami nagy szarfejű bérzsaru ott ül az íróasztala mögött, és *azért* cseszegeti Wilsont, hogy kiderüljön, hogy *te* pontosan mit is csináltál, miután átadtad az ügyvédnek a csomagját. Megkérdezték, hogy pontosan milyen munkaerő vagy, mióta vagy az Allied-nél, van-e priuszod, használsz-e drogot, és hol laksz.

Chevette maga előtt látta a seggfej napszemüvegét, és visszaemlékezett rá, hogy hol hagyta. Tokostul Bulldózeres '97-es *Geographics-jai* mögé tette. Megfeszítette a tudatát, és az agya erejével megpróbálta kiemelni onnan; kiemelni a kátrányszagú tető szélére, és belökni az Öbölbe. Úgy, ahogy már reggel meg kellett volna tennie. De nem, hiába erőlködött, a szemüveg a helyén maradt.

— Ez nem normális dolog — mondta Bunny. — Érted, mire gondolok?

— Megmondtad nekik, hogy hol lakom, Bunny?

— Kint a hídon — felelte a férfi, és vigyorra húzta a száját.

— Ennél pontosabb címed nincs, igaz? — Bunny megpördült a székével, és sorra kikapcsolta a monitorokat.

— Bunny — mondta a lány —, most mit fognak csinálni?

— Eljönnek, és megkeresnek. — Bunny nem fordult Chevette felé. — Először ide fognak jönni, mert máshova nem mehetnek. De ugye te nem csináltál semmit, Chevy? — Bunny tarkóján már szürkült a sörte.

Automatikus válasz:

— Nem. Nem… Kösz, Bunny.

A férfi elmorgott egy közömbös választ, véget vetett a beszélgetésnek, és Chevette hirtelen újra a folyosón találta magát. A szíve vadul vert Bulldózeres dzsekije alatt. Fel a lépcsőn, ki a kapun, a leggyorsabban hazamenni, megszabadulni a napszemüvegtől… Mintha vörösbetűs feliratok villogtak volna a fejében.

Sammy Sal éppen egy kék szemetestartályhoz szorította Csengőst. Csengős ronda szemeiből félelem sugárzott.

— Én semmit se csináltam neked, haver!

— Már megint belevésted a neved egy liftbe, Csengős.

— De neked semmi se csináltam!

— De közvetve alám vágtál, tökös. Tudom, hogy ezt neked nehéz felfognod, de azért próbáld meg. Ha sokat szarakodsz, végül rádömlik a szar. Te belevésed a jeled a kliensek csini kis liftjeibe, mi meg meggyepálunk, haver. — Sammy Sal szétterpesztette bal keze hosszú barna ujjait Csengős szarrá kopott sisakján. Úgy fogta, mintha egy kosárlabda lenne. Azután megcsavarta, és felemelte. A sisak pántja belemélyedt Csengős állába.

— Semmit se csináltam! — gurgulázta Csengős. Chevette elfurakodott mellettük, és a Shapely-freskó alatti bringaállványhoz sietett. Valaki egy kotonnyi kék festéket fröccsentett Shapely bánatos mártír-szemeibe: a kék végigfolyt az egész beesett arcon.

— Hé! — mondta Sammy Sal. — Gyere, és segíts megbüntetni ezt a szarost!

Chevette átdugta a kezét a személyfelismerő hurkon, és megpróbálta kihúzni a biciklije kormányát az állvány molibdén-acél-grafit-aramid szövevényéből. A többi kerékpár riasztója azonnal beindult; vad, fülhasogató vijjogások, digitális szirénanyögések basszushangjai, és egy metsző kígyósziszegés keveredett kórussá a kínzott állati rikoltásokkal. Chevette megfordította a biciklijét, a pedálra tette a lábát, és miközben felszállt, már majdnem kigördült az utcára. A szeme sarkából látta, hogy Sammy Sal elereszti Csengőst.

Látta, hogy Sammy Sal is felpattan a bringájára, a rózsaszín-fekete pöttyös, Fluoro-Rimzes vázú gépére. Sammy Sal utánaeredt, pedig Chevette még sohasem akart ennyire egyedül maradni.

Beleerősített.

Tekerj. Csak tekerj.

Olyan volt az egész, mint a reggeli álma. Csak félelmetesebb.

12. Szemmozgás

Rydell a két San Franciscoi zsarura nézett, Svobodovra és Orlovskyra, és rögtön úgy érezte, hogy Warbaby mellett talán tényleg érdekes munkája lesz. A két fickó valódi, szuperkemény zsaru volt. A gyilkossági csoportok mindenhol kiemelkedtek a többi közül.

Még összesen csak negyvennyolc perce volt Észak-Californiában, de máris egy pult mellett kávézgat a gyilkosságiakkal. Azaz, ők teát ittak. Forró teát, üvegpohárból. Erősen cukrozottat. Rydell a pult távolabbi végében ült, Freddie mellett, aki tejet ivott. Freddie másik oldalán Warbaby ült — itt sem vette le a kalapját —, mellette pedig Svobodov, és végül Orlovsky.

Svobodov majdnem olyan magas volt, mint Warbaby, de az egész teste egyetlen ín-és csonttömeg. Hosszú, fakó haját hátrafésülte göcsörtös homlokából. A szemöldöke is világos volt, a bőre pedig olyan feszes és fényes, mintha túl sokáig állt volna valami tűz mellett. Orlovsky alacsony volt és sötéthajú, sasorrú. Az ujjain rengeteg szőr, a szemüvege lencséi olyanok, mintha félbefűrészelték volna őket.

Mindkettőjük tekintetében megvolt az, ami lemerevítette és leszorította az embert; ami nehéz és kemény volt, akár az ólom.

Rydell a Rendőr akadémián elvégzett egy kurzust, de nem sokra emlékezett az ott tanultakból. „Szemmozgás deszenzibilizálás és reakció" volt az előadássor címe, és az a nyugdíjas törvényszéki pszichológus tartotta, az a Bagley, a Duke University-ről. Bagley az óráin általában a sorozatgyilkosokról beszélt, akiknek a Duke-on alkalma volt megvizsgálni az elfojtott autoerotikus hajlamait. Az előadások arra kétségtelenül jók voltak, hogy kitöltötték az időt a „Magasszintű bűnözőelhárítás" és a „Felkészítés a tűzfegyverek használatára" között. A bűnözőelhárítás órák után Rydell általában meglehetősen izgatott volt, mert — ki tudja miért? — az instruktorok mindig őt kérték meg, hogy vállalja magára a bűnöző szerepét, így aztán a szemmozgás előadásokon csak nehezen tudott koncentrálni. De ha Bagley óráin mégis sikerült volna megjegyeznie valami hasznosat, az FTH gyakorlat során úgyis elfelejtette volna. Az FTH olyan volt, mint az Álomfaljáték, csak fegyverekkel, mégpedig valódiakkal.

Amikor az FTH összeszámolta az ember pontjait, kivetítette a sebeket — a játékosét, vagy a másik srácét —, és bejelentette, hogy a vesztes elvérzett-e, úgy halt meg, vagy hidrosztatikus sokkot kapott. Voltak olyan emberek, akik pár FTH menet után szabályos poszttraumatikus sokkot kaptak, Rydell azonban mindig fene magabiztos vigyorral jött ki a teremből. Nem mintha vérengző lett volna, és a vér látványát sem kedvelte — csak arról volt szó, hogy az egész nagyon

gyorsan lefolyt, és különben sem volt valódi, így aztán Rydell sohasem tanulta meg, hogyan kell megcsinálni az emberekkel azt a hivatalosan elismert szem-varázslatot. Ám ez a Svobodov hadnagy tehetséges szemmelverőnek látszott, a partnere, Orlovsky hadnagy pedig szintén elérte a kívánt hatást azzal, ahogy kilesett félbefűrészelt lencséjű szemüvege mögül. Különben nála az is sokat számított, hogy úgy nézett ki, akár egy farkasember.

Rydell folytatta a San Francisco-i gyilkosságiak stílusának tanulmányozását. Régi, vörösesbarna esőkabát, alatta fekete golyóálló mellény, azalatt fehér ing, nyakkendővel. Az ingük legombolható nyakú oxfordi, a nyakkendőjük csíkos volt — mintha valami klubhoz, vagy ilyesmihez tartoznának. A nadrágjuk hajtókás, kavicsszürke cipőjük bőrszeges, Vibram talpú, szárnyas orrú. Ilyen inget, nyakkendőt és cipőt csak az emigránsok hordtak, azok az emberek, akik a lehető legamerikaiasabbak akartak lenni. Ám Rydell úgy vélte, bizonyos életstílust jelképezett, hogy golyóálló mellényt, meg viseltes londoni ködharapót vettek fel ehhez az öltözékhez. A H K áramvonalas plasztikmarkolata sem rontott az összképen — Rydell felfedezte, hogy egy ilyen fegyver kandikál ki Svobodov nyitott golyófogója alól. Nem jutott eszébe a modelszám, de úgy emlékezett, ennek a pisztolynak elöl, a csöve alján van a tára. A H K úgy köpködte ki magából a hüvelynélküli golyókat, mintha zsírkréták lennének, a plasztikindítótöltet pedig úgy folyta körül a fémötvözet tűnyilakat, mint a hús a körmöt.

— Ha tudnánk, amit önök már tudnak, Warbaby, talán minden sokkal egyszerűbb lenne. — Svobodov körülnézett a kávézóban, és kivett egy doboz Marlborót a zsebéből.

— *Ebben* az államban illegális — mondta a pincérnő, akit meglepett, hogy valaki ilyen nyíltan meg akarja szegni a törvényt. A nőnek sűrű haja volt.

Rydell úgy látta, a kávézó olyan hely, ahová a gyárakban gályázó melósok szoktak járni, hogy teletömjék magukat, és hajó napjuk van, meg szerencséjük, akkor a pincérnőt is.

Svobodov mínusz párezer voltos Zsarupillantást vetett a nőre, előhúzott a golyóálló mellénye zsebéből egy fekete, műanyag jelvénytokot, megmutatta ami benne volt, majd hagyta, hogy a plasztiktárca teteje a mellére hulljon. Rydell hallotta, hogy a tok nekikoppan a mellének — Svobodov biztos a fehér inge alatt is viselt valami páncélt.

— Ha majd bejön az a két mormon srác a Járőrszolgálattól, azoknak mutogassa ezt — mondta a nő.

Svobodov az ajkai közé dugta a cigarettát.

Warbaby felemelte a kezét. Egy kézigránát nagyságú aranyrögöt markolászott. Az aranyrög öngyújtó volt. Warbaby tüzet adott az

orosznak.

— Miért tart magánál ilyesmit, Warbaby? — kérdezte Svobodov, és az öngyújtóra nézett. — Dohányzik? Mit szív?

— Mindent elszívok, Arkagyij, csak ezeket a kínai Marlborókat nem — felelte Warbaby. Komor volt, mint mindig. — Tele vannak üveggyapottal.

— Amerikai márka — mondta Svobodov. — A márkanév tulajdonosa által engedélyezve gyártják.

— Ebben az országban legálisan hat éve nem készítettek cigarettát — mondta Warbaby. A hangja éppen olyan szomorú volt, mint mindig.

— Marl-bo-ro — mondta Svobodov. Kivette a szájából a cigarettát, és a filter alatti feliratra mutatott. — Kölyökkorunkban, Warbaby, a Marlboro volt a *pénz*.

— Arkagyij — mondta Warbaby végtelen türelemmel —, a mi kölyökkorukban a *pénz* volt a pénz.

Orlovsky felnevetett. Svobodov megvonta a vállát.

— Mit tud, Warbaby? — kérdezte, újra visszatérve a tárgyhoz.

— Mr. Blixet holtan találták a Morriseyben. Meggyilkolták.

— Tiszta sor — mondta Orlovsky. A két szót egynek ejtette ki: tisztasor. — És azt akarják, hogy azt higgyük valami faji marhaságról van szó.

Svobodov Warbabyre sandított.

— Ezt nem *tudjuk* — mondta.

— A *nyelv* — mondta Orlovsky határozottan. — Az faji dolgot jelent. Félre akarnak vezetni minket. Azt hiszik, hogy azt hisszük, hogy a Latin Királyok csinálták.

Svobodov szívott egyet a cigarettájából, és egyenesen a pincérnőre fújta a füstöt.

— Maga mit tud, Warbaby?

— Hans Rutger Blix, negyvenhárom éves, honosított Costa Rica-i. — Warbaby ezen a hangon akár egy temetési beszédet is elmondhatott volna.

— Mi a tököm! — mondta Svobodov a Marlboróval a szájában.

— Warbaby — mondta Orlovsky —, tudjuk, hogy maga már azelőtt az ügyön dolgozott, hogy ez a seggfej elvágatta a torkát.

— Seggfej? — kérdezte Warbaby olyan hangon, mintha a halott fickó egy közeli barátja, a cimborája, vagy ilyesmi lett volna. — Az az ember meghalt. Ennyi. Ettől seggfej?

Svobodov csendben pöfékelt a Marlborójával, és az előtte heverő tányérra, az érintetlen tonhalpüré mellé verte a hamut.

— Seggfej — mondta. — Hidd el. Warbaby felsóhajtott.

— Szerepelt a nyilvántartásban, Arkagyij?

— Maga az anyagát akarja? — kérdezte Svobodov. — Akkor

mondja el, hogy mit kellett volna csinálnia neki. Tudjuk, hogy beszéltek egymással.

— Sohasem beszéltünk.

— Oké — mondta Svobodov. — Az IntenSecure-ral beszélt. Maga szabadúszó.

— Pontosan — mondta Warbaby.

— És miért beszélt az IntenSecure-ral?

— Az az ember *elvesztett* valamit.

— Mit?

— Egy személyes jellegű tárgyat.

Svobodov felsóhajtott.

— Lucius. Kérem!

— Egy napszemüveget.

Svobodov és Orlovsky összenézett, majd mindketten Warbabyre pillantottak.

— Az IntenSecure felfogadta Lucius Warbabyt, mert ez a pasas elvesztette a napszemüvegét?

— Lehet, hogy értékes darab volt — szólt közbe Freddie halkan. A pult mögötti tükörben a saját képét vizsgálgatta.

Orlovsky összefűzte szőrös ujjait, és megropogtatta az ujjait.

— Úgy gondolta, hogy egy *partyn* vesztette el — mondta Warbaby. — Vagy hogy valaki elvette tőle.

— Miféle partyn? — Svobodov megmozdult a székén. Rydell hallotta, ahogy megreccsen a rejtett páncélja.

— Egy partyn, a Morriseyben.

— Kinek a partyján? — kérdezte Orlovsky, és a szemüvege fölött Warbabyre nézett.

— Mr. Cody Harwood partyján — mondta Warbaby.

— Harwood — mondta Svobodov. — Harwood…

— A „Pavlov” névről beugrik valami? — kérdezte Freddie, mintha csak magában beszélne.

Svobodov felmordult.

— Pénz.

— A Marlboróból ezt nem lehet kiszívni — mondta Warbaby. — Mr. Blix elment Mr. Harwood partyjára, ivott néhányat…

— És úgy szétszabdaltatta magát, hogy boncolni sem kellett — mondta Orlovsky.

— Ivott néhányat. Az a bizonyos tárgy a dzsekije zsebében volt. Másnap reggel pedig már nem volt ott. Hívta a Morrisey biztonsági embereit, akik hívták az IntenSecure-t. Az IntenSecure pedig hívott engem…

— Eltűnt a telefonja — mondta Svobodov. — Elvitték. Semmi sincs, ami alapján valakivel kapcsolatba lehetne hozni. Nincs határidőnaplója, jegyzetfüzete, semmi.

— Tiszta sor. — Orlovsky megint egynek ejtette ki a két szót.

— A szemüveg — mondta Svobodov. — Miféle szemüveg?

— Napszemüveg — mondta Freddie.

— Ezt találtuk. — Svobodov kivett valamit a viharkabátja oldalzsebéből. Egy Ziploc bizonyíték-zacskót. Felemelte. Rydell látta, fekete plasztikszilánkok vannak benne. — Olcsó VV. A szőnyegbe volt taposva.

— Gondolja, hogy rálépett volna? — kérdezte Warbaby.

Most Orlovskyn volt a sor, hogy előbűvészkedjen valamit. Fekete mellénye zsebéből vette elő a második zacskót.

— Software-t kerestünk, de nem találtunk. Azután megröntgeneztük a fickót. Valaki ezt nyomta le a torkán. — Egy fekete négyszög. A ráragasztott címke kopott és foltos volt. — Mielőtt persze szétvágták.

— Mi ez? — kérdezte Warbaby.

— McDonna — mondta Svobodov.

— Hm? — Freddie előrehajolt Warbaby előtt, hogy jobban lássa a zacskót. — Mc-micsoda?

— Baszó chip — mondta Svobodov. Rydell először úgy hallotta, hogy „blaszkócsík”, de aztán megértette. McDonna.

— Kíváncsi vagyok, hogy végigolvassák-e — mondta Freddie a Patriot hátsó ülésén ülve. A lábait az első utasülés tetejére tette; edzőcipője sarkán a kis vörös lámpák valami szám szövegének a betűit villogták.

— Végigolvasni? Mit? — Rydell Warbabyre meg az oroszokra nézett. Mind a hárman egy jelzés nélküli rendőrautó mellett álltak, de Rydell még sohasem látott kocsit, amin ennyire látni lehetett volna, hogy micsoda. Grafitszürke bálna volt, a hűtőjét és a fényszóróit grafitrács védte.

Eső szitált a Patriot szélvédőjére.

— Azt a pornót, amit a fickó nyelőcsövében találtak. — Warbaby mindig szomorúnak tűnt, Freddie viszont mindig lazának. Ám Warbaby mindig valóban szomorúnak tűnt, Freddie meg úgy volt laza, mintha közben az ellenkezője lenne igaz. — Piszok sok kód van egy olyan programban. Mindenféle csinibaba adata benne van, tudod? Egy rutinnal beállítod a bőr anyagát, meg mondjuk be tudsz keverni egy csomó szöveget is.

— A komputerszakmában dolgozol, Freddie?

— Mr. Warbaby technikai konzultánsa vagyok.

— Szerinted miről beszélgetnek?

Freddie előrenyúlt, és megérintette az egyik edzőcipőjét. A piros szavak eltűntek.

— Most tényleg komoly dolgokról.

— De miről?

— Alkudoznak. Mi meg akarjuk kapni azt, amit Blixről, a halott pasasról tudnak.

— Igen? És mi mit adunk?

— Mi? — Freddie felfüttyentett. — Te csak vezetsz. — Visszahúzta a lábait, és felült. — Ez nincs pontosan meghatározva. Az IntenSecure és a DatAmerica többé-kevésbé ugyanaz.

— Igen? — Rydell úgy látta, leginkább csak Svobodov beszél. — Ez meg mit jelent?

— Azt, hogy nekünk nagyobb adatbázis áll a rendelkezésünkre, mint a rendőrségnek. Legközelebb, amikor a jó öreg Subádub alkudozni akar majd, örülni fog, hogy szívességet tett nekünk. De ma este, tesókám, ma este az ő orosz segge van előrébb.

Rydellnek eszébe jutott, hogy amikor egyszer átment „Bazi George" Kechakmadzéhoz egy virslisütésre, a pasi megpróbálta beléptetni őt a Nemzeti Lőfegyver Társaságba.

— Sok orosz van a szervnél idefent?

— Idefent? Mindenhol.

— Elég furcsa, hogy közülük ilyen sokan éppen a rendőrségnél helyezkednek el.

— Gondolj csak bele, tesó. Nekik egy egész rendőrállamuk volt odaát. Talán csak azután vágynak.

Svobodov és Orlovsky bemászott a szürke bálnába. Warbaby a botjára támaszkodva átsétált a Patriothoz. A rendőrautót hathüvelyknyivel megemelte a hidraulikája: brummogni és reszketni kezdett, az esőcseppek táncoltak a tetején, ahogy Orlovsky megtúráztatta a motort.

— Jézus — mondta Rydell. — Ezek aztán nem törődnek vele, ki látja, hogy megjönnek, mi?

— Ezek azt akarják, hogy mindenki lássa, amikor megjönnek — mondta Freddie, miközben Warbaby kinyitotta a hátsó ajtót, és nekilátott, hogy bepréselje merevlábú, hatalmas testét az ülésre.

— Induljon — mondta Warbaby, és becsapta az ajtót. — Protokoll. Mi távozunk elsőként.

— Nem arra — mondta Freddie. — Ez az út a Candlestick Parkba vezet. *Arra.*

— Igen — mondta Warbaby. — A belvárosban van dolgunk. — Mintha sajnálta volna.

San Francisco belvárosa tényleg nem semmi volt. Mindent dombok vettek körül, minden dombokra, vagy dombok aljába épült. Rydellnek az a furcsa érzése támadt, hogy tényleg *valahol* van. Valami fontos helyen. Ez persze nem azt jelentette, hogy szeretett ott lenni. Talán csak azért érezte így, mert a város annyira más volt, mint L.A.

Itt nem volt olyan érzése, hogy elzárják előle azt a keskeny fénycsíkot is, ami épp hogy csak kiszűrődött a dolgok mögül. Itt úgy érezte, mintha hazaért volna. Azok a régi épületek, körben, szorosan egymás mellett; még az a nagy csúcsos volt köztük a legmodernebb, aminek a tetején az a váz-izé volt — de még az is régi volt. Hűvös, nedves levegő, gőz fröcsköl a járdákon levő rácsok alól. Emberek az utcákon, de nem csak a szokásos fajta: emberek, akinek van munkájuk, akiknek vannak ruháik. Olyan mint Knoxville, próbálta bebeszélni magának, de hiába. Egy újabb idegen hely.

— Nem, tesó, egy balos. *Balos.* — Freddie Rydell ülésének hátulján dobolt.

Egy újabb hely, amit meg kell ismernie. A Patriot műszerfaltérképén villogó kurzorra nézett; egy balos utcát keresett, amin keresztül eljuthatnának abba a szállodába, a Morriseybe.

— Ne püföld Mr. Rydell ülését — mondta Warbaby. Egy hat láb hosszú faxot tartott a kezében. — Vezet.

A faxot menet közben kapták. Rydell sejtette, hogy Blix anyaga lehet, azé a pasasé, aki elvágatta a torkát.

— Fassbinder — mondta Freddie. — Hallottál már Rainer Fassbinderről?

— Nem vagyok tréfás kedvemben, Freddie — mondta Warbaby.

— Nem viccelek. Végigfuttattam a Lelencgyereket ezen a Blix nevű pasason. Beszkenneltem a fotóját, amit az oroszok küldtek neked. A program szerint a fickó úgy néz ki, mint Rainer Fassbinder. Legalábbis holtan, átvágott torokkal. Ez a Fassbinder elég ronda egy pofa lehetett, nem?

Warbaby felsóhajtott.

— Freddie…

— Hát, mindenesetre német volt. A nemzetiség legalább stimmel…

— Mr. Blix nem német volt, Freddie. Itt az áll, hogy Mr. Blix valójában nem is Mr. Blix volt. De hagyj olvasni. Rydellnek is csendre van szüksége, hogy hozzászokjon a városi közlekedéshez.

Freddie felmordult. Rydell hallotta, hogy újra kopácsolni kezd a kis komputeren, amit mindenhova magával hordott.

Rydell balra fordult. Harci zóna. Romok. Acélhordókban tüzek. Hajlotthátú, sötét alakok, vámpírfehér arcok.

— Ne fékezzen — mondta Warbaby. — Ne is gyorsítson.

Valami pörögve-forogva kivágódott a görbehátú gyülekezetből, és a szélvédőhöz csattant; megtapadt, majd lesodródott, de mocskos sárga foltot hagyott maga után. Vagy inkább szürke és véres volt, mint egy köteg bél?

A kereszteződésnél pirosat kaptak.

— Tovább — parancsolta Warbaby. Rydell a duda-tiltakozás

ellenére áthajtott. A sárga folt még mindig ott volt.

— Álljon meg. Nem. Menjen fel a járdára. Igen.

A Patriot Goodyear Streetsweeper-jei felzökkentek a törött szegélyű járdára.

— A kesztyűtartóban.

Rydell kinyitotta *a* kesztyűtartót. Kigyulladt benne egy lámpa. Windex ablakpucoló, egy tekercs szürke papírtörlő, meg egy doboz egyszer használatos gumikesztyű.

— Rajta — mondta Warbaby. — Senki sem zavar minket. Rydell felhúzta a kesztyűt, megfogta a Windexet meg a törlőket, és kiszállt.

— Nehogy rádkerüljön — motyogta, és Sublettre gondolt. Egy jókora adag Windexet spriccelt a sárga mocsokra, kesztyűs kezével összefogott három törlőt, és addig dörgölte az üveget, míg tiszta nem lett. A nedves törlőcsomóra húzta a kesztyűjét, úgy, ahogy az Akadémián tanulta, de aztán nem tudta, mit csináljon vele.

— Csak dobja el — szólt ki Warbaby.

Rydell eldobta. Azután öt lépésnyire eltávolodott a kocsitól, és hányt. A száját egy tiszta papírkendővel törölte meg. Visszaszállt a kocsiba, becsapta és lezárta az ajtót, és a kesztyűtartóba tette a törlőt, meg a Windexet.

— Ezzel fogsz gargalizálni, Rydell?

— Pofa be, Freddie! — mondta Warbaby. A Patriot felfüggesztése megnyikordult, ahogy előredőlt. — Maradékok a vágóhídról. Valószínűleg — mondta. — De jó, hogy ismeri az óvintézkedéseket — hátradőlt. — Volt itt egyszer egy csoport, a Disznó Kardja. Hallott már róluk?

— Nem — mondta Rydell. — Soha.

— Poroltókat loptak a házakból. Aztán megtöltötték vérrel, amit a vágóhídon szereztek. De azt terjesztették, hogy az a vér, nos, szóval, hogy az embervér. Azután rátámadtak Jézus népére, akik éppen felvonultak, és akik ugyanolyan poroltókat hordtak magukkal…

— Jézus — mondta Rydell.

— Pontosan — mondta Warbaby.

— Látod azt az ajtót? — kérdezte Freddie.

— Milyen ajtót? — A Morrisey hallja olyan hatással volt Rydellre, hogy önkéntelenül is suttogóra fogta a hangját, mintha egy templomban, vagy egy ravatalozóban lett volna. A szőnyeg olyan puha volt, hogy a legszívesebben lefeküdt volna rá, és aludt volna egyet.

— Azt a feketét — mondta Freddie.

Rydell meglátta a feketére lakkozott négyszöget. Tökéletesen sima volt, egyetlen dudor sem látszott rajta. Ahogy jobban belegondolt, tényleg nem illett bele a környezetébe. A hely többi részén mindenhol csiszolt fa, bronz, metszett üveglapok voltak. Ha Freddie nem szólt

volna, hogy az a fekete egy ajtó, Rydell valami műtárgynak, festménynek, vagy ilyesminek nézte volna.

— Igen? Mi van vele?

— Az egy étterem — mondta Freddie. — És olyan drága, hogy te még csak be se mehetsz oda.

— Hát — mondta Rydell —, sok ilyen van.

— Nem, tesó! — felelte Freddie. — Úgy értem, ha *gazdag* lennél, ha pénzt tojnál, oda akkor se mehetnél be. Privát. Japán.

A biztonságiak pultjánál ácsorogtak, miközben Warbaby a házi telefonon beszélgetett valakivel. A szolgálatos őrök a pult mögött IntenSecure egyenruhát viseltek, de csicsását ám: ellenzős sapkájukon bronz logó-gombok voltak.

Rydell egy földalatti garázsban parkolta le a Patriotot, lent az épület gyökereinél. Még nem látott ahhoz hasonlót, amit odalent: fehér szakácsruhába öltözött emberek csapatai valami bőrszerű salátát pakoltak tányérok százaira, kis Sanyo porszívók bippegtek pasztellszínű csordákban. De amikor az ember a hallban állt, eszébe sem jutott volna, hogy a színfalak mögött ekkora csapat dolgozik.

Abban a Knoxville-i lakásban, amiben Karen Mendelsohnnal lakott, voltak olyan koreai robot-poloskák. A szerkentyűk akkor működtek, amikor az ember nem nézett rájuk. Még olyan speciális fajtáik is voltak, amik a tapétáról is leették a port. Karen persze semmi különöset sem talált bennük. Azt mondta, ez csak azt jelenti, hogy az épület tulajdonosai nem engedhetik meg maguknak, hogy emberekkel dolgoztassanak.

Rydell látta, hogy Warbaby megfordul, és átadja az egyik sapkás fickónak a telefont. Warbaby intett Rydellnek és Freddie-nek, majd a botjára támaszkodva elindult feléjük.

— Most fognak felvinni minket — mondta. A sapkás, akinek az előbb átadta a telefont, kijött a pult mögül. Látta, hogy Rydell IntenSecure inget hord, amiről leszedték a cégjelzést, de semmit sem szólt. Rydell eltűnődött, hogy mikor lesz alkalma venni pár ruhát, és hogy hol tudná elintézni a vásárlást. Freddie ingére nézett, és úgy döntött, tőle inkább nem kérdez ilyesmit.

— Erre, uram — mondta a sapkás Warbabynek. Freddie és Rydell követte Warbabyt, aki átvágott a hallon. Rydell látta, hogy Warbaby keményen belevágja a szőnyegbe a botját, és hallotta lábhevederének lassú óraketyegését.

13. Hidegrázás

Időnként, amikor keményen tekert, amikor tényleg jól nyomta a pedált, Chevette mindentől megszabadult: a várostól, a testétől, de még az időtől is. Tudta, hogy ez volt a küldöncség csúcsa, ez a szabadságérzés, amibe beleolvadhatott, aminek átadhatta magát. A bringa a lábai között akár egy hiperfejlett földönkívüli farok, ami valahogy az ő testéből nőtt ki, ami mintha belőle fejlődött volna ki a türelmes évszázadok során; egy édes és bonyolult csontgépezet, szuperkemény, majdnem súrlódásmentesen gördülő gumikkal, gáztöltésű belsőkkel. Chevette ilyenkor beleolvadt a városba, a részévé vált, egyetlen pici, vad energia- és anyagpöttyé változott, és minden egyes pillanatban ezernyi döntést hozott, annak megfelelően, hogyan áramlott a forgalom, hogyan fröcskölte be az eső az út sávjait, vagy hogyan hullott egy titkárnő mahagóniszínű, zilált haja a lódenkabátja vállaira.

Most is ezt kezdte érezni — nem törődött semmivel, csak tekert; nem gondolkodott, hagyta, hogy a tudata belesüllyedjen a csontgépezetbe, a tengelyekbe, a karbonbevonatú japán papírba…

De Sammy Sal mellészáguldott, és basszus lüktetett a bicaja zenegépéből. Chevette kénytelen volt meghúzni a féket, nehogy átguruljon egy csatornafedél éles rácsain. Ahogy a fékek befogtak, a kerekei fekete csíkokat húztak az aszfaltra. Sammy Sal is lefékezett, gépének Fluoro-Rimze lüktetett, és megfakult.

— Valami *hajt,* kiscsillag? — Sammy Sal durva keze a lány karján. — Talán valami csodaszer, ami gyorsabbá és okosabbá tesz? Mi?

— Eressz el.

— Azt már nem! Én szereztem neked ezt a munkát. Ha otthagyod, tudnom kell, hogy *miért.* — Sammy Sal a másik kezét a kormányára tekert fekete szivacsra tette, és leállította a zenét.

— *Kérlek,* Sammy, fel kell mennem Bulldózereshez… A fiú eleresztette a karját.

— Miért?

A lány köhögni kezdett, de visszafojtotta, és három mély lélegzetet vett.

— Te loptál már, Sammy Sal? Úgy értem, munka közben.

Sammy Sal rámeredt.

— Nem — mondta végül. — De mindenki tudja, hogy lefekszem a kliensekkel.

Chevette megremegett.

— Én nem.

— Nem is — mondta Sammy Sal. — Te nem azokon a helyeken jársz, ahol én. Meg különben is, te lány vagy.

— Tegnap este elloptam valamit. Egy pasas zsebéből vettem ki, a partyn, a Hotel Morriseyben.

Sammy Sal megnyalta az ajkait.

— És hogy került a kezed a zsebébe? Ismered a fazont?

— Valami segg volt — mondta Chevette.

— Ó. *Ő*. Azt hiszem, már *találkoztam* vele.

— Szórakozott velem. Az a dolog meg kilógott a zsebéből.

— Biztos vagy benne, hogy a *zsebéből* lógott ki az a dolog, miközben szórakozott veled?

— Sammy Sal — mondta a lány —, ez most komoly. Úgy félek, hogy a szar is belémfagyott.

A fiú közelebb hajolt Chevette-hez.

— Erről van szó? Félsz? Ellopsz valami szart, aztán félsz?

— Bunny azt mondta, valami biztonsági fazonok felhívták az Allied-et, meg Wilsont, meg minden. Keresnek engem.

— Szar — mondta Sammy Sal. — Már azt hittem, droggal pörgetted fel magad. Habár, arra Bunny rájött volna. Utánad jött volna, és lerágta volna azt a kis kurva füledet. Csak *félsz?*

A lány ránézett.

— Pontosan.

— Hát — mondta a fiú, és a fekete szivacsba mélyesztette az ujjait. — *Mitől* félsz?

— Attól, hogy feljönnek Bulldózereshez, és megtalálják. — Mit?

— Azt a szemüveget.

— *Kémek,* kicsi? *Lövöldözés?* Kemény fiúk, meg minden? — Sammy Sal dobolni kezdett az ujjaival a fekete szivacson. — Mit is vettél el?

— Azt a fekete szemüveget. Olyan, mint a napszemüveg, de nem lehet átlátni rajta.

Sammy Sal oldalra döntötte gyönyörű fejét.

— Ezt meg hogy értsem?

— Úgy, hogy fekete.

— Napszemüveg?

— Igen. Csak fekete.

— Aha — mondta Sammy Sal. — Ha lefeküdtél volna a kliensekkel, de csak a gógyisabbjával, mint én, akkor most tudnád, hogy az micsoda. Nem lehet valami sok menő haverod, kivéve persze engem. Ha építészekkel, meg agysebészekkel randiznál, akkor most tudnád, hogy mi az. — Sammy Sal felemelte a kezét, és játszadozni kezdett a Bulldózeres dzsekijének cipzárhúzókáján lógó rozsdás golyóslánccocskával. — Az egy VF szemüveg. Virtuálfény.

A lány már hallotta ezt a kifejezést, de nem tudta pontosan, hogy mit jelent.

— Sokba kerül az ilyen, Sammy Sal?

— A francba, igen. Kábé annyiba, mint egy japán kocsi. Habár nem egészen annyiba. Ha bekapcsolod a lencsék mellett azokat a kis EMP bigyókat, akkor közvetlenül hatni fog a szemidegeidre. Az egyik barátom hazahozott egy ilyet a hivatalból, ahol dolgozik. Tájépítész. Ha feltettem, és sétálgatni kezdtem, minden normálisnak látszott, de minden növény alatt, minden fa alatt, amit láttam, ott volt egy kis címke a nevével, meg a latin nevével…

— De ez a szemüveg teljesen fekete.

— Nem, ha bekapcsolod, akkor nem az. Kapcsold csak be. Nem olyan lesz, mint egy napszemüveg. Olyan, nem is tudom, komoly lesz tőle a képed. — Sammy Sal a lányra vigyorgott. — Habár te már így is piszok komoly vagy. Éppen ez a te bajod.

Chevette megremegett.

— Feljössz velem a Bulldózereshez, Sammy? Oké?

— Nem nagyon szeretem a magas helyeket — mondta a fiú. — Az a kis kasztni egy éjszaka egyszerűen le fog esni onnan a híd tetejéről.

— Kérlek! Sammy… Ettől a dologtól kiráz a hideg. Légy okés, jó? Ha veled megyek, minden rendben, de egyedül megállnék, és gondolkodni kezdenék, és úgy félek, hogy biztos lemerevednék. Most mit csináljak? Lehet, hogy mire odamegyek, már ott lesznek a zsaruk. És Bulldózeres mit fog mondani nekik odafönt? Lehet, hogy holnap, amikor bemegyek dolgozni, Bunny feldob. Mit csináljak?

Sammy Sal ugyanúgy nézett rá, mint azon az éjszakán, amikor a lány megkérte, hogy vigye be az Allied-hez. Azután elvigyorodott. Komolyan és furcsán. Kivillantotta az összes éles, fehér fogát.

— Akkor kapd a lábad közé a bringád. Gyerünk, *próbálj* utolérni!

Sammy Sal leugratott a járdaszegélyről. Amikor pedálozni kezdett, a Fluoro-Rimze neonfehéren felizzott. Biztos megnyomta a PLAY gombot is, mert ahogy utána hajtott a forgalomban, Chevette hallotta a hangszóróból áradó basszus-lüktetés foszlányait.

14. Érzéstelen

— Kérsz sört, édes?

A pult mögött álló nő borotvált koponyájának két oldalán bonyolult, fekete minták kanyarogtak, egészen addig a vonalig, ami — Yamazaki úgy látta — a természetes hajvonala lehetett. A tetoválása kelta csomók, és a képregényekből ismert villámlobbanás-rajzok kombinációja volt. A nő haja az ábrák fölött olyan volt, akár egy éjszakai állat irhája; egy olyan állaté, ami peroxiddal, meg vazelinnel táplálkozik. A bal fülét szabályos közönként vagy tucatszor átszúrta egy finom acéldrót. Yamazaki máskor érdekesnek találta volna a látványt, de most annyira belefeledkezett a nyitott notebookjába, hogy nem törődött vele.

— Nem — mondta. — Köszönöm.

— Nem akar bebaszni, vagy mi? — A nő hangja vidám volt. Yamazaki felnézett a notebookból. A nő várt valamire.

— Igen?

— Ha itt akar ülni, akkor vennie is kell valamit.

— Sört, legyen szíves.

— Ugyanazt?

— Igen. Legyen szíves.

A nő felbontott egy üveg mexikói sört. Ahogy Yamazaki elé, a bárpultra tette, a palack oldalán lecsúszott egy pár jégszilánk. A nő a Yamazaki bal oldalán ülő vendég elé lépett. Yamazaki újra a notebookra nézett.

„Bulldózeres ismételten megpróbált utalni arra, hogy itt nem létezik semmiféle agenda, nincs semmiféle alapvető struktúra. Csak a csontok, a híd, maga a Thomasson. Amikor bekövetkezett a Little Grandé, nem Godzilla tehetett róla. Ezen a helyen és ebben a kultúrában Godzillának nincs pontos megfelelője (Los Angelesre ugyanez valószínűleg nem érvényes). A régóta várt Bomba eltűnt. Járványok léptek a helyére, a leglassabb kataklizmák. Amikor Godzilla legutoljára Tokióban járt, mi elmerültünk a tagadásban, és a mélységes kétségbeesésben. Az igazat megvallva örömmel üdvözöltük a legborzasztóbb pusztítást. Halottaink siratása közben is éreztük, hogy újra megkaptuk a leglélegzetelállítóbb lehetőségek ajándékát.”

— Szép — mondta a Yamazaki mellett ülő férfi, és bal kezét a notebookra tette. — Biztos japán, olyan szép.

Yamazaki felnézett, bizonytalanul elmosolyodott, és belepillantott a legüresebb szemekbe, amiket valaha látott. Csillogó, fókuszált, de valahogy mégis kifejezéstelen szemek voltak.

— Japán, igen — mondta Yamazaki.

A kéz lassan, óvatosan visszahúzódott a notebookról.

— Loveless.

— Parancsol?

— Loveless. Ez a nevem.

— Yamazaki.

A fakó, távolülő szemek mintha egy állóvíz alól figyelő lényhez tartoztak volna.

— Igen. gondoltam, hogy valahogy így hívják. — Könnyed, régimódi aranytömésektől csillogó mosoly.

— Igen? Hogy így?

— Ilyen japánosan. Valami „zaki”-nak, vagy „zuki”-nak. Vagy valahogy így. — A mosoly valahogy élesebb lett. — Igya meg a Coronáját, Mr. Yamazuki. — Az idegen keze keményen Yamazaki csuklójára fonódott. — Melege lett, mi?

15. A tíz-tizenötösben

Volt egy szer, a Kil'Z, amit Rydell még az Akadémián megismert. A szaga valami ósdi haj olajéra emlékeztetett, hűs virágillat volt, és olyan esetekben használták, amikor valahova nagyobb mennyiségű testnedv folyt. Antiviral ágens volt, képes volt megsemmisíteni a HIV-eket, az Egyestől az Ötösig, meg a Mokola láz, a Tarzana láz, és a Kansas City influenza kórokozóit.

Rydell most is ezt érezte, amikor az IntenSecure ember egy feketére anodizált álkulccsal kinyitotta a 1015-ös szoba ajtaját.

— Ügyelni fogunk rá, hogy bezárjuk, amikor elmegyünk — mondta Warbaby, és mutatóujjával megérintette a kalapja karimáját. Az IntenSecure ember habozott, de végül csak ennyit felelt:

— 'gen, uram. Kívánnak még valamit?

— Nem — mondta Warbaby, és Freddie-vel a sarkában belépett a szobába. Rydell úgy döntött, az lesz a legjobb, ha követi őket. Ő is belépett, és becsukta az ajtót az IntenSecure ember előtt. Sötétség. Összehúzott függönyök. Kil'Z-szag. Felgyulladnak a lámpák. Freddie keze a kapcsolón. Warbaby a téglaszínű szőnyegen látszó világosabb foltot nézi — azon a helyen állhatott az ágy.

Rydell körülnézett. Régimódi, drágának látszó berendezés. A falakat valami fényes, fehér-zöld csíkos, selyemhez hasonló anyag borította. Fényezett fabútorok. Mohazölddel kárpitozott székek. Egy nagy rézlámpa, sötétzöld ernyővel. Egy megfakult kép egy széles, aranysárga keretben. Rydell közelebb lépett a képhez, és jobban szemügyre vette. Egy ló valami kétkerekű szekérfélét húzott, amin csak egy ülés volt. Az ülésen egy szakállas férfi ült, a fején olyan kalap, mint Abe Lincolné volt. „Currier Ives" volt a címe. Rydell eltűnődött, hogy melyik lehet a ló. Azután meglátta az üvegen a kerek, barnásvörös alvadtvér-csöppet. Már megrepedezett, valahogy úgy, mint a patakmederben az iszap nyaranta. De ez kicsi volt. Rydell úgy látta, nem szórtak rá Kil'Z-t. Hátralépett.

Freddie a bő sortjában, meg a pisztolyképes ingében beletelepedett az egyik zöld székbe, és felnyitotta a laptopja tetejét. Rydell elnézte, ahogy kihúz egy vékony fekete kábelt, és a végét bedugja a telefon melletti csatlakozóba. Eltűnődött, hogy Freddie lábai miért nem fáznak sortban, novemberben. Már korábban feltűnt neki, hogy pár fekete annyira belefeledkezik a divatba, hogy az öltözködésnél cseppet sem törődnek olyasmivel, mint az időjárás.

Warbaby arra a helyre bámult, ahol az ágy állt. Szomorú volt, mint mindig.

— Nos? — kérdezte.

— Mindjárt bent vagyok. Mindjárt — mondta Freddie, és a

laptopján levő kis golyót tekergette.

Warbaby felmordult. Ahogy ránézett, Rydell úgy látta, mintha feketekeretes szemüvegének lencséi egy pillanatra elsötétültek volna. A fény játéka. Azután hirtelen furcsa érzése támadt — Warbaby keresztülnézett rajta, és valami mozgó dolgot követett a tekintetével, mégpedig olyan mereven, hogy végül megfordult, és ránézett a… A semmire.

Visszafordult Warbaby felé. Warbaby botja felemelkedett, arra a helyre mutatott, ahol az ágynak kellett volna lennie, majd visszahullott a szőnyegre. Warbaby felsóhajtott.

— Akarod a S.F. rendőrség helyszínelési adatait? — kérdezte Freddie.

Warbaby felmordult. A szemeit vízszintesen oda-vissza mozgatta. Rydell a TV-ben látott, a voodoo-ról szóló dokumentumfilmekre gondolt, amikben a papok ugyanígy forgatták a szemeiket, amikor az istenek beléjük költöztek.

Freddie megpörgette a golyót az ujjai alatt.

— Ujjlenyomatok, hajszálak, bőrfoszlányok… Ami általában egy szállodai szobában lenni szokott.

Rydell nem bírta tovább. Warbaby elé állt, és a szemébe nézett.

— Mi a francot csinál?

Warbaby meglátta Rydellt. Lassan, szomorúan rámosolygott, és levette a szemüvegét. Hosszú kabátja oldalzsebéből elővett egy tengerészkék selyemzsebkendőt, megtörölte a lencséket, majd átadta Rydellnek a szemüveget.

— Tegye fel.

Rydell a szemüvegre nézett, és látta, hogy a lencsék elfeketedtek.

— Rajta — mondta Warbaby.

Ahogy feltette, Rydell először csak a súlyát találta furcsának. Semmit sem látott. Szuroksötét. Azután egy puha, bozontos gömbvillám, olyan, amit akkor lát az ember, ha sötétben megdörzsöli a szemét. Azután pedig meglátta Warbabyt…

Warbaby mögött egy láthatatlan falon fényes, sárga szavak, számok tűntek fel. Ahogy rájuknézett, fókuszba kerültek. Már azt is látta, hogy törvényszéki adatokat lát. Warbaby közben eltűnt a szeme elől.

— Vagy — mondta Freddie — akár most is itt lehetsz… Az ágy újra a helyén állt, vértől lucskosan, rajta a férfi nehéz hullája, kiterítve, akár egy béka. És ott volt az álla alatt az a kékesfekete, dülledt valami…

Rydell gyomra összeszorult, epe emelkedett a torkába. Azután ott volt előtte a meztelen nő, ahogy kigördült abból a másik ágyból, abból a másik szobából; a haja mint az ezüst valami hihetetlen holdfényben…

Rydell letépte magáról a szemüveget. Freddie hátradőlt a székben. A laptop a térdén. Rázta a visszafojtott nevetés.

— Tesó — nyögte ki végül — látnod kellett volna, milyen képet vágtál! Betettem neked a pasas pornójának egy részletét, amit Arkagyij bizonyíték-jelentéséből vettem ki, este…

— Freddie — mondta Warbaby. — Komolyan azt szeretnéd, hogy munka után kelljen nézned?

— Nem, uram, Mr. Warbaby.

— Kemény is tudok lenni, Freddie. Tudod jól.

— Igen, uram. — Freddie hangja rémült volt.

— Ebben a szobában meghalt egy ember. Valaki föléhajolt, amikor ebben az ágyban feküdt — Warbaby az ágy helyére mutatott —, vágott neki egy új mosolyt, és kihúzta a lyukon a nyelvét. Ez nem hétköznapi gyilkosság. Az ilyen anatómia-trükköket a TV-ből nem tanulod meg, Freddie. — Rydell felé nyújtotta a kezét. Rydell visszaadta neki a szemüveget. A lencsék újra befeketedtek.

Freddie nyelt egyet.

— Igen, uram, Mr. Warbaby. Sajnálom.

— Ezt hogy csinálták? — kérdezte Rydell.

Warbaby újra megtörölte a szemüveget, majd feltette. Most tiszták voltak a lencsék.

— A keretben és a lencsékben vezetők vannak. Közvetlenül hatnak az idegekre.

— Ez egy virtuálfény display — mondta Freddie, mert alig várta, hogy témát váltsanak. — Bármit, amit digitalizálni lehet, azt láthatod benne.

— Telepresence — mondta Rydell.

— Nem — mondta Freddie. — *Az fény.* Ott a fotonok kijönnek, és belemennek a szemedbe. Ez nem úgy működik. Mr. Warbaby járkál, látja a dolgokat, és közben az adathalmazt is. Ha ezt a szemüveget egy olyan emberre teszed fel, akinek nincsenek szemei, de rendben vannak az optikai idegei, akkor látni fogja az inputot. Az első ilyeneket pont nekik készítették. Vakoknak.

Rydell a függönyhöz lépett, elhúzta, és kinézett az idegen város éjszakai utcájára. Csak pár ember járt odalent.

— Freddie — mondta Warbaby. — Keresd nekem elő azt a Washington lányt az IntenSecure adatai közül. Azt, amelyik az Allied Küldöncszolgálatnak dolgozik.

Freddie bólintott, és csinált valamit a komputerével.

— Igen — mondta Warbaby, és rábámult valamire, amit csak ő láthatott. — Lehetséges. Nagyon is lehetséges. Rydell — levette a szemüvegét — ezt nézze meg.

Rydell hagyta, hogy a függöny visszacsússzon, Warbabyhez lépett, elvette tőle a szemüveget, és feltette. Valahogy úgy érezte, most hiba

lenne, ha habozna. Még akkor is, ha újra meg kell néznie a halott fickót.

Feketeség — színek. Egy lány arca szemből és profilból. Ujjlenyomatok. A jobb retinája akkorára nagyítva, mint a feje. Adatok. WASHINGTON, CHEVETTE-MARIA. Nagy szürke szemek, hosszú, egyenes orr, egy kis vigyor a kamerának. Sötét haj, rövidre, tüskésre vágva, csak a feje tetején van egy őrült kis lófarok.

— Nos — kérdezte Warbaby —, mi a véleménye?

Rydellnek fogalma sem volt, hogy mit várnak tőle. Végül csak ennyit mondott:

— Csinos.

Hallotta, hogy Freddie felhorkan, mintha valami nagy hülyeséget mondott volna. Ám Warbaby így felelt:

— Helyes, így emlékezni fog rá.

16. Napraforgó

Sammy Sal ott hagyta le, ahol a Bryant beletorkollik abba a beton tankcsapda-labirintusba. Sammy Sal akkora darab srác volt, hogy piszok nagy előnye volt Chevette-tel szemben, amikor versenybringázásra került a sor. Ráadásul olyan flikk-flakkokat tudott csinálni, hogy az már kész képtelenség — Chevette egyszer látta is, amikor fogadásból hátsó kerékre állt, és leírt egy háromszázhatvanast.

Chevette elvesztette szem elől a fiút, de tudta, hol fogja megtalálni. Ahogy átszáguldott az első két betontömb között, felnézett. A híd mintha lebámult volna rá neon- és reflektorszemeivel. Chevette képeken már látta, hogy milyen volt régen, amikor még egész nap autók rohangásztak rajta oda-vissza, de sohasem hitte el, hogy ez igaz lehetett. A híd az volt, ami, és mindig ilyennek kellett lennie. Szemétdomb, furcsasághegy, a hely ahol alszik, otthon egy csomó embernek, meg az álmaiknak.

Chevette elhúzott egy halaskocsi mellett; a kereke egy kicsit megcsúszott a jégszilánkokon, meg a szürke halbeleken, amik fölött reggel majd sirályok fognak hadakozni. A halas pasas valamit utánakiáltott, de már nem értette, hogy mit.

Tovább tekert az esti piac pultjai és állványai között, és Sammy Salt kereste.

Azon a helyen talált rá, ahol gondolta. Sammy Sal egy presszóvagon mellett állt, a kormányára támaszkodott, és még csak nem is lihegett. Egy mongol lány — az arccsontja akár egy mézzel bekent lapát — éppen teletöltött neki egy csészét. Chevette behúzta a fékeket, és Sammy Sal mellé gurult.

— Gondoltam, van időm egy italra — mondta a fiú, és a pici csésze után nyúlt.

A lány lábai sajogtak az üldözéstől.

— Te vagy a jobb — mondta. A híd felé nézett, majd intett a mongol lánynak, neki is adjon egyet. Elnézte, ahogy a presszós kiszedi a gőzölgő zaccot, egy lapáttal beadagolja a friss kávét, és felnyom egy kart.

— Tudod — mondta Sammy Sal, mielőtt kortyolt volna egyet —, nem *kellene,* hogy ilyen problémád legyen. Tényleg nem. Csak kétfajta ember van. Az egyik fajtához tartoznak azok, akiknek telik az olyan szállodákra. A másik fajta mi vagyunk. Régen volt egy középosztály a két réteg között. De már nincs. Neked és nekem csak annyi közünk van azokhoz az emberekhez, hogy továbbítjuk a küldeményeiket. Megfizetnek minket a dologért. Megpróbáljuk nem összesározni a szőnyegeiket. És ennyi. Oké. De mi történik akkor, ha szorosabb kapcsolatba kerülünk velük? Mi történik akkor, ha megérintjük őket?

Chevette megégette a száját a kávéval.

— Bűntett — mondta Sammy Sal. — Szex. Talán drogok. — Letette a csészéjét a vagon rétegeltlemez pultjára. — Kábé ennyi.

— Te megbaszod őket — mondta Chevette. — Te mondtad. Sammy Sal megvonta a vállát.

— Mert *tetszik* a dolog. Ha ebből baj lesz, állok elébe. De te egyszerűen csak bementél oda, és csináltál valamit, mégpedig ok nélkül. Átnyúltál a válaszfalon. A hártyán. Hagytad, hogy az ujjaid azt tegyék, amit akarnak. Rossz ötlet volt.

Chevette megfújta a kávéját.

— Tudom.

— Na és, hogy akarsz megbirkózni mindazzal, ami ebből lesz?

— Felmegyek Bulldózeres szobájába, megfogom azt a szemüveget, felmegyek a tetőre, és elhajítom.

— Aztán?

— Aztán mindent úgy csinálok, mint addig. Amíg valaki fel nem bukkan.

— És aztán mi lesz?

— Nem én csináltam. Szart se tudok az egészről. Nem is történt meg a dolog.

A fiú lassan bólintott, és végigmérte Chevette-et.

— Aha. Talán jó ötlet. Talán nem az. Valaki szeretné visszakapni azt a szemüveget. Keményen rádmászhatnak. Van egy másik megoldás: fogjuk a szemüveget, visszabicajozunk az Allied-hoz, és elmondjuk nekik, hogy történt a dolog. — Mi?

— Aha. Veled megyek.

— De akkor elveszítem a munkámat!

— Tudok neked szerezni másikat.

A lány egy kortyintással kiürítette a kis csészét, és a kézfejével megtörölte a száját.

— Nekem másom sincs, csak a munkám, Sammy. Ezt te is tudod. Te szerezted nekem.

— Van még egy helyed, odafönt, ahol alhatsz. Meg ott van neked az az őrült vén anyabaszó, aki befogadott…

— Én etetem őt, Sammy Sal…

— És még ép a segged. De ha valami gazdag pasas elhatározza, hogy megbasz téged, amiért elvetted az adat-szemüvegét, akkor ezt is elfelejtheted.

Chevette letette a pultra az üres csészét, és belekotort a zsebeibe. Adott a mongol lánynak tizenöt dollárt a két kávéért, és megtoldotta két dollár jattal. Megfeszítette a vállait Bulldózer és dzsekije alatt; a kis golyósláncok megcsörrentek.

— Nem. Ha az a szar egyszer az Öbölben lesz, senki sem tudja bebizonyítani, hogy csináltam valamit.

Sammy Sal felsóhajtott.

— Te egy ártatlan vagy.

Ez furcsán hangzott; a lány nem is tudta, hogy így is lehet használni ezt a szót.

— Jössz, Sammy Sal?

— Minek?

— Hogy dumálj Bulldózeressel. Hogy odaállj közé, meg a magazinjai közé. Mert hogy ott hagytam a szemüveget. Bulldózeres magazinjai mögött. Ha megcsinálod, nem fogja meglátni, amikor kiveszem onnan. Azután felmegyek a tetőre, és ledobom azt a vackot.

— Oké — mondta a fiú. — De előre megmondom, ebből csak még nagyobb szar lesz.

— Enyém a kockázat, oké? — Chevette felszállt a bringájára, és tekerni kezdett a híd felé.

— Azt hiszem, ez igaz — mondta Sammy Sal. Ő is nyeregbe pattant, és a lány után taposott.

Csak három igazán jó, mondhatni varázslatos alkalom volt Chevette életében. Az egyik az volt, amikor egy este Sammy Sal azt mondta neki, hogy megpróbálja bevinni az Allied-hez, és ezt meg is tette. A második az volt, amikor a Keréknegyedben készpénzzel kifizette a bringáját, és elkerekezett onnan, a harmadik pedig az az éjszaka volt, amikor először találkozott Lowellel a Megértő Értetlenekben — habár ezt utólag nem igazán tartotta szerencsés dolognak.

Ez persze nem azt jelentette, hogy e három alkalommal különösképpen szerencsés volt, inkább azt, hogy általában mindig minden olyan egyformán és életveszélyesen szar volt körülötte — kivéve ezeket, meg azokat az eseteket, amikor egy kicsit mégis bevágott neki a szerencse.

Akkor is elég szerencsés volt, amikor egy éjszaka átmászott a szögesdróton, és kijutott a Beaverton melletti Fiatalkorúak Központjának épületéből. De az inkább mégis egy piszok szaros éjszaka volt — ezt a mindkét tenyerén látható sebhelyekkel tudta bizonyítani.

Akkor is *nagyon* szerencsés volt, amikor először kitévedt a hídra, az alsó fedélzetre. A térde rogyadozott a láztól, amit valahol útközben, a part mellett szedett össze. *Minden* fájt: a fények, a színek, a hangok; az agya úgy nyomult bele a világba, akár egy felpuffadt szellem. Soha nem felejtette el, ahogy meglazult, csattogó sarkú bakancsában végigtántorgott a szeméttel borított fedélzeten — ez is fájt neki —, és arra is emlékezett, hogy végül, amikor minden forogni kezdett körülötte, le kellett ülnie. Egy koreai pasas kirohant a boltjából, és üvöltözni kezdett, hogy felkelni, felkelni, nem itt, nem itt. És a Nem Itt olyan totál jó ötletnek tűnt, hogy felállt, és meg sem állt Odáig. Ott

aztán hanyatt vágódott, és még azt sem érezte, hogy a tarkója a járdához koppan.

Bulldózeres ott talált rá. Igaz, az öreg nem emlékezett a dologra — vagy csak nem akart róla beszélni? Chevette sohasem tudta eldönteni, mi a helyzet. Azt sem tudta, hogy Bulldózeres hogy vitte fel a szobájába, hiszen a csípője, meg minden miatt ő maga is segítségre szorult. Habár voltak olyan napok, amikor erő költözött az öregbe, és látni lehetett rajta, hogy valamikor milyen erős lehetett. Ilyenkor olyan dolgokat művelt, amiket az ember ki sem nézett volna belőle.

Amikor kinyitotta a szemeit, az első dolog, amit meglátott, a kerek templomablak volt, aminek a réseibe rongycsomókat dugtak. A nap átragyogott az üvegen; a sohasem látott, pici színpöttyök és — buborékok úgy nyüzsögtek láztól égő szemében, mint a bogarak a vízben. Azután következett a csonttörő időszak: a vírus úgy megcsavarta a testét, ahogy az öreg a szürke törülközőket, amikkel a homlokát borogatta. Amikor a láz végül felszakadozott és elviharzott — Chevette úgy érezte, legalább száz mérföldnyi távolságba, vissza *oda,* a betegség peremére —, száraz csomókban kihulló haja mocskos zsírként tapadt a nedves törülközőkre.

Amikor aztán visszanőtt, sötétebb lett, majdnem fekete. Talán ezért érezte más embernek magát utána. Vagy talán végre önmagának? Ezt sem tudta eldönteni.

Azután Bulldózeressel maradt. Megcsinálta amit az öreg mondott, hogy élelmet szerezzen maguknak, és hogy a szobában működjenek a cuccok. Bulldózeres mindig leküldte őt az alsó fedélzetre, ahol a guberálók üzleteltek a cuccaikkal. Bulldózeres minden vacakkal leküldte őt: egyszer egy franciakulcsot kellett levinnie, aminek az oldalára az volt írva, hogy „BMW”; másszor egy dobozra való olyan lapos, fekete, kerek izét, ami valamikor zenélt, megint máskor pedig egy zsáknyi műanyag dinoszauruszt. Sohasem gondolta volna, hogy ezek közül bármi is ér valamit, de valahogy mégis mindig így volt. A csavarkulcsért egy heti élelemre elég pénzt kaptak, és két olyan kerek izéért pedig még többet. Bulldózeres tudta, hogy honnan származnak a régi dolgok, hogy valamikor mire voltak jók, és azt is megérezte, amikor valakinek szüksége volt rájuk. Chevette először félt, hogy nem kap majd eleget a cuccokért, amiket árult, de Bulldózeres emiatt sem izgult. Ha aztán valami mégsem kelt el, mint például a műanyag dinoszauruszok, akkor visszakerült a „raktárba” — Bulldózeres így nevezte a négy fal tövében magasló kacathalmazt.

Ahogy megerősödött, és kinőtt az új haja, Chevette egyre messzebbre elkószált a torony tetején levő szobától. Először egyik városba sem ment be, bár egy párszor elsétált Oakland felé, és sokszor megbámulta. Úgy érezte, odaát mások a dolgok, bár sohasem tudta, hogy mi, és miért. De a legjobban mégis a hídon érezte magát, ami

mindent körbefogott, ahol az emberek csak lógtak, vagy végezték a dolgukat; és a legjobban az tetszett neki, hogy az egész napról napra megváltozott, és nőtt egy kicsit. Semmit sem ismert, ami ehhez fogható lett volna, még fent, Oregonban sem látott hasonlót.

Először még azt sem tudta, hogy a hídon jól érzi magát. Először csak arra gondolt, hogy a láztól meghülyült egy kicsit, de egy nap aztán rádöbbent, hogy egyszerűen csak boldog — egy kicsit boldog, de addig még ezt az érzést sem volt alkalma megismerni.

Azután rájött, hogy az ember úgy is lehet boldog, hogy közben nyugtalan, ezért aztán egy keveset mindig visszatartott Bulldózeres szemét-pénzéből, hogy felfedezhesse a várost. Egy ideig ezt roppant nagy dolognak tartotta. Megtalálta a Haight Street-et, végigment rajta egészen a Skywalkert körülfogó falig, ami mögött ott állt a Sors Temploma, meg egy csomó más dolog — de meg sem próbált bejutni. Aztán ott volt az a hosszúkás kis nadrágszíj-park, a Panhandle, ami még mindig nyilvános volt. Túlságosan is nyilvános, gondolta, ahogy végignézett az embereken. Főként öregek jártak oda, akik ezüstszínű, sugárvisszaverő plasztikba csomagolva elnyúltak egymás mellett — ez a trükkös anyag úgy csillogott, mint Elvis ruhái azokon a videókon, amiket Beavertonban időnként lejátszottak nekik. Neki a bebugyolált emberekről mindig olyan férgek jutottak az eszébe, amiket valaki egyenként pici fóliadarabokba tekert. Az öregek még mozogni is tudtak a zsákjaikban, igaz, csak egy kicsit, de Chevette mégis iszonyodott tőlük.

A Haight-tól is irtózott, bár annak voltak olyan részei, amikor majdnem úgy érezte magát, mintha a hídon lenne: közel s távol senki sem látszott normálisnak, az emberek mindent a többiek előtt csináltak, és a zsaruk ide sem dugták be az orrukat. Igaz, a hídon sohasem félt; talán azért, mert olyan emberek vették körül, akiket ismert, akik ott laktak, és akik ismerték Bulldózerest. Ennek ellenére szeretett a Haight-on nézelődni, mert ott egy rakás kis üzlet is volt, meg egy csomó olyan hely, ahol olcsón lehetett kaját venni. Megismert egy bagelbüfét, ahol egynapos süteményeket árultak — Bulldózeres mindig azt mondta, hogy így, állottan még jobbak, mint frissen. Bulldózeres szerint a friss bagel olyan, akár a méreg. Sok ilyen mondása volt. Chevette a legtöbb boltba be is mehetett, csak csendben kellett maradnia, mosolyognia kellett, és nem vehette ki a zsebéből a kezét.

A Haight-on egy nap felfedezett egy boltot, a SZÍNESBŐRŰEK-et, és kíváncsi lett, hogy mit árulnak benne. A kirakat mögött egy függöny volt, és elé csak egy pár dolgot raktak ki: egy cserepes kaktuszt, nagy rozsdás fémdarabokat, meg egy rakás kis fényes és csiszolt acélbigyót. Gyűrűket, meg ilyesmit. Kis pálcákat, amiknek a végein golyók voltak. Majdnem az összes cuccot a kaktusz töviseire

aggatták. Chevette látta, hogy egy pár ember bemegy a boltba, majd kijön onnan, tehát nem lehetett *zárva.* Elhatározta, hogy bekukkant. Egy borotvált fejű, kövér és fehér fickó éppen akkor jött ki nagy fütyürészve, két magas, fekete hajú, feketébe öltözött nő — két csinos holló — pedig éppen akkor ment be. Chevette most már tényleg kíváncsi lett.

Bedugta a fejét az ajtón. Egy pult mögött egy nő állta haja rövid és vörös volt —, a falakat meg olyan fényes, rajzolt képek borították. Olyan színesek voltak, hogy az embernek kiugrott tőlük a szeme, és csupa sárkány, csupa kígyó, meg ilyesmi. Annyi kép volt ott, hogy Chevette csak bámult. Addig bámult, míg a nő rászólt, hogy ne állja el a bejáratot, inkább menjen be. Chevette belépett. Csak ekkor látta, hogy a nőn egy ujjatlan flaneling van, elöl végig kigombolva, és hogy az egész mellét, a karjait, meg mindenét olyan képek borítják, mint a falat.

Chevette már a Fiatalkorúak Központjában is látott tetoválásokat, meg az utcán is, de azok általában olyanok voltak, amit az emberek maguknak csináltak tintával, tűvel, zsinórral meg egy régi golyóstollal. Közelebb lépett, és a nő mellei között — harminc éves lehetett, de kisebb mellei voltak, mint neki — ragyogó színekre meresztette a szemét. Egy polip volt odarajzolva, meg egy rózsa, meg kék villámok, és az egész teljesen egybefolyt; nem volt ott egy darabka érintetlen bőrfelület sem.

— Akarsz valamit — kérdezte a nő —, vagy csak nézelődsz?

Chevette pislogni kezdett.

— Nem — hallotta a saját hangját —, csak azt szeretném megtudni, hogy mik azok a fémbigyók, amik a kirakatban vannak.

A nő Chevette felé fordította a pulton heverő nagy fekete könyvet — olyan volt mint egy iskolai évkönyv, csak éppen krómdíszes fekete bőrből volt a borítója. A nő kinyitotta a könyvet, Chevette pedig rámeredt arra a férfiszerszámra — nagy volt, és csak úgy lógott ott, és ék alakú feje két oldalán két pici acélgolyó függött.

Chevette felhördült.

— Ez egy amfalang — mondta a nő, és lapozgatni kezdte az albumot. — Csengők — mondta. — Septum-tüske. Ajakfüggő. Ez egy derékgyűrű. Ezt vajköpülőnek nevezzük. Ezek golyó-függők. Sebészacél, niobium, fehérarany, tizennégy karát. — Egy olyan képhez lapozott, amin egy farok volt, aminek a végébe oldalt, hosszában egy fémvillámot szúrtak.

Ez biztos csak valami trükk, gondolta Chevette, egy trükkfelvétel.

— Ez biztos fájdalmas — mondta.

— Nem annyi, mint gondolod — mondta egy mély hang. — Egy idő után pedig már egész *kellemes* érzés…

Chevette felnézett a fehér vigyorú fekete srácra; csupafog; az álla

alatt egy mikropórusos szűrőmaszk lógott, így találkozott először Samuel Saladin DuPree-vel.

Két nappal később a Union Square-en újra látta a fiút. Egy csapat biciklis küldönccel lógott. Chevette már korábban felfigyelt az ilyen futárokra, már addig is sokszor megbámulta őket a városban. Olyan hajuk és ruhájuk volt, mint senki másnak, meg neonszínű, világítós kerekű bringájuk, aminek a kormánya úgy csavarodott felfelé, akár egy skorpió farka. Sisakjuk is volt, kis beépített rádióval. Általában siettek valahova, de időnként csak úgy lógtak, hülyéskedtek, és kávézgattak valahol.

Az a fiú is ott állt, a lábai között a bicajjal, és egy fél szendvicset eszegetett, a feketepöttyös rózsaszínű vázból zene hallatszott, főleg a basszushangok. A fiú egy kicsit ringatózott a ritmusra. Chevette közelebb húzódott hozzá, hogy jobban megnézhesse a bringáját. Egyszerűen vonzotta az a bonyolult fék és váltóépítmény. Gyönyörű volt.

— A fenébe — mondta a fiú teli szájjal. — A fenébe, hisz' ez a kis amfalangom! Hol szerezted a cipőidet?

Chevette-en éppen Bulldózeres régi vászon edzőcipője volt; túl nagy volt neki, ezért az orrát papírral tömte ki.

— Tessék. — A fiú Chevette felé nyújtotta a szendvicse másik felét. — Én már tele vagyok.

— A bicajod — mondta a lány, és elvette a szendvicset.

— Mi van vele?

— EZ…EZ…

— Tetszik? — Aha!

A fiú elvigyorodott.

— Sugawara váz, Sugawara váltók és tengelyek, Zuni hidraulika. *Dögös.*

— Tetszik a kereked — mondta Chevette.

— Hát — felelte a fiú —, az csak úgy villog. Tudod arra jó, hogy azok az anyaszomorítók látnak, mielőtt áthajtanak rajtad.

Chevette megérintette a kormányt. Érezte a zene lüktetését.

— Edd meg azt a szendvicset — mondta a fiú. — Úgy látom, szükséged van rá.

Chevette-nek tényleg szüksége volt rá, és tényleg megette, így ismerkedtek meg.

Miközben a vállukra kapva felvitték a bringáikat a lépcsőkön, Chevette elmesélte Sammy Salnak, hogyan találkozott azzal a japán lánnyal, aki kiesett a liftből. Elmondta, hogy ő, Chevette, fel sem ment volna arra a partyra, ha éppen akkor nem áll éppen ott. Sammy felmordult; most, hogy nem forogtak, a Flouro-Rimzes kerekei döglött opálszínűre fakultak.

— És ki rendezte azt a bulit, Chev? Megkérdezted egyáltalán valakitől?

A lánynak eszébe jutott Maria.

— Cody. Állítólag valami Cody partyja volt… Sammy Sal megállt, és felvonta a szemöldökeit.

— Hú. Cody Harwood?

A lány a szinte súlytalan papírbiciklivel együtt megvonta a vállát.

— Nem t'om.

— Tudod ki az?

— Nem. — Felértek a lépcsősor tetejére. Letették, és tolni kezdték a bicikliket.

— Az egy nagymenő. Reklámos. Harwood Levine csinálta az üzletet, az apja.

— Hát, mondtam, hogy gazdagok voltak ott. — Chevette alig figyelt Sammy Salra.

— Az apja cége csinálta Millbank reklámkampányát. Mindkét választáson.

Chevette közben már aktiválta a kerékpárja személyfelismerő hurkát, de a Rádió Shackokkal most nem bajlódott. Sammy a lányé mellé tette vibráló Fluoro-Rimzes bringáját.

— Az enyémhez hurkolom, de itt különben sem lenne semmi baja.

— Én is ezt mondtam — jegyezte meg Sammy —, de már két bringát elvesztettem.

Elnézte, ahogy a lány kifeszíti a hurkot, ügyelve a rózsaszín-fekete mázra az ő biciklijének váza köré tekeri, és lepecsételi a zárat a hüvelykujjlenyomatával.

Chevette elindult a sárga lift felé. Örült, hogy itt lent van, ahol hagyta, és nem fent.

— Csináljuk meg a dolgot, oké? — Eszébe jutott, hogy a Thai Johnny bódéjából levest kellett volna hoznia Bulldózeresnek, olyan édes-savanyú citromos löttyöt, amit az öreg annyira szeretett.

Amikor elmondta Sammy-nek, hogy szeretne munkát kapni, és akar egy saját bringát, a fiú szerzett neki egy kis mexikói fejegységet, és bemagoltatta vele San Francisco térképét. A lány három nap alatt nagyjából mindent megtanult, bár Sammy szerint ez még mindig semmi volt ahhoz a térképhez képest, amit egy küldöncnek a fejében kell tartania. Az futárnak ismernie kell az épületeket, tudnia kell, hogyan juthat be a kapukon, hogyan viselkedjen, és hogyan akadályozza meg, hogy ellopják a bringáját. Amikor aztán végül elvitte Chevetteet Bunnyhoz, az maga volt a csoda.

Chevette három hét alatt annyit keresett, hogy meg tudta venni az első komolyabb biciklijét. Ez is maga volt a csoda.

Azidőtájt munka után mindig két Allied küldönclánnyal lógott,

Tárni Kettessel, Meg Majdnem Alice-szel. Akkor is velük volt, amikor azon az estén benézett a Megértő Értetlenekbe, és megismerkedett Lowellel.

— Itt senki sem zárja be az ajtaját? — kérdezte Sammy, miközben a lány felnyomta a csapóajtót. A létrán állt, Chevette alatt.

Chevette lehunyta a szemét, és szinte látta, hogy egy csapatnyi zsaru áll Bulldózeres szobájában. Kinyitotta a szemeit, és átdugta a fejét a nyíláson. A szeme a padló szintjével egyvonalban volt.

Bulldózeres az ágyában volt, kis TV-je a mellén, sárga lábkörmei kikandikáltak a koszos szürke zoknikból. A lányra nézett a TV fölött.

— Hé — mondta Chevette —, elhoztam Sammyt. A munkahelyemről. — Felmászott, hogy Sammy Sal is bedughassa a fejét meg a vállait.

— Hello — mondta Sammy Sal.

Bulldózeres a fiúra bámult; a kis képernyő színei az arcán villogtak.

— Hogy van? — kérdezte Sammy Sal, és bemászott a szobába.

— Hoztál valamit enni? — kérdezte Bulldózeres a lánytól.

— Thai Johnny még nem volt kész a levessel — mondta a lány, és a polcok, a magazinok felé lépett. Tisztában volt vele, hogy hülyeséget mondott, mert Johnny levese mindig készen volt — már évekkel korábban elkezdte főzni, és mindig csak utántöltötte egy kicsit a fazekat.

— Hogy van, Mr. Bulldózeres? — Sammy Sal egy kicsit behajlította a hátát, szétvetette a lábait, a sisakját szorongatta, és úgy állt, mint azok a fiúk, akik először találkoznak a barátnőjük apjával. Chevette-re kacsintott.

— Mit kacsintgatsz, fiú? — Bulldózeres kikapcsolta a készüléket, és rácsukta a képernyőre a fedelet. Chevette a Csapdából, egy konténerhajóról hozta neki. Bulldózeres azt állította, hogy már nem tudja megkülönböztetni a „műsorokat” a „reklámoktól” — ő tudta, hogy értette a dolgot.

— Valami a szemébe ment, Mr. Bulldózeres — mondta Sammy Sal, és topogni kezdett hatalmas lábaival. Most még inkább úgy nézett ki, mint egy ideges, szerelmes fiú. Chevette a legszívesebben felnevetett volna, de inkább Sammy háta mögé került, és benyúlt a magazinok mögé. A tok a helyén volt. Zsebre vágta.

— Láttad már, hogy innen fentről milyen jó a kilátás, Sammy? — Chevette érezte, hogy egy piszok nagy, őrült vigyor ül az arcán, és azt is tudta, hogy Bulldózeres rábámul, és megpróbálja kitalálni, hogy mi történik körülötte. De nem törődött vele. A tetőcsapóajtóhoz állította a létrát.

— A fenébe is, nem, Chevette, édesem. Biztos lélegzetelállító.

— Hé — mondta Bulldózeres, ahogy a lány kinyitotta a csapóajtót. — Mi ütött belétek?

A lány felmászott a tetőre, és bekerült abba a különös mozdulatlanság-burokba, ami odafönt oly sokszor köréfeszült. A szél sokszor akkora volt, hogy szeretett volna visszabújni, és lefeküdni, de időnként előfordult, hogy semmi sem mozdult, mindenre halotti nyugalom borult. Hallotta, hogy a háta mögött Sammy Sal is felkapaszkodik a létrán. Elővette a zsebéből a tokot, és a tető pereméhez lépett.

— Hé — mondta a fiú. — Mutasd csak!

A lány felemelte a tokot, és meglendítette a karját, hogy elhajítsa.

A fiú kikapta az ujjal közül. — Hé!

— Pszt! — Sammy Sal kinyitotta a tokot, és kivette a szemüveget. — Hú! Szép darab…

— Sammy! — A lány a szemüveg után kapott, de Sammy Sal csak a tokot adta vissza neki.

— Látod? így működik. — A fiú megfogta a szemüveg szárait. — A bal az *aus,* a jobb az *ein.* Csak egy kicsit meg kell mozgatni őket.

Chevette a csapóajtón át felszűrődő fényben látta, hogy a fiú hogy csinálja.

— Tessék. Próbáld ki. — Sammy Sal a lány orrára tette a szemüveget.

Chevette hirtelen megpillantotta a várost. Az üzleti negyedet, a Piramist, a Little Grandé után épített támasztékokkal, mögötte pedig a dombokat.

— 'ssza meg! — mondta, amikor meglátta a tornyokat. Nagyobbak voltak, mint bármi; szabályos kőhálót alkotva vonultak végig a dombokon. Mindegyik alapja négy háztömbnyi lehetett; az ablakaik olyan jellegtelenek voltak, mint a zöldségpároláshoz használt szűrőn a lyukak. Azután kínai írásjelek töltötték meg az eget.

— Sammy…

Chevette megtántorodott, de a fiú elkapta a karját. A kínai jelek latin betűkké változtak.

NAPRAFORGÓ KORPORÁCIÓ

— Sammy… — Hm?

— Mi a szar ez? — Bármire nézett, mindig egy újabb címke villant fel az égen, mindig megjelent egy-egy érthetetlen műszaki szó.

— Honnan tudjam? — kérdezte a fiú. — Mutasd. — A szemüveg után nyúlt.

— Hé! — Chevette meghallotta Bulldózeres hangját. — Hisz' ez Iszkiri! Hát te miért jöttél vissza?

Sammy Sal levette a lányról a szemüveget. Chevette letérdelt, és lenézett a szobába. Az a japán kölyök, az az egyetemista, vagy szociális munkás, vagy mi volt odalent, aki egy párszor már meglátogatta Bulldózerest. De most valahogy még a szokásosnál is zavartabbnak látszott. Mintha félt volna. És volt vele valaki.

— Hé, Iszkiri! — mondta Bulldózeres. — Hogy vagy?

— Ezt itt Mr. Loveless — mondta Yamazaki. — Találkozni szeretett volna magával.

Chevette meglátta az idegen aranyfényű vigyorát.

— Hello — mondta a férfi, és kihúzta a kezét hosszú, fekete esőkabátja zsebéből. A pisztoly nem volt túl nagy, de a fickó valahogy olyan könnyedén tartotta, mint egy ács a kalapácsát. A kezére gumikesztyűt húzott. — Mi lenne, ha lejönnél onnan?

17. A csapda

— Az a rendszer — mondta Freddie, és átadta Rydellnek a hitelkártyát —, hogy befizetsz ötszázat, hogy beléphess, azután ötszáz dollár értékben válogathatsz.

Rydell a kártyára nézett. Valami holland bank. Ha idefent így fogják fizetni, akkor talán ideje, hogy megkérdezze őket, hogy tulajdonképpen mennyit fog kapni. De talán mégis jobb lenne megvárni, míg Freddie-nek jobb hangulata lesz.

Freddie állítása szerint ezen a Konténer City nevű helyen elégjó ruhákat lehetett kapni. Normális ruhákat, remélte Rydell. Warbabyt egy furcsa kávézóban hagyták, hadd iszogassa azt a gyógyteát. Azt mondta, gondolkodnia kell. Amíg Rydell kiment a Patriot-hoz, Freddie és Warbaby egy gyors, bizalmas tanácskozást tartott.

— Mi van, ha kellünk neki, ha kell neki a kocsi?

— Majd csipog nekünk — mondta Freddie. Megmutatta Rydellnek, hogyan tegye bele a kártyát a gépbe, ami aztán kiadott egy ötszáz dollár értékű Konténer City mágnescsíkot, meg egy parkolókártyát a Patriot-hoz.

— Erre — Freddie a forgókapukra mutatott.

— Te is veszel egy kártyát? — kérdezte Rydell.

— A francba, dehogy is! — mondta Freddie. — Én nem járók ilyen besíbolt cuccokban. — Kivett egy kártyát a tárcájából, és Rydell elé tartotta. Az IntenSecure logó volt rajta. — Ezzel fogok bemenni.

— Azt hittem, hogy ti szabadúszók vagytok.

— Többnyire — mondta Freddie, és bedugta a kártyáját az egyik forgókapuba. A szerkezet áteresztette. Rydell is bedugta a mágnescsíkot, és követte.

— Az embereknek öt kilót kell kifizetniük, csak hogy bejussanak ide?

— Ezért nevezik ez a helyet Csapdának. De hát érthető: az áruház így próbálja bebiztosítani magát, hogy a vevők valóban fizetni fognak. Ide csak akkor jön az ember, ha tudja, hogy legalább ennyit el fog költeni. Garantált a bevétel.

A Konténer City-ről kiderült, hogy a legnagyobb nyitott áruház, amit Rydell valaha látott — ha lehet egyáltalán áruháznak nevezni egy olyan helyet, ahol hajók horgonyoznak. Nagy hajók. Az ötszáz dolláros beléptidíj látszólag nem riasztotta vissza az embereket: Rydell úgy látta, többen vannak itt, mint az utcákon.

— Hongkongi pénz — mondta Freddie. — Azok vettek egy csomó belépőt.

— Hé — mondta Rydell, és az állványok, meg a reflektortornyok mögött emelkedő homályos, szabálytalan alakzatra mutatott. — Az az

a híd, amin emberek laknak?

— Az — mondta Freddie, és furcsa tekintettel Rydellre nézett. — Az őrült seggfej emberek. — Bekormányozta Rydellt az egyik hajó fehérre festett oldala mellett álló liftbe.

Ahogy felemelkedtek, Rydell végignézett a Konténer Cityn.

— Őrültebb, mint L.A.-ben bármi — mondta elismerően.

— Nem hiszem — mondta Freddie. — Én L.A.-ből származom. Ez csak egy piac, tesó.

Rydell vett egy burgundivörös bomberdzsekit, két fekete farmernadrágot, zoknikat, alsónadrágokat, és három fekete pólót. Az egész alig került többe ötszáznál. A különbséget a hitelkártyával egyenlített ki.

— Hé — mondta Freddie-nek, amikor már a kezében volt a szerzeményeivel telepakolt nagy sárga Konténer City szatyor —, ez jó vásár volt. Kösz.

Freddie megvonta a vállát.

— Honnan valóak azok a farmernadrágok? Rydell megvizsgálta az egyik nadrág címkéjét.

— Afrikai Unió.

— Rabszolgamunka — mondta Freddie. — Nem lett volna szabad megvenned ezt a szart.

— Eszembe se jutott… Van itt valami hely. ahol enni lehet?

— Az Ételvásáron, igen…

— Próbáltad már ezt a pácolt koreai szart? Ez aztán csípős, haver…

— Fekélyem van. — Freddie módszeres mozdulatokkal, a lelkesedés legcsekélyebb jele nélkül bekanalazott egy adag színfehér joghurtot.

— Stressz. Az a stressztől van, Freddie.

Freddie Rydellre nézett a rózsaszínű joghurtosdoboz fölött.

— Most vicces akarsz lenni?

— Nem — mondta Rydell. — Csak sokat tudok a fekélyekről. Egy ideig azt hittük, hogy a papámnak is az van.

— És az volt? A „papádnak”? Az volt neki, vagy nem?

— Nem — mondta Rydell. — Gyomorrákja volt. Freddie hunyorogni kezdett, letette a joghurtját, és megcsörgette a jégdarabokat az Evianos papírpoharában, és ivott egy kortyot.

— Hernandez — mondta —, azt állította, hogy téged kiképeztek zsarunak. Valami tahó helyen…

— Knoxville-ben — mondta Rydell. — Zsaru *voltam.* Csak nem túl sokáig.

— Rendben, rendben — mondta Freddie, mintha azt szerette volna, hogy Rydell kiereszt egy kicsit, vagy hogy megszereti őt. — Szóval kiképeztek, meg minden? Zsarudolgokra?

— Hát, egy kicsit mindenre meg akartak tanítani — felelte Rydell. — Helyszínelésre, meg mindenre… Olyasmire is, amit ma abban a szobában csináltunk. Még azt is meg tudom mondani, hogy nem végezték el azt a Super Glue dolgot.

— Nem?

— Nem. A Super Glue-ban van valami vegyi anyag, ami kimutatja az ujjlenyomatokban levő vizet. Tudod, egy ujjlenyomat kilencvennyolc százaléka víz. Szóval, az ember beviszi azt a kis melegítőt, bedugja egy szabvány konnektorba, azután nylonzacskókat, meg ilyesmit tesz az ablakokra, az ajtókra, meg ilyen helyekre, és bekapcsolva otthagyja a melegítőt. Huszonnégy órán át kell ott hagyni, azután vissza kell menni, és ki kell szellőztetni a szobát.

— Ezt hogy csinálják?

— Ki kell nyitni az ablakokat meg az ajtókat. Azután szét kell szórni a Super Glue port, és meglátszanak az ujjlenyomatok. De abban a szállodában ezt nem csinálták meg, a por ugyanis vékony rétegben mindenre rárakódik. És szaga is van…

Freddie felvonta szemöldökeit.

— A szarba. Te majdnem olyan *technikus* vagy, mi, Rydell?

— Ezek szokványos dolgok — mondta Rydell. — Például tudtad, hogy a fürdőszobába se szabad kimenni?

— Nem?

— Mármint a tetthelyen. Ott sohase használd a WC-t. Ne húzd le. Ha bedobsz valamit a WC-be, ahogy a víz ott áramlik… Észrevetted már, hogy ott lent hogy áramlik a víz?

Freddie bólintott.

— Nahát, lehet, hogy a pasasod lehúzta a WC-t, miután beledobott valamit, de sokszor megesik, hogy az a valami visszajön, és csak úgy lebeg a vízen… Na ha akkor bemész oda, és újra leöblíted a WC-t, akkor az a valami tuti, hogy örökre eltűnik.

— A francba — mondta Freddie. — Ezt nem tudtam.

— Szokványos dolog — mondta Rydell, és megtörölte a száját egy papírszalvétával.

— Azt hiszem, Mr. Warbabynek igaza volt veled kapcsolatban, Rydell.

— Mármint?

— Azt mondta, hogy elvesztegetjük a tudásodat, ha csak arra használunk, hogy a járgányt vezesd. Őszintén megmondom, tesókám, én nem nagyon hittem neki. — Freddie várt, mintha arra számított volna, hogy Rydell majd mentegetőzni kezd.

— És?

— Láttad azt a járógépet Mr. Warbaby lábán?

— Persze.

— Emlékszel arra a hídra? Arra, amelyiket idefelé jövet vettél

észre.

— Igen.

— És arra a keményseggű küldönckölyökre, akinek a képét Warbaby megmutatta neked?

— Igen.

— Nos — mondta Freddie —, Mr. Warbaby szerint az a csaj lopta meg a pasasunkat. És az a lány odakint lakik, azon a hídon, Rydell. És az a híd, tesókám, az egy iszonyatosan szivatós hely. Azok az emberek anarchisták, antikrisztusok, *kannibál* anyabaszók. Azok, tesó, én mondom…

— Én úgy hallottam, hogy csak egy csapatnyi hajléktalan — mondta Rydell, mert eszébe jutott annak a dokumentumfilmnek egy-két részlete, amit még Knoxville-ben látott. — Csak éppen egy kicsit kemények.

— Nem, tesókám — mondta Freddie. — A hajléktalan faszfejek az utcákon vannak. Akik azon a *hídon* laknak, mind pokolkirály sátánisták, meg ilyesmi. Azt hiszed, csak úgy egyszerűen bemehetnél oda? Ne is álmodj róla! Azok csak a *saját fajtájukat* eresztik be oda, érted? Mint egy szekta, olyan. Azokat eresztik be, akiknek van ajánlásuk, meg ilyesmi.

— Ajánlásuk?

— *Fekete* ajánlásuk — mondta Freddie, és Rydellre hagyta, hogy kitalálja, nem a faji megkülönböztetésre célzott.

— Oké — mondta Rydell. — De mi köze ennek Warbaby járógépéhez?

— Az, hogy ott tették tönkre a lábát — mondta Freddie. — Warbaby kiment oda, pedig tudta, hogy kockára teszi az életét, és megpróbált visszaszerezni egy kisgyereket. Egy *kislányt* — Tette *hozzá,* mintha valamiért tetszett volna neki a szó csengése. — Mert azok a hídlakó anyabaszók, azok mind azt csinálják.

— Mit? — kérdezte Rydell, és eszébe jutott a Dilis Zsernyák ügy.

— Gyerekeket lopnak — mondta Freddie. — És Mr. Warbaby többé nem mehet ki oda, és én sem, Rydell, soha többé, mert azok az anyabaszók vadásznak ránk. Tudsz követni?

— Szóval azt akarjátok, hogy *én* menjek oda? — kérdezte Rydell. Az összehajtogatott, használt szalvétát a Kim Chee Wa Wa üres zsírfoltos dobozába dugta.

— Ezt majd inkább Mr. Warbaby fogja megmagyarázni neked — mondta Freddie.

Warbabyt ott találták meg, ahol hagyták: még mindig abban a sötét, magas mennyezetű kávézóban ült, ami — Rydell ezt Freddie-től tudta — a North Beach-en volt. Újra rajta volt a szemüvege — Rydell eltűnődött, vajon most miket láthat.

Rydell kivette a Patriot-ból a kék Samsonite-ját, és a Konténer Cityben szerzett szatyrát, majd bement a fürdőszobába, hogy átöltözzön. Csak egy mellékhelyiség volt, uniszex, és tényleg fürdőszobának szánták, mert volt benne egy kád is. Látszott rajta, hogy senki sem használja, mert a belső oldalára festett életnagyságú sellő hasára, éppen oda, ahol a pikkelyei kezdődtek, egy barna cigarettacsikk volt ragasztva.

Rydell felfedezte, hogy Kevin kekiszínű nadrágja hátul a varrás mentén felrepedt. Eltűnődött, hogy vajon mióta járhat így. A Konténer Cityben még nem vette észre, ezért abban reménykedett, hogy a kocsiban történt a dolog. Levetette az IntenSecure inget, begyűrte a szemetesvödörbe, és felvett egy fekete pólót. Ezután kifűzte a bakancsát, és megpróbálta kitalálni, hogyan cserélhetné le a nadrágját meg az alsónadrágját anélkül, hogy a talpát letenné a nedves padlóra. Arra gondolt, hogy a kádban öltözik át, de az is elég mocskosnak látszott. Végül úgy döntött, hogy fél lábbal a bakancsán fog állni, és közben félseggel a WC tetejére ül. Amit levetett, azt egyből hajította a szemétkosárba. Kíváncsi volt, hogy a Freddie-től kapott hitelkártyán még mennyi lehet. Az új farmerja jobb oldali farzsebébe süllyesztette a tárcáját. Egy maréknyi vízzel megmosta az kezeit és az arcát. Megfésülködött. A többi új ruháját a Samsonite-ba rakta, és eltette a Konténer Citys szatyrot is — jó lesz még a szennyesnek.

Szeretett volna lezuhanyozni, de fogalma sem volt róla, mikor teheti meg. Egyelőre a tiszta ruha is megtette.

Amikor Rydell visszaért az asztalához, Warbaby felpillantott.

— Freddie beszélt magának arról a kis hídról, igaz, Rydell?

— Azt mondta, hogy csupa gyerekfaló sátánista lakik ott.

Warbaby Freddie-re meresztette a szemét.

— Egy kicsit talán kiszínezte a dolgot, de nem járt messze az igazságtól, Mr. Rydell. A híd nem valami barátságos hely. Oda nem ér el a törvény keze. Például a barátainkkal, Svobodovval és Orlovskyval sem fog találkozni odakint. Meg egyetlen hivatalos közeggel sem.

Rydell látta, hogy Freddie ezen elvigyorodik, de az is látta, hogy Warbaby tekintetétől a szájára fagy a mosoly.

— Freddie szavaiból arra következtettem, Mr. Warbaby, hogy ön ki akar küldeni engem oda. Azt akarja, hogy kimenjek, és megtaláljam azt a lányt.

— Igen — mondta Warbaby szomorúan. — így van. Szeretném megnyugtatni magát, hogy nem lesz veszélyes a dolog, de nem így van.

— Hát… Mennyire lesz veszélyes, Mr. Warbaby?

— Nagyon — mondta Warbaby.

— És a lány is veszélyes?

— Ő különösen az — mondta Warbaby. — Annál inkább, mert

nem mindig látszik annak. De hiszen már látta, hogy mit művelt annak az embernek a torkával…

— Jézus — mondta Rydell. — Maga szerint *azt* az a kislány csinálta?

Warbaby szomorúan bólintott.

— Szörnyű — mondta. — Ezek az emberek iszonyatos dolgokat művelnek…

Amikor kiszálltak a kocsiból, Rydell látta, hogy éppen egy J.D. Shapely freskó előtt álltak meg. A képen Shapely fekete bőr motorosdzsekit viselt, ing nem volt rajta; éppen féltucatnyi piszok kívánatos testű, hosszú, szőke rocker-hajú angyal röpítette fel a mennybe. Shapely hasából valami kékkel festett DNA-spirál tekergeti elő, ami éppen megtámadott valamit — Rydell arra gondolt, hogy ez a valami biztos az AIDS vírust akarja szimbolizálni, de inkább olyan volt, mint valami fenyegető robotkarokkal felszerelt, avítt űrállomás.

Rydell arra gondolt, milyen rohadt egy dolga lehetett ennek a fickónak. Legalább annyira rohadt, mint bárki másnak. Habár Shapelynek lenni mégis rohadtabb dolog volt, hiszen meghalt, de mégis ott volt a freskókon.

ÉS Ő MOST BENNÜK ÉL. A kép alatti felirat betűi fehérek, és egy láb magasak voltak. ÉS ÁLTALA MI IS ÉLÜNK.

Ez az igazat megvallva tényleg így volt — azzal, hogy beolttatta magát, Rydell is igazolta ezt az állítást.

18. Dinamó

Chevette anyjának egyszer volt egy Oakley nevű szeretője, aki főállásban piált, a maradék idejében pedig egy rönkszállító kamiont vezetett — legalábbis ezt mondta magáról. Hosszúlábú pasas volt, kék szemei egy kicsit távol ültek egymástól; az arca két oldalán mély ráncok voltak. Chevette anyja szerint ettől úgy nézett ki, mint egy valódi cowboy, a lány viszont inkább félelmetesnek látta. Pedig a fickó nem volt veszélyes, legfeljebb csak akkor, amikor már benyomott egy-két üveg whiskyt, és elfelejtette, hogy hol van és kivel. Egy párszor előfordult, hogy Chevette-et összetévesztette az anyjával, de a lánynak mindig sikerült meglógnia előle. Oakley később persze sajnálta a dolgot, és mindig vett Chevette-nek egy pár Ring-Dinget, vagy más cuccot a Seven-Elevenben.

Ahogy a csapóajtón keresztül lenézett a szobába, és meglátta a fegyveres pasast, Chevette-nek ez az Oakley jutott az eszébe, meg az, hogy egyszer kivitte őt az erdőbe, és megengedte, hogy lőjön a pisztolyával.

Az idegennek olyan arca volt, mint Oakley-nek: a szemei is olyanok voltak, meg az arcán is ott voltak azok az árkok. Olyan ráncok voltak, amik a sok nevetéstől jönnek elő. A pasas most is mosolygott, de valahogy úgy, hogy aki látta, rögtön kényelmetlenül érezte magát. Aranyfény csillogott a vigyor szélein.

— Gyere le — mondta.

— Ki a fasz maga? — kérdezte Bulldózeres. A hangja inkább kíváncsi volt, mint dühös.

A pisztoly elsült. A dörej nem volt túl hangos, inkább éles. Kék villám kísérte. Chevette látta, hogy a japán srác leül a padlóra — mintha kicsúsztak volna alóla a lábai. A lány arra gondolt, hogy a fickó lelőtte a kölyköt.

— Kussolj. — Az idegen felnézett Chevette-re. — Már mondtam: gyere le!

Sammy Sal megérintett Chevette tarkóját; a csapóajtó felé lökte a lányt, de rögtön visszahúzta a kezét.

Az idegen pasas valószínűleg nem tudta, hogy Sammy Sal is a tetőn van. És Sammy Salnál volt a szemüveg. Chevette egy dologban biztos volt: a fickó nem lehet zsaru.

— Sajnálom — mondta a japán srác. — Sajnálom, én…

— A jobb szemedbe fogok lőni egy szubszonikus titánium golyót. — A fickó még mindig mosolygott, mintha csak azt mondta volna, hogy „meg foglak hívni egy szendvicsre”.

— Megyek — mondta Chevette. A fickó nem lőtte le sem őt, sem a japán srácot.

Chevette mintha hallotta volna, hogy Sammy Sal elhúzódik a csapóajtó közeléből, de nem nézett hátra. Nem tudta, hogy most lezárja-e maga mögött a csapóajtót, vagy sem. Úgy döntött, hogy nem teszi meg, mivel a fickó csak annyit mondott neki, hogy menjen le. Különben is, ahhoz, hogy lezárja, át kellett volna nyúlnia a nyílás peremén, és a fickó talán azt hitte volna, hogy egy pisztoly, vagy valami ilyesmi után kap. Mint a filmeken.

Chevette leugrott a legalsó létrafokról, és megpróbálta úgy tartani a kezeit, hogy a férfi lássa, nincs bennük semmi.

— Mit csináltál odafönt? — Még mindig mosolygott. A pisztolya nem hasonlított Oakley nagy, ósdi brazil revolverére; kis zömök, szögletes tárgy volt, a színe pedig olyan matt, mint Bulldózeres régi szerszámaié. A csöve végén egy fényesebb fémcsík volt. amitől a lyuk úgy nézett ki, mint egy szem pupillája.

— A várost néztem — mondta Chevette. Nem igazán félt. Tulajdonképpen semmit sem érzett, csak a lábai remegtek.

A férfi felnézett, de a fegyver csöve meg sem mozdult. Chevette nem akarta, hogy megkérdezze tőle, hogy egyedül volt-e odafönt, mert tudta, a válaszából a pasas úgyis rájönne, hogy hazudik.

— Tudod, hogy miért jöttem.

Bulldózeres az ágyán ült, a hátát a falnak támasztotta, és olyan ébernek tűnt, amilyennek a lány még sohasem látta. A japán srác, aki nem úgy nézett ki, mintha lelőtték volna, a padlón ült; vékony lábai V alakban szétvetve.

— Hát — mondta Bulldózeres —, azt hiszem, pénzért vagy drogért. De véletlenül nincs szerencséd. Ha akarod, tudok adni ötvenhat dollárt, meg egy penészes Humbolt cigit.

— Kuss. — Amikor a gépvigyor eltűnt, úgy látszott, a pasasnak nincsenek ajkai. — A lányhoz beszéltem.

Bulldózeresen látszott, hogy mondani akar valamit, vagy fel akar nevetni, de végül semmit sem csinált.

— A szemüvegért. — A mosoly visszatért. A férfi felemelte a fegyvert. Chevette egyenesen a kis lyukba bámult. *Ha lelő,* gondolta, *tovább kell vadásznia a szemüvegre.*

— Hepburn — mondta Bulldózeres egy őrült kis vigyorral. Chevette csak ekkor vette észre, hogy a poszter-Roy Orbison szürke homlokának közepén egy lyuk van.

— Lent van — mondta Chevette, és a padló-csapóajtóra mutatott.

— Hol?

— A bringámnál. — Chevette remélte, hogy Sammy Sal odafönt, a sötétben nem megy neki annak a rozsdás vén kocsinak, és nem csap zajt.

A férfi, mintha meghallotta volna a lány gondolatait, a tetőcsapóajtóra nézett.

— Dőlj a falhoz, és tedd rá a kezed. — A férfi közelebb lépett. — Tedd szét a lábad… — A pisztoly megérintette a lány nyakát. A fickó másik keze fegyver után kutatva Bulldózeres dzsekije alá csúszott. — Maradj így.

A pasas nem találta meg Bulldózeres kését, a boncbicskát. Chevette egy kicsit oldalra fordította a fejét, és látta, hogy az idegen félkézzel valami piros, gumiszerű anyagot teker a japán srác egyik csuklója köré. Chevetteet a dolog azokra a gumicukor-kukacokra emlékeztette, amiket olyan nagy kerek, műanyag dobozokból árulnak. A férfi megfogta a japán srác csuklóján levő piros izét, és végigvonszolta a padlón, egészen ahhoz a lehajtható asztalhoz, aminél Chevette reggelizni szokott. A fickó áthúzta a piros izé egyik végét az asztallapot tartó szögvas mögött, aztán a srác másik csuklójára tekerte. Amikor ezt befejezte, elővett a zsebéből egy másik zsinórt, és megrázta egy kicsit, mintha valami játékkígyó lenne.

Bulldózeres háta mögé nyúlt, és csinált valamit az öreg kezeivel.

— Te maradj az ágyon, öreg. — Az idegen Bulldózeres halántékához érintette a fegyvere csövét. Az csak nézte, de nem szólt.

A pasas visszalépett Chevette-hez.

— Te most lemászol a létrán. Elöl kötöm össze a kezed. A piros izé hideg volt és ragacsos, és ahogy Chevette csuklójára került, összehúzódott. Összetapadt. Magától mozgott. Rubinvörös plasztikkarkötő, olyan, mint az a gyerekjáték. Az, aminek olyan trükkös molekulái vannak.

— Figyellek — mondta a férfi, és még egyszer felpillantott a tető-csapóajtóra. — Szóval mássz le szép lassan. Ha leugrasz, vagy futni próbálsz amikor leérsz, megöllek.

Chevette nem kételkedett benne, hogy tényleg megtenné — ha tudná. Viszont eszébe jutott valami, amit Oakley mondott neki ott kint, abban az erdőben. Oakley szerint nehéz eltalálni a célpontot, ha éppen az ember alatt van, és még nehezebb, ha pont fölötte. Szóval talán csak annyit kell tennie, hogy elrohan, amikor a létra tövébe ér. Csak hat lábnyi távolságot kellene megtennie, hogy eltűnjön a fickó szeme elől… De aztán, amikor belenézett a pisztoly fekete-ezüst szemébe, már nem is tartotta olyan jónak az ötletet.

Chevette a padló-csapóajtóhoz ment, és letérdelt. Nem volt könnyű dolog összekötözött kézzel átmászni a lyukon, de a férfi belemarkolt Bulldózeres dzsekijébe, és lelógatta a lányt. Chevette lába a harmadik létrafokon volt, a keze pedig a legfelsőn. Mászni kezdett. Lelógatta a lábát a következő létrafokra, eleresztette azt, amelyiket addig markolászott, aztán mielőtt elvesztette volna az egyensúlyát, elkapta a következőt, és így tovább.

Mászás közben volt egy kis ideje gondolkodni, és ez segített a döntésben. Elhatározta, mégis megpróbálkozik azzal, amit kigondolt.

Furcsa volt így gondolkodni, és az is furcsa volt, hogy mennyire nyugodtnak érezte magát, de hát nem ez volt az első ilyen eset. Ugyanezt érezte Beavertonban, amikor azon az éjszakán átmászott a szögesdróton. Akkor sem tervezte el, hogy utána mit fog csinálni. Meg pontosan ilyen volt akkor is, amikor azok a kamionosok megpróbálták berángatni a sofőrfülke hátuljában levő ágyra. Akkor úgy csinált, mintha nem izgatná a dolog, de hirtelen egy forró kávéval teli termoszt hajított az egyik pasas képébe, a másikat meg fejberúgta, és meglépett. Egy órán keresztül keresték, elemlámpákkal, meg minden, ő meg végig egy folyó partján hasalt, és tűrte, hogy a moszkitók élve felzabálják. A bokrokon keresztül jól látta, hogy merre villognak az üldözői lámpái.

Leért a létra aljába, és egy lépést elhátrált. Összekötözött kezeit úgy tartotta maga előtt, hogy a férfi láthassa, ha akarja. A pasas gyorsan jött lefelé, egyetlen felesleges mozdulat, és egyetlen hang nélkül. A kabátja valami fekete anyagból készült, olyanból, ami nem veri vissza a fényt. A lány ekkor látta csak, hogy az idegen fekete cowboycsizmát visel. Valahogy érezte, hogy még ebben is gyorsan tudna futni, ha rákényszerülne; az emberek általában azt hiszik, hogy ilyen csizmákban nem lehet rohanni, pedig lehet.

— Hol van? — Arany csillant a mosolya két sarkában. Hátrakefélt hajának színe valahol a barna és a fekete között lehetett. Megmozdította a kezét, hogy a lány nehogy megfeledkezzen a pisztolyról.

Chevette látta, hogy a férfi kezei izzadni kezdenek; a fehér gumikesztyű alatt nedvességfoltok sötétlettek.

— El kellett vinnünk a… — Chevette elhallgatott. A sárga lift odafönt volt, ott, ahol ő meg Sammy Sal hagyta. Hogy kerülhetett fel ez a fickó?

Még több aranyfog villant.

— A lépcsőn mentünk fel.

A festők lépcsőjén, a meztelen acélrudakon, amik között jó pár rozsdás is volt. Szóval ezért nem hallotta a lift mozgását. Nem csoda, hogy a japán srác annyira rémült volt.

— Szóval — kérdezte Chevette —, jön?

A férfi utána ment a lifthez. Chevette mereven a lába elé nézett, hogy még véletlenül se pillantson fel Sammyre, akinek valahol odafönt kellett lennie. Igen, még biztos nem mászott le a tetőről, különben hallották volna.

Amíg meglendítette a lábait, és bemászott a liftbe, a férfi újra megmarkolta a vállát. Azután ő is beszállt. Egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a foglyáról.

— Ezt kell lenyomni, hogy lemenjünk — mondta Chevette, és az egyik karra mutatott.

— Csináld!

A lány egy picit megmozdította a kart, azután még egy picit. A lábaik alatt felszűkölt a motor. Elindultak lefelé. Odalent, a lift alsó megállójában egy fényfolt ragyogott — egy korrodálódott alumíniumrács alatt égett egy égő. Chevette eltűnődött, hogy az idegen vajon mit csinálna, ha valaki véletlenül most megjelenne ott. Mondjuk Fonatina, vagy valaki más, aki azért jött, hogy leellenőrizze az elektromos dolgokat. Vagy bárki. Biztos lelőné az illetőt, gondolta a lány. Elkapná, és begurítaná a sötétbe. Látni az arcán, hogy ezt csinálná. Rá volt írva a képére.

Először a férfi szállt ki, és kisegítette a lányt. Szél kerekedett, és Chevette érezte, ahogy a sarkán keresztül felszivárog a testébe a híd elfojtott hárfahanghoz hasonlító zümmögése. Valahol emberek nevettek.

— Hol van? — kérdezte a férfi.

A lány arra a helyre mutatott, ahol a bringája állt, Sammy Saléhez kábelezve.

— A rózsaszín-fekete az.

A férfi intett a fegyverével.

— El innen! — mondta Chevette biciklije, amikor a lány már csak öt lábnyira volt tőle.

— Ez meg mi? — A pisztoly Chevette hátába nyomódott.

— A másik bringa. Egy vacak, de beszélő riasztója van, ami távol tartja az embereket az enyémtől. — Chevette lehajolt, és a hüvelykujjával leoldotta a kábelről Sammy Sal kerékpárját, de nem dugta be a kezét a saját bringája ülése mögött személyfelismerő hurokba.

— Kibaszott komolyan beszélek, szarfejű! — mondta a bicaj.

— Hallgattasd már el! — mondta a férfi.

— Oké.

Chevette tudta, hogy egyetlen mozdulattal kell végrehajtania a dolgot. Oldalra kell lendíteni a bringát, mégpedig úgy, hogy csak a hüvelyk—, meg a mutatóujjával fogja a kerék szigetelő gumiját.

Tényleg csak véletlen volt, hogy a bicaj váza a férfi fegyverének csapódott. Chevette látta a kerékpárja és a pisztoly között felszikrázó bíborszínű, ujjnyi vastag, félarasz hosszú elektromos ívet — a vázra szerelt dinamó a lopásgátló rendszeren keresztül a kerékpárt borító ál-rozsdába, és gondosan felragasztgatott ezüst szigetelőszalagba ürítette a benne felgyülemlett energiát. A férfi térdre rogyott, a szemei elhomályosultak, és félig nyitott ajkai közül kibuggyant egy ezüstszínű nyálcsepp. Chevette egy pillanatra úgy látta, hogy valami gőzcsík száll fel a pisztolyból, amit a pasas még mindig a kezében szorongatott.

Futás, gondolt a lány, és már majdnem eliramodott, amikor a fejük fölül, a sötétből törött szárnyak suhogásához hasonló hanggal

kizizzent valami fekete tárgy, és a férfi hátának csapódott. Az idegen elterült a földön.

Egy tekercs kátránypapír… Chevette a következő pillanatban meglátta Sammy Salt. A fiú egy sötét keresztvason állt, egy függőleges rúdba kapaszkodott, és fehér fogait villogtatva vigyorgott.

— Erről megfeledkeztél — mondta, és valamit ledobott. A tok volt, benne a szemüveg.

A lány összekötözött kézzel elkapta a tokot, ami mintha tudta volna, hova kell röppennie.

Chevette már nem tudhatta meg, hogy Sammy Sal miért csinálta, amit tett. A kis pisztoly cuppanó hangot hallatott. Kék fény villant; a fiú hanyattvágódott, eleresztette az oszlopot, és eltűnt.

Chevette rohanni kezdett.

19. Szupergolyó

Yamazaki hallotta a lövést. A padlón térdelt, a csuklóit egy csillogó plasztikdarab a durva felületű fémrúdhoz kötötte, ahhoz, ami Bulldózeres falasztalát tartotta.

Vagy lehet, hogy csak valami hidraulikus szerszám hangja volt?

A szobában erős, csípős szag terjengett. Yamazaki arra gondolt, ez bizonyára a saját félelmének bűze.

A szemével egyvonalban egy csorba fehér tányér hevert — a szélén egy avocadópép kupac feketedett.

— Megmondtam neki, hogy mim van — mondta Bulldózeres, és hátrakötözött kézzel talprakecmergett. — Nem kellett neki. De mi mást akarhatott?

A kis TV lecsúszott az ágy széléről, és a padlóra koppant; a képernyője kifordulta helyéről, csak egy lapos kábel szivárványszínű szalagja kötötte össze a készülékkel.

— A francba!

Bulldózeres megtántorodott, és hunyorogni kezdett, amikor a testsúlya a rossz csípőjére nehezedett. Yamazaki azt hitte, el fog esni. Bulldózeres lépett egyet, majd még egyet, és előrehajolt, hogy megőrizze az egyensúlyát.

Yamazaki megfeszítette a plasztikbilincset. Felüvöltött, ahogy még jobban a kezére szorult. Mintha valami élőlény lett volna.

— Ha húzogatod és csavargatod — mondta Bulldózeres a háta mögött —, akkor az a szemét mégjobban ráfonódik a kezedre. Régen a zsaruk hordtak magukkal ilyeneket. Aztán alkotmányellenesnek minősítették.

Hatalmas csattanás hallatszott — a szoba megremegett, a világítás vibrálni kezdett. Yamazaki hátranézett a válla fölött. Bulldózeres a földön ült, és a térdét félig felhúzva előre dőlt.

— Van itt egy húszhüvelykes patronos lemezvágó — mondta az öreg, és a bal lábával egy horpadt, rozsdafoltos, valamikor zöld szerszámkészletre mutatott. — Ha ki tudom venni, az majd segít.

Yamazaki látta, hogy az öreg átdugja a lábujjait a szakadt szürke zoknijain.

— Nem biztos, hogy tudok vele valamit csinálni, pedig valamikor… — Elhallgatott. Yamazakira nézett. — Jobb ötletem van, de neked nem fog tetszeni.

— Bulldózeres-szan?

— Nézd csak meg jobban azt a tartókonzolt! Elszíneződött, felhólyagosodott hegesztések tartották egyben a konzolt, de így is elég masszívnak látszott. Yamazaki kilenc, különböző nagyságú csavarfejet számolt meg rajta. A rézsútos pánt mintha egymáshoz fűzött

alátétlemezekből készült volna; a tetején és az alján rozsdás drótok meredeztek.

— Én csináltam — mondta Bulldózeres. — Az a három darab, ott, egy ipari körfűrészből van. Nem resztelem le róla a fogakat. Keresd csak meg!

Yamazaki végighúzta az ujjait a rejtett fogakon.

— Csorba, Iszkiri. A szart sem vágná el. Ezért használtam fel.

— Hogy plasztikot fűrészeljek? — Yamazaki megemelte a kezeit.

— Várj! Ha most eszement módjára fűrészelni kezdesz, semmit sem érsz el. Gyorsan kell megcsinálnod, különben az a bilincs összeszorul. Egészen a csontodig. Azt mondtam: *várj*…

Yamazaki mozdulatlanná dermedt. Bulldózeresre nézett.

— Na, ha most középen átvágod, akkor mindkét csuklódon lesz egy-egy gyűrű. És az a szar még jobban összehúzódik! Úgy kell csinálnod, hogy lehetőleg az egyik kezedet kiszabadítsd. Aztán átjössz ide, megfogod ezt a lemezvágót, és a másik kezedről is levágod, mielőtt még megszorul. Megpróbálom kinyitni ezt az izét…Bulldózeres a lábujjaival a szerszámosládába rúgott. A láda megcsörrent.

Yamazaki a piros béklyóhoz emelte az arcát. Halvány orvosságszagot érzett. Mély lélegzetet vett, összeszorította a fogait, és dühödten fűrészelni kezdte az egyik csuklóját szorító bilincset. A plasztikizé zsugorodni kezdett. A fájdalom forró volt, és hihetetlenül nagy. Yamazaki újra maga előtt látta Loveless kezeit, ahogy az ő csuklójára tekerték ezt a vackot.

— Csináld már! — mondta Bulldózeres.

A plasztikszál abszurdan hangos pattanással vált szét — a gyerekrajzfilmekben szoktak ilyen hangok lenni. Yamazaki kiszabadult, de a bal csuklójáról leváló piros szalag ugyanabban a pillanatban beleolvadt a bilincs többi részébe.

— Iszkiri!

A bilincs megfeszült a jobb kezén. Yamazaki a szerszámosládához ugrott, és meglepődött, hogy nyitva találja. Bulldózeres egy másodperccel korábban rúgta fel; a szerszámok kiborultak.

— Az a kéknyelű!

A lemezvágó hosszú volt, ormótlan, két nyelét zsíros, kék szigetelőszalag borította. Yamazaki látta, hogy a piros bilincs még jobban összeszorul, és egyre jobban belemélyed a húsába. Fél *kézzel* kirángatta a vágót a kupacból, a pofáját vakon a csuklójába mélyesztette, és teljes erejéből megnyomta a felső nyelet. Fájdalom. Detonáció.

Bulldózeres hangosan, megkönnyebbülten felszisszent.

— Jól vagy?

Yamazaki a csuklóira nézett. A balon egy mély, kékes seb volt. Vérzett, de nem olyan nagyon, mint amire számított. A másik kezét a

fűrész karcolta össze. A bilincs után kutatva körülnézett a padlón.

— Most az enyémet — mondta Bulldózeres. — De akaszd be a plasztik alá, oké? Ne próbáld lefeszegetni. És piszok gyorsan csináld, jó?

Yamazaki megvizsgálta a vágót, Bulldózeres mellé térdelt, és az öregember jobb csuklójára fonódó plasztikcsík alá feszítette a vágó pofáját. Bulldózeres bőre ezen a helyen majdnem átlátszó volt, göbös és elszíneződött az erei kidagadtak. A plasztik könnyedén szétvált; újra hallatta azt a nevetséges hangot, és mintha egy élőlény lenne, rögtön Bulldózeres második csuklója köré tekerte magát. Yamazakinak még azelőtt sikerült elvágnia, hogy megfeszült volna. Rajzfilm pukkanás — és a piros plasztikbilincs egyszerűen eltűnt.

Yamazaki arra a helyre bámult, ahol az előző pillanatban a bilincs volt.

— Reteszeld be az ajtót! — üvöltötte Bulldózeres.

— Mi?

— Zárd be az a kibaszott csapóajtót!

Yamazaki négykézláb a nyíláshoz vergődött, ráhajtotta a csapóajtót, és elreteszelte egy vastag, matt bronzszínű valamivel, amin látszott, hogy egykor valami hajóhoz tartozhatott.

— A lány — mondta, és Bulldózeres nézett.

— Ő tud kopogni — mondta Bulldózeres. — Vagy talán azt akarod, hogy az a pisztolyos faszfej visszajöjjön?

Yamazaki ezt nem akarta. Felnézett a mennyezeti csapóajtóra. Nyitva volt.

— Menj felt és keresd meg azt a köcsögöt.

— Bulldózeres-szan? Tessék?

— Azt a nagy ürgét. A feketét, oké?

Yamazaki nem tudta, hogy Bulldózeres kiről, vagy miről beszél, de felmászott a létrán. Ahogy kidugta a fejét a szabadba, egy szélroham esőt vágott az arcába. Hirtelen olyan érzése támadt, hogy egy ősrégi hajó fedélzetén van, egy fekete fémszkúneren, ami egy sötét tengeren hánykolódik; plasztikvitorlái szakadtak, legénységének tagjai őrültek vagy halottak, és a lentről parancsokat üvöltöző Bulldózeres a kapitánya.

— Itt nincs senki, Bulldózeres-szan!

Az eső sötét falként szakadt le az égből, és eltakarta a város fényeit.

Yamazaki visszahúzta a fejét, kitapogatta a csapóajtót, és bezárta. A helyére tolta a reteszt, és közben azt kívánta, bárcsak valami erősebb anyagból készült volna.

Lemászott a létrán.

Bulldózeres közben felállt, és az ágya felé tántorgott.

— A francba — mondta —, valaki összetörte a TV-met. —

Előredőlt a matracára.

— Bulldózeres?

Yamazaki az ágy mellé térdelt. Bulldózeres lehunyta a szemeit, és gyorsan, zihálva lélegzett. Felemelte a bal kezét, szétterpesztette az ujjait, és megvakarta a flanell ingjének nyitott gallérja alól előbukó fehér szőrszálakat. Yamazaki megérezte a vizeletbűzt, ami még a Loveless fegyverét működtető anyag csípős szagán is átütött. Lenézett Bulldózeres farmerjára. A kék anyag már elszürkült a sok használattól, a ráncok még jobban kifakultak, és az egész tompa zsírfénnyel csillogott. Bulldózeres bevizelt.

Yamazaki néhány percig az ágy mellett maradt. Fogalma sem volt róla, mit kellene tennie. Végül leült a festékfoltos székre, ami a kis asztal mellett állt — annál az asztalnál, amihez nem is oly rég oda volt kötözve. Végighúzta az ujjai hegyét a fűrészfogakon. Lenézett, és megpillantotta egy piros gömböt. A padlón, a bal lába mellett hevert.

Felemelte. Fényes, skarlátszínű plasztikgolyó volt, hideg és egy kissé csúszós. Az egyik bilincs — vagy az övé, vagy Bulldózeresé.

Jó ideig ült így. Bulldózerest nézte, a viharban nyöszörgő híd hangjait hallgatta, meg a sodronykábelek különös zenéjét. Szerette volna a kábelekre szorítani a fülét, de valami megnevezhetetlen félelem visszatartotta.

Bulldózeres egyszer felébredt, vagy legalábbis úgy látszott. Kínlódva felült, és hívogatni kezdett valakit. Yamazaki arra gondolt, csak a lányt szólongathatja.

— Nincs itt — mondta Yamazaki, és Bulldózeres vállára tette a kezét. — Nem emlékszik?

— Nem is volt — mondta Bulldózeres. — Húsz, harminc éve. 'ssza az anyját. Idő.

— Bulldózeres?

— Idő. Az aztán a totálisan kibaszott, hogy 'ssza az anyját, nem?

Yamazaki az öreg szemei elé tartotta a piros golyót.

— Nézze, Bulldózeres. Látja, mi lett belőle?

— Egy szupergolyó — mondta Bulldózeres.

— Bulldózeres-szan?

— Menj, és kibaszottul hajítsd el, Iszkiri. — Bulldózeres lehunyta a szemeit. — Hajítsd magosra…

20. A nagy üresség

— Az istenit — mondta Nigel. — Végre *megmozdult* ez a szar. Chevette lehunyt szemmel érezte, hogy a kerámiakés pengéjének tompább fele a csuklójába nyomódik; egy olyan hang hallatszott, mint mikor egy agyonragasztgatott kerékbelső szétpattan, azután szabad lett a csuklója.

— A szarba. Jézus… — Nigel keze durva volt, de gyorsan mozgott. Chevette a második pukkanásra kinyitotta a szemét. Valami piros pattogott össze-vissza a helyiségben. Nigel követte a tekintetével, és közben úgy mozgatta a fejét, mint az a bólogatós játékkutya, amit egyszer Bulldózeres talált, és amit neki kellett eladnia.

A szűk helyiség minden falát fémdarabok borították, a padlón régi Reynolds-vezetékek darabkái, és poros dzsemes üvegekbe állított rozsdás fémpálcák voltak. Ez volt Nigel műhelye, ahol a kocsijait építette, és ahol megbütykölte a bringákat, amik a keze közé kerültek. A bal fülébe akasztott faúszó együtt mozgott a fejével, de amikor végre elkapta a pattogó valamit, mindkettő mozdulatlanná vált.

Nigel egy piros plasztikgolyót tartott a kezében.

— Haver — mondta ámuldozva —, ki tette ezt rád? Chevette felállt, és megremegett. A reszketés úgy futott végig rajta, mintha önálló élőlény lenne, és mint ahogy azok a piros karkötők mozogtak.

Ugyanazt érezte, amit akkor, amikor visszament a lakókocsihoz, és megtudta, hogy az anyja összecsomagolt és eltűnt. Üzenetet nem hagyott, csak egy doboz raviolit a tűzhelyen, és mellette egy konzervnyitót. Chevette nem ette meg a raviolit, azóta sem evett olyat, és tudta, sohasem fogja megtenni.

De azon a napon a hatalmába kerítette egy érzés, ami mindent elnyelt, és ami olyan hatalmas volt, hogy nem is nagyon lehetett volna bebizonyítani, hogy létezik — talán csak a hiány és a jobb napok emlékének aritmetikájával. És addig lötyögött ebben az érzésben, bármi is volt az, amíg végül Beavertonban, a szögesdrót mögött kötött ki, egy iszonyatos helyen. És akkor úgy érezte, mintha egy üvegcserép dörzsölődne ahhoz a nagy ürességhez. És tulajdonképpen csak akkor döbbent rá, hogy az a dolog elnyelte a világot. Egy olyan dolog, ami alig volt látható — talán csak a szeme sarkából vehette észre —, ami olyan gázszerű volt; aminek szinte érezte az ízét a torkában, amikor fázva és mozdulatlanul feküdt a jövőjére várva.

— Jól vagy? — Nigel zsíros haja a szemébe lógott, a piros golyót a kezében tartotta, a szája sarkában pedig egy ámbraszínű celofánnal bevont koktélkeverő pálcát tartott.

Chevette annak idején hosszú ideig tűnődött rajta, hogy talán a láz nem égette ki belőle azt az áramkört, amiben ez az érzés keringett.

De ahogy megszokta a hidat, Bulldózerest, a munkáját a Allied-nél, úgy tűnt, mintha az üresség megtelt volna hétköznapi dolgokkal, mintha egy egész új világ nőtt volna ki a régi helyén. Az egyik nap belefolyt a másikba — táncolt az Értetlenekben, vagy egész éjszakákat átbeszélgetett a barátaival; vagy összegömbölyödve aludt a hálózsákjában, Bulldózeres szobájában, ahol mindig szél rázta a farostlemez falakat, és ahol a kábelek rockot bongtak, egy olyan ritmust, ami (Bulldózeres szerint) úgy áramlott, mint a világ leglassabb tengere.

És most ez mind összetört.

— 'Vette?

Úgy összetört, mint az az öngyilkos, akit egyszer látott; az a lány, akit egy fakó plasztikhoroggal húztak egy Zodiac mellé — fehér volt és ernyedt, víz folyt az orrából és a szájából. Bulldózeres azt mondta, az ember úgy is beleeshet a vízbe, hogy minden csontja eltörik, és elmozdul a helyéről. Az a lány meztelenül végigrohant egy báron, felpattant a korláthoz legközelebb ülő turista asztalára, és fejest ugrott. És lehet, hogy most Sammy Sal is éppen úgy lebeg, ahogy akkor az a lány; talán már el is hagyta a halálos zónát, ahonnan az éveken át tartó mérgezés, a festék meg az ólom rég elüldözte a halakat; talán már elkapta az az áramlat, ami a híd halottait sodorja messze, messze, el a Mission Rock mellett, hogy aztán kidobja őket a Kína Medence betonpartjaira, a mikropórusos ruhákban kocogó gazdagok lábai elé.

Chevette előredőlt, és hányni kezdett. A legnagyobb része szerencsére egy üres festékesdobozba ment, aminek a szélét vastagon befedte az a szürke alapozó, amit Nigel a fontosabb bütyköléseinél használni szokott.

— Hé, hé! — Nigel körbetáncolta a lányt. Annyira félénk volt, hogy nem merte megérinteni, nagy kezei csak hadonásztak. Egyszerre volt ideges amiatt, hogy Chevette beteg, hogy fél, és hogy leokádja a munkáját, ezzel arra kényszerítve őt, hogy most már tényleg elvégezze azt, amit még sohasem próbált meg, hogy kitakarítsa szűk kis fészkét. — Vizet? Akarsz vizet?

A lány felé nyújtotta a régi kávéskannát, amiben azért tartott vizet, hogy lehűtse a felforrósított fémeket. A kannában, a víz felszínén olajos mocsok lebegett — ugyanolyan volt, mint a dokk mellett úszó olajfoltok. Chevette kis híján megint hányni kezdett, de végül inkább leült.

Sammy Sal halott, és talán Bulldózeres is. Az öreg és az az egyetemista most odafönt van, és ilyen plasztikféreg van a kezükre tekerve…

— Chev?

Nigel letette a kávéskannát, és egy nyitott dobozos sört tartott a

lány elé. Chevette köhögve eltolta maga elől.

Nigel topogni kezdett, majd megfordult és kinézett a háromszögletű műanyagdarabbal fedett lyukon, a műhely egyetlen ablakán.

— Vihar van — mondta, mintha örömmel nyugtázná, hogy odakint a világ nem ért véget, és hogy bármilyen drasztikus, de észrevehető változás történt benne. — Vihar van, és zuhog az eső.

Miközben elmenekült Bulldózerestül, a gyilkos kezében levő fegyver, a szemei és a mosolya sarkaiban villogó arany elől, ahogy összekötözött kézzel, előredőlve, tántorogva rohant a tokkal, amiben a seggfej szemüvege volt, Chevette úgy látta, minden és mindenki fut és megtöri a nyugalmat. Ebben a nagy száguldásban szinte melegnek érezte az eleredő eső első cseppjeit. Bulldózeres biztos előre tudta volna, hogy esni fog; megnézte volna a barométert, amit kis fadobozban tartott — egy olyan dobozban, aminek olyan színe volt, mint egy régi hajó kormánykerekének. Bulldózeres a híd csúcsán levő kalitkájában kuporogva mindig előre tudta, milyen idő lesz. Talán a többiek is tudták, de hozzátartozott az élethez, hogy megvárják az esőt, majd elfussanak előle, de előtte még vegyenek valamit, elszívjanak egy utolsót, és csináljanak valami kis boltot. A vihar előtti óra éppen jó volt arra, hogy az emberek élénken tegyék meg ugyanazokat a dolgokat, amiket máskor bizonytalannak tartottak. Ha a vihar elég nagy volt és váratlan, páran mindig odavesztek — általában az újonnan érkezettek, akik kopott motyójukkal a külső szerkezeten épített fedelek alatt húzták meg magukat. Időnként előfordult, hogy a szél egész építményszakaszokat lesodort. Chevette még egyszer sem látott ilyesmit, de hallotta a történeteket. Senki sem akadályozta meg az új embereket abban, hogy a hídon keressenek maguknak menedéket, de mégis ritkán tették meg.

Chevette a kézfejével megtörölte a száját, és elvette Nigeltől a sört. Ivott egy kortyot. Langyos volt. Visszaadta a dobozt Nigelnek. Nigel kivette a szájából a pálcikát, felemelte a dobozt, hogy igyon, de aztán meggondolta magát, és visszatette a forrasztópákája mellé.

— Valami nincs rendben — mondta. — Érzem. Chevette megmasszírozta a csuklóit. A plasztikbilincs helyén két sötétrózsaszín, nedves gyűrű látszott. Felemelte a bicskát, és automatikus mozdulattal összecsukta.

— Igen — mondta. — Igen. Valami nincs rendben…

— Mi nincs rendben, Chevette? — Nigel egy ideges kutya mozdulatával kirázta a szeméből a hajat, és idegesen babrálni kezdte a szerszámait. A kezei olyanok voltak, mint két sápadt, mocskos állat, amik a maguk néma, serény módján képesek megoldani a problémákat, ami előtt a gazdájuk értetlenül állna. — Biztos cserbenhagyott az a japán szar — mondta Nigel —, és most kirúgtak

az állásodból…

— Nem — mondta a lány, pedig nem is nagyon figyelt Nigel szavaira.

— Egy küldönc bringája legyen acélból. Legyen súlya neki. Elöl legyen rajta egy nagy kosár. Ne ilyen karton papír vacak legyen, amire valami hülye aramidszart tekertek, és ne legyen olyan könnyű, mint egy szendvics. Mi van akkor, ha nekimész egy b-busznak? Ha a hátuljának ütközöl? Jobban széttörnél, mint a b-bringád, elszállnál, és k-kitörnéd… k-kitörne a… — Nigel hadonászni kezdett, hogy jobban leírja a balesetet, amit elképzelt. Chevette felnézett, és látta, hogy a férfi reszket.

— Nigel — mondta, és felállt. — Az a bizonyos valaki csak viccből tette rám azt az izét. Érted?

— De *mozgott* — mondta Nigel. — Láttam.

— Csak egy rossz vicc volt, oké? De én rögtön tudtam, hova kell jönnöm. Hozzád, igaz? És te levetted rólam.

Nigel félénken, meglepetten visszarázta a hajat a szemébe.

— A kés a tied volt. Jól vág. — Összeráncolta a homlokát. — Egy *acél* késre lenne szükséged…

— Tudom — mondta a lány. — Most mennem kell…Lehajolt, és felvette a festékesdobozt. — Ezt majd én eldobom. Bocs'.

— Vihar van — mondta Nigel. — Ne menj ki a viharba.

— Kell — mondta a lány. — Semmi bajom sem lesz. — Eszébe jutott, hogy az a pasas Nigelt is megölné, ha őt itt találná. Bántaná Nigelt. Megrémisztené.

— Én vágtam le. — Nigel felemelte a piros golyót.

— Szabadulj meg tőle — mondta a lány.

— Miért?

— Ezt a horzsolást nézd meg!

Nigel úgy dobta el a golyót, mintha mérgező lenne. A piros golyó elpattogott a szemük elől. Nigel mocskos pólója elejébe törölte az ujjait.

— Nigel, lenne egy csavarhúzód, amit ide tudnál adni? Egy laposhegyűt.

— Az enyémek mind kopottak… — A fehér állatok, boldogan, hogy vadászhatnak, végigfutottak a szerszámok fölött. Nigel komor arccal rájuk nézett. — Ahogy kiszedem, én mindig eldobom azokat a laposfejű csavarokat. Neked inkább egy csillagvégűre lenne szükséged…

— Én egy olyat akarok, aminek a hegye teljesen lekopott.

A jobb kéz lecsapott, és felemelte a zsákmányát. A feketenyelű csavarhúzó egy kicsit görbe volt.

— Ez az — mondta a lány, és összecipzározta Bulldózeres dzsekijét.

A két kéz felé nyújtotta a csavarhúzót. Nigel szemei a haja mögé rejtőzve néztek a lányra.

— Én… kedvellek, Chevette.

— Tudom — mondta a lány. Egyik kezében a telehányt festékesvödörrel, a másikban a csavarhúzóval megállt, és Nigelre nézett. — Tudom…

A felső fedélzet tetejét alkotó, egymáshoz toldozgatott plasztiklemezekről hulló eső végigfolyt az ereszekben, követte az energiakábelek vonalát, és véletlenszerűen miniatűr Niagarákat alkotva lezúdult a fa- és rozsdás vaslemezekből épített kunyhókról. Nigel műhelyének bejáratában állva Chevette elnézte, ahogy az egyik zuhatag, — több gallonnyi ezüstszínű víz — leszáguld egy domború tetőről; elnézte, ahogy egy vászonfürdőkáddá alakult ponyvatető hirtelen megreped, szétszakad, és ázott rongydarabbá változik. A hídon soha semmit sem terveztek meg előre, és az esővíz elvezetését is úgy és akkor oldották meg, ahogy tudták, és amikor kellett. Vagy — és ez volt a gyakoribb — semmit sem csináltak.

Chevette látta, hogy a lámpák fele nem ég — valószínűleg azért, mert az emberek kikapcsolták őket, hogy megmentsék a biztosítékokat. De azután meglátott egy furcsa, rózsaszínű villanást, vagyis inkább csak a szélét. A fény egy transzformátor-robbanásra emlékeztette. Azután meghallotta a dörrenést. Valahonnan a Kincses felől érkezett. Ez aztán elintézte a még világító lámpák többségét — Chevette hirtelen arra eszmélt, hogy majdnem teljes sötétség veszi körül. Csak egy narancsszínű műanyagfoglalatba csavart, százwattos égő lebegett a szélben.

Elindult a fedélzet közepe felé, és megpróbálta messzire elkerülni a leszakadt vezetékeket. Ráeszmélt, hogy a festékesvödör még mindig nála van. Elhajította. Hallotta, ahogy leesik valahova és arrébb gurul.

Eszébe jutott, hogy a bringája kint hever az esőben. A dinamója pedig üres. Valaki biztos elfogja vinni, ahogy Sammy Salét is. Ez volt a legnagyobb, a legértékesebb tárgy, amit valaha a sajátjának mondhatott; ő maga keresett meg minden egyes dollárt, amit letett érte a Keréknegyed pultjára. Nem is úgy gondolt rá, mint egy tárgyra, inkább úgy, mint az emberek valamikor a lovaikra. A küldöncök között még olyan is akadt, aki nevet adott a bicajának, de Chevette ezt sohasem tette volna meg a sajátjával. Tulajdonképpen azért nem, mert úgy gondolt rá, mint egy élőlényre.

Tovább, mondta magának, *elkapnak, ha itt maradsz.* Hátat fordított San Franciscónak, és elindult a Kincses felé.

Elkapnak? Kik? Például az a pisztolyos pasas. A szemüvegért jött. Eljött a szemüvegért, és megölte Sammyt. Lehet, hogy azok az emberek küldték ide, akik felhívták Bunnyt, meg Wilsont, a cég

tulajdonosát? Bérzsaruk. Biztonsági őrök.

A tok a zsebében. Sima. Micsoda furcsa rajzfilm volt az a város, azzal a sok toronnyal! Napraforgó.

— Jézus! — mondta. — Hová? Hová megyek?

A Kincsesre, ahol a farkasemberek voltak, és a halálalakok, az eszelősök, akiket lekergettek a hídról, hogy ott rontsák a levegőt? Bulldózeres azt mondta, ott valamikor egy haditengerészeti bázis volt, de a Little Grandé utáni járvány elintézte. Egy olyan járvány, amit ha elkapott az ember, először a szeme pépesedett el, utána kihullottak a fogai. A Kincses Sziget Láz, ami talán a haditengerészeti bázis egyik tartályából szivárgott ki a földrengés után. Oda senki sem ment. Senki, aki normális volt. Éjszakánként lehetett látni, hogy az ott élők tüzeket raktak, nappal pedig mindig füstöltek a máglyáik. Aztán ha valaki egyenesen átment az Oakland-i térfélre, látnia kellett, hogy ott nem ugyanolyan emberek laknak, mint itt, ezen az oldalon.

Vagy talán vissza kellene mennie, hogy megpróbálja visszaszerezni a bringáját? Egy órányi tekerés, és a dinamó újra feltöltődik. Látta magát, ahogy teker, talán kelet felé; ahogy örökké pedálozva áthajt a tájon, a TV-ben mutogatott sivatagokon, meg a zöldellő farmokon, ahol nagy gépek masíroznak egymás mellett, és végzik a munkájukat. De aztán eszébe jutott, milyen útja volt, amíg Oregonból leért ide. Éjszakánként úgy húztak el mellette a kamionok, mint a megvadult, őrült állatok. Megpróbálta elképzelni magát, ahogy egy ilyen forgalomban teker. Nem, egy olyan úton nem volt hely, ott semmi sem emberméretű, semmi sem embernek való, még a fények sem, hiszen ott minden sötét. Ott az ember csak megy, megy örökké, és sohasem ér el sehova, még egy olyan helyet sem talál, ahol leülhetne. Egy bicajjal ott nem sokra menne.

Vagy talán vissza kellene mennie Bulldózereshez. Felmenni, és megnézni… Nem. Gyorsan kiverte a fejéből a gondolatot.

Az üresség úgy emelkedett ki az esőverte árnyak közül, mint valami gáz, és Chevette visszafojtotta a lélegzetét, nehogy benyelje.

Miért van az, hogy csak akkor jössz rá, hogy van valamid, amikor elveszted? Például az anyádnak el kell mennie tőled ahhoz, hogy felfogd, hogy addig melletted volt — ha nem megy el, egybeolvad a hellyel, meg mindennel. Mint az időjárás. Bulldózeressel is ugyanez volt a helyzet, meg a Coleman kályhával, meg az olajjal, amit be kellett önteni azon a kis lyukon, hogy a pumpa működjön. Az ember nem úgy kel fel reggelente, hogy minden kis dologra rámondja: igen, ez az, igen. Ám a kis dolgok miatt érdemes élni. Vagy azért, mert látsz valakit magad körül, amikor felkelsz. Vagy Lowellért. Amikor Lowell még az övé volt… Ha egyáltalán elmondhatta, hogy valaha az övé volt (gyanította, hogy valójában sosem volt így). De a lényeg, hogy amíg Lowell megvolt, ő is ilyen volt…

— Chev? Te vagy az?

És ott volt. Lowell. Keresztbe tett lábakkal ült egy rozsdás hűtő tetején — GARNÉLARÁK, ez volt az elejére írva —, dohányzott, és nézte, ahogy lefolyik az eső a garnélarákos ember ablakán. Chevette már három hete nem látta, és most hirtelen csak arra tudott gondolni, hogy totál szar lehet a külseje. Az a Codes nevű skinhead srác ült Lowell mellett; a melegítője fekete kapucniját a fejére húzta, a kezeit a ruhája ujjába dugta. Codes sohasem szerette Chevette-et.

De Lowell vigyorgott a cigarettaparázs mögött.

— Hát — mondta —, azt se mondod, hogy „szia”, vagy valami?

— Szia — mondta Chevette.

21. Megértő értetlenek

Rydell nem nagyon lelkesedett ezért a híd-dologért, és azért még kevésbé, amit Freddie-től a az Ételvásárban, és a North Beach-től visszafelé jövet hallott. Újra és újra eszébejutott az a dokumentumfilm, amit még Knoxville-ben látott, és majdnem biztosra vette, hogy abban nem esett szó kannibálokról, meg szektákról. Arra is gondolt, hogy az egészet csak Freddie akarja bemesélni neki, mert ő, Rydell volt az, akinek ki kellett mennie oda, hogy begyűjtse azt a Chevette Washington nevű lányt.

És most, hogy tulajdonképpen már a hídon volt, ahogy az embereket nézte, akik azon ügyködtek, hogy valami tető alá húzzák a holmijukat az eső elől, most az egész még kevésbé hasonlított arra a képre, amit Freddie lefestett neki. Az egész olyan volt, mint valami karnevál. Vagy egy megyei vásár. Persze itt minden tető, vagyis a felső szint alatt volt. Őrült kis vityillók, kalyibák, meg egész lakókocsik tapadtak egymáshoz nagy ragasztócsöppekkel, mint a szöcskék egy pókhálóban. Az ember felmehetett, lemehetett, és a felső fedélzetbe vágott lyukakon átbújva, a fából, hegesztett acélból, meg mindenféle más anyagból készült létrákon — az egyik lyuk alatt egy régi repülőtéri kiszállólépcső állt lapos gumikkal — nyugodtan járkálhatott a híd két eredeti szintje között.

Az alsó fedélzeten egy sor büfé volt, meg egy rakás bár — a legkisebb kocsmák, amiket Rydell valaha látott; némelyikben csak négy bárszék állt, másoknak pedig még ajtaja sem volt, csak egy hatalmas spaletta takarta el a bejáratot.

És egyik épületnek sem volt köze a tervezéshez. Legalábbis nem olyanhoz, amit Rydell felfedezett volna. Ez a hely mégsem olyan volt, mint egy piac, hiszen ott csak beállítanak egy boltot a helyére —, *aztán* megnézik, hogy működik-e, vagy sem. Ez a hely viszont *növekedett,* egyik építmény a másikhoz tapadt, míg aztán végül az egész egy olyan alaktalan masszává olvadt össze, aminek nem volt két egyforma alkotórésze. Az ember bármerre nézett, különböző anyagokat látott; olyan anyagokat, amiket eredetileg valami egészen más célra szántak, mint amire itt felhasználták. Rydell elhaladt néhány türkizkék csempével, dekortéglával borított építmény előtt, és látott egy párat, aminek az elejére törött csempeszilánkokból egy napkeltét, vagy valami virágformát raktak ki. Az egyik vityilló falaira borításként zöld és rézsárga nyáklapokat ragasztottak.

Rydell azon kapta magát, hogy vigyorog az egészen, meg az embereken is, akik közül senki még csak rá sem hederített, akár kannibálok voltak, akár nem. Ők is ugyanolyan szedett-vedettek voltak, mint az építőanyagaik: különböző korú, fajú, színű népség. És

mindegyikük megpróbált behúzódni valahova a most már teljes bizonysággal közelgő vihar elől. Ahogy Rydell elhaladt a kézikocsik, a taligák, és az idős hölgyeknek való szalmaborítású bőröndök kupacai között, a szél egyre jobban megerősödött. Egy hatalmas, piros tűzoltókészüléket ölelgető, tántorgó kiskölyök ütközött a lábainak. Rydell még sohasem látott ilyen kis gyereket, akinek ilyen tetoválásai lettek volna. A fiúcska mondott valamit valamilyen érthetetlen nyelven, *aztán* továbbment.

Rydell megállt, és kihúzta a dzsekije zsebéből Warbaby térképét, amin be volt jelölve a lány lakhelye, meg az is, hogyan lehet feljutni oda. A csaj ennek az átkozott építménynek a tetején, az egyik torony csúcsára ragasztott kis viskóban élt. Warbabynek gyönyörű, kecses kézírása volt; még a Patriot hátsó ülésén rajzolta meg ezt a térképet. Rydell pontosan tudta, hogy fel kell kapaszkodnia egy lépcsősoron, aztán végigmennie ezen a sétaúton, végül be kellett szállnia valami liftbe.

Piszok nehezen találta meg az első lépcsősort, mert ahogy körülnézett, *rengeteg* kis feljáró volt a kunyhók, meg a beredőnyözött mikro-bárok között, és az egészben semmi rendszer sem volt. Rydell sejtette, hogy mindegyik ugyanolyan patkányfészekbe vezet, de nem volt garancia rá, hogy a járatok összeköttetésben vannak egymással.

Erőt vett rajta a fáradtság, és eltűnődött, hogy vajon hol, meg főleg mikor alhat majd. Meg egyáltalán: mire megy ki ez az egész marhaság? Mibe rángatta bele Hernandez?

Azután eleredt az eső, a szél pár csomóval erősebben fújt, a környék lakói behúzódtak a menedékeikbe, Rydell pedig egyedül maradt egy pár régimódi japán ételautomata között. A tetőt alkotó felső építmény elég porózus volt ahhoz, hogy rengeteg vizet áteresszen, és elég nagy, meg ingatag ahhoz, hogy komolyan himbálózzon a szélben. Az egész építmény nyikorogni, recsegni és csikorogni kezdett, és a fények sorra kialudtak.

Rydell fehér szikraesőt látott, aztán abból az őrült szövevényből leszakadt valami vezeték. Valaki felordított, de semmit sem értett belőle, mert a szavakat elsodorta a szél. Lenézett és látta, hogy a bakancsai körül emelkedik a víz. Ez nem volt valami jó: a pocsolyák és a nedves bakancsok vezetik az áramot.

Az egyik ételautomata mellett egy deszkákból összerótt, gyerekvárra emlékeztető gyümölcsárusító stand állt. Volt valami teteje is, meg egy polca, úgy hathüvelyknyi magasságra a földtől. Elég száraz helynek látszott. Rydell összehúzta magát, bekuporodott a polcra, és kiemelte a lábait a vízből. A levegőben rohadt mandarinok bűze terjengett, de a kuckó kilencven százalékig száraz volt, és az ételautomata felfogta a szél javát.

A lehető legmagasabbra húzta a dzsekije cippzárját, zsebrevágta

ökölbe szorított kezeit, és egy forró fürdőre, meg egy ágyra gondolt. Eszébe jutott a Futonszájból származó futon, a Mar Vistán, és honvágya támadt. Jézus, gondolta, legközelebb már azok az öntapadós virágok fognak hiányozni!

A közelben leszakadt egy ponyvatető; fa tartórúdjai fogpiszkálókként törtek ketté, és lezúdult róla vagy húsz gallon esővíz. Azután, a következő pillanatban meglátta a lányt, Chevette Washingtont. Mintha csak álmodta volna az egészet.

A lány alig húszlábnyira állt. És csak állt.

Miután az apja Floridába költözött és megbetegedett, Rydellnek volt odalent egy barátnője. Claudia Marsalisnak hívták, Bostonból származott, és az anyjának a Tampa Bay mellett, ugyanabban a parkban állt a lakókocsija, ahol Rydell apjáé. Rydell akkor volt elsőéves az Akadémián, de sok szabadideje volt, és az apja ismerte a módját, hogyan lehet olcsón repülőgépjegyhez jutni.

Rydell minden szünetben lement Floridába, hogy az apja mellett lehessen, de időnként éjszakánként ellógott Claudia Marsalisszal a lány anyjának '94-es Lincolnján. A lány azt mondta, hogy amikor leköltöztek oda, a kocsi eredetileg meggyszínű volt, de a só már kikezdte. Odafönt, Bostonban csak ritkán vitte ki az útra, így a vegyszerek még nem rágták szét. Olyan kék-fehér, régimódi fémlemezek voltak rajta, mert valamikor egy gyűjtőé volt.

Tampának az a része elég kemény volt, a közlekedési jelzőtáblákat mind szétlődözték a célbapuffogtatók, meg azok a fazonok, akik késő este akarták bemutatni valakinek a puskájuk tudományát. Akkoriban elég sok ilyen puskás volt arrafelé, meg fegyverből is volt éppen elég: minden országúti cirkáló vagy dzsip ablakába kitettek egyet-kettőt. Sokan még egy pár nagy, vén kutyát is mellékük ültettek. Claudia elég sokat cikizte Rydellt, hogy a floridai srácok puskákkal meg kutyákkal autózgatnak. Rydell elmagyarázta, hogy neki semmi köze az erős fiúkhoz, mert ő Knoxville-ből származik, és ott nem szokás így mutogatni a fegyvereket. Meg nem szokás kilyuggatni az útmenti táblákat sem, és ha valaki mégis megteszi, számíthat rá, hogy az Ügyosztály rámászik. Ám Claudia azok közé az emberek közé tartozott, akik azt gondolják, hogy a D.C.-től délre eső helyek mind egyformák. Vagy az is lehet, hogy csak azért mondta ezt, mert heccelni akarta Rydellt.

Az éjszakáknak só —, magnólia- és mocsár szaga volt. Letekerték a Lincoln ablakát, és a rádiót hallgatva autózgattak. Amikor eléggé besötétedett, látni lehetett a hajók fényeit, meg a hatalmas daruk reflektorait, amik olyan dörömböléssel mozogtak, mintha ők lennének a világ leglassabb UFOi. Időnként a hátsó ülésen belemerültek egy jóleső tapizásba, de Claudia mindig azt mondta, hogy az ember

Floridában túlságosan megizzad. Rydell ráhagyta a dolgot. Tulajdonképpen mindig csak azért kezdtek bele, mert ott voltak, egyedül, és nem volt más dolguk.

Egy éjszaka a megyei rádió Georgiából sugárzott adását hallgatták, amiben lejátszották annak a Pünkösdi Metál csapatnak az „Én és Jézus szét fogjuk rúgni a pogány seggeteket” című számát. Az abortuszról, az ayatollahokról, meg ilyesmikről volt szó benne. Claudia akkor hallotta először a számot, és úgy nevetett rajta, hogy majdnem bepisilt. Amikor egy kicsit magához tért, és kitörölte a szemeiből a könnyeket, megkérdezte Rydelltől, hogy tulajdonképpen miért akar rendőr lenni. Rydell egy kicsit kényelmetlenül érezte magát, mert a lány úgy tette fel a kérdést, mintha furcsának, és talán nevetségesnek tartaná, hogy ő az Akadémiára jár — legalább olyan nevetségesnek, mint azt a hülye számot. Azért sem örült a kérdésnek, mert tulajdonképpen már ő maga is sokat gondolkodott ezen.

Az igazság az volt, hogy a dolognak sok köze lehetett ahhoz, hogy az apjával mindig megnézte a *Pácbakerült* zsarukat, és ahhoz, hogy a műsor arra tanította az embert, hogy komolyan tisztelje a rendőröket. Abban mindig bemutatták, hogy a rendőrségnek milyen problémákat kell leküzdenie. Nem csak a felfegyverkezett szarfejű nyálgépekkel kell elbánniuk, de azok ügyvédjeivel, meg azzal a francos bírósággal is, meg mindennel. De Rydell biztos volt benne, hogy a lány kinevetné, ha megmondaná neki, hogy egy TV show miatt döntött így, ezért aztán gondolkodott egy ideig, és végül azt mondta, jó ötletnek tűnt, hogy olyan pozícióba kerülhet, amiben segíthet a bajbajutott embereken. Amikor ezt kimondta, a lány csak a szemét meresztgette.

— Berry — mondta —, te ezt komolyan gondolod, igaz?

— Persze — mondta Rydell. — Azt hiszem, igen.

— De Berry, ha zsaru leszel, az emberek *hazudni* fognak neked. Úgy fognak rádgondolni, mint AZ ellenségre. Csak akkor akarnak majd szóbaállni veled, amikor tényleg bajban vannak.

Rydell vezetés közben a lányra nézett.

— Honnan tudsz erről ilyen sokat?

— Mert az apám is ezt csinálja — mondta a lány, és befejezte a beszélgetést. Soha többet nem került elő a téma.

De Rydellnek sokszor eszébe jutott a dolog, miközben az IntenSecure-nál dolgozott, és a Stukkerfejjel cirkált. Az emberek tényleg így viselkedtek a zsarukkal. Még azzal sem fárasztották magukat, hogy hazudjanak annak, aki segíteni akar nekik, mert ők fizették a számlát…

Most pedig itt volt ezen a hídon, és kimászott a gyümölcsös stand alól, hogy kövesse a lányt, akiről Warbaby és Freddie — Rydell kezdett rájönni, hogy egyikükben sem lehet megbízni — azt állította, hogy lemészárolta azt a németet, vagy kit, abban a szállodában. És

hogy ellopott egy olyan szemüveget, mint Warbaby-é volt, amit neki most vissza kellett szereznie. De ha valóban a lány lopta el a szemüveget, akkor később minek ment vissza, hogy kinyírja a pasast? Az legfontosabb kérdés azonban mégis az volt, hogy mi köze ennek az egésznek bármihez, főleg ahhoz, hogy annyit nézte az apjával a *Pácbakerült zsaruk*at? A válasz, úgy gondolta, az volt, hogy ő, ahogy mindenki más tenné ebben helyzetben csak megpróbál megélni valamiből.

A felső szint kirakósjátékra emlékeztető padlójának különböző részeiről esőpatakok zuhogtak alá. A híd vége felé valami rózsaszínű, villámszerű villanás lobbant. Rydell látta, a lány elhajít valamit, de ha megállt volna, hogy megnézze, mi volt az, elveszthette volna szem elől. A lány a vízeséseket kerülgetve továbbment.

Az Akadémián nem nagyon lehet begyakorolni az utcai követéstechnikát — legfeljebb csak azoknak nyílik rá lehetőségük, akik jó detektív-anyagnak ígérkeznek, és ezért átirányítást kapnak a haladó nyomozókurzusra. Rydell azonban azt is elvégezte, és ráadásul áttanulmányozta a tankönyvet is. A problémát az jelentette, hogy ilyen esetekben az embernek szüksége van legalább egy partnerre, akivel rádióösszeköttetésben áll, meg egy pár polgárra, akik saját dolguk intézése közben fedezékül szolgálhatnak. Ám olyan helyzetben, amilyenben most volt, csak abban reménykedhetett, hogy észrevétlenül lopakodva sikerül a lány mögött maradnia.

Tudta, hogy ez az a lány; felismerte a hajáról, meg arról a kis lófarkáról, ami úgy hullott a hátára, mint a japán birkózóké. Igaz, a lány korántsem nem volt olyan kövér, mint azok. A hatalmas, régi, kopott motorosdzseki alól kilógó lábain látszott, hogy sokat gyúrhatja magát. Valami feszes, fényes, fekete anyagot húzott rájuk, ami hasonlított Kevin mikropórusos „Csak fújj” cuccaira. Egy sötét bakancsot, vagy magasszárú cipőt viselt.

Miközben ennyire figyelte a lányt, és megpróbálta elkerülni, hogy észrevegye, ha esetleg hátrafordulna, Rydellnek sikerült begyalogolnia az egyik vízesés alá. Az egész a nyakába zuhogott. A következő pillanatban egy hangot hallott.

— Chev? Te vagy az?

Féltérdre ereszkedett — egyenesen bele egy pocsolyába — egy kacatkupac, egy halom malterfoltos cső mögé. A személyazonosítás pozitív volt.

A háta mögötti vízesés akkor zajt csapott, hogy nem hallotta a párbeszédet, de látta őket. Egy fiatal pasas, fekete bőrdzsekiben — sokkal újabb volt, mint a lányé —, meg egy másik alak, aki egy kapucnit húzott a fejére. Egy hűtőn vagy valami ehhez hasonlón ültek. A bőrös srác cigarettázott. A haját taréjba fésülte; ügyes trükk volt ilyen esőben. Átnedvesedő cigarettája előbb elgörbült, utána kialudt.

Leszállt a hűtőről, és beszélgetni kezdett a lánnyal. A fekete kapucnis is leszállt, úgy mozgott, akár egy pók. Rydell már látta, hogy egy melegítőfelső van rajta, aminek az ujjai jó arasznyival túllógnak a kezén. Úgy nézett ki, mint egy nyúlánk árnyék abban a filmben, amit Rydell valamikor látott, és ami arról szólt, hogy az árnyékok leváltak az emberekről, és el kellett kapni, meg vissza kellett varrni őket. Sublett biztos tudná a címét is.

Rydell nem mozdult, csak térdelt abban a tócsában. *Ők* végül megmozdultak, és elindultak. A két srác közrefogta a lányt, az árnyék pedig hátranézett. Rydell egy fehér arcszeletet látott, meg két kemény, óvatos szemet.

Számolni kezdett. Egy, kettő, három. Felállt, és követte őket.

Nem tudta volna megmondani, milyen messzire jutottak, de hirtelen eltűntek előle. Kitörölte az esőt a szemeiből, és megpróbált rájönni, hova mehettek. Azután meglátta őket. Egy lépcsősoron haladtak lefelé. Rydell akkor látott először olyan lépcsőt, ami az alsó fedélzetről *lefelé* vezetett. Ahogy utánuk indult, zeneszót hallott, és valami kékes fényt látott. A fény egy neonfeliratból sugárzott, amin csupa nagybetűvel ez állt: MEGÉRTŐ ÉRTETLENEK.

Rydell várt egy pár másodpercig, hallgatta, ahogy a víz elsistereg a felirat transzformátorán, majd lement a lépcsősoron.

A lépcső farostlemezből készült. A fokaira valami papírszerű csúszásgátló anyagot tettek, de mégsem sokon múlott, hogy nem csúszott le. Mikor a lépcső közepére ért, már tudta, egy bár felé tart: sörillatot, és különböző füstök szagát érezte.

A helyiségben meleg volt. Úgy érezte, mintha egy gőzfürdőben lépkedne. Tömeg volt. Valaki egy törülközőt dobott felé. Vizes volt, és pont mellbe találta, de elkapta, és gyorsan megdörgölte a haját meg az arcát, majd visszadobta abba az irányba, ahonnan érkezett. Valaki, a hangból ítélve nő lehetett, felnevetett. Rydell a pulthoz ment. A végénél talált egy szabad helyet. Belekotort a zsebébe, előhúzott egy pár ötöst, és a pultra tette.

— Sört — mondta, és akkor sem nézett fel, amikor valaki elé tette a palackot, és besöpörte a pénzt.

A sör amolyan Amerikában erjesztett japán márka volt; a Tampához hasonló helyeken élő emberek nem nagyon kedvelték az ilyesmit. Lehunyta a szemeit, és egy húzásra kiitta a felét. Amikor kinyitotta a szemeit, és letette a maradékot, valaki megszólította.

— Bliccelés?

Rydell oldalra fordult. Egy állnélküli, kis rózsaszínű szemüveget viselő, kis rózsaszín szájú fazon állt előtt. Hátrafésült haja valamivel jobban fénylett, mint a nedves helyiség.

— Mi? — kérdezte Rydell.

— Azt mondtam: bliccelés.

— Hallottam — mondta Rydell.

— És? Kell a szolgáltatás?

— Hm, nézze — mondta Rydell —, pillanatnyilag csak erre a sörre van szükségem. Oké?

— A telefonjához — mondta a rózsaszín szájú férfi. — Vagy a faxához. Garantált egy hónapos bliccelés. Harminc nap, a következő harminc ingyenes. Annyit beszél, amennyit akar. Ha tengerentúli kapcsolatot akar, arról is beszélhetünk. De egy alap-bliccelés háromszázba kerül. — Mindez egyszerre, egyetlen zümmögéssel tört ki belőle. Rydellnek az a hang-chip jutott eszébe a hangjáról, amiket a legolcsóbb gyerekjátékokba szoktak tenni.

— Várjon egy kicsit — mondta Rydell.

A férfi párat pislogott a rózsaszínű szemüveg mögött.

— Maga most arról az izéről beszél, amit a zsebtelefonnal szoktak csinálni? Hogy hogy nem kell fizetni a társaságnak a beszélgetésért?

A férfi csak nézett.

— Hát, kösz — mondta Rydell gyorsan. — Tényleg köszönöm, de pillanatnyilag nincs nálam a telefonom. Ha lenne, boldogan elfogadnám az ajánlatát.

A férfi még mindig nem fordult el.

— Azt hiszem, már találkoztunk…

— Nem — mondta Rydell. — Knoxville-i vagyok. Csak az eső elől jöttem be ide.

Úgy gondolta, most már megkockáztathatja, hogy körülnéz. Mivel a pult fölötti tükröket teljesen belepte a vízpára, megfordult. Ahogy hátranézett, megpillantotta azt a japán nőt, akit a Hollywood fölötti dombokban egyszer már látott. Akkor, amikor még együtt cirkált Sublettel.

A nő egy kis színpadon állt. Meztelen volt, hosszú, göndör haja a derekáig ért.

Rydell felmordult.

— Hé — mondta a férfi. — Hé…

Rydell egy vizes kutya mozdulatával ösztönösen megrázta magát. A nő még mindig a helyén volt.

— Hé! Figyeljen már. — Újra a férfi zümmögő hangja. — Valami baja van? Vagy csak tudni akarja, hogyan lehetséges ez? Nos, akkor éppen a legjobbhoz…

— Hé! — mondta Rydell. — Várjon. Az nő, ott fent… A rózsaszínű szemüvegek felfelé fordultak.

— Ki az? — kérdezte Rydell.

— Az egy hologram — mondta a férfi egészen más hangon, és elment.

— A francba! — mondta Rydell mögött a csapos. — Éppen most állította fel Szar Eddie lerázásának új rekordját! Ezért megérdemel egy

sört.

A csapos egy fekete fickó volt. A hajába rézgyöngyöket fűzött. Rydellre vigyorgott.

— Mi csak Szar Eddie-nek hívjuk, mert kábé annyit ér. Beteszi a kuncsaftok telefonját valami dobozba, megnyom egy-két gombot, áthúz fölötte egy döglött csirkét, és elszedi az emberek pénzét. Ez Eddie. — A csapos felbontott egy üveg sört, és a másik mellé tette.

Rydell a japán nőre nézett. Nem mozgott.

— Én csak az eső elől jöttem be ide — mondta. Más hirtelen nem jutott az eszébe.

— Tényleg jól esik — mondta a csapos.

— Mondja, *az a nő* ott fent…

— Az Josie táncosa — mondta a csapos. — Majd meglátja. Amikor olyan szám következik, ami tetszik neki, táncolni kezd.

— Josie?

A csapos előre mutatott. Rydell a megjelölt irányba nézett. Egy nagyon kövér, tolókocsis nőt látott. A nő hajának színe és anyaga olyan volt, akár a durva acélgyapot. Vadonatúj farmerkezeslábas, meg XXL-es fehér melegítőfelső volt rajta. A kezeit az ölében heverő, sima, szürke plasztikmuffnak látszó valamiben tartotta. A szemét lehunyta, az arca kifejezéstelen volt. Rydell képtelen volt megállapítani, hogy alszik-e, vagy sem.

— Hologram?

A japán nő meg sem moccant. Rydellnek eszébe jutott, hogy mit látott azon a bizonyos éjszakán. Akkor egy szarvas ezüstkorona volt a fején. A fanszőrzete felkiáltójel alakúra volt borotválva. Ezen a japán nőn nyoma sem látszott mindennek, de mégis ő volt az. Ez volt az.

— Josie egyfolytában projektorozik — mondta a csapos olyan hangon, mintha ez egy olyan dolog lenne, amin már nem lehet változtatni.

— Azzal az izével, ami az ölében van?

— Az az interface — mondta a csapos. — A projektor, az ott van. — Előre mutatott. — Annak az NEC táblának a tetején.

Rydell a régi, hátulról megvilágított tábla tetején heverő kis fekete izére nézett. Olyan volt, mint egy régimódi, optikai kamera. Fogalma sem volt róla, hogy mi lehet az a NEC. Talán egy sörmárka. Különben az egész falat hasonló táblák és feliratok borították. Pár nevet felismert, és végül rájött, hogy mindegyik tábla egy-egy régi elektronikai cég reklámfelirata.

A fekete bigyóra nézett, majd a tolókocsis nőre, és elszomorodott. Meg dühös is lett. Mintha elvesztett volna valamit.

— Csak nem tudtam, hogy mi lehet az — mormolta maga elé.

— Bárkit átverne — mondta a csapos.

Rydell arra a valakire gondolt, aki ott ücsörgött az út mellett, és

várta az autókat. Valahogy úgy, ahogy annak idején ő meg a barátai befeküdtek a Jefferson Street bokrai közé, és konzervdobozokat hajigáltak a kocsik kereke alá. Amikor egy kocsi ráhajtott, a doboz akkorát szólt, mintha a kerék defektet kapott volna. Az emberek kiszálltak, és a fejüket csóválva megnézték a kereket. Végre megértette, hogy amit ott a dombok között látott, nem volt más, mint ugyanez a játék, csak éppen egy drágább játékszerrel.

— A szarba — mondta, és kényszerítette magát, hogy Chevette Washingtonra gondoljon, meg arra, hogy megtalálja a tömegben. Már nem érezte a sörszagot és a füstöt, viszont annál jobban az ázott hajak és ruhák bűzét, meg a testszagot. Azután meglátta a lányt meg a két barátját. Az egyik sarokban, egy kis kerek asztal körül ücsörögtek. A melegítőfelső kapucnija lekerült a srác fejéről. Rydell a fehér, tar koponyára, meg az oldalára tetovált denevérre — vagy madárra? — nézett. A rajz ott díszelgett, ahol a fejen egyébként haj nőtt volna. Kézi tetoválás volt, nem olyan, amilyet a komputervezérelt asztalokon fekve lehet szerezni. A kopasz srácnak kemény profilú, keskeny arca volt. Hallgatott. Chevette Washington éppen valamit mesélt a másik fickónak. Nem látszott valami vidámnak.

A zene elhalkult, és elindult egy új szám. Dobok dübörögtek — mintha több millió szólt volna egyszerre —, furcsa, hullámzó sztatikus zajok hallatszottak, hogy aztán elhalkuljanak, majd ismét felerősödjenek. Madárrikácsoláshoz hasonló női énekhangok. Egyik effekt sem volt természetes eredetű: ha az ember jobban odafigyelt, észrevehette, hogy az ének olyan, akár egy országúton elsuhanó sziréna, a dobok pedig olyan mellékzörejekkel szóltak, hogy hallani lehetett, valójában nem is dobok.

A japán nő — a hologram, emlékeztette magát Rydell — felemelte a karjait, és táncolni kezdett. *Lazán* csoszogott; nem a dobok tempójára, hanem a sztatikus hullámhangok ritmusára lépkedett. Rydell a kövér nőre nézett, aki már kinyitotta a szemeit, és folyamatosan mozgatta a plasztikmuffba dugott kezeit.

A bárban senki sem figyelt a táncosra, csak Rydell, meg a tolókocsis nő. Rydell a pultnak dőlt, és miközben a hologramot figyelte, azon tűnődött, hogy mit kellene csinálnia.

Warbaby megbízása a következő volt: a legjobb, ha megszerzi a szemüveget és a lányt, de ha ez nem megy, akkor a szemüveget. Ha egyik változat sem lehetséges, akkor csak a lányt.

Josie zenéje végül elhalkult, majd elhallgatott. A hologram befejezte a táncot. Pár asztal mellől részeg tetszésnyilvánítás hallatszott. Josie egy picit megbiccentette a fejét, mintha megköszönné a tapsot.

Az benne a szörnyű, gondolta Rydell, hogy a tolószékhez kötött Josie nem is tudta valami jól megtáncoltatni azt az izét. Eszébe jutott

az a vak öregember, aki mindig a Knoxville-i parkban ült, és egész álló nap egy antik National gitárt pengetett. A férfi vak volt, a gitár régi, a hangok pedig mind hamisak. Az öreg semmit sem fejlődött.

Pár ember felállt egy asztaltól, ami Chevette Washingtoné közelében állt. Rydell felkapta a sörét, amit a Szar Eddie lerázásáért kapott, és odasietett. Még így sem volt elég közel a lányhoz, még így sem hallhatta, miről beszél, de legalább megpróbálhatott hallgatózni. Megpróbált kitalálni valamit, hogyan elegyedhetne szóba vele, de aztán elvetette a reménytelennek tűnő ötletet. Nem mintha kirített volna a vendégek közül — olyan érzése volt, hogy a többségük nem sűrűn járhat ide, csak éppen véletlenül, az eső elől menekülve tértek be —, ám fogalma sem volt róla, hogy mi lehet ez a hely. Képtelen volt megfejteni, mit jelenthet az, hogy „Megértő Értetlenek". Különben is: bármiről beszélgetett Chevette Washington a fiújával, elég hevesen viselkedett.

A fiúja, gondolta Rydell. Volt valami a lány test-nyelvében, ami arról árulkodott, hogy ő egy Dobott Barátnő, a fiú pedig úgy viselkedett, hogy a lehető legszembetűnőbben kimutassa, hogy mennyire nem érdekli a dolog. Rydell ebből arra következtetett, hogy a lány az Ex…

Hirtelen minden beszélgetés elnémult. Rydell felnézett a söréből, és meglátta Orlovsky hadnagyot, a vámpír kinézetű zsarut a San Francisco-i rendőrség Gyilkossági Csoportjától. Orlovsky belépett. A ködharapó kabátja volt rajta, meg a kalapja — ami úgy nézett ki, mintha egy hússzínű műanyagdarabot húztak volna a fejére —, meg az a félelmetes fél-szemüvege. Ahogy megállt, kis patakok csorogtak le az esőtől sötét kabátjáról. Fél kézzel kigombolta a kabátot. Alatta még mindig a fekete golyóálló mellényt viselte. A keze felemelkedett, és megérintette a H K-ja olívzöld, sima markolatát. Rydell a nyakba akasztható jelvénytokját kereste rajta, de nem találta.

A bárban mindenki Orlovskyt nézte.

Orlovsky a szemüvege fölött körbenézett a helyiségben, és mindenkinek kimért egy jó adag zsarupillantást. A zene — valami furcsa, kísérteties techno volt, ami úgy hangzott, mintha bombák robbannának egy visszhangzó kamrában — hirtelen egészen más hangulatot keltett.

Rydell látta, hogy Josie, a tolókocsis nő az oroszra néz, de képtelen volt kiolvasni a tekintetéből, hogy mire gondolhat.

Ahogy meglátta a sarokban ülő Chevette Washingtont, Orlovsky átment az asztalához. Kimérten lépkedett, mintha így akarná rákényszeríteni a saját nyugalmát a helyiségben tartózkodókra. A keze még mindig a fegyverén volt.

Rydellnek úgy tűnt, hogy az orosz egyszerűen elő akarja rántani a pisztolyt, és le akarja lőni a lányt. Persze, gondolta, úgy néz ki, mint

aki erre készül, de ugyan melyik zsaru tenne ilyet?

Orlovsky éppen a megfelelő távolságban állt a lány asztala elé: őt nem érhették el, és elég helye maradt, hogy előrántsa azt a nagy mordályt.

Rydellt egy kicsit meglepte, amikor látta, hogy a lány fiúja úgy néz, mint aki beszart. A kopasz olyan volt, mintha plasztikba öntötték volna — a kezei az asztalon feküdtek, és meg sem moccant. A két keze között Rydell egy zsebtelefont látott.

Orlovsky elkapta a lány tekintetét, és rázúdította a szem-izéjét. A helyiség világításában ráncosnak szürkének látszó arcán nyoma sem volt mosolynak. Kimért kis mozdulattal megrántotta a plasztikkalap karimáját, és megszólalt.

— Felállni.

Rydell a lányra nézett, és látta, hogy reszket. Egyértelmű volt, hogy az orosz csak neki szólt, és nem a barátainak. A lány exfiúja majdnem elájult, a kopasz pedig még mindig szobrot játszott.

Chevette Washington reszketve felállt, a kis faszék feldőlt a háta mögött.

— Kifelé, — A kalap karimája a kijárat felé mutatott. Orlovsky szőrös keze beborította a H K markolatát.

Rydell hallotta saját térdeinek reccsenését. Előre dőlt, és megmarkolta az asztal szélét. Az ujjai kitapintották az asztal aljára ragasztott száraz rágógumimaradványokat.

Kialudtak a fények.

Sokkal később, amikor megpróbálta elmagyarázni Sublettnek, hogy milyen volt, amikor Josie lecsapott a hologramjával Orlovskyra, Rydell azt mondta, hogy az egész úgy nézett ki, mint Az *elveszett frigyláda fosztogatói* végén az a trükk. Az a rész, amikor azok az angyalok, vagy mik, kiörvénylenek a ládából, és körülfolyják azokat a nácikat.

Rydell úgy érezte, minden egy pillanat alatt játszódott le. Amikor kialudtak a fények — az összes, még a falra akasztott reklámtáblák lámpái is, meg minden —, Rydell gondolkodás nélkül oldalra lökte az asztalát, és a lány felé vetődött. Ugyanabban a másodpercben a faltól, valószínűleg a NEC tábla felső széléről előrevágódott egy fénygömb. Olyan színe volt, mint a hologramnő méz és elefántcsont árnyalatú bőrének. A felületén a nő szemeinek és hajának feketéje sötétlett — úgy nézett ki, mint egy szatellitről készült meteorológiai Föld tér kép, amin jól látszanak a ciklonok áramlásai. A három lábnyi átmérőjű, forgó gömb körülfolyta az orosz fejét és vállait; és közben kimeredtek a japán nő szemei, és a szája is néma sikolyra nyílt. Egy másodperc töredékéig mindkét szeme akkorára duzzadt, mint maga a gömb, fehér fogai pedig olyan hosszúra nyúltak, akár egy felnőtt férfi karja.

Orlovsky rábámult, és ezért nem tudta azonnal előrántani a fegyverét.

A gömb éppen elég fényt bocsátott ki magából ahhoz, hogy Rydell lássa, tényleg a lányt kapta el, és nem a barátját. Egyszerűen felemelte, és feledve mindent, amit a visszavonulásról meg a támadásról tanult, ina szakadtából rohanni kezdett a lépcső felé.

Orlovsky utánaordított valamit, de biztos oroszul beszélt, mert Rydell egy szót sem értett.

A nagybátyja, aki a sereggel átment Afrikába, mindig azt mondogatta, hogy ő azokat a nőket szereti, akiknek a segge járás közben úgy mozog, mint két hiúzkölyök egy zsákban. Valamiért ez jutott eszébe Rydellnek, amikor Chevette Washingtont maga előtt tolva felrohant a lépcsőkön. Valahogy nem érezte úgy, hogy a dolognak bármi köze is lehetne a szexhez. Tudta, szerencséje van, hogy a lány nem kaparta ki a szemét, és nem törte össze egy pár bordáját.

22. Subadub

Nem tudta, ki kapta el, de rúgta, ütötte-vágta. Ám hiába csapkodott hátrafelé a lépcsőn, a férfi olyan messzire eltartotta magától, hogy nem érhette el. A lépcsősor tetején kis híján mindketten elvágódtak.

Aztán felért a fedélzetre, és a kevéske fénynél rábámult a gyerekjáték-színű plasztik géppisztolyra. Egy másik nagydarab, esőkabátos fickó tartotta a kezében. Ennek nem volt kalapja; nedves haja a fejére tapadva keretezte túlságosan feszes bőrű arcát.

— Ereszd el a lányt, faszfej — mondta a géppisztolyos. Olyan akcentusa volt, mint a régi rémfilmekben a szörnyeknek. Chevette még alig nyerte vissza az egyensúlyát, amikor az, aki elkapta, végre eleresztette.

— Faszfej — mondta a géppisztolyos pasas, de úgy ejtette ki a szót, mintha az mondaná, hogy *baktej.* — Meg ne mozdulj!

— War… — mondta az a férfi, aki elkapta őt, majd előredőlt, és köhögni kezdett. — …baby. — Felegyenesedett, megdörzsölte a bordáját, és *őrá* nézett. — Jézus, baszd meg, te aztán tudsz rugdosni. — Amerikaiasan beszélt, de nem úgy, mint a nyugati partvidéken lakók. Egy olcsó nylondzseki volt rajta. A dzseki egyik ujja elszakadt, a váll részén valami fehér, bolyhos anyag lógott.

— Nehogy megmozdulj… — A plasztikgéppisztoly a fickó arcára mutatott.

— War-baby, War-baby — mondta a pasas. — Warbaby küldött ide, hogy kapjam el a lányt. Ott parkol a kocsija azoknál a tankcsapdáknál, és most arra vár, hogy vigyem ki neki a csajt.

— Arkagyij… — A lépcsőn, a fickó mögött, aki elkapta, megjelent a műanyagkalapos. Egy infraszemüveg volt rajta; azok a vicces csőszerű lencsék túlnyúltak a kalapja peremén. Egy olyan tárgyat tartott a kezében, ami nagyon hasonlított egy kis aerosolos flakonra. Mondott valamit azon a másik nyelven. Talán oroszul beszélt? A kis flakonnal a kezében lemutatott a lépcsőn.

— Ha egy ilyen zárt helyen paprikagázt használ — mondta az a férfi, aki elkapta —, egy csomó embernek baja esik. Permanens idegproblémáik lesznek.

A feszes arcú férfi úgy nézett rá, mintha egy kavics alól előbújó férget látna.

— Te vagy a sofőr, igaz? — kérdezte, és intett a kalaposnak, hogy tegye el az a flakonos izét.

— Együtt kávéztunk. Vagyis, maguk teát ittak. Svobodov, igaz?

Chevette látta, hogy a feszes arcú őrá néz. Mintha nem örült volna annak, hogy meghallotta a nevét. Chevette szerette volna

megmondani neki, hogy csak annyit hallott, hogy *subadub*. Ez pedig nem lehet név, igaz?

— Miért kaptad el a lányt? — kérdezte a feszes arcú, a Subádub.

— A sötétben megléphetett volna, nem? Nem tudtam, hogy a partnerének van éjszemüvege. Különben Warbaby küldött. Nem mondta, hogy maguk is itt lesznek. Tulajdonképpen azt mondta, maguk nem fognak kijönni ide.

Chevette érezte, hogy a kalapos a háta mögé lép, és hátracsavarja a karját.

— Eresszen el…

— Hé — mondta a férfi, aki elkapta. — Ezek az emberek rendőrtisztek. San Francisco-i rendőrség, gyilkossági csoport. Rendben?

Subadub felszisszent.

— Faszfej!

— Zsaruk? — kérdezte Chevette.

— Persze, hogy azok. — Subadub dühösen felhorkant.

— Arkagyij, menjünk. Ezek a mocskok ott lent, megpróbálhatnak ránktámadni… — A kalapos levette az éjszemüvegét, és toporogni kezdett, mintha vizelnie kéne.

— Hé — mondta Chevette —, valaki *megölte* Sammyt. Ha maguk zsaruk, akkor hallgassanak meg! Az az ember megölte Sammy Salt!

— Ki az a Sammy? — kérdezte a tépett dzsekis.

— Együtt dolgoztunk. Az Allied-nél. Sammy DuPree. Sammy. Lelőtték.

— Ki lőtte le?

— Rydell! Kuss, baszd meg! — *Huss, 'szd meg.*

— Ez a lány éppen arról beszél, hogy információi vannak egy feltételezett gyilkosságról, és maga rám szól, hogy kussoljak?

— Igen. Rádszóltam, hogy kuss, baszd meg. Warbaby. Ő majd elmagyarázza.

Chevette érezte, hogy a karja úgy hátra van tekerve, hogy mindenképpen a férfiakkal kell mennie.

23. Fejesugrás

Svobodov ragaszkodott hozzá, hogy összebilincselje Chevette Washingtonnal. Beretta bilincsek voltak, éppen ilyeneket hordott magával, amikor Knoxville-ben járőrözött. Svobodov azt mondta, hogy neki és Orlovskynak szüksége lesz mindkét kezükre, mert lehetséges, hogy a hídlakók megneszelik, hogy elviszik a lányt.

De ha tényleg be akarták vinni a rendőrségre a lányt, akkor miért nem mondtak neki egy szót sem a jogairól, és miért nem közölték vele, hogy letartóztatták? Rydell elhatározta, ha bíróság elé kerül az ügy, és őt beidézik tanúnak, semmiképpen sem fog hamisan vallani, és el fogja mondani, hogy egy kibaszott jogfelsorolás nem sok, de annyit se hallott. A két orosz a jelek szerint tökös cowboy volt. Annak idején az Akadémián mindent megtettek azért, nehogy őbelőle is ilyen legyen.

Habár, bizonyos értelemben pontosan azt tették, amit a legtöbb ember tudat alatt elvár a zsaruktól. Az Akadémián egy oktató azt mondta, hogy ennek a mítosz az oka. Olyan dolog volt ez is, mint a Mulcahy atya szindróma egy elbarikádozott túszszedés! szituációban. Ha valaki ejtett egy túszt, a zsaruk megpróbálták kitalálni, hogy mit csináljanak. Egészen addig így volt, amíg nem látták azt a mozit Mulcahy atyáról, mert utána már mind csak annyit mondtak: oké, hozok egy papot, elhozom a fickó szüleit, leteszem a fegyveremet, és bemegyek hozzá, hogy beszéljek a fejével. Aztán bement, és szétlövette a seggét. Mert megfeledkezett valamiről, és mert elhitte, hogy az életben is úgy kell csinálni, mint a moziban. Ugyanez a dolog igaz volt fordítva is, és az ember fokozatosan olyanná vált, amilyennek a moziban meg a TV-ben látta a zsarukat. Az olyan emberekre, mint Svobodov és Orlovsky, az olyanokra, akik egy másik országból jöttek át ide, még jobban hatott a média. Elég, ha az ember megfigyeli, hogyan öltözködnek. Már az is ezt bizonyítja.

Rydell egy zuhanyra vágyott. Egy forró zuhanyra. Elhatározta, addig fog alatta állni, amíg bírja, vagy amíg kifogy a melegvíz. Azután kilép, megtörölközik és felvesz valami vadonatúj, teljesen *száraz* ruhát. Abban a hotelszobában, amit Warbaby lefoglaltatott neki. Azután felkéret egy pár extra szendvicset, meg négy-öt üveg mexikói sört, ami olyan hosszú nyakú üvegben van. Olyat, amilyet L.A.-ben ittak. Azután leül, megfogja a távvezérlőt, és TV-t fog nézni. Talán éppen a *Pácbakerült zsaruk*at. Aztán talán felhívja Sublettet, eldumálgat vele, és elmeséli neki ezt a nagy marhaságot, amiben itt, Észak-Kaliforniában volt része. Sublett mindig éjszakánként dolgozott, mert fényérzékeny volt, de ha esetleg éppen a szabadnapján hívja fel… Akkor meg biztos fent lesz, és éppen a filmjeit fogja nézni.

— Nézzen a lába elé… — A lány akkorát rántott a bilincsén, hogy

majdnem elvágódott.

Egy oszlop volt előttük, amit a lány a másik oldaláról akart megkerülni.

— Hé! Bocs' — mondta Rydell.

A lány nem nézett rá. Rydell egyáltalán nem olyannak látta, aki egy borotvával képes egy pasas mellére ülni. és képes kihúzni a nyelvét a torkán. Persze, amikor megmotozták, Svobodov talált nála egy kerámiakést, plusz egy zsebtelefont. Meg az az átkozott szemüveg is nála volt, amit mindenki meg akart szerezni. Pontosan olyan volt, mint Warbabyé, csak ez tokban volt. Az oroszok nagyon megörültek neki, és rögtön biztonságba helyezték: Svobodov a golyóálló mellénye belső zsebébe dugta.

Rydell úgy érezte, a lány nem *úgy* fél, mint aki csinált valamit. Szünet nélkül az a rémület áradt belőle, amit egy zsaru már a harmadik munkanapján megismer. Ez az *áldozatok* félelme volt. Annak ellenére, hogy kerek perec bevallotta Orlovskynak, hogy lopta a szemüveget. Azt mondta, hogy előző este, a szállodában, egy partyn csinálta. Az oroszok egyetlen szóval sem említették meg a gyilkosságot, és arról a Blixről, vagy hogyishívjákról, az áldozatról sem beszéltek. Még lopást sem említettek. *Aztán* a lány megint arról kezdett beszélni, hogy valaki megölte Sammyt. Azt az ismeretlen Sammyt. Rydell úgy gondolta, talán éppen Sammy volt a német, de az oroszokat nem érdekelte a dolog. Befogatták vele a száját. A lány is elhallgatott; csak akkor förmedt rá, ha néha már majdnem elaludt járás közben.

A vihar elültével a híd kezdett visszatérni a normális életmenetéhez. Igaz, isten tudja milyen korán volt, és még nem sok ember bújt elő a vackából, hogy megvizsgálja a pusztítást. Itt-ott a lámpák is felgyulladtak, és egy páran söprögetni kezdték a vizet. Előbukkant egy-két részeg, meg egy pasas, aki igencsak be lehetett lőve, mert lyukat beszélt a saját hasába, és követni kezdte őket. Egészen addig ment utánuk, míg Svobodov elő nem rántotta a H K-ját, és hátra nem pördült, hogy megmondja neki, hogy kibaszott macsakakajává robbantja, ha nem *húzza* át a drogos seggét Oaklandba, oda, ahol előző nap volt, faszfej. A fickó perce megfordult. A szemei közben majd' kiestek a fejéből. Orlovsky kiröhögte.

Újabb kivilágított részhez értek. Rydell körülbelül ezen a helyen látta meg először Chevette Washingtont. Ahogy lenézett a lábára, Rydell felfedezte, hogy a lány is pontosan olyan fekete rohamosztagos bakancsot hord, mint az övé. Talpbetéteset.

— Hé — mondta. — Ez a legjobb topogó, mi?

A lány úgy nézett rá, mintha őrültnek tartaná. Rydell ekkor vette észre, hogy csorognak az arcán a könnyek.

Svobodov keményen Rydell jobb füle mellé szorította a H K

csövét.

— Faszfej. Ne beszélgess vele!

Rydell a szeme sarkából Svobodovra nézett, aztán a pisztoly csövére. Várt, majd amikor úgy gondolta, hogy biztonságos, azt mondta, hogy rendben.

Ezután nem szólt a lányhoz, sőt, rá se nézett. Amikor úgy érezte, hogy már büntetlenül megteheti, Svobodovra pillantott. Elhatározta, ha majd leveszik róla a bilincset, padlóra küldi ezt a mocskot.

Abban a pillanatban, amikor az orosz elvette a füle mellől a fegyvert, Rydell felfedezett valamit a háta mögött. Nem volt valami nagy dolog, de később még az eszébe jutott: egy hosszúhajú, nagydarab, mocskos inget viselő fickót látott, aki egy alig egylábnyi széles ajtóból pislogott ki rájuk.

Rydellnek — sok emberrel ellentétben — semmi baja sem volt a feketékkel vagy az emigránsokkal. Tulajdonképpen ez is hozzásegítette ahhoz, hogy a nem túl fényes középiskolai bizonyítványa ellenére is bekerült az Akadémiára. Elvégeztettek vele egy csomó tesztet, és a végén megállapították, hogy nem rasszista. Valóban nem volt az, de nem *azért* nem, mert ez volt az elve. Egyszerűen nem látta értelmét, hogy az legyen. Rengeteg balhéval járt volna a dolog, hát miért lett volna az? Elvégre úgysem ment volna senki vissza oda, ahol annakelőtt élt, de ha mégis megtették volna, akkor többek között nem ehetett volna több mongol nyárson sült csirkét. Például. És mindenkinek a Pünkösdi Metált kellett volna hallgatnia. Különben is: az elnöknő is fekete volt.

Ennek ellenére, ahogy Chevette Washingtonnal átsétált a tankcsapda betontömbjei között, ahogy egymáshoz bilincselt kezeik olyan ostoba első randis ritmusban lengtek, Rydellnek be kellett ismernie, hogy az utóbbi időben egy kicsit kezd elege lenni néhány feketéből és emigránsból. Eléggé megviselte Warbaby TV-prédikátoros melankóliája; Freddie-t egyre inkább annak tartotta, aminek az apja az első pillantásra nevezte volna: anyabaszó dumagépnek; ami pedig Svobodovot és Orlovskyt illette: a hozzájuk hasonló embereket a nagybátyja — az, amelyik belépett a hadseregbe — kődisznónak hívta.

Aztán meglátta Freddie-t, ahogy a Patriot elülső lökhárítóján pihenteti a seggét, és a fejhallgatójában szóló ritmusra bólogat, miközben az edzőcipői peremébe épített piros LED-ek megjelenítik azokat a dalszövegeket, vagy miket. Az esőt biztos a kocsiban vészelte át, mert pisztolymintás inge és bő sortja még csak nem is volt nedves.

Aztán ott volt Warbaby, a hosszú kabátjában. A kalapját egészen a VF szemüvegéig lehúzta. Úgy nézett ki, mint egy botra támaszkodó fridzsider.

Aztán ott állt az oroszok szürke, jelzés nélküli cirkálója, szemben a Patriottal. A páncélozott kerekei, meg a grafitlökhárítói

mindenkinek odaüvöltötték, hogy zsaruké a kocsi, akit csak érdekelt. És Rydell látta, hogy pár embert tényleg érdekelt a dolog: néhány hídlakó a betontömbök, meg az ütött-kopott büfékocsik mellől leste, mi fog történni. Kiskölykök, egy pár mexikói kinézetű nő — a fejükön levő hajháló elárulta, hogy ételkészítéssel foglalkoznak —, néhány keménynek látszó, sáros munkásruhát viselő, lapátok és seprűk nyelére támaszkodva álldogáló srác. Csak néztek, de az arcuk olyan óvatosan közömbös volt, mint minden kíváncsié, aki a munkájukat végző rendőröket figyeli.

Az oroszok kocsijának anyósülésén összekuporodva, felhúzott térdekkel ült valaki.

Az oroszok Rydellt és a lányt szorosan közrefogva elindultak a kocsik felé. Rydell érezte, hogy idegesíti őket a tömeg. Nem lett volna szabad így itthagyniuk a kocsijukat.

Svobodov járás közben recsegett — vagyis nem ő, hanem az inge alatti testpáncél, amit Rydell már abban a koszos kis büfében felfedezett. Svobodov egy Marlborót szívott, és sziszegve kék füstfelhőket eregetett A fegyverét már eldugta valahova.

Egyenesen Warbabyhez mentek. Freddie úgy vigyorgott, hogy Rydell a legszívesebben belerúgott volna, de Warbaby éppen olyan szomorú volt, mint mindig.

— Vegyék le ezt a kibaszott bilincset — mondta Rydell Warbabynek, és Chevette Washington karját maga után rántva felemelte a kezét.

A tömeg csak ekkor látta meg a bilincset. Mormogás, és hangok hallatszottak. Warbaby Svobodovra nézett.

— Megszerezte?

— Itt van. — Svobodov megérintette a ködharapója mellrészét.

Warbaby bólintott, és Chevette Washingtonra, majd Rydellre nézett.

— Akkor jó. — Orlovsky felé fordult. — Vegye le a bilincset. Orlovsky megfogta Rydell csuklóját, és belecsúsztatott egy mágnescsíkot a bilincsen levő lyukba.

— Szálljon be a kocsiba — mondta Warbaby Rydellnek.

— Nem olvasták fel a lánynak a jogait — mondta Rydell.

— Szálljon be a kocsiba. Maga sofőr. Elfelejtette?

— A lányt most letartóztatták, Mr. Warbaby? Freddie felkuncogott.

Chevette Washington Orlovsky elé emelte a csuklóját, de az orosz elrakta a mágnescsíkot.

— Rydell — mondta Warbaby. — Szálljon be az autóba. Itt elvégeztük a munkánkat.

Kinyílt a szürke kocsi ajtaja. Egy férfi szállt ki. Fekete cowboycsizmát, és hosszú, fekete esőkabátot viselt. Homokszínű, nem

túl hosszú haja volt. Az arcán mély mosolyráncok futottak végig — mintha valaki a képére véste volna őket. Világos szemek. Aztán elmosolyodott. A mosoly kétharmadrészt ínyből, egyharmadrészt fogakból állt. A sarkában arany csillogott.

— Ez ő! — mondta Chevette Washington rekedten. — Ő ölte meg Sammyt!

A nagydarab, hosszúhajú fickó, a piszkos inges, az, akit Rydell már a hídon észrevett, a következő pillanatban egy biciklivel belehajtott Svobodov hátába. De nem ám olyan szokványos biciklivel csinálta, hanem egy régi, rozsdás, kontrafékes járgánnyal, aminek az elejére egy nehéz acélkosár volt hegesztve. A bringa és a kosár legalább száz fontot nyomhatott, meg még százat a kosárba pakolt fémkupac, ami telibe kapta Svobodovot. Svobodov végighasalt a Patriot motorházán. Freddie úgy ugrott félre, akár egy leforrázott macska.

A hosszúhajú Svobodov, meg a ráhullott fémdarabok tetején landolt. Megmarkolta az orosz füleit, és elkezdte a motorháztetőhöz csapdosni az arcát. Orlovsky előrántotta a H K-ját. Rydell látta, hogy Chevette Washington lehajol, kihúz valamit a bakancsa szárából, és Orlovsky felé hajítja. A tárgy, ami úgy nézett ki, mint egy csavarhúzó, Orlovsky páncéljához koppant, de éppen abban a pillanatban billentette ki az egyensúlyából, amikor meghúzta a ravaszt.

A világon semminek nincs olyan hangja, mint egy automata, lebegő töltényűrös fegyverből kivágódó hüvelynélküli lőszernek. Nem olyan a hangja, mint a géppisztolyé, inkább egy dobhártyarepesztő, elnyújtott huhogásra emlékeztet.

Az első golyó semmit sem talált el. Chevette Washington rácsimpaszkodott az orosz fegyvert markoló karjára. Orlovsky megpróbálta a lány felé fordítani a pisztoly csövét. A második lövedék a tömeg irányába szállt el. Az emberek felüvöltöttek, és felkapták a gyerekeket.

Warbaby úgy eltátotta a száját, mintha nem hinne a szemének.

Amikor Orlovsky újra megpróbálta felemelni a fegyvert, Rydell éppen a háta mögött állt. Aztán… Nos, megint bekattant neki valami.

Egy oldalrúgással belebombázott Orlovsky lábába — három hüvelyknyivel a térde alatt találta el. Ahogy az orosz összerogyott, a harmadik lövedék majdnem egyenesen felfelé zúgott el.

Freddie megpróbálta lefogni Chevette Washingtont, de amikor meglátta a kezében a csavarhúzót, két kézre kapva maga elé tartotta a laptopját. A csavarhúzó átdöfte a szerkentyűt. Freddie felüvöltött, és elejtette.

Rydell elkapta a bilincs végét, az a karikát, ami az ő csuklóján volt, és megrántotta.

Kinyitotta a Patriot első utasajtaját, és behúzta maga után a lányt.

Ahogy átcsúszott a sofőrülésbe, elsőosztályú kilátása nyílt a hosszúhajúra, meg Svobodov véres arcára, amit a fickó megállás nélkül a kocsihoz csapdosott. A sok rozsdás szemét minden egyes ütésnél felemelkedett egy kicsit a motorháztetőről.

Kulcs. Gyújtás.

Rydell látta, hogy Chevette Washington telefonja, meg a VF szemüveg tokja kicsúszott Svobodov mellényének zsebéből. Leeresztette az ablakot, és kinyúlt. Valaki lelőtte Svobodovról a hosszúhajút: bumm, bumm, bumm; Rydell rükvercbe kapcsolt, és közben meglátta a fickót, aki a kiszállt a zsarukocsiból. Két kézzel markolt egy kis pisztolyt. Éppen úgy, ahogy az FTH órákon tanulták. A Patriot hátulja beleütközött valamibe. Svobodov egy felhőnyi rozsdás lánccal, és csavarodott csődarabbal körülvéve lerepült a motorháztetőről. Chevette Washington megpróbált kiugrani a kocsiból, ezért Rydellnek fél kézzel kellett kormányoznia. Egyenesbe hozta az autót, és visszarántotta a lányt.

Ahogy a széles mosolyú fickó felé fordult, a lány felőli ajtó becsapódott. A pasas biztos rájuk lőtt volna, ha nem kellett volna olyan gyorsan félreugrania.

A Patriot beletoccsant egy mély pocsolyába, és kis híján beleütközött az egyik épület mellett álló narancsszínű kukásautó hátuljába.

Rydell belenézett a visszapillantó tükörbe. A híd hínárba burkolt lényként magaslott mögöttük, az ég már szürkült fölötte, és előtte pedig ott állt Warbaby.

Warbaby előrelépett merev lábával, még egyet lépett, majd nyújtott karral felemelte a botját, és úgy mutatott rá a Patriot-ra, mintha egy varázspálcát, vagy ilyesmit tartana a kezében.

A Warbaby botjából kilövődő valami kivitte a Patriot hátsó ablakát. Rydell jobbra kapta a kormányt, de olyan hirtelen, hogy a kocsi majdnem felborult.

— Jézus! — Chevette Washington hangja olyan volt, mintha álmában beszélne. — Mit csinál?

Rydell nem tudta, de már fejest ugrott a dologba.

24. A Középső Pillér Dala

Amikor a fények kialudtak, Yamazaki a sötétben matatva megkereste a táskáját, majd belekotort, és előhúzta a zseblámpáját.

A fehér fénysugárban látta, hogy Bulldózeres nyitott szájjal ott alszik a takarók, meg a rongyos hálózsák alatt.

Yamazaki átkutatta a faliasztal fölötti polcokat. Kis fűszertartók, egyforma dobozok, tele acélcsavarokkal, egy ősrégi bakelit telefon — ahogy ránézett, Yamazakinak eszébe jutott a „tárcsázni" ige eredete —, különböző színű és fajtájú szigetelőszalagtekercsek, egy sósvízlepárló alkatrészei, és egy rothadó gumiszalaggal összefogott, poros gyertyacsonk köteg. Yamazaki kiválasztotta a leghosszabb gyertyát. A zöld tábori kályha mellett talált egy öngyújtót. Egy fehér csészealjra állította a gyertyát, és meggyújtotta. A láng fellobbant, majd kialudt.

Az elemlámpával a kezében Yamazaki az ablakhoz lépett, és mégjobban behúzta a kerek keretbe.

A gyertya most már égve maradt, bár a láng lobogott és vibrált a felderíthetetlen helyekről érkező légáramlatokban. Yamazaki visszalépett az ablakhoz, és kinézett. A sötétbe borult híd láthatatlan volt. Az esőcseppek majdnem vízszintesen csapódtak az ablaknak; az ablaküveg repedésein, és az üvegszeleteket összefogó korrodálódott ólom apró lyukain át befröccsenő vízpermet Yamazaki arcába hullott.

Yamazaki úgy érezte, hogy Bulldózeres szobája egy camera obscuraként is funkcionálhatna. Ha a templomablak pici, középső kerek panelét kiemelnék, és néhány más panelét letakarnák, fordított kép vetülne a szemben levő falra.

Yamazaki tudta, hogy a híd középső pillérje valamikor a világ egyik legnagyobb lencse nélküli kamerája volt. Az építmény koromfekete belső részében az egyetlen pici lyukon átszűrődő fény kivetítette az alsó szint aljának, a legközelebbi toronynak, és az öböl egy részletének hatalmas képét. A pillér belseje most már a híd elrejtőzni kívánó lakóinak adott otthont. Bulldózeres lebeszélte Yamazakit arról, hogy meglátogassa őket.

— Nem olyanok, mint a Kincses bokraiban bujkáló emberfajzatok, Iszkiri, de nem hiszem, hogy jó lenne, ha zavarnád őket. Okés emberek, de nem szeretik a látogatókat. Érted, mire gondolok?

Yamazaki átlépett a szoba padlóját átszelő, simán feldomborodó kábel fölött. Csak egy ovális részletét lehetett látni — olyan volt, mint egy komputer reprezentáción bemutatott geometriai alakzat, ami érintőlegesen áttöri a topológiai felszínt. Lehajolt, és megérintette. A látható kábeldarabot már fényesre dörzsölték. A harminchét kábel — mindegyik négyszázhetvenkét drótszálból állt — még mindig szilárdan

megtartotta a többmillió fontnyi súlyt. Yamazaki úgy érezte, mintha a relikvia-sima dudorban valami hatalmas és homályos jelentőségű pillanat üzenete rezegne fel hozzá. A vihar, biztos az: a híd meglepő mobilitásra volt képes; a hő és a hideg hatására kitágult és összehúzódott; a pillérek óriási acélfogai beleharaptak az Öböl iszapja alatti kőzetbe, azokba a felszín alatti kőzetrétegekbe, amik még a Little Grandé hatására is alig mozdultak meg.

Godzilla. Yamazaki megremegett, és eszébe jutottak a Tokió összeomlásáról készített TV-felvételek. Ő akkor éppen Párizsban volt, a szüleivel. Azóta egy új város épült ott; az épületek a szó legszorosabb értelmében szintenként növekedtek.

A gyertafénynél meglátta Bulldózeres kis televízióját. A padlón hevert. Felvette, az asztalhoz vitte, leült a székre, és megvizsgálta. A képernyőn nem volt látható sérülés. Egyszerűen csak kifordult a keretéből, de egy rövid, sokszínű szalag még mindig a belső részekhez kapcsolta. Yamazaki behajtogatta a szalagot a keretbe, és a két hüvelykujjával megnyomta a képernyőt. Beugrott a helyére, de hogy működik-e még…? Yamazaki lehajolt, és megvizsgálta a parányi kapcsolókat. ON.

Egy ideig citromzöld-bíbor harántcsíkok üldözték egymást a képernyőn, majd eltűntek, és a bal alsó sarokban megjelent egy NHK logó.

— …a Harwood-Levine média- és reklámvagyon jövendőbeli örököse ma délután, néhány napi tartózkodás után elhagyta San Franciscót, és még mindig nem fűzött kommentárt látogatása céljához. — Hosszúkás, lószerű, de mégis csinos arc egy esőkabát felhajtott gallérja fölött. Széles fehér mosoly. — A társaságában ott volt… — Egy repülőtéri folyosó képe. Karcsú, sötéthajú nő, valami fekete luxusruhában; fénylő csizmái sarkain csillogó ezüst. — …Maria Paz, a lombardiai médiaszemélyiség, Carlo Paz filmrendező leánya… — A szomorúnak látszó nő eltűnt, de a helyén máris megjelent *egy* Új-Zélandon készült, infravörös kamerával felvett kép. A japán békefenntartó erők páncélozott járművei éppen átvágtak egy elhagyatott repülőtéren. — …a veszteségekért a törvényen kívülinek minősített Déli Sziget Felszabadítási Front okolható. Wellington mindeközben… — Yamazaki megpróbált csatornát váltani, de a képernyő újra csak a citromzöld-bíbor csíkokat villogtatta. Végül Shapely bekeretezett portréja jelent meg rajta. Egy BBC dokudráma. Nyugodt, komoly, enyhén hipnotikus. Miután továbbra sem sikerült más adó műsorát befognia, Yamazaki hagyta, hogy a brit narrátor hangja túlharsogja a szelet, a kábelek nyögéseit, a falak recsegéseit. Figyelmét az ismerős történetre irányította, melynek már ismerte a végét, és ami éppen ezért valahogy megnyugtató volt.

James Delmore Shapely az új évszázad első hónapjaiban került az

AIDS-ipar figyelmének központjába. Harmincegy éves volt, prostituált, és tizenkét éve HIV-pozítív. Abban az időben, amikor az atlantai, Georgia-i Dr. Kim Kutnik felfedezte, Shapely éppen kétszázötven napos börtönbüntetését töltötte, amit üzletszerű kéjelgésért kapott. (Sokkal komolyabb büntetést kellett volna kapnia, hiszen ezt a tevékenységét HIV-pozitívként folytatta, de a bíróság valahogy „elsiklott" e felett.) Kutnik a Sharman Groupnak, a Shibata Pharmaceuticals amerikai leányvállalatának kutatója — börtön-medikai adatok gyűjtésével foglalkozott. Különösen az olyan személyek érdekelték, akik már egy évtizede, vagy hosszabb ideje voltak HIV-pozitívak, de ennek ellenére normális (vagy mint Shapely esetében: normális fölötti) volt a T-sejt állományuk száma,

A Sharman Group egyik kutatási programjának célja a HIV mutálódott fajtáinak lehetséges izolálása volt. Mivel vitatták, hogy a vírusok engedelmeskednek a természetes kiválasztódás törvényeinek, több Sharman biológus azt állította, hogy a HIV vírus — az akkor létező genetikai formátumában — száz százalékosan halálos. A Sharman-team állítása szerint ha egy ilyen vírus megfelelő mennyiségben elszaporodik, akkor mindenképpen kiváltja a neki otthont adó organizmus pusztulását. (Más Sharman kutatók vitatkoztak ezzel, és a hosszú inkubációs periódusra hivatkozva lehetségesnek tartották a gazda-szervezet életben maradását.) A BBC írói gondosan rávilágítottak, hogy a HIV nem patogenikus fajtáinak lokalizálását lehetségesnek tartó elmélet már majdnem egy évtizeddel korábban megszületett, de mivel akkor az emberkísérletek „etikai" okok miatt nem voltak lehetőek, a kutatásokat beszüntették. A Sharman kutatók elméletének alapját éppen ez a korábbi elképzelés alkotta: a vírusok életben akarnak maradni, de képtelenek rá, ha megölik a gazda-organizmusukat. A Sharman csoport, melynek Dr. Kutnik is tagja volt, elhatározta, hogy HIV-pozitív betegeikbe beinjektálják az azon személyektől levett vért, akikről a vizsgálataik azt derítették ki, hogy a nem patogenikus vírustörzzsel fertőződtek meg. Lehetségesnek tartották, hogy a nem patogenikus törzs legyőzi a halálos törzs tagjait. Kim Kutnik és hét társa azt a feladatot kapta, hogy keressenek olyan HIV-pozitív személyeket, akik egy nem patogenikus vírusfajnak adnak otthont a testükben. Kim Kutnik úgy döntött, hogy a kutatását az állami börtönök lakóinál fogja kezdeni, közöttük is az olyanoknál, akik (a.) feltűnően jó egészségnek örvendenek és (b.) legalább egy évtizede kiderült róluk, hogy HIV-pozitívak. A doktornő az első vizsgálat során hatvanhat ilyen személyt talált — J.D. Shapely is közöttük volt.

Yamazaki végignézte, ahogy Kutnik — egy fiatal brit színésznő játszotta — Rióban, egy patioban felidézi, hogyan találkozott először Shapelyvel.

— Megdöbbentett a tény, hogy a T-sejtjeinek száma több mint 1.200 volt, és ahogy kérdőívben adott válaszai alapján kiderült, hogy számára a „biztonságos szex”, vagyis amit mi annak tartottunk, nos, nem volt igazán fontos. Nagyon nyílt, nagyon megnyerő, és nagyon *ártatlan* személy volt. Amikor a börtön látogatói szobájában az orális szexről faggattam, egészen elpirult. Azután felnevetett, és azt mondta… Nos, a következőket mondta: „minden faszt úgy szoptam, mintha az lenne az utolsó…” — A színésznő Kutnikon is látszott, hogy közel áll az elpiruláshoz. — Persze — mondta —, akkoriban még nem igazán ismertük a kór pontos terjedési vektorait, mert, most már groteszknek tűnhet, nem folytak igazán mélyreható, a transzmisszió precíz módjainak felderítését célzó kutatások…

Yamazaki kikapcsolta a készüléket. Tudta, ezután már csak azok a részek következnek, amikor Dr. Kutnik elintézi, hogy Shapelyt, az önkéntes AIDS kutatót a Szövetségi törvények értelmében kieresztik a börtönből. A fundamentalista keresztények hátráltatják a Sharman Group tervezetének végrehajtását, mert szerintük bűnös dolog „HIV-mocskos” vért fecskendezni a halálosan beteg AIDSesek szervezetébe. Ahogy a tervezet végrehajtása kudarcot vall, Kutnik nyilvánosságra hoz bizonyos adatokat, melyek szerint a Shapelyvel folytatott óvintézkedések nélküli szex több betegüknél a szimptómák javulását eredményezte. Aztán Kutnik belefárad a csatározásokba, a megszégyenült Shapelyvel együtt Brazíliába utazik, és kutatás számára extrémen pragmatikus körülményeket biztosító időszakban, a közelgő polgárháború árnyékában tovább dolgozik.

Szomorú történet volt.

Olyan szomorú, hogy Yamazaki inkább nem is nézte végig, inkább Bulldózeres asztalára könyökölve ücsörgött a gyertyafényben, és hallgatta a középső pillér dalát.

25. Evező nélkül

Egyfolytában azt ismételgette, hogy ő Tennessee-ből származik, és *nincs szüksége* erre a szarra. A lány egyfolytában arra gondolt, hogy úgy vezet, hogy abba bele fognak halni, meg arra, hogy a zsaruk úgyis utánuk mennek majd. A zsaruk, vagy az a pasas, aki lelőtte Sammyt. A lány még mindig nem értette, hogy mi történt, és még abban sem volt biztos, hogy tényleg Nigel volt-e az, aki szétverte a feszes arcút.

A férfi a Bryant jobb oldalán maradt, ezért a Chevette szólt neki, hogy a Folsomnál forduljon balra, mert ha a seggfejek jönnek, akkor ő inkább már a Haighten lenne. Azt mondta, ez a legjobb hely, ahol el lehet tűnni, és hogy neki az a szándéka, hogy ezt az első adandó alkalommal meg is teszi. A Ford különben ugyanolyan volt, mint Mr. Matthews, a Beaverton-i intézet vezetőjének a kocsija. Chevette tudta, hogy még baja lehet belőle, hogy megpróbálta ledöfni azt a pasast a csavar húzóval. Életében most először tett ilyesmit. Még szerencse, hogy csak annak a beállított frizurás fekete fickónak a komputerét tette tönkre. Aztán ott volt az a karkötő a bal csuklóján. Három láncszem kapcsolódott *hozzá,* meg a bilincs másik, nyitott karikája, ami…

A férfi átnyúlt, és elkapta a nyitott bilincskarikát. Csinált vele valamit, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét az útról. Aztán eleresztette. A bilincs zárva volt.

— Ezt meg miért csinálta?

— Hogy nehogy beleakadjon valamibe. Mondjuk az ajtókilincsbe, vagy egy oszlopba…

— Vegye le.

— Nincs kulcsom.

Chevette a férfi felé nyújtotta a bilincset.

— Vegye le.

— Húzd rá a dzsekid ujját. Ez egy Beretta bilincs. Piszok jó. — Olyan volt a hangja, mintha örülne neki, hogy talált egy beszédtémát. Ettől mintha egyenletesebben vezetett volna. Barna szemek. Nem öreg; huszonvalahány lehet. Olcsó ruhák, mind ázott. Világosbarna haj, rövid, de nem túlságosan. Chevette látta, hogy a férfi állkapcsán mozog egy izom. Mintha gumit rágott volna, pedig nem.

— Hova megyünk? — kérdezte.

— Baszódjak meg, ha tudom — mondta a férfi, és egy kicsit felpörgette a motort. — Te mondtad, hogy balra forduljunk, nem?

— Ki vagy te?

A férfi ránézett.

— Rydell. Berry Rydell.

— Barry?

— Berry. E-vel. Hé, ez egy kibaszott nagy utca, lámpák, meg minden…

— Jobbra.

— És hol fogok…

— Jobbra!

— Oké — mondta Rydell, és jobbra fordult. — Minek kövünk erre?

— A Haight-ra megyünk. A zsaruk nem szeretnek odajárni.

— Ott hagyjuk a kocsit?

— Két percre hátat fordítunk neki, és már nincs is a helyén.

— Van errefelé egy hitelkártyaautomata?

— Aha.

— Éppen itt van egy… — Rydell felhajtott a járdára. A hátsó ablak keretéből apró üvegszilánkok hullottak ki. Chevette eddig észre sem vette, hogy betört.

Rydell a farzsebéből elővett egy kopottas tárcát, és kihúzott belőle három kártyát.

— Megpróbálok valami készpénzhez jutni — mondta. A lányra nézett. — Ha ki akarsz ugrani a kocsiból, és el akarsz futni… — Megvonta a vállát. — Akkor csak csináld. — Benyúlt a dzsekije zsebébe, és elővette a szemüveget, meg Codes telefonját, amit Chevette akkor kapott fel, amikor az Értetlenekben kialudt a világítás. A lány Lowelltől tudta, hogy a bajbajutott embereknek szükségük van egy telefonra. Sokszor jobban kell nekik, mint bármi más.

Rydell a lány ölébe dobta a seggfej szemüvegét, meg a telefont.

— A tiéd.

Azután kiszállt, az automatához lépett, és elkezdte belenyomkodni a kártyákat. Chevette a kocsiban ülve figyelte, ahogy a pénzkiadógép félénken, óvatosan, ahogy mindig, kiemelkedik a páncéljából, és kidugja a kameráit is, hogy rögzítse a tranzakciót. A férfi dobolni kezdett rajta az ujjaival, és úgy tartotta a száját, mintha fütyülne, de nem adott ki egyetlen hangot sem — Chevette a tokra és a telefonra nézett, és azon tűnődött, hogy miért nem ugrik ki a kocsiból, és miért nem fut el.

A férfi végül visszalépett a kocsihoz. Amikor megszámolta, a farmerja első zsebébe dugta a köteg pénzt, majd beszállt. A nyitott ablakon át a páncélos rákként visszahúzódó pénzkiadó felé pöckölte az egyik kártyát.

— Az után, amit Freddie laptopjával műveltél, fogalmam sincs, hogy tudták ilyen gyorsan törölni ezt az izét. — Kidobta a második, majd a harmadik kártyát is. Mind a három az automata ledöndülő védőfala előtt hevert; a gép halogénlámpáinak fényében megmozdultak a rájuk ragasztott kis hologramok.

— Valaki el fogja szedni — mondta a lány.

— Remélem is — felelte Rydell. — Remélem valaki tényleg megtalálja őket, és elutazik a pénzből a Marsra.

Azután Rydell valahogy hátrapörgette a kocsi négy kerekét. A Ford szinte a levegőbe emelkedett, és hátraugrott, vissza az úttestre. A körülöttük száguldó kocsik fékeztek és dudáltak, a sofőrök szája pedig fekete O betűvé változott. Chevette küldönc énjének tetszett a dolog. Eszébe jutott, hányszor kitoltak vele az autósok.

— A francba — mondta Rydell, és addig farolt, míg irányba nem tudott fordulni. Elindultak.

A bilincs dörzsölte a csuklóján a heget, a piros féreg helyét.

— Zsaru vagy?

— Nem.

— Biztonsági ember? Olyasmi, mint a szálloda őrei?

— Mh-hm.

— Hát — kérdezte a lány —, akkor meg mi vagy? Melyik oldalon állsz?

Az utcai fényei átkúsztak a férfi arcán. Olyan volt, mintha gondolkodna valamin.

— Most éppen egy szarpatakban csónakázom. És nincs evezőm.

26. Színesbőrűek

Amikor a Haight Streetre nyíló sikátorban kiszállt a Patriot-ból, az első dolog, amit Rydell megpillantott, egy félkarú, féllábú, gördeszkás ember volt. A pasas a deszkáján hasalt, és olyan furcsa, rángatózó mozgással hajtotta előre magát, hogy Rydellnek egy hátbaszúrt béka jutott az eszébe róla. A jobb karja volt meg, és a bal lába, így aztán volt benne valami szimmetria, de a lábfeje hiányzott. Az arca, mintha valami furcsa ozmózisa lett volna, piszkos-beton színű volt. Rydell képtelen volt megállapítani, milyen emberfajhoz tartozhat. A haját, ha volt neki egyáltalán, egy fekete kötött sapka fedte, a testét pedig egy egyrészes ruhaszerűség, ami úgy nézett ki, mintha teherautó belsőgumik darabkáiból állították volna össze. Ahogy a vihar után maradt pocsolyákban a sikátor szája felé evickélve elhaladt Rydell mellett, felnézett.

— Meg akarsz szólítani? — mondta. Rydell legalábbis ezt értette. — Meg akarsz szólítani? Meg akarsz szólítani, mi? Jobb, ha befogod a szétbaszott szádat…

Rydell mozdulatlanul állt, a Samsonite-ot szorongatta, és a fickó után nézett.

Aztán valami megcsörrent mellette. Chevette Washington bőrdzsekijének fémbigyói.

— Gyere — mondta a lány. — Nem akarok errefelé lógni.

— Láttad? — kérdezte Rydell, és a bőröndjével a gördeszkás után mutatott.

— Ha sokáig itt maradsz, ennél még rosszabbakat is fogsz látni — mondta a lány.

Rydell a Patriot-ra nézett. Már bezárta, és a kulcsot a sofőrülés alá dugta, mert nem akarta, hogy túl könnyű prédának tűnjön, de elfeledkezett a betört hátsó ablakról. Eddig még egyszer sem fordult elő vele, hogy azt akarta volna, hogy lopjanak el egy autót.

— Biztos, hogy valaki el fogja vinni? — kérdezte a lánytól.

— Ha nem tűnünk el innen, a kocsival együtt minket is elvisznek. — A lány elindult. Rydell követte. A téglafalak tele voltak firkálva, de olyan magasan is, ameddig ember nem érhetett fel. A szövegeket egy Rydell számára ismeretlen nyelven írták; a betűk arra a jelekre emlékeztették, amiket a képregényekben a káromkodások helyére szoktak rajzolni.

Alig, hogy befordultak a sarkon, és ráléptek a járdára, Rydell meghallotta, hogy valaki beindította a Patriot motorját. Libabőrös lett, és úgy érezte magát, mintha egy kísértettörténetet nézne — senki sem volt a sikátorban, és a gördeszkás pasas is eltűnt.

— A földet nézd — mondta Chevette Washington. — Ne nézz fel,

ha valaki elmegy mellettünk, különben megölnek minket…

Rydell a bakancsa hegyére meredt.

— Sokszor lógsz az ilyen autó tolvaj okkal?

— Sétálj. Ne beszélj. Ne nézz semmire.

Rydell hallotta, hogy a Patriot kifordul a sikátorból, melléjük gurul, és követi őket. A bakancsa minden lépésnél cuppogott egyet. Rydell arra gondolt, milyen vacak lehet, ha az ember a halála előtt ilyen kényelmetlen helyzetben van. A bakancsa átázott, a zoknija is csurom víz volt, és talán már nem is lesz alkalma rá, hogy szárazat húzzon…

Rydell hallotta, hogy a Patriot elhúz. A sofőr hallhatóan kínlódott a számára ismeretlen amerikai váltóval. Rydell feljebb emelte a fejét.

— Ne — mondta a lány.

— Ezek a barátaid, vagy mi?

— Lowell sikátori kalózoknak hívja őket.

— Ki az a Lowell?

— Az Értetlenekben már láttad.

— A bárban?

— Az nem bár. Csak egy hely.

— Alkoholt árulnak benne — mondta Rydell.

— Egy hely. Olyan, ahol az ember lógni szokott.

— Melyik „ember”? Ez a Lowell, ő is ott szokott lógni?

— Igen.

— Te is?

— Nem — mondta a lány dühösen.

— Ez a Lowell a barátod? A szeretőd?

— Azt mondtad, nem vagy zsaru. Mégis úgy beszélsz.

— Nem vagyok az — mondta a férfi. — Megkérdezheted őket.

— Lowell csak egy pasas, akit valamikor ismertem — mondta a lány.

— Remek.

A lány a Samsonite-ra nézett.

— Ebben valami pisztoly, vagy ilyesmi van?

— Csak *száraz* zoknik. Alsónadrágok. A lány felnézett rá.

— Nem értelek.

— Nem is kell — mondta a férfi. — Most csak sétálgatunk, vagy esetleg tudsz valami helyet, ahova mehetünk? Mondjuk el innen.

— Szeretnénk megnézni egy pár képet — mondta a lány a dagadt pasasnak.

A férfi egy csomó lakatformájú bigyót döfetett keresztül a mellbimbóin. A díszek súlya mintha egy kicsit előrehúzta volna. Rydell egyszerűen nem bírt rájuk nézni. A fickónak bő, fehér nadrágja volt — az ülepvarrása kábé a térde magasságában —, meg egy

arannyal hímzett kis kék mellénye. Nagydarab volt, kövér, és tele tetoválással.

Rydell nagybátyjának — annak, amelyik a hadsereggel átment Afrikába, és nem jött vissza — egy csomó tetoválása volt. A legjobb a keresztben, a hátán volt: egy nagy sárkány, szarvakkal, meg egy ostoba vigyorral a pofáján. Koreában szerezte, nyolcszínű volt, és egy komputer rajzolta rá. Elmesélte Rydellnek, hogy a komputer hogyan térképezte fel a hátát, és hogyan mutatta meg neki, hogy pontosan hogy fog kinézni a kép, ha majd elkészül. Azután le kellett feküdnie egy asztalra, a robot meg rárakta a tetoválást. Rydell úgy képzelte el a robotot, mint egy hajlékony, tűben végződő krómkarokkal felszerelt porszívót, de a nagybátyja azt mondta, az egész olyan volt, mintha egy mátrixprinteren húzták volna át. Méghozzá nyolcszor, mert nyolcszínű volt a kép. Marha jó sárkányrajz volt, és sokkal élesebb, mint a nagybácsi karján a többi tetoválás, az amerikai sasok, meg a Harley-embléma. Amikor a nagybátyja a hátsó udvaron az ő súlyzóit emelgette, Rydell úgy látta, mintha a sárkány hullámzana.

A dagadt, kopasz fickó — az, amelyik súlyokat szúratott a mellbimbóiba — az egész testét teletetováltatta, csak a két kézfeje, meg a feje volt tiszta. Úgy nézett ki, mintha egy tetoválás-öltöny lenne rajta. Mindegyik kép különbözött; nem volt köztük egy amerikai sas, vagy Harley-embléma sem, és valahogy illettek egymáshoz. Rydell egy kicsit megszédült a látványtól, ezért felnézett a tetoválásokról készült képekkel borított falakra. Olyan volt az egész, akár egy mintakollekció.

— Te már jártál itt — mondta a fickó.

— Igen — felelte Chevette Washington. — Lowell-el. Emlékszel Lowellre?

A kövér pasas megvonta a vállát.

— A barátom és én… — mondta a lány, — Szeretnénk kiválasztani magunknak valamit…

— A *barátodat* még nem láttam — mondta a kövér közömbösen, de Rydell kiérezte a kérdést a hangsúlyából. A dagadt Rydell kofferjára nézett.

— Semmi gond — mondta a lány. — Ismeri Lowellt. Ő is „földi” srác.

— Ti, hídlakók! — mondta a kövér olyan hangsúllyal, mintha szeretné a hídon élőket. — Az a vihar, az szörnyű volt, nem? Remélem, nem sok kárt okozott nektek… A múlt hónapban volt egy kliensünk, aki behozott egy nagylátószöggel felvett cibakrómot, és azt akarta, hogy tegyük rá a hátára. Az egész hidatok, meg minden rajta volt. Gyönyörű felvétel volt. A pasas azt akarta, hogy egy az egyben tintázzuk rá, de egyszerűen nem volt elég széles a háta… — A kövér Rydellre nézett. — A barátodra, arra ráférne…

— És az a fickó, az nem kapta meg? — kérdezte a lány. Rydell megérezte, hogy csak beszéltetni akarja a pasast, hogy csak le akarja kötni valamivel a figyelmét.

— Mi, itt a Színesbőrűekben teljeskörű szolgáltatást nyújtunk — mondta a kövér. — Lloyd rátette egy grafikus szerkentyűre, elforgatta harminc fokkal, megmagasította a látószöget, és… Csodás lett. Szóval, te most magadnak keresel valami rajzot, vagy ennek a nagydarab barátodnak?

— Öööö, tulajdonképpen — mondta Chevette — mindkettőnknek. Valami, izé, passzolót keresünk, tudod?

A kövér elmosolyodott.

— Ez *romantikus*… Rydell a lányra nézett.

— Akkor erre tessék. — A kövér pasas járás közben furcsán csilingelt. Rydell pislogni kezdett. — Hozhatok nektek egy kis *ingyenteát?*

— Kávé? — kérdezte Rydell reménykedve.

— Sajnálom — mondta a kövér. — De Butch tizenkettőkor elment, én pedig nem tudom működtetni a gépet. De egy finom teát, azt hozhatok.

— Rendben — mondta Chevette, és a könyökével oldalba bökte Rydellt. — Tea.

A kövér egy folyosón át bevezette őket egy kis szobába, amiben egy bőr kanapé, meg egy pár falimonitor volt.

— Azonnal hozom a teát — mondta, és csilingelve elcsoszogott.

— Miért beszéltél neki egymáshoz passzoló tetoválásokról? — Rydell körülnézett a szobában. Tisztaság. Üres falak. Halvány fény, árnyékok nélkül.

— Mert amíg kiválasztunk magunknak egyet, egyedül fog hagyni minket, és mert olyan sokáig fogunk válogatni, hogy a végén meggondoljuk magunkat.

Rydell letette a Samsonite-ját, és leült a díványra.

— Szóval itt maradhatunk?

— Igen, amíg a képeket nézegetjük.

— A miket?

A lány felemelt egy kis távvezérlőt, bekapcsolta az egyik falimonitort, és válogatni kezdett a menüsorok között. Tetoválásokról készült nagyfelbontású képek jelentek meg a képernyőn. A kövér pasas közben visszajött. Egy kis tálcát hozott, rajta néhány nagy bögre gőzölgő tea.

— A tiéd *zöld* — mondta Chevette Washingtonnak —, a *tiéd* pedig mormon — fordult Rydellhez. — Azért, mert kávét kértél…

— Hmmm, kösz' — mondta Rydell, és elvette a felkínált bögrét.

— Rengeteg időtök van — mondta a kövér. — Ha akartok valamit, csak szóljatok. — A hóna alá csapta a tálcát, kiment, és

becsukta maga után az ajtót.

— Mormon? — Rydell a teájába szimatolt. Nem volt szaga.

— Nem kell kávét innod. Ebben a teában ephedrin is van.

— Drogot tettek bele?

— Egy olyan növényből készül, amiben van egy anyag, ami ébren tart. Úgy, mint a kávé.

Rydell úgy döntött, egyelőre nem próbálja ki. A tea úgyis túl forró volt még. A bögrét a dívány mellé, a padlóra tette. A monitoron megjelenő lánynak olyasmi sárkánya volt, mint az ő nagybátyjának, csak nem a hátára, hanem a bal csípőjére rajzoltatta. A köldöke felső részébe egy kis ezüstkarikát szúratott. Chevette Washington átváltott egy másik képre. Ezen egy vastag, izzadt motoros-kar látszott, rajta pedig Millbank elnöknő szürkével árnyalt portréja.

Rydell leráncigálta magáról az átázott dzsekit. Csak ekkor vette észre, hogy a vállrésze elszakadt. Megvizsgálta a kilógó olcsó, fehér tömést, és a dívány mögé dobta a dzsekit.

— Van tetoválásod?

— Nincs — mondta a lány.

— Akkor honnan tudsz ennyit erről a helyről?

— Lowelltől — mondta a lány, és „átlapozott" egy féltucatnyi képet. — Neki van egy Gigerje.

— „Gigger"? — Rydell kinyitotta a Samsonite-ot, kivett egy pár zoknit, és elkezdte kifűzni a bakancsát.

— Egy festő volt. Valamikor a tizenkilencedik században, vagy akörül. Igazi klasszikus. Bio-mech. Lowell a hátára rakatott egy Gigert. Egy festményről másolták rá. Az a címe, hogy „N.Y.C. XXIV" — A lány *x, x, i, v*-nek ejtette ki a számot. — Olyan, mint ez a város. Árnyékolt feketével csinálták. Lowell a karjára is rá akart rakatni valamit, ezért eljöttünk ide, hogy keressünk még Giger képeket, amik passzolnának a hát-tetoválásához.

— Miért nem ülsz le? — kérdezte Rydell. — Meg fog fájdulni a nyakad.

A lány fel alá járkált a monitorok előtt. Rydell levette a nedves zoknikat, betette a Konténer Citys szatyorba, majd a lábára húzta a szárazat. Arra gondolt, hogy egyelőre nem húzza fel a bakancsát, de aztán eszébe jutott, hogy esetleg sietve kell majd távozniuk. Felhúzta a bakancsait. Éppen a fűzőkkel bajlódott, amikor a lány leült mellé.

Chevette kicipzározta a dzsekijét, és kibújt belőle. A csuklóján megcsörrent a Beretta bilincs. A lány fekete, leollózott ujjú pólót viselt; a felső karjai simák és fehérek voltak. Átnyúlt a dívány oldalán, és letette, vagyis inkább a falhoz támasztotta a dzsekit. A bőr olyan kemény volt, hogy megállt, csak a karjait eresztette le, mintha aludna. Rydell is éppen ezt szerette volna tenni. A távkapcsoló még mindig a lány kezében volt.

— Hé — mondta Rydell —, az a pasas, a fekete esőkabátban, az amelyik lelőtte — Azt a akarta mondani, hogy „a hosszúhajú biciklistát”, de a lány megcsörgette a bilincset, és megmarkolta a csuklóját.

— Sammyt. Lelőtte Sammyt. Odafent, Bulldózeresnél. A… A szemüvegre vadászott, ami akkor Sammy-nél volt, és…

— Várj. Várj egy pillanatot. A szemüveg. Mindenki ezt a szemüveget akarja. Az a fickó is, meg Warbaby is…

— Ki az a Warbaby?

— Az a nagydarab fekete, aki kilőtte a kocsi hátsó ablakát. Az ő kocsija volt. Az Warbaby.

— Szerinted *én* tudom, hogy mi ez a szemüveg?

— Nem tudod, hogy miért keresik ennyien?

A lány úgy pillantott rá, ahogy egy kutyára nézne, ha az közölné vele, hogy ez a nap a legmegfelelőbb arra, hogy az összes megtakarított pénzén egy bizony fajtájú lottószelvényt vegyen.

— Kezdjük elölről — ajánlotta Rydell. — Mondd el, hogy kié *volt* ez a szemüveg.

— Miért tenném?

Rydell elgondolkodott.

— Mert már rég halott lennél, ha én nem csinálom meg azt a marhaságot, amit megcsináltam.

A lány is elgondolkodott.

— Oké — mondta.

Lehet, hogy tényleg volt valami a kövér pasas mormon teájában, de az is lehet, hogy Rydell egyszerűen túljutott a fáradtság holtpontján, ami után az ember már úgy érzi, hogy éberebb, mint valaha volt. A lényeg az volt, hogy kényelembe helyezkedett, a teát szürcsölgette, hallgatta a lányt, és amikor az annyira belefeledkezett a sztorijába, hogy elfelejtette átváltani a falimonitorokon a tetoválásképeket, ő megtette helyette.

Rydell megpróbálta szekvenciális sorrendbe helyezni a hallottakat. Tehát: a lány oregoni volt, nem volt családja, lejött ide, és kiköltözött a hídra ahhoz az öregemberhez, aki már így hallomás alapján is elég őrült lehetett, és akinek annyira rossz volt a csípője, hogy szüksége volt valakire maga körül, aki segít neki. Aztán a lány szerzett magának munkát: San Franciscóban kellett kerékpározgatnia, és közben üzeneteket továbbítania. Rydell még gyalogrendőr korából, Knoxville belvárosából ismerte az ilyen küldöncöket; éppen elégszer meg kellett büntetnie őket, mert mindig a jár dákon hajtottak, közlekedési szabálytalanságokat csináltak, és bosszantották a rendőröket. Azt is tudta, ha elég keményen dolgoznak, szép pénzt össze bírnak szedni. Aztán ott volt Sammy, akiről a lány azt állította,

hogy megölték. Lelőtték. Ő is küldönc volt, egy fekete srác, és ő vitte be a lányt az Allied-hoz, a munkahelyére.

Aztán ott volt a lány sztorija, hogy hogyan vette ki a fickó zsebéből a szemüveget azon a piálós partyn, fent a Morriseyben, ahová véletlenül tévedt be. Rydell ezt is éppen olyan hihetőnek tartotta, mint bármit. Habár ez a történet nem olyan volt, mint amilyet az emberek csak úgy maguktól ki szoktak találni. A lány nem állította, hogy a szemüveg magától mászott a kezébe; egyszerűen kijelentette, hogy ellopta, pillanatnyi ötlettől hajtva, pusztán csak *azért,* mert az pasas belemászott az arcába, és mert undorító volt. Aprócska bűntett — csakhogy a szemüvegről kiderült, hogy nagyon értékes.

A lány személyleírása alapján Rydell arra a következtetésre jutott, hogy a seggfej a Morriseyben az a férfi volt, aki szerzett magának egy kubai nyakkendőt, az a németnek született Costa Rica-i állampolgár — valószínűleg ez sem volt igaz —, Warbaby korhatáros faxának sztárja, aki után Svobodov és Orlovsky is nyomozott. Ha valóban nyomoztak.

— A szarba — mondta Rydell.

A lány éppen egy nagy magyarázkodás közepén tartott. — Mi?

— Semmi. Folytasd…

Rydell már tudta, hogy az oroszok is benne voltak a dologban. Ők voltak a gyilkossági csoport, de benne voltak, és Rydell bármibe le merte volna fogadni, hogy nem is nyomoztak az ügyben. Elmentek a tetthelyre, megcsapolták az ügyosztályuk komputerét, de a többi csak színdarab volt, amit neki, Rydellnek játszottak, a felbérelt segítségnek. És mit is mondott Freddie? Hogy a DatAmerica és az IntenSecure alapjában véve egy és ugyanaz a cég?

De Chevette Washington közben már annyira belemelegedett a mesélésbe, hogy szép sorban mindent kitálalt. Elmondta, hogy Lowell — a haverja, akinek volt haja, és nem az skinhead — aki egy ideig tényleg a barátja volt, bele tudott piszkálni a komputerekbe, ha valakinek elég pénze volt ahhoz, hogy megfizesse; és azt is elmondta, hogy ő mindig félt emiatt, mert Lowell egyfolytában a zsarukról beszélt, meg arról, hogy neki nem kell félnie tőlük.

Rydell bólintott, automatikusan átlapozott néhány tetoválás-képet — az egyiken egy nő volt, aki rózsaszínű szegfűket rajzoltatott a bikini-vonalára —, de valójában csak a saját gondolataira figyelt. Csak az járt a fejében, hogy Hernandez, a Morrisey, meg Warbaby mind-mind kapcsolatban voltak az IntenSecure-ral, meg az, amit Freddie mondott, hogy a DatAmerica és az IntenSecure szinte egy és ugyanaz a dolog…

— …Vágyköztársaság…

Rydell pislogni kezdett. Az egyik monitoron egy vékony fickó képe látszott. J. D. Shapely életnagyságú portréját tetováltatta a

mellére — Shapely szemében mellszőrzet nőtt.

— Mi?

— Köztársaság. Vágyköztársaság.

— Az meg mi?

— Lowell azt mondta, emiatt nem fogják bántani őt a zsaruk, de én megmondtam neki, hogy ez egy nagy hülyeség.

— A szemetek — mondta Rydell.

— Egy szót se hallottál abból, amit mondtam!

— Nem — mondta Rydell —, ez nem igaz. Vágy. Köztársaság. Ezt a képet hozd vissza.

A lány megfogta a távvezérlőt, és ellapozott egy borotvált fejről készült képet — a fejtetőn egy nap volt, a fülek mellett bolygók keringtek —, meg egy másikat — egy kéz volt rajta, aminek a tenyerére egy ordító szájat tetováltak —, és egy harmadikat is, egy zöld és kék szörnypikkelyekkel telerajzolt lábat.

— Szerintem — mondta — Lowell csak felvág, amikor arról beszél, hogy kapcsolatban van azzal a Vágyköztársasággal, meg hogy *azok* bármit megcsinálhatnak a komputerekkel, amit csak akarnak, ezért aztán ha valaki szórakozik vele, az nagyon megbánhatja.

— Tényleg? — kérdezte Rydell. — Láttad azokat a fickókat, akikről beszélt?

— Azokkal senki sem *találkozhat* — mondta a lány. — Mintha nem is élnének. Az ember beszélhet velük. Telefonon. Vagy láthatja őket a telefon-szemüvegen keresztül, de az aztán tényleg meredek.

— Miért?

— Mert úgy néznek ki, mint a *homárok*. Vagy mint a TV-sztárok. Vagy mint bármi. De nem is tudom, hogy minek beszélek neked, úgysem figyelsz.

— Azért, mert különben elaludnék, akkor meg hogy döntenénk el, hogy szörnypikkelyeket akarunk a lábunkra, vagy szegfűket az ágyékunkra?

— Rajtad a sor — mondta a lány. Leült, és hallgatott. Rydell végül beszélni kezdett. Elmondta, hogy Knoxville-ból származik, hogy bekerült az Akadémiára, hogy mindig megnézte a *Pácbakerült zsaruk*at, aztán a végén belőle is zsaru lett, és pácba került, és hogy már majdnem belekerült a show-ba. Elmondta, hogy a műsor készítői hogyan hozták át Los Angelesbe, mert meg akarták akadályozni, hogy a Sátánizmus Felnőtt Túlélői elrabolják a sztárjukat. Aztán amikor megtörténtek a Dilis Zsernyák gyilkosságok, már nem érdekelte őket, és a végén be kellett állnia az IntenSecure-hoz, és a Stukkerfejet kellett vezetnie. Beszélt a lánynak Sublettről, meg arról, hogyan lakott együtt Kevin Tarkoskyval a Mar Vistán, de csak egy pár szóval említette meg a Vágyköztársaságot, meg azt az éjszakát, amikor a Benedict Canyonban behajtott a Stukkerfejjel Schonbrunnék házába. Elmondta,

hogy Hernandez már másnap reggel meglátogatta — ő éveknek érezte a közben eltelt időt —, és hogy felküldte ide, hogy vezesse Mr. Warbaby kocsiját. A lány tudni akarta, hogy hogyan kerültek a képbe a nyomozók, ezért Rydell elmagyarázta, hogy elvileg mit kellett volna csinálniuk, és azt is, amire rájött, hogy valójában mit műveltek.

Amikor befejezte, a lány egy darabig szótlanul bámult rá.

— Ennyi? — kérdezte végül. — így kerültél ide, és ezt csináltad?

— Igen — mondta Rydell. — Ennyi.

— Jézus — mondta a lány, és megcsóválta a fejét. Egy darabig nézték a test-tetoválásokat. Az egyik pasas olyan áramkör-mintákat rajzoltatott magára; úgy nézett ki, mintha egy régimódi nyáklapot fénymásoltak volna a testére.

— Olyanok a szemeid — mondta a lány egy ásítás közben —, mint két hóba pisilt lyuk.

Kopogtattak. Az ajtó résnyire kinyílt, és valaki — nem a csilingelős járású kövér — beszólt nekik:

— Sikerült kiválasztanotok valami mintát? Henry már hazament…

— Hát, elég nehéz eldönteni — mondta Chevette Washington. — Annyi van belőlük, és mi a legjobbat akarjuk.

— Remek — mondta az unott hang. — Akkor csak nézelődjetek. — Az ajtó becsukódott.

— Mutasd azt a szemüveget — mondta Rydell.

A lány átnyúlt a díványon, felemelte a dzsekijét, és kivette a zsebéből a szemüvegtokot, meg a telefont. Átadta Rydellnek a szemüveget. A tok valami sötét anyagból készült, vékony volt, mint a tojáshéj, és kemény akár az acél. Rydell kinyitotta. A szemüveg pontosan olyan volt, mint Warbabyé. Vastag fekete keret, fekete lencsék. Sokkal nehezebb volt, mint amilyennek látszott.

Chevette Washington felhajtotta a telefon billentyűzetének fedelét.

— Hé — mondta Rydell, és megfogta a lány karját —, már biztos megvan nekik a számod. Ha most tárcsázol, vagy hívást fogadsz, tíz perc múlva itt lesznek.

— Ezt a számot nem fogják megszerezni — mondta a lány. — Ez Codes egyik telefonja. Akkor vettem el az asztalról, amikor sötét lett.

— Mintha azt mondtad volna, hogy nem szoktál lopni.

— Hát — mondta a lány —, Codesé volt, akkor pedig már úgyis lopott holmi. Codes a városban szokta eladni az ilyeneket, aztán Lowell lopat másikat, és megváltoztatja a számokat. — Megnyomott egy pár billentyűt, és a füléhez emelte a kis telefont. — Süket — mondta, és megvonta a vállát.

— Mutasd — mondta Rydell. Az ölébe tette a szemüveget, és elvette a lánytól a telefont. — Lehet, hogy átázott, vagy kilazult benne

az elem. Különben a jó öreg Codes mit szokott kapni ezekért? — Végighúzta a hüvelykujja körmét a telefon hátulján; egy olyan helyet keresett, ahol fel tudja feszíteni a burkolatot.

— Hát — mondta a lány —, anyagot.

Rydell lepattintotta a doboz hátulját. Az elem mellett egy szorosan összetekert, kicsi nylonzacskó volt. Ez szakította meg az áramkört. Rydell kivette, és szétnyitotta.

— Anyagot? — Aha.

— Ilyen anyagot? — Aha.

Rydell ránézett.

— Ez 4-Thiobuscaline. Tiltott anyag.

A lány a zacskóban levő szürkés porra, majd a férfira nézett.

— De te már nem vagy zsaru.

— De te nem szedsz ilyet, igaz?

— Nem. Vagyis, egyszer vagy kétszer kipróbáltam. Néha Lowell is bevett egy kicsit.

— Ha velem vagy, akkor ne csináld. Én már láttam, hogy mire képes ez a szer. Normális, rendes emberekből egy pár adag eszelős bolondot csinál. — Megpöckölte a zacskót. — Egy ekkora adag fél tucat embert be tudna pörgetni. El sem hiszed, mennyire. — A lány kezébe nyomta a zacskót, felemelte a telefont, és visszanyomta az elemet a helyére.

— Elhiszem — mondta a lány. — Láttam, hogy mit csinált Lowell-el.

— Van vonal — mondta Rydell. — Kit akarsz felhívni?

A lány elgondolkodott, majd elvette a telefont, és összecsukta.

— Azt hiszem, senki sincs, akit felhívhatnék.

— Az öregnek van telefonja?

— Nincs — mondta a lány. Megroggyantak a vállai. — Félek, hogy őt is megölték. Miattam…

Rydellnek hirtelen fogalma sem volt, hogy erre mit mondhatna. Már ahhoz is túl fáradt volt, hogy megnyomja a távirányítót. A monitoron egy férfikar látszott. A Konföderáció zászlaja lengett rajta. Mint otthon… A lányra nézett. Korántsem látszott olyan fáradtnak, amilyen ő volt. Ez az előnye a fiatalságnak, gondolta. Bízott benne, hogy a lány nem attól ilyen, mert beszedett valamit, jeget vagy táncost, vagy valami mást. Vagy lehet, hogy még mindig sokkhatás alatt áll? Azt mondta, hogy azt a Sammyt megölték, és még két másik ember miatt is aggódott. Biztos azt a srácot is ismerte, amelyik belebiciklizett Svobodovba, de még nem tudta, hogy azt is lelőtték. Furcsa, hogy verekedés közben az ember mennyi mindent nem vesz észre. Rydell nem látta értelmét, hogy elmondja a lánynak, mi történt. Úgy döntött, egyelőre hallgat.

— Megpróbálom felhívni Fontaine-t — mondta a lány, és újra

kinyitotta a telefont.

— Kit?

— Ő szokta megszerelni Bulldózeresnél az áramot, meg ilyesmit. — A lány benyomott egy pár billentyűt, és a füléhez emelte a telefont.

Rydell szemei becsukódtak, és a feje a dívány támlájához koppant. Olyan keményen, hogy majdnem felébredt.

27. Vihar után

— Húgyszag van! — Bulldózeres vádló hangja felriasztotta Yamazakit az álmából, amiben éppen J.D. Shapely mellett állt egy nagy, sötét síkságon, egy fekete és végtelen fal előtt, ami a halottak nevével volt teleírva.

Yamazaki felemelte a fejét az asztalról. A szoba sötét volt. A templomablakon át fény szűrődött be.

— Mit keresel itt, Iszkiri?

Yamazakinak fájt a feneke és a dereka.

— A vihar — mondta félálomban.

— Milyen vihar? Hol a lány?

— Elment — mondta. — Nem emlékszik? Loveless…

— Miről beszélsz? — Bulldózeres kínlódva felkönyökölt, és lerúgta magáról a takarókat meg a hálózsákot. Szürkés arca undorral megrándult. — Meg kell fürdenem. Száraz ruhákra van szükségem.

— Loveless. Egy bárban talált rám. Kényszerített, hogy elhozzam ide. Azt hiszem, már korábban is követett. Akkor, amikor elmentem magától…

— Hát persze. Fogd be a pofád, Iszkiri, oké?

Yamazaki becsukta a száját.

— Most egy csomó vízre van szükségünk. Forróra. Először a kávéhoz, aztán ahhoz, hogy lemosdjak. Tudod hogy kell beindítani egy Coleman kályhát?

— Egy micsodát?

— Azt a zöld izét ott, aminek az a piros borítás van az elején. Menj és szedd le azt a borítást, majd megmondom, hogy pumpáld fel.

Yamazaki felállt, összehúzta a szemét a hátába hasító fájdalomtól, és ahhoz a zöldre festett fémdobozhoz botorkált, amire Bulldózeres mutatott.

— Már megint elment baszni azzal a töketlen taknyos haverjával. Hiába minden, Iszkiri…

A Bulldózeres *házának* tetején állt, a nadrágja szára lebegett az előző éjjeli viharra egyáltalán nem emlékeztető szellőben, és miközben a furcsa vasfényben fürdő várost nézte, az álma foszlányai köröztek a fejében… Shapely beszélt hozzá; a hangja olyan volt, akár a fiatal Elvis Presley-é. Azt mondta, megbocsátott a gyilkosainak.

Yamazaki a TransAmerica meredező tövisére bámult, aminek a sebeit a Little Grandé után egy abroncccsal takarták be, és mintha újra hallotta volna a hangot, amit álmodott. *Egyszerűen nem tudtak mást csinálni, Iszkiri.*

Bulldózeres odalent átkozódott, és közben lecsutakolta magát

abban a vízben, amit Yamazaki a Coleman kályhán melegített neki.

Yamazaki az osakai disszertáció-tanácsadójára gondolt.

— Nem érdekel — mondta angolul San Franciscónak. Az egész város egy Thomasson volt. Talán egész Amerika egy nagy Thomasson volt.

Hogy érthetnék meg ezt Osakában, Tokióban?

— Hello! Ott a tetőn! — kiáltotta valaki.

Yamazaki megfordult. A Bulldózeres liftjének felső részét körülfogó rúdkuszaság tetején egy vékony, fekete férfi állt. Vastag tweedzakó volt rajta, meg egy kötött sapka.

— Jól vagytok odafönt? Mi van Bulldózeressel?

Yamazaki habozott. Loveless jutott az eszébe. Ha Bulldózeresnek vagy a lánynak ellenségei vannak… Vajon hogy ismerhetné fel őket?

— Fontaine vagyok — mondta a férfi. — Chevette felhívott, és azt mondta, jöjjek át megnézni, hogy Bulldózeres rendben átvészelte-e a vihart. Én szoktam rendbetenni itt a drótokat, meg én szoktam a liftet javítgatni, meg minden.

— Éppen fürdik — mondta Yamazaki. — A vihartól egy kicsit… megzavarodott. Azt hiszem, nem emlékszik semmire.

— Egy fél órán belül lesz áramotok — mondta a férfi. — Bárcsak nálam is lenne! Négy transzformátorunkat elvesztettük. Öten meghaltak, húszan megsebesültek. Ennyiről tudok. Bulldózeres főzött már kávét?

— Igen — mondta Yamazaki.

— Adjatok egy csészével.

— Kérem! — mondta Yamazaki, és meghajolt. A fekete férfi elmosolyodott. Yamazaki lemászott a létrán. — Bulldózeres-szan! Van egy Fontaine nevezetű barátja?

Bulldózeres éppen egy megsárgult jégeralsót próbált felrángatni magára.

— Haszontalan fattyú! Még mindig nincs áram… Yamazaki félrehúzta a padló-csapóajtó reteszét, és kinyitotta. Fontaine éppen akkor jelent meg a létra alatt. A kezeiben egy-egy vászon szerszámostáskát tartott. Az egyiket letette, a másikat a hátára vetette, és mászni kezdett.

Yamazaki a maradék kávét a legtisztább csészébe töltötte.

— Szétment a trafó — mondta Bulldózeres, amikor Fontaine átdugta a táskáját a nyíláson, majd utánamászott. Bulldózeresen legalább három flanelling volt; az aljukat egy régi katonai gyapjú alsónadrágba dugta.

— Már dolgozunk rajta, főnök — mondta Fontaine. Felállt, és kisimította a zakóját. — Jó nagy viharunk volt.

— Iszkiri is ezt mondja — felelte Bulldózeres.

— Hát, akkor *igazat* mond, Bulldózeres. Kösz. — Fontaine elvette

a gőzölgő kávéval teli csészét, és megfújogatta. Yamazakira nézett. — Chevette azt mondta, hogy most egy ideig nem jöhet vissza. Mit tudtok erről?

Yamazaki Bulldózeresre nézett.

— Minden hiába — mondta Bulldózeres. — Megint lelépett azzal a szar fejűvel.

— Nekem erről semmit sem mondott — felelte Fontaine. — Tulajdonképpen nem beszéltünk túl sokat. De ha ő nem lesz itt, szükség lesz valakire, aki gondoz téged.

— Tudok én vigyázni magamra! — mondta Bulldózeres.

— Tudom, főnök — felelte Fontaine. — De a liftedben odalent kisült egy pár szervo. Eltart egy pár napig, mire szerzünk bele egy megfelelő bizgentyűt, hogy újra működjön. Szükséged lesz valakire, aki tud létrát mászni. Hogy hozzon neked ételt, meg ilyesmi.

— Ezt Iszkiri is meg tudja csinálni — mondta Bulldózeres.

Yamazaki pislogni kezdett.

— Ez igaz? — Fontaine felvonta a szemöldökeit, és Yamazakira nézett. — Itt maradsz, és vigyázol Mr. Bulldózeresre?

Yamazaki a bérelt lakására gondolt, meg a magas viktoriánus *házra.* A feketemárvány fürdőszoba nagyobb volt, mint az osakai legénylakása. Fontaine-re pillantott, majd Bulldózeresre nézett, és újból a fekete felé fordult.

— Megtiszteltetésnek érezném, ha Bulldózeres-szannal maradhatnék. Ha ő is úgy akarja…

— Csinálj, amit akarsz — mondta Bulldózeres, és nekilátott, hogy leráncigálja a lepedőket a matracáról.

— Chevette mondta, hogy idefent leszel — mondta Fontaine. — Hogy valami egyetemista srác vagy… — Letette a csészéjét az asztalra, és mellé állította a táskáját. — Azt mondta, hogy azon aggódtok, hogy hívatlan vendégetek érkezik. — Kikapcsolta a táska két csatját, majd kinyitotta a tetejét. Szerszámok csillogtak benne, meg szigetelt dróttekercsek. Fontaine kiemelt egy olajos rongyokba csavart tárgyat, majd amikor látta, hogy Bulldózeres nem figyeli, bedugta az asztal fölötti polcon álló üvegek mögé.

— El tudjuk intézni, hogy a következő pár napban senki se jöjjön fel ide, akit nem ismernek — súgta Yamazakinak. — Ez egy. 38-as Special. Hatlövetű. Tegyél meg nekem egy szívességet, oké? Ha használod, utána dobd le a hídról. Ennek ugyanis… Hmmm… — Fontaine elvigyorodott. — Kétes a származása.

Yamazaki Lovelessre gondolt. Nyelt egyet.

— Rendben lesztek idefent? — kérdezte Fontaine.

— Igen — mondta Yamazaki. — Igen. Köszönjük.

28. LB

Végül csak tíz harminckor kellett elindulniuk, akkor is csak azért, mert Laurie — akit Chevette azóta ismert, amióta először betette ide a lábát — szólt, hogy a tulaj, Benny Singh nemsokára előkerül, és nem maradhatnak, különösen akkor nem, ha a lány barátja úgy alszik, mint aki beszedett valamit. Chevette azt mondta, mindent megért, és megköszönte a nőnek, hogy szólt.

— Ha látod Sammy Salt — mondta Laurie —, mondd meg neki, hogy üdvözlöm.

Chevette szomorúan bólintott, és megrázta a férfi vállát. Rydell felmordult, és megpróbálta eltolni magától a lány kezeit.

— Ébredj. Mennünk kell.

Chevette így utólag alig tudta elhinni, hogy mindent elmondott a pasasnak, de valakinek beszélnie kellett a dologról, különben megőrült volna. Persze *azzal,* hogy elmesélte a történteket, még semmi sem vált világosabbá, és amikor ez a Rydell is hozzátette a saját sztoriját, az egész még érthetetlenebbé vált. Nem volt valami hihető, hogy valaki csak úgy egyszerűen kinyírta a seggfejet, de Chevette tudta, ha mégis igaz, akkor nagyobb szarban van, mint valaha.

— Kelj fel!

— Jézus… — A férfi felült, és megdörzsölte a szemeit.

— Mennünk kell. Nemsokára itt lesz a tulaj. A barátnőm hagyott aludni egy kicsit.

— Mennünk? Hova?

Chevette-nek ezen el kellett gondolkodnia.

— A Cole-ra, a Panhandle-on túlra. Ott vannak olyan szobáztató helyek.

— Szállodák?

— Nem egészen — mondta a lány. — Olyan emberek járnak oda, akiknek csak egy rövid időre van szükségük egy ágyra.

Rydell benyúlt a dívány mögé, és kiemelte a dzsekijét.

— Ezt nézd meg! — mondta, és átdugta az ujjait a vállrész szakadásán. — Tegnap este még vadonatúj volt.

A környék, aminek lakói főként éjszakai életet éltek, reggel még undorítóbbnak látszott. A napnak ebben a szakában még a koldusok is rondábbak voltak. Mint például az a csupafekély ember, aki megpróbált eladni nekik egy fél konzervdoboznyi spagettiszószt. Chevette egyszerűen kikerülte. Egy-két háztömbnyivel arrébb már összetalálkoztak a Skywalker Park felé igyekvő kirándulókkal; a tömeg fedezéket nyújtott nekik, de zsaru is több volt a környéken. Chevette megpróbált visszaemlékezni, hogy a Skywalker bérzsarui is ahhoz a céghez, az IntenSecure-hoz tartoznak-e, amelyikről Rydell beszélt.

Eltűnődött, hogy Fontaine tényleg felment-e Bulldózereshez. Nem akart túl sokat elmondani neki a telefonban, ezért csak annyit közölt vele, hogy egy időre elmegy. Megkérte Fontaine-t, hogy menjen át, és nézze meg, mi van Bulldózeressel, és hogy ott van-e még vele az a japán egyetemista, aki az utóbbi időben arrafelé lógott. Fontaine azonban megérezte, hogy fél valamitől, és annyit faggatózott, hogy Chevette végül azt mondta, Bulldózerest félti, mert lehet, hogy pár ember fel fog menni hozzá, hogy kinyírja.

— Nem hídlakókra gondolsz, igaz? — kérdezte Fontaine. A lány azt felelte, hogy nem, de többet nem árult el.

Aztán pár másodperces csend következett — Chevette a háttérből hallotta Fontaine srácainak éneklését. Valami afrikai dalt énekeltek, ami tele volt olyan furcsa torokhangú kattogással.

— Oké — mondta végül Fontaine. — Elintézem neked.

Chevette megköszönte, és gyorsan bontotta a vonalat.

Fontaine rengeteg szívességet tett már Bulldózeresnek. Chevette-nek sohasem beszélt róla, de úgy tűnt, egész életében ismerte az öreget, vagy legalábbis azóta, amióta a hídon lakott. Sok ilyen ember volt, és Chevette tudta, Fontaine el tudja intézni, hogy egy páran mindig figyeljék a torony meg a lift környékét, hogy lessék az idegeneket. A hídon az emberek mindig segítettek egymásnak az ilyen dolgokban, ráadásul Fontaine-nek rengeteg lekötelezettje volt, mert ő volt az egyik legjobb villanyszerelő.

Elhaladtak egy bagel-büfé előtt. A bejárat előtt egy kacatokból összehegesztett vasketrec állt, benne pedig asztalok, amik mellé le lehetett ülni egy kávéval meg egy pár bagellel. A reggeli sütés illata Chevette-nek eszébe juttatta, hogy éhes. Már éppen azon gondolkodott, hogy bemegy, berakat egy tucatnyi süteményt egy zacskóba, meg talán egy kis krémsajtot is, amikor Rydell hirtelen a vállára tette a kezét.

A lány oldalra fordította a fejét, és meglátta a nagy, fehér, fényes lakóbuszt, ami éppen akkor fordult rá a Haight-ra, és éppen arrafelé haladt, amerre ők mentek. Chevette Oregonban sokszor látott öreg, gazdag embereket, akik pont ilyen LB-ket vezettek. Sokszor egész konvojokat alkotva haladtak, utánfutókon csónakokat, meg kis dzsipeket vontattak, a hátuljukon pedig úgy lógtak a motorbiciklik, mint egy hajón a mentőcsónakok. Éjszakánként azokban a speciális táborokban álltak meg, és behúzódtak a szögesdrótkerítések, az őrkutyák, meg a TILOS AZ ÁTJÁRÁS táblák mögé.

Rydell úgy bámult az LB-re, mintha nem hinne a szemének. A kocsi közvetlenül mellékük húzódott. Az ablak lecsúszott, és a sofőrülésből kihajolt egy idős hölgy.

— Fiatalember! Bocsásson meg… Danica Elliott vagyok. Azt hiszem, tegnap, a burbanki repülőgépen már találkoztunk.

Danica Elliott volt az a nyugdíjas hölgy Altadenából, DélCal-ból, aki — ahogy a repülőgépen már előadta Rydellnek — azért repült fel San Franciscóba, hogy a férjét egy másik fagyasztólétesítménybe vigye. Vagyis, nem egészen a férjét, csak a férje *agyát,* amit az öregúr halálakor lefagyasztottak.

Chevette már hallott ilyesmiről, de sohasem értette meg, hogy az emberek miért csinálnak ilyesmit. Tulajdonképpen Danica Elliott sem értette a dolgot, de mégis feljött ide, kidobott az ablakon egy csomó pénzt, és átvitte a férje, David agyát arra a sokkal drágább helyre, ahol egy saját külön kis tartályban fogják jégre tenni, és ahol nem csak úgy ömlesztve lesz együtt egy csomó más halott lefagyasztott agyával, ahogy korábban. Chevette igazán kedvesnek találta a hölgyet, de már örült volna, ha témát vált. Egy idő után Rydell, aki átvette a kocsi vezetését, már csak néha bólintott, jelezve, hogy figyel, Chevette pedig — ő navigált — inkább az LB műszerfalán levő térkép-monitort, meg az esetleg felbukkanó rendőrautókat figyelte.

Mrs. Elliott előző este már elintézte a férje agyának átszállítását. Azt mondta, érzelmileg felbolygatta a dolog, ezért úgy döntött, kibérli ezt az LB-t, ezen megy vissza Altadenába, és élvezi az utazást. A baj csak az volt, hogy nem ismerte San Franciscót, ezért miután reggel a Sixth-en, a kölcsönzőnél átvette a kocsit, és elindult az autópálya felé, hamar eltévedt. Egy ideig a Haight körül körözgetett, ami szerinte nem volt valami barátságos környék, viszont egészen érdekesnek bizonyult.

A bilincs kicsúszott Bulldózeres dzsekije alól, de Mrs. Elliott túlságosan belemerült a beszédbe, és nem vette észre. Rydell vezetett, Chevette ült középen, Mrs. Elliott pedig az utasülésen. Az LB japán volt; három forgatható ülése volt, amiknek a fejtámláiba hangszórókat építettek.

Mrs. Elliott, amikor megállt Rydell mellett, gyorsan elmagyarázta, hogy eltévedt, és ha a férfi esetleg ismeri a várost, talán kivihetné a Los Angeles felé vezető autópályára. Rydell egy percig csak bámult rá, aztán megrázta magát, és azt felelte, örömmel megteszi, és hogy a barátnője, akit Chevette-nek hívnak, ismeri a várost. Aztán bemutatkozott: Berry Rydell.

Mrs. Elliott azt mondta, a Chevette nagyon aranyos név.

Szóval elindultak, és kifelé haladtak San Franciscóból. Chevette arra gondolt, hogy Rydell majd megpróbálja rábeszélni Mrs. Elliott-ot, hogy engedje meg nekik, hogy vele tartsanak. Ő maga ezt remek ötletnek tartotta, mert csak az érdekelte, hogy ráfordultak az autópályára, és hogy egyre messzebb kerülnek attól a pasastól, aki lelőtte Sammyt. Meg persze attól a Warbaby-től is, meg a két orosz zsarutól. Annyira örült a dolognak, hogy — eltekintve attól, hogy a gyomra már kezdett kilyukadni az éhségtől — egészen jól érezte

magát.

Rydell elhajtott egy „Be-és-Ki Burger” büfé mellett. Chevette-nek eszébe jutott, hogy fent, Oregonban volt egy Franklin nevű srác, aki fogott egy légpuskát, elment egy ilyen „Be-és-Ki” helyre, és kilőtte a G, az E, meg a hátsó R betűt, meg a B alját és tetejét. A táblán ezután az állt, hogy „BE-és-KI KUR”. Chevette elmesélte a sztorit Lowellnek, de az nem találta viccesnek.

Aztán eszébe jutott, hogy ha Lowell megtudja, hogy ő miket mondott róla ennek a Rydellnek, aki azért majdnem zsaru, biztos elszáll a feje a dühtől. De aztán úgy döntött, nem érdekli a dolog. Lowell piszok módon viselkedett vele előző este. Lowell, a nagy vagány, tele kapcsolatokkal, meg minden, de amikor elmondta neki, hogy bajban van, és hogy valaki lelőtte Sammy Salt, meg hogy őt is üldözni fogják, a menő fej csak ült ott, Codes-szal együtt, és úgy néztek egymásra, mintha percről percre kevésbé tetszene nekik a sztori. Aztán amikor megjött az az anyabaszó zsaru, és a nagy esőkabátjában eléjük állt, mind a ketten majd' összeszarták magukat.

Már nem nagyon érdekelte a dolog. Egyetlen barátja sem kedvelte túlságosan Lowellt, Bulldózeres meg látni sem bírta. Az öreg szerint Lowell akkora hólyag volt, hogy egy nap biztos elszáll. Chevette-nek azonban előtte egyetlen fiúja sem volt még, és Lowell eleinte egészen rendes volt vele. Ha nem szokott volna rá arra a drogra, a táncosra… Mert az aztán nagyon hamar seggfejjé változtatta. Őt is, meg Codest is, akivel sohasem voltak oda egymásért, aki csak egy falusi libának tartotta őt. Baszódjanak meg.

— Tudja — mondta Chevette —, ha nagyon hamar nem eszek valamit, azt hiszem, elpusztulok.

Mrs. Elliott egyből fontoskodni kezdett, hogy Rydellnek azonnal meg kell állnia valahol, hogy vegyen valamit Chevette-nek, és azon sopánkodott, hogy mennyire sajnálja, hogy nem kérdezte meg tőlük, reggeliztek-e már.

— Hát — mondta Rydell, és a homlokát ráncolva belenézett a visszapillantó tükörbe —, igazán szeretném elkerülni a… izé… az ebédidő körüli csúcsforgalmat.

— Ó — mondta Mrs. Elliott, de aztán felragyogott az arca — Chevette, drágám, ha hátramész a busz hátuljába, biztos találsz egy fridzsidert. Biztos vagyok benne, hogy a kölcsönzős emberek betettek oda egy elemózsiás kosarat. Majdnem mindig bekészítenek valami ilyesmit.

Chevette remeknek találta az ötletet. Kikapcsolta a biztonsági övét, és elfurakodott a két ülés között. Ahogy átment a busz lakórészébe nyíló ajtón, felgyulladtak a lámpák.

— Hé! — mondta. — Egy egész kis ház van itt…

— Érezd jól magad! — mondta Mrs. Elliott.

Amikor Chevette becsukta maga mögött az ajtót, a lámpák nem kapcsolódtak ki. Még sohasem volt egyetlen ilyen járgány belsejében sem. Az első gondolata az volt, hogy a kis szoba majdnem akkora, mint Bulldózeres lakása, ráadásul tízszer olyan kényelmes. Minden szürke volt; szürke szőnyeg, szürke plasztik, és szürke műbőr. Hamar rájött, hogy a fridzsider az a kis izé, amit a pult alá építettek be. A hűtőszekrényben tényleg volt egy kosár. Átlátszó fóliába csomagolták, és egy kis rózsaszín szalagot kötöttek rá. Chevette kicsomagolta. Egy palack bor, kis sajtok, almák, egy körte, keksz, meg egy csomó csokoládészelet. Coke is volt a frigóban, meg palackozott víz. Chevette leült az ágyra, megevett egy sajtot, egy pár kekszet, egy francia csokit, és megivott egy palack vizet. Közben bekapcsolta a TV-t. Huszonhárom csatornát lehetett fogni rajta.

Amikor végzett, az üres palackot, a papírokat, meg a többi szemetet a falba épített kis szemetes kosárba dobta, kikapcsolta a TV-t, levette a bakancsait, és végigheveredett az ágyon.

Furcsa érzés volt végignyújtózni egy olyan ágyon, ami egy mozgó szobában állt. Fogalma sem volt róla, merre tartanak, és eltűnődött, vajon másnap hol lesz.

Mielőtt elaludt volna, eszébe jutott, hogy Codes drogos zacskója még mindig a nadrágja zsebében van. Úgy gondolta, jobb, ha megszabadul tőle. Lehet, hogy ennyi szerért már becsukják az embert.

Eltűnődött, hogy milyen érzés, amikor az ember kábítószer hatása alatt van, és hogy milyen furcsa, hogy sokan rengeteg pénzt költenek, csak hogy úgy érezhessék magukat.

Azt kívánta, bárcsak Lowell ne kedvelte volna meg ennyire ezt az érzést.

Akkor ébredt fel, amikor Rydell lefeküdt mellé. Az LB mozgott, de Chevette tudta, hogy korábban egy rövid időre meg kellett állniuk. A lámpák nem égtek.

— Ki vezet? — kérdezte.

— Mrs. Armbruster. — Ki?

— Mrs. Elliott. Mrs. Armbruster a tanárnőm volt. Hasonlítanak egymásra.

— És hová megyünk?

— Los Angelesbe. Mondtam neki, leváltom, ha elfárad. Azt is megmondtam, hogy ne ébresszen fel, ha az államhatárra érünk. Az ilyen hölgyek… Ha azt mondja majd nekik, hogy semmiféle mezőgazdasági terméket nem szállít, talán meg sem vizsgálják a kocsi hátulját, és egyszerűen áteresztik.

— És mi van, ha megvizsgálják?

Rydell olyan közel volt *hozzá* a szűk ágyon, hogy Chevette érezte, amikor megvonta a vállát.

— Rydell?

— Hm?

— Hogy kerülnek ide orosz zsaruk?

— Ezt meg hogy érted?

— A TV-ben mindig azt lehet látni, a zsaruműsorokban, hogy a nagyobb zsaruk fele mindig orosz. Meg azok a fickók, ott a hídon… Hogy kerültek oda éppen oroszok?

— Hát — mondta a férfi —, a TV-ben egy kicsit eltúlozzák a dolgokat. Tudod, az *Organizacija* izé miatt, meg mert az emberek szeretik az ilyen műsorokat. De az igazság az, hogy ahol a legtöbb bűnöző orosz, ott célszerű orosz zsarukat beállítani ellenük…

A lány hallotta, hogy Rydell ásít egyet. Érezte, ahogy elnyújtózik.

— Mind olyanok, mint az a kettő, amelyik bejött az Értetlenekbe?

— Nem — mondta a férfi. — Mindig voltak szélhámos zsaruk…

— Mit fogunk csinálni, ha Los Angelesbe érünk? Rydell erre már nem válaszolt. Egy kis idő múlva horkolni kezdett.

29. Sétálóutca

Rydell kinyitotta a szemeit.

A kocsi nem mozgott.

Az arca elé tartotta a Timex-ét, és megnyomta a számlapvilágítás gombját. 3:15 PM. Chevette Washington mellette feküdt. Rajta volt a motoros dzsekije. Rydell úgy érezte, mintha egy ócska bőrönd mellett aludt volna.

Addig forgolódott, míg elérte az ablakot fedő reluxát. Egy kicsit megemelte. Kint ugyanolyan sötét volt, mint bent.

Álmában újra az Oliver North elemi iskolában, Mrs. Armbruster óráján volt. Éppen haza akarták engedni őket, mert a Tan-Net bejelentette, hogy a Kansas City influenza túlságosan elterjedt, és emiatt Virginiában és Tennessee-ben azon héten iskolaszünetet rendeltek el. Mindannyian azokat a fehér papírmaszkokat viselték, amiket a védőnők készítettek ki reggel a padjukra. Mrs. Armbruster éppen a *pandémia* szó jelentését magyarázgatta. Poppy Markoff — közvetlenül Rydell mellett ült, és már kezdett kinőni a cicije — azt mondta Mrs. Armbrusternek, hogy a papája szerint a KC influenza annyi idő alatt is megölheti az embert, amíg kiérnek a buszhoz. Mrs. Armbrusteren is maszk volt — olyan mikropórusos, amilyet a gyógyszertárban lehetett kapni —, és egyből a *pánik* szó jelentéséről kezdett beszélni, és összekapcsolta a *pandémiával,* mert a két szónak állítólag ugyanaz volt az alapja, de Rydell közben felébredt.

Felült az ágyon. Fájt a feje, és nedves volt az orra. Kansas City influenza. Vagy talán Mokola láz.

— Ne ess pánikba — suttogta.

Furcsán érezte magát.

Felállt, és tapogatózva a kocsi elejébe ment. Az ajtó alatt egy kis fény szűrődött be a hátsó részbe. Megkereste a kilincset. Résnyire kinyitotta az ajtót.

— Hello! — Egy aranyfényű mosoly. Egy kis szögletes automata mutatott Rydell szemére. A fickó oldalra fordította, és egy kicsit hátradöntötte az utasülést. Csizmás lábait a középső ülésre tette. A fülkevilágítást egészen halványra állította.

— Hol van Mrs. Elliott?

— Mrs. Elliott elment.

Rydell kitárta az ajtót.

— Maguknak dolgozik?

— Nem — mondta a férfi. — Az IntenSecure-nak.

— Felültették a repülőgépre, hogy kövessen?

A férfi megvonta a vállát. Rydellnek feltűnt, hogy a pisztoly közben meg sem moccant. A fickó gumikesztyűt húzott a kezeire, és

ugyanaz a hosszú kabát volt rajta, amit akkor viselt, amikor kiszállt az oroszok kocsijából. Olyan volt, mint egy fekete, mikropórusos anyagból készült ausztrál porfogó.

— Honnan tudta, hogy annál a tetováló szalonnál leszünk?

— Warbaby is jó volt valamire. Egy csomó embert rádállított.

— Egyet sem láttam — mondta Rydell.

— Nem is kellett, hogy lásd őket.

— Árulj el valamit — mondta Rydell. — Te intézted el azt a Blix nevű pasast a hotelban?

A férfi a pisztoly csöve fölött Rydell szemébe nézett. Rydell a fegyver csövére pillantott. Túl szűk volt ahhoz, hogy komoly sérülést okozó golyót lehessen kilőni belőle, tehát a lövedékek biztos ki vannak preparálva valamivel.

— Nem tudom, mi közöd *hozzá*.

Rydell elgondolkodott.

— Láttam a hulla képét. Te nem látszol olyan őrültnek, hogy ilyet csinálj.

— Ez a *munkám* — mondta a férfi.

Aha, gondolta Rydell, úgy mondja, mintha arról beszélne, hogy egy krumplisütője van. Az ajtó jobb oldalán egy hűtőszekrény meg egy mosogató volt. Rydell látta, erre nem mozdulhat. Ha viszont balra ugrik, a pasas átlő a válaszfalon, és valószínűleg a lányt is eltalálja.

— Eszedbe se jusson.

— Mi?

— A hősködés. A zsaruszarakodás. — A pasas levette a lábait a középső ülésről. — Tedd, amit mondok. Lassan. Nagyon lassan. Ülj a sofőrülésbe, és tedd a kezeidet a kormányra. Kilenc óra és két óra. Tartsd ott. Ha nem tartod ott mind a kettőt, a jobb füled mögé fogok lőni. De te nem fogod hallani. — Olyan lassan, nyugodtan beszélt, ahogy az állatorvosok a lovakhoz.

Rydell engedelmeskedett. A kocsin kívül csak a sötétséget, meg a fülkevilágítás kiszűrődő fénycsíkjait látta.

— Hol vagyunk? — kérdezte.

— Szereted a sétáló utcákat, Rydell? Nálatok, Knoxville-ben van ilyesmi?

Rydell a férfira sandított.

— Előre nézz! Kérlek.

— Igen, vannak ilyenek.

— Ez itt nem valami kellemes.

Rydell megszorította a szivacsborítású kormánykereket.

— Nyugi.

Rydell hallotta, hogy a fickó az egyik csizmája sarkával belerúg a válaszfalba.

— Miss Washington! Keljen fel, és ragyogjon, Miss Washington!

Tegye meg azt a szívességet, hogy megtisztel minket a jelenlétével!

Rydell két koppanást hallott, és tudta, a lány felriadt álmából, megpróbált felugrani, beverte a fejét, és leesett az ágyról. Aztán a szélvédőben meglátta, ahogy fehér arca megjelenik az ajtóban, ahogy a fickóra, meg a fegyverére néz.

Nem volt sikítozós fajta.

— Maga lőtte le Sammy Salt — mondta.

— Te pedig árammal akartál agyonvágatni — mondta a férfi, mintha most már viccet csinálhatna a dologból. — Gyere ki, fordulj meg, és állj a középső konzol fölé. Nagyon lassan, így jó. Most hajolj előre, és tedd a kezeidet az ülésre.

Chevette Rydell mellett ült, a lábai a középső műszerkonzol két oldalán, és a kocsi hátulja felé nézett. Olyan volt, mintha egy kávégépen lovagolna.

A férfinak maximum két hüvelykkel kellett elmozdítania a fegyvere csövét, hogy mindkettőjüket lelője.

— Vedd le a dzsekidet — mondta a lánynak. — Persze ehhez fel kéne emelned a kezeidet az ülésről. Most majd meglátjuk, úgy is meg tudod-e csinálni, hogy az egyik mindig az ülésen marad. Ráérsz.

Chevette nagy nehezen kibújt a dzsekiből, ami végül a férfi lábai elé hullott.

— Van benne valami? — kérdezte a fickó. — Mondjuk hipodermikus tű, penge, vagy más veszélyes tárgy?

— Nincs — mondta a lány.

— És mi a helyzet az elektromos töltéssel? Ahhoz nagyon értesz.

— Csak a seggfej szemüvege, meg egy telefon van a zsebében.

— Látod, Rydell — mondta a férfi —, „a seggfej”. így fognak rá emlékezni az emberek. Névtelen. Egy újabb névtelen seggfej.

A szabad kezével átkutatta a dzseki zsebeit. A szemüvegtokot és a telefont az LB párnázott műszerfalára tette. Rydell elfordította a fejét, és figyelte, hogy mit csinál. Látta, hogy a gumikesztyűs kéz könnyedén kinyitja a tokot, és kiveszi a szemüveget. A fickó csak akkor vette le a szemét Rydellről és a lányról, amikor rápillantott a szemüvegre — ez viszont csak egyetlen másodpercig tartott.

— Ez az — mondta Rydell. — Most megszerezted.

A kéz visszatette a szemüveget a helyére, és becsukta a tokot.

— Igen.

— És most?

A mosoly eltűnt. A fickónak mintha nem lettek volna ajkai. Aztán újra elmosolyodott, ezúttal még szélesebben.

— Hoznál nekem egy Coke-ot a hűtőszekrényből? Minden ablak, és a hátsó ajtó zárva van.

— Egy *Coke*-ot akar? — A lány mintha nem hitt volna a fülének. — Ha felállok, lelő.

— Nem — mondta a férfi. — Nem feltétlenül. Egy Coke-ot akarok. Egy kicsit kiszáradt a torkom.

A lány Rydellre nézett. A szemei tágra nyíltak a félelemtől.

— Hozz neki egy Coke-ot — mondta Rydell.

Chevette leszállt a konzolról, és visszament ajtó melletti fridzsiderhez.

— Te előre nézz — mondta a férfi Rydellnek.

Rydell a szélvédőben látta a hűtőszekrény belső lámpájának fényét, meg a lány guggoló alakját.

— D-diétásat, vagy normált? — kérdezte a lány.

— Diétásat — mondta a férfi. — Kérlek.

— Klasszikusat, vagy koffeinmenteset?

— Klasszikusat. — A férfi furcsa hangot hallatott. Rydell úgy gondolta, nála ez a nevetés.

— Nincs pohár.

A férfi újra hallatta azt a hangot.

— Dobozban is jó lesz.

— E-eléggé kifröccsent — mondta a lány. — R-re-reszket a kezem…

Rydell oldalra fordult. Látta, ahogy a férfi átveszi a piros dobozt, aminek az oldaláról barna kóla csöpög.

— Köszönöm. Most vedd le a nadrágodat.

— Mit?

— Azt a fekete nadrágot, ami rajtad van. Csak szép lassan told le. A zoknikat szeretem. Azokat hagyd magadon.

Rydell a fekete szélvédőben a lány arcát figyelte, és látta, hogy kifejezéstelenné válik. Chevette lehajolt, és letolta a nadrágját.

— Most menj vissza a konzolhoz. Ez az. Úgy állj, ahogy az előbb. Hadd nézzelek! Te is látni akarod, Rydell?

Rydell oldalra fordult. A lány a konzol fölött guggolt, sima és izmos meztelen lábai halotti fehérnek látszottak a fényben. A férfi egy nagyot kortyolt a Coke-ból, de a doboz pereme fölött Rydellt figyelte. Letette a dobozt a műszerfalra, és kesztyűs kézfejével megtörölte a száját.

— Nem rossz, mi, Rydell? — Chevette Washington felé biccentett. — Van benne valami.

Rydell ránézett.

— Zavar, Rydell?

Rydell nem felelt.

A férfi megint azt a nevetésre emlékeztető hangot hallatta. Ivott egy kis Coke-ot.

— Gondolod, Rydell, élveztem, hogy pont úgy kellett kicsinálnom azt a szarzsákot?

— Nem tudom.

— De azt hiszed, hogy élveztem. Tudom, hogy azt hiszed, hogy élveztem. És élveztem. Igenis *élveztem!* De tudod mi különbség?

— A különbség?

— Amikor megcsináltam, nem volt merevedésem. Ez a különbség.

— Ismerted?

— Mi?

— Úgy értem, személyes ügy miatt csináltad?

— Ó, azt hiszem, elmondhatom, hogy ismertem. Ismertem. Úgy ismertem, Rydell, ahogy te soha senkit sem fogsz megismerni. Mindenről tudtam, amit csinált. Amikor este lefeküdtem, hallottam, ahogy lélegzik. Már a légzéséből tudtam, hogy hányat dobott be.

— Hogy hányat dobott be?

— Ivott. Szerb volt. Te rendőr voltál, igaz?

— Igen.

— Előfordult, hogy figyelned kellett valakit, Rydell?

— Addig én sohasem jutottam el.

— Elég vicces dolog. Mármint figyelni valakit. Együtt utazni vele. Ő nem ismer. Nem is tudja, hogy te ott vagy. Ó, persze sejti. Érzi, hogy ott vagy, de nem tudja, ki vagy. Időnként látod, ahogy ránéz valakire, mondjuk a szálloda halijában, és olyankor tudod, hogy azt hiszi, az vagy te. Az, akit néz. De mindig téved. Ahogy figyeled, Rydell, hónapokon át, akkor kezded megszeretni.

Rydell látta, hogy Chevette Washington feszes fehér combja megremeg.

— De aztán, egy pár hónap elteltével, húsz repülőút és két tucat hotel után az egész kezd megváltozni…

— Akkor már nem szereti őt az ember?

— Nem. Akkor már nem. Kezded várni, hogy mikor csinálhatod ki végre, Rydell. Kezded várni, hogy mikor válik megbízhatatlanná. Mert a megbízhatatlanság egy futárnál szörnyű dolog. Szörnyű.

— Futár?

— Nézz erre a lányra, Rydell. Ő tudja. Még akkor is tudja, ha csak San Franciscóban hordoz bizalmas iratokat. Ő is futár. Megbíznak benne, Rydell. Az adat fizikai dologgá változik. És ő hordozza. Ugye te hordozod, baby?

A lány mozdulatlan volt, akár egy szfinx; fehér ujjai a középső konzol szürke borításába mélyedtek.

— Ez a munkám, Rydell. Nézem, ahogy hordozza. Figyelem őt. Időnként megesik, hogy egy-két ember megpróbálja elvenni tőle a küldeményt. — Kiitta a maradék Coke-ot. — Ezeket az embereket megölöm. Tulajdonképpen ez a munkám legszebb része. Voltál már San Joséban, Rydell?

— Costa Rica?

— Pontosan.

— Még nem.

— Ott aztán tudják az emberek, hogy kell élni.

— Szóval te azoknak az adat-trezoroknak dolgozol — mondta Rydell.

— Ezt nem mondtam. Ezt máshol hallhattad.

— Szóval ez helyzet — mondta Rydell. — Az a pasas áthozta ezt a szemüveget Costa Ricából, hogy átadja valakinek, de ez a lány elvette tőle.

— És én örültem, hogy elvette. Nagyon örültem. A futár melletti szobában laktam. Kinyitottam a két szoba közötti ajtót. Átmentem. *Bemutatkoztam.* Találkozott Loveless-szel. Akkor először. És utoljára. — A fegyver meg sem rezdült, de férfi vakargatni kezdte a fejét. Úgy kaparta, mintha bolhás lenne.

— Loveless?

— A nevem. *Nombre de…* — Ezután egy hosszú zagyvaság következett. Rydell úgy vélte, a férfi spanyolul beszélhet, de ő csak azt a *nombre de* izét értette.

— Mit gondolsz, Rydell, elég szűk ez a lány? Én a szűket kedvelem.

— Amerikai vagy?

A férfi feje egy kicsit oldalra dőlt, és Rydell úgy látta, mintha egy pillanatra elrévedne a pillantása. Ám a következő másodpercben már megint olyan kemény volt a tekintete, mint a fegyvere csövét körülfogó krómgyűrű.

— Tudod, ki hozta létre az adat-trezor okát, Rydell?

— A kartellek — mondta Rydell. — A kolumbiaiak.

— Pontosan. A nyolcvanas években ők hozták be Közép-Amerikába az első profi rendszereket, hogy ezekkel koordinálják a szállításaikat. Valakinek le kellett mennie oda, hogy installálja azokat a rendszereket. Drogháború, Rydell. Odalent mindkét oldalon egy csomó amerikai.

— Hát — mondta Rydell —, most pedig már megcsináljuk magunknak a saját drogunkat, igaz?

— De odalent létrehozták a trezorokat. Nincs is szükségük a drogüzletre. Ugyanazt csinálják, amit annak idején Svájc. Az övék az egyetlen olyan hely a világon, ahol az emberek azt tarthatják, amit máshol sehol.

— Egy kicsit mintha fiatal lennél. Nem segíthettél összerakni azokat a rendszereket.

— Az apám csinálta. Te *ismered* az apádat, Rydell?

— Persze. Legalábbis bizonyos értelemben.

— Én sohasem ismertem. Rengeteg *kezelésre* kellett járnom emiatt.

Nem sokat segített rajtad, gondolta Rydell.

— Warbaby a trezoroknak dolgozik?

A férfi fején izzadságcsöppek jelentek meg. Most a fegyvert szorongató keze fejével törölte meg magát, de Rydell látta, hogy a pisztoly a kis mozdulat után, mintha egy mágnes vonzaná, visszaáll az előbbi pozíciójába.

— Kapcsold fel a fényszórókat, Rydell. A bal kezedet vedd le a kormányról.

— Minek?

— Mert halott vagy, ha nem teszed meg.

— De miért?

— Csak csináld, oké? — Izzadtság csörgött a férfi szemeibe.

Rydell levette a bal kezét a kormányról, felkapcsolta a fényszórókat, és még egy kattintással átváltott országúti világításra. A két fénytölcsér egy falba, üres üzletek régi, poros plasztiktábláiba ütközött. A bal oldali fénysugár előtt egy felirat látszott: A LYUK.

— Hogy nevezhetnek így egy boltot? — kérdezte Rydell.

— Baszakodni próbálsz velem, Rydell?

— Nem — felelte Rydell. — Csak furcsa ez a név. Habár, már az összes többi hely is csak egy lyuknak látszik…

— Warbabyt csak felbérelték, Rydell. Az IntenSecure mindig előszedi, ha túl meredekké válnak a dolgok. Mindig ezt csinálják.

Egy téren parkoltak, egy sétálóutca végén. Az üzletek kirakatait bedeszkázták vagy bemeszelték, és még a földalatti feljárónak látszó lépcsősort is lefedték.

— Szóval, mivel a lány egy olyan szállodából lopta el a szemüveget, amire az IntenSecure vigyázott, előszedték Warbabyt? — Rydell Chevette Washingtonra nézett. A lány olyan volt, mint azok a króm-izék az antik kocsik orrán. Csak annyiban különbözött a díszektől, hogy libabőrös voltacombja. Nem volt valami meleg, amiből Rydell arra következtetett, hogy tényleg a föld alatt vannak.

— Tudod mit, Rydell?

— Mit?

— Te szart se tudsz erről a szarról. Abból, amit én elmondok neked, sohasem fogod megérteni a helyzetet. Ez a dolog túl *nagy* ahhoz, hogy egy hozzád hasonló felfogja. Neked fogalmad sincs, hogyan kell kezelni az ilyen nagy dolgokat. Az IntenSecure ahhoz a céghez *tartozik,* amelyiknek a tulajdonában vannak a szemüvegben levő információk.

— Szingapúr — mondta Rydell. — A DatAmerica is Szingapúré?

— Ezt nem tudod bebizonyítani, Rydell. Sem te, sem a Kongresszus.

— Nézd csak azokat a patkányokat!

— Te baszakszol velem…

Rydell elnézte, ahogy a három patkány közül az utolsó is eltűnik

„A Lyuk” nevezetű boltban. Egy szellőzőnyíláson, vagy ilyesmin másztak be. Egy lyukon.

— Nem. Láttam őket.

— Az még nem jutott eszedbe, hogy most itt sem lennél, ha Lucius kibaszott Warbaby a múlt hónapban nem kezd kerekeskorcsolyázni?

— Mi?

— Megrándította a térdét. Warbaby kificamítja a térdét, nem tud vezetni, te pedig feljössz ide. Gondolkodj. Szerinted ennek mi köze van a fejlett kapitalizmushoz?

— A mihez?

— Hát azon a rendőr akadémián semmit sem tanítottak nektek?

— De — mondta Rydell. — Sok mindent.

Például azt, tette hozzá gondolatban, hogy kell beszélni az ilyen őrült faszokkal, akik fogságban tartanak. Persze az egy külön probléma, ha a fickó nem emlékszik arra, amit mondott. Beszéltetni kell, és nem kell vele túl sokat vitatkozni. Ennyi.

— Tulajdonképpen miért izgat mindenkit az az anyag, ami ebben a szemüvegben van?

— Újjá fogják építeni San Franciscót. Az alapjaitól kezdve. Úgy, ahogy Tokióval csinálták. Azzal fogják kezdeni, hogy beállítanak a meglevő infrastruktúrába egy tizenhét komplexumból álló rendszert. Nyolcvan emeletnyi iroda és lakosztály, az alsó szinteken pedig üzlethelyiségek és szolgálati lakások. Teljesen önellátó. Szabályozható parabolikus reflektorok, gőzgenerátorok. *Új* épületek, haver; fel fogják zabálni a saját hulladékukat!

— Ki fog hulladékot zabálni?

— Az *épületek!* Fel fogják dolgozni a szemetet, Rydell. Tokióban is ezt csinálják. Önellátóak!

— Napraforgó — mondta Chevette Washington, de látszott rajta, rögtön megbánta, hogy közbeszólt.

— Valaki *belenézett*… — Arany fogak villantak.

— Uh, hé… — Rydell megpróbált visszakapcsolni a beszélj-a-fegyveres-őrülttel módba.

— Igen?

— És mi a probléma? Ha fel akarják építeni ezeket, csak csinálják.

— A probléma az — mondta Loveless, és elkezdte kigombolni az ingét —, hogy egy San Franciscóhoz hasonló város képes eldönteni, hogy merre akar menni, vagy hogy merre mehet. Ugyanúgy, ahogy te is. Habár neked nem sok választásod van. Emberek milliói fogják kifogásolni, hogy egyáltalán létezik egy ilyen terv. Aztán ott van az ingatlanüzlet…

— Az ingatlanüzlet?

— Tudod mi a három legfontosabb szempont egy ingatlanüzlet

létrejötténél, Rydell? — Loveless melle szőrtelen volt, mesterségesen pigmentált, és csillogott az izzadtságtól.

— Három?

— Az elhelyezkedés — mondta Loveless —, az elhelyezkedés, és az *elhelyezkedés.*

— Nem értem.

— Nem is fogod. De azok az emberek, akik tudják, hol kell vásárolni, akik látták, hol fognak állni azok a tornyok… Azok az emberek érteni fogják, Rydell. Az egészet megértik majd.

Rydell elgondolkodott.

— Te is láttad, mi?

Loveless bólintott.

— Még Mexico Cityben. A futár a szobájában hagyta a szemüveget. Soha, egyszer sem lett volna szabad ezt megtennie.

— De neked sem lett volna szabad megnézned? — Ez egyszerűen csak kicsúszott Rydell száján.

Loveless-ről a hideg ellenére patakokban folyt a víz. Úgy nézett ki, mintha a limbikus rendszere felmondta volna a szolgálatot. Egyfolytában pislogott, és megállás nélkül törölgette a szeméből a verítéket.

— Én elvégeztem a munkámat. Megcsináltam. Munkák. Évek. Az apám. Ő is. Te nem láttad, hogy *élnek* ott lent. A fogolytáborok. Itt fent az embereknek fogalmuk sincs arról, hogy mire képes a pénz, Rydell. Ezek nem tudják, hogy egyáltalán mi a pénz. A fogolytáborokban úgy élnek, akár az istenek. Némelyikük száz éves is elmúlt már, Rydell… — Loveless mosolya sarkában fehér habpöttyök jelentek meg. Rydellnek eszébe jutott, amikor Turvey barátnőjének lakásában belenézett Turvey szemeibe, és… És bekattant neki, hogy Chevette mit csinált.

Az egész zacskónyi táncost beleöntötte abba a Coke-ba, amit Lovelessnek hozott. Először nem tudta az egészet beletenni, ezért leöntött egy kicsit a kólából, de végül jól belekeverte.

Loveless már végig kigombolta az ingét: a sötét anyagon sötétebb verítékfoltok; az arca egyre jobban elvörösödött.

— Loveless… — kezdte Rydell, de fogalma sem volt róla. hogy mit akar mondani. Aztán Loveless felsikoltott, magas, vékony, nem emberi hangon, valahogy úgy, mint a nyúl, amikor a lába egy drótba akad: aztán elkezdte belenyomkodni a pisztolya markolatát a farmerja szűk korcába, mintha valami iszonyatos dolog szorítaná ott, valami, amit meg kell ölnie. A pisztoly minden mozdulatnál elsült, a golyók ötdolláros érme nagyságú lyukakat robbantottak a szőnyeggel borított padlóba.

Chevette Washington úgy ugrott le a konzolról, mintha egy gumiszalagon rángatnák, átszökkent a középső ülés teteje fölött, és

bevetődött a hátsó kabinba.

Loveless mozdulatlanná dermedt, és úgy reszketett, mintha a testében minden egyes atom hirtelen valami szűk orbitális vészpályára szökkent volna. Aztán elmosolyodott, úgy, mintha megölte volna az ágyékára támadó valamit; aztán újra felsikoltott, és most már a szélvédőre, meg azon túl lövöldözött.

Rydell csak arra tudott gondolni, amit az egyik instruktorától hallott, hogy a táncos túladagolásától a PCP legnagyobb része olyan lesz, mint a Coke-ba dobott aszpirin. Egy Coke-ba.

És Rydell hallotta, Chevette Washington is őrjöngeni kezdett, és megpróbálta kiverekedni magát valahogy az LB hátulján.

— Száz évesek, azok a faszfejek — mondta Loveless zokogva, és kiejtette az üres tárat, és benyomott a pisztolyba egy telit. — És még mindig megkapják…

— Kint — mondta Rydell. — A Lyuknál…

— Ki?

— Svobodov — mondta Rydell, arra számítva, hogy ennek meglesz a hatása.

A kis pisztolyból úgy vágódtak ki a golyók, mint a gumikockák egy puffogtatóból. A harmadiknál Rydell előrenyúlt, deaktiválta az ajtózárat, és kizuhant a kocsiból. A hátára esett, egy pár konzervdobozra, meg valami szivacsszerűre. Elgördült. Addig gurult, míg beleütközött valamibe.

A kis golyók nagy lyukakat robbantottak az üres üzletek fehérre meszelt kirakataiba. Egy pukkanás, és egy egész üvegtábla kidőlt a helyéről.

Rydell hallotta, hogy Chevette Washington még mindig az LB hátsó ajtaját döngeti. Azt kívánta, bárcsak rá tudná venni valahogy, hogy abbahagyja.

— Hé! Loveless!

A lövöldözés abbamaradt.

— Svobodov elesett, haver!

Chevette még mindig dörömbölt. Jézus!

— És elsősegélyre van szüksége!

Rydell négykézlábra emelkedett egy alacsony, klór- és porszagú szökőkút mellett. Látta, hogy Loveless nedvesen csillogó arccal és mellel kimászik a kocsiból. Rydell l látta, a fickót olyan jól kiképezték, hogy még a táncos hatása alatt sem felejtette el, amit tanult. Még mindig úgy l mozgott, ahogy az FTH órákon tanították; két kézzel fogta a pisztolyát, félig lekuporodott, és lazán lengette a karját a potenciális célpontok felé.

Chevette pedig még mindig nem hagyta abba a dörömbölést, még mindig nem adta fel, hogy utat rúg magának az LB hátuljában.

Aztán Loveless beleeresztett egy pár golyót a kocsi végébe. A

dörömbölés hirtelen abbamaradt.

30. Lelkek karneválja

Négy órakor Yamazaki lemászott azon a létrán, amin előző este, a sötétben Loveless-el együtt kapaszkodott fel.

Fontaine húsz perccel azelőtt ment el, hogy visszajött az áram, és Bulldózeres tiltakozása ellenére magával vitt egy nagy batyu mosnivalót. Bulldózeres a napot az előző este, a lemezvágó keresése közben kiborított zöld szerszámosláda tartalmának összerendezésével, és újbóli átrendezésével töltötte.

Yamazaki nézte, ahogy az öreg kezei külön-külön minden szerszámot megérintenek, és azt képzelte, látja, ahogy valami pillanatnyi erő áramlik beléjük — vagy talán csak rég a elfeledett, a végrehajtott, a félbehagyott és a befejezett munkák emlékei jelentek meg bennük?

— A szerszámokat mindig el lehet adni — mélázott Bulldózeres, talán csak magában, talán Yamazakihoz intézve szavait. — Mindig lesz valaki, aki megveszi őket. De *aztán* az embernek mindig pontosan arra van szüksége, amit eladott.

Yamazaki a legtöbb szerszámnak nem ismerte az angol nevét, és sokat még csak nem is látott.

— Bővítő fúró — mondta Bulldózeres, és felemelte a kezét. Egy rozsdabarna hegyes acéldarab meredezett fenyegetően a mutató és a középső ujja között. — Ez az egyik leghasznosabb dolog, Iszkiri, de a legtöbb ember még nem is látott ilyet.

— Mire használják, Bulldózeres-szan?

— Ezzel ki lehet tágítani egy kerek lyukat. Ha ügyesen forgatják, a lyuk kerek marad. Főleg acéllemezek megmunkálásánál van haszna, de a plasztikot, a szintetikus anyagokat is viszi. Mindent, ami vékony, és elég merev. Még némelyik üvegre is jó.

— Sok szerszáma van, Bulldózeres-szan.

— De mégis, sohasem tanultam meg, hogy kell igazán jól használni őket.

— Ön építette ezt a szobát?

— Láttad már valaha, Iszkiri, hogy dolgozik egy igazi ács?

— Egyszer, igen — mondta Yamazaki, és eszébe jutott egy demonstrációs fesztivál, a röpködő fekete pengék, meg a kivágott cédrus illata. Eszébe jutott, milyen krémes és sima volt a fűrészelt fa. Egy teaházat építettek, ami aztán az egész fesztivál ideje alatt állt. — A fa nagyon ritka Tokióban, Bulldózeres-szan. Egyetlen kicsi forgácsot sem szoktak eldobni az emberek.

— Itt azért nem egészen ez a helyzet — mondta Bulldózeres, és egy vésővel megvakarta a hüvelykujja tövét. Vajon Amerikára, San Franciscóra, vagy a hídra gondolt? — Régebben, mielőtt bevezettük az

áramot, elégettük a hulladékokat. A Városnak nem tetszett a dolog. Rontotta a levegőt, Iszkiri. Most már nem csinálunk ilyesmit.

— Konszenzusra jutottak?

— Nem. Csak hallgatunk a józan eszünkre… — Bulldózeres betette a vésőt egy zsíros vászontokba, majd azzal együtt gondosan elhelyezte a zöld dobozban.

A felső fedélzeten egy menet haladt San Francisco felé. Yamazaki rádöbbent, hogy Bulldózeres szobájában hagyta a notebookját. Ez volt az első alkalom, hogy egy nyilvános rituálé tanúja lehetett.

A szűk, körülhatárolt helyen lehetetlen volt másnak látni a menetet, mint a résztvevői felvonulásának; de kétségtelenül menet volt, mégpedig temetési, vagy emlékező menet. Elöl a gyerekek haladtak — Yamazaki sietve megszámolta őket: heten voltak —, egyik a másik után, rongyos, hamutól szürke ruhában. Mindegyik gyerek festett gipszmaszkot viselt, amelyek határozottan emlékeztettek Shapely arcára. De valahogy nem viselkedtek úgy, mint ahogy egy temetési menetben illik; néhányuk szökdécselt, és láthatóan élvezte a rájuk irányuló figyelmet.

Yamazaki forró levesért indult el, de útközben meglátta a menetet, és megállt egy könyvárus kordéja, meg egy kalitkába zárt madarakkal teli viskó között. Szörnyen érezte magát, tudta, hogy nem illik a környezetéhez, és szokatlan volt a hóna alatt tartott hőszigetelő edény formája is. Ha ez valóban egy temetési menet, akkor vajon tőle, mint nézőtől, milyen gesztust várnak el? A könyvárusra nézett. A magas nő egy zsírfoltos birkabőr mellényt viselt, szürke haját kontyba csavarta, amit két műanyag evőpálcikával rögzített. Az árukészlete, ami főleg sárguló, a széthullás különböző stádiumában levő, de egyenként Úszta plasztikzacskóba dugott ponyvaregényekből állt, előtte, a kocsiján hevert. Amikor meglátta a Shapely-maszkot viselő gyerekeket, hangosan kínálgatni kezdte a portékáját. Különös kifejezéseket harsogott, amelyekről Yamazaki gyanította, hogy könyvcímek lehetnek.

— *A babák völgye, Véres délidő, A láncfűrészes zseni*…

Yamazakit ámulatba ejtette az amerikai költészet élénksége, és már majdnem elkérte *A láncfűrészes zseni*t, amikor a nő hirtelen elhallgatott. Yamazaki újra a gyerekekre nézett.

A nő viselkedésében nem volt semmi olyan jel, ami arra utalt volna, hogy a menetre jobban oda kell figyelnie, mint amennyire saját döntése alapján akar. Yamazaki látta, ahogy a gyerekek eltávolodtak, a nő a kezét a zacskóba dugott könyvek fölött mozgatva számolgatni kezdte az árukészletét.

A madarasbódé tulajdonosa — sápadt férfi, gondosan nyírt fekete bajusszal — közömbös arckifejezéssel vakargatta a hasát.

A gyerekek után öt, a La Noche de Muerte csontvázkosztümjeibe öltözött táncos következett. Yamazaki látta, hogy az álarcok többsége valójában csak félálarc, mert a koponyák vigyorgó állkapcsát mikroporikus légzőmaszkokkal helyettesítették. A táncosok minden valószínűség szerint tinédzserek voltak, és a kór meg a káosz valamilyen belső zenéjére mozogtak. A csontokkal telefestett fekete harisnyákban, és a farmeros fenekekhez illesztett, fehér kartonpapírból kivágott medencecsontokban volt valami határozottan erotikus és erőszakos töltés. Ahogy a csont-táncosok elhaladtak, az egyikük a fehér légzőmaszk fekete orrlyukai fölött élesen Yamazakira nézett kék kamasz-szemével.

A táncosok után két magas alak, két fekete férfi következett. Az arcukra csúf bézsszínű festéket kentek, és sebésznek öltöztek: világoszöld köntöst, és hosszúszárú, skarlátvörös gumikesztyűt viseltek. Lehet, hogy ők voltak az orvosok — a többségükben fehérbőrű orvosok —, akiknek Shapely eljövetele előtt oly sok embert nem sikerült megmenteniük? Vagy talán a brazil biomedikai cégeket akarták jelképezni, amelyek sikeresen és kapzsin bábáskodtak Shapely transzformációja fölött, melynek során megvetett prostituáltból a varázsszer forrásává vált? A két zöldruhás alak után az első, tejfehér plasztikba burkolt testek következtek. Olyan kétkerekű kézikocsikon feküdtek, amilyeneket a hídon poggyász- és élelemszállításra szoktak használni. A kocsikat ez alkalomra keskeny rétegelt lemez oldalfalakkal látták el; előttük és mögöttük hétköznapi ruhába öltözött nők és férfiak haladtak. Yamazaki észrevette, hogy ők nem néztek se jobbra, se balra, és még véletlenül sem pillantottak a bámészkodók szemébe.

— Ott van Nigel — mondta a könyvárus. — Biztos ő építette a kocsit, amin most viszik.

— Ezek a vihar áldozatai? — kockáztatta meg Yamazaki a kérdést.

— Nigel nem — mondta a nő, és ahogy felfedezte, hogy a mellette álló férfi idegen, összehúzta a szemét. — Őt kilyuggatták…

Összesen hét holttest, hét kocsin. Utánuk egy férfi és egy nő haladt, egyforma papíroverallban. Egy laminált Shapely litográfiát vittek; azt az émelygős portrét, hatalmas szemekkel és beesett arccal, amitől Yamazakinak mindig hányingere támadt.

Aztán egy alacsony, vörös, szökdécselő alak. A faroktalan, szarvnélküli ördög egy hatalmas, ósdi fegyverrel, egy AK-47-essel táncolt — a géppisztoly ravasza rég elveszett, ívelt tárát fából faragták, és a menetek közben már annyi kéz szorongatta, hogy több helyen lekopott róla a vörös festék.

Yamazaki tudta, anélkül, hogy megkérdezte volna, hogy a vörös táncos azt a szörnyű és alapvető ostobaságot jelképezte, ami

végigkísérte Shapely életútját, és ami minden dolog mélyén ott leselkedik.

— Bulldózeres-szan? — A notebook készenlétben volt. — Ma láttam egy menetet. Testeket vittek le a hídról. A vihar halottjait.

— Nem tarthatjuk őket itt. Nem dobhatjuk őket a vízbe. A Város ragaszkodik ehhez. Átadjuk őket hamvasztásra. Azt a pár embert, akit nem lehet elégetni, odaát, a Kincsesen temetik el. Olyan emberek élnek kint a Kincsesen, hogy csodálkozhatsz, hogy ennek van értelme.

— A menetben rengetegszer utaltak Shapelyre, és a történetére.

Bulldózeres Yamazaki felé biccentett a kis televíziója fölött.

— J.D. Shapelynek maszkírozott gyerekek, két, fehér doktornak kifestett fekete férfi, Shapely portrék…

Bulldózeres felmordult.

— Már jó ideje nem láttam egyet se' — mondta halkan.

— A menet végén egy kis, vörös alak haladt. Táncolt. Egy géppisztollyal.

— Aha. — Bulldózeres bólintott.

Yamazaki aktiválta a notebook transzkripciós funkcióját.

„Én, tudod, sohasem kaptam meg. Úgy értem, ami belőle származik. Most már mindenkiben benne van az ő darabkája. Az én koromban nem láttam értelmét, és különben is, sohasem éltem gyógyszerekkel. Valahogy sohasem kaptam meg a másik fajtát sem, na nem mintha nem lett volna rá rengeteg lehetőségem. Te túl fiatal vagy, nem emlékezhetsz rá, hogy milyen volt. Ó, tudom, tudom, hogy mind azt hiszitek, hogy mindent átélhettek, mert minden rögzítve van a számotokra, mindent visszajátszhattok. Digitálisan. Hát éppen ez az: visszajátszás. Nem emlékezhettek rá, milyen érzés volt látni, ahogy halomra dőltek. Itt még nem is volt annyira rossz a helyzet, de Thaiföldön, Afrikában és Brazíliában… Jézus, Iszkiri! Az a dolog letarolt minket. De lassan, lassan, lassan csinálta. Azok a retrovírusok, azok. Egyszer egy ember azt mondta — neki a régi típusúja volt, és meghalt —, hogy mi abban a furcsa időzugban éltünk, amikor az emberek úgy hitték, hogy egy segg nem öl meg senkit, még egy nőt sem. Tudod, a nőknek különben is mindig aggódniuk kellett valami miatt, mindig ott volt a lehetőség, hogy teherbe esnek, hogy belehalnak a szülésbe, hogy abba pusztulnak bele, hogy meg akarnak szabadulni a gyereküktől, meg az életük utána már különben sem lehetett olyan, mint régen. De abban az időzugban voltak az ilyesmi ellen tabletták, sőt, oltások a többi nyavalyára, még azokra is, amik korábban egy rakás embert kinyírtak. Az volt aztán a jó idő, Iszkiri. Aztán jön ez az izé, és mindent megváltoztat. Aztán elérjük a 2000. évet, szar mindenütt, polgárháborúk Európában, és ez az AIDS izé meg

csak nyomul előre. Tudod, megpróbálták beadni nekünk, hogy a buzik terjesztik, meg a CIA, meg az Egyesült Államok Hadseregének egy Maryland-i erődben állomásozó egysége. Azt próbálták beadni, hogy olyan emberektől ered, akik megdugtak valami majmokat. Édes Istenem! Tudod mi terjesztette? Az emberek. És rengetegen voltak az ilyenek, Iszkiri. Elrepültek mindenhova, hogy basszanak egyet, és aztán visszajöttek. Aztán eladták a seggüket, és továbbadtak egy-két gilisztát. Ezen az átkozott bolygón a legtávolabbi helyek is csak percekre vannak egymástól. Aztán belép a képbe az a csóró, szétbaszott Shapely, és tele van olyan mutáns vírussal, ami nem öl embert. Semmit sem csinál veled, csak annyit, hogy reggelire felzabálja a régi típusú vírusokat. És ne vedd be azt a marhaságot, Iszkiri, hogy Shapely Jézus volt. Azt se hidd el, hogy Jézus egyáltalán létezett."

— Maradt még kávé?

— Felpumpálom a kályhát.

— Onts egy kis Három-az-Egybent abba a lyukba, ott a dugattyúkarnál, Iszkiri. Van ott egy bőr tömítés. Ez majd puhán tartja.

31. A sofőr felőli oldal

Chevette nem látta az első golyót, ami valószínűleg egy vezetéket, vagy ilyesmit talált el, mert a fények hirtelen kigyulladtak. A másodikat sem látta, és a lyukat sem, amit a bőrmintás plasztikba ütött. Megállt benne valami, és elgondolkodott: az egyik pillanatban még nem volt a lyuk, ám a következőben már igen. A két pillanat között semmi. Látta, hogy megtörtént, de nem látta, ahogy megtörtént.

Aztán négykézlábra ereszkedett, és mászni kezdett, mert nem állhatott csak úgy, hogy megvárja a következőt. Amikor az ajtóhoz ért, a padlón meglátta az összegyűrt fekete nadrágot, a saját nadrágját. Egy szürke, bőrmintás plasztikdarabra fűzött kulcscsomó hevert a közelében. A levegőben csípős szag terjengett. Az a pasas belelőtt a padlóba. Talán az égett szőnyegnek volt ilyen szaga. Chevette látta, hogy a lyukak széle megpörkölődött, és egy kicsit meg is olvadt.

Hallotta a fickó rekedt, visszhangzó hangját; valahol kint üvöltözött. Visszafojtotta a lélegzetét. Azt ordította, hogy ők (kik?) csinálták a legjobb reklámkampányokat az egész világon, és hogy eladták a Hunnis Millbankot, és most eladják a Napraforgót is. Chevette nem volt biztos benne, hogy jól hallotta a szavakat.

— Itt vagyok, az ajtó mellett. A sofőr felőli oldalon. Rydell hangja. A sofőr felőli oldalon nyitva volt a kocsi ajtaja.

— Itthagyta a kulcsokat — mondta a lány.

— Azt hiszem, lement oda, ahol valamikor az Álomfal franchise volt.

— Mi van, ha visszajön?

— Mindenképpen visszajön. Mi meg itt vagyunk. Előrekúszol, és ledobod azokat az izéket?

A lány átmászott az ajtón, és előrekúszott az ülések között. A nyitott ajtó mellett meglátta Rydell fejét. Felkapta a kulcscsomót, és anélkül, hogy odanézett volna, a férfi felé lökte. Megmarkolta a nadrágját, hátrakúszott, és közben az tűnődött, hogy beférne-e a fridzsiderbe, ha maga alá húzza a lábait.

— Az lenne a legjobb, ha ott hátul lehasalnál a padlóra… — Rydell hangja a sofőrülésből érkezett.

— Lehasaljak? Minek?

— Minimális sziluett.

— Mi?

— A fickó lövöldözni fog. Amikor *ezt* csinálom…

Gyújtás-hang. A szélvédőn tátongó lyukakból üvegszilánkok hullottak a kabinba. A lány lehasalt. Az LB hátralódult, szűk kanyarban elfordult. A lány hallotta, hogy Rydell a műszerfalat

csapkodja — valami funkciót próbált megtalálni, amire szüksége volt. Golyók érkeztek, mindegyikhez egy távoli robbanás társult; mintha valaki egy láthatatlan kalapácsot lengetett volna, hogy kikopogjon egy ritmust.

Rydell valószínűleg beállíthatta a műszerfalon, ami akart, mert hirtelen ugyanazt a dolgot művelte a pedálokkal meg a sebváltóval, amit odafönt, Oregonban a srácok szoktak csinálni.

A lány csak ekkor döbbent rá, hogy sikoltozik. Nem kiabált, nem szavakat visított, csak sikoltozott.

Aztán az LB egy olyan szűk kanyart írt le, hogy majdnem felborult. Chevette hirtelen arra gondolt, hogy az ilyen kocsikat talán nem száguldozásra készítették. De mégis felgyorsultak, és mintha egy emelkedő teteje felé haladtak volna.

— Na bassza meg — hallotta Rydell hangját, azt a furcsán közönséges hangot, aztán belevágódtak az ajtóba, a kapuba, vagy akármibe, és az egész olyan volt, mint annak idején, amikor a Lafayette Parkban párszor megpróbálta megcsinálni a halálkanyart a hintával, ami után persze mindig magyarázkodniuk kellett, hogy miért esett a fejére…

Újra Bulldózeres szobájában volt, a *National Geographic*ot olvasta; éppen annál a résznél tartott, ami megmagyarázta, hogy Kanada hogyan osztotta fel magát öt országra. Hideg dobozos tejet ivott, és ropit evett. Bulldózeres az ágyban feküdt a TV-jével, és az egyik történelmi témájú műsort nézte. Szerette az ilyeneket. Közben arról beszélt, hogy az élete során a történelmi filmek egyre jobbak és látványosabbak lettek; hogy régen még ugráló fekete-fehér filmeket játszottak, amikben a katonák úgy mozogtak, mintha hangyák lennének a nadrágjukban, a képek felbontása szörnyű volt, és az ég tele volt karcolásokkal; hogy aztán fokozatosan lelassultak, és már úgy mozogtak, mint a valódi emberek, aztán színesek lettek, a képfelbontás egyre finomabb lett, és már a karcolások is eltűntek. Átverés volt az egész, mondta Bulldózeres, mert a filmek minden egyes kis részlete egy becslésen alapult, olyan volt, ahogy valaki elképzelte, hogy nézhetett ki a dolog; az egész csak egy bizonyos döntés, és egy bizonyos gomb megnyomásának az eredménye volt. De azért szuper, mondta Bulldózeres, legalább olyan szuper, mint amikor az ember először hallja Billie Holidayt recsegés meg dobozhang nélkül.

Chevette sejtette, hogy Billie Holiday egy olyan pasas lehetett, mint Elvis — a fiatal, és sovány Elvis —, és hogy ő is flitteres öltönyöket hordhatott.

Bulldózeres állandóan a történelemről beszélt. Hogy az egész plasztikká változik. Chevette mindig azt színlelte, hogy figyel arra,

amit összehord, mert tudta, ha nem ezt tenné, az öreg megsértődne, és napokig nem szólna hozzá. Felnézett a magazinjából és a Québeci Köztársaság kék-fehér zászlóját lobogtató lányokat ábrázoló képről, és már az anyja ült Bulldózeres ágyának szélén, gyönyörűen, szomorúan és valahogy fáradtan — mindig ilyen volt, amikor hazaért a munkából, és még nem szedte le a sminkjét.

— Igaza van — mondta Chevette anyja.

— Mama?

— A történelemről. Hogy megváltoztatták.

— Mama, te…

— Különben mindenki ezt csinálja, édesem. Nincs ebben semmi új. Csak a filmek éppen utolérték az emlékeket, ennyi az egész.

Chevette sírni kezdett.

— Chevette-Marie — mondta az anyja azon a dallamos hangon, amit a lány már oly régóta nem hallott —, elestél, és beütötted a fejed.

32. Fallonville

— Mit mondtál, milyen jól ismered ezt a srácot? — kérdezte a lány.

Valahányszor rálépett a fékre, Rydell rohamosztagos bakancsa megcsikordult a kis üvegszilánkokon. Ha lett volna ideje, meg egy seprűje, az egészet kisöpörte volna. Az út mellett talált rozsdás vasrúddal kiverte a szélvédő maradékát is, mert ha egy országúti járőr meglátta volna az üvegen a lyukakat, biztos leállítja őket. Különben Rydellt a talpbetétje miatt nem zavarta különösebben az üvegszemét.

— L.A.-ben együtt dolgoztunk — mondta. Fékezett, és kikerülte az úton feketéllő féknyom tetején levedlett szörnybőrként heverő kamion-gumi darabkákat.

— Csak azon gondolkodtam, hogy mi van, ha vele is úgy járunk, mint Mrs. Elliottal. Róla is azt mondtad, hogy ismered.

— Őt nem ismertem — mondta Rydell. — Csak találkoztam vele. A repülőgépen. Ha Sublett beépített ember, akkor a világon mindenki az. — Megvonta a vállát. — Ha már itt tartunk, lehet, hogy miattad is aggódnom kellene.

Meg amiatt is, tette hozzá gondolatban, hogy Loveless vagy Mrs. Elliott vette a fáradtságot, és beültetett egy lokátor-poloskát a motorházba. Meg amiatt, hogy a Halálcsillag esetleg megállás nélkül keresi őket, és talán sikerül is a nyomukra bukkannia. A Halálcsillag állítólag el tudja olvasni az újságok címsorát, és egy lábnyomból képes megállapítani, hogy az illető, aki otthagyta, milyen márkájú cipőt viselt.

Aztán a fényszórók előtt hirtelen, mintha a semmiből ugrana elő, megjelent egy fakereszt. Úgy tizenkét láb magas lehetett, és mindkét szárán egy felirat díszelgett: HANGOLJ RÁ — a vízszintesen —, AZ Ő HALHATATLAN CSATORNÁJÁRA. — a függőlegesen. Arra a helyre, ahol Jézus fejének kellett volna lennie, egy poros, ócska hordozható TV-t erősítettek. Valaki egy. 22-essel átlőtte a képernyőt.

— Most már nem lehet messze — mondta Rydell.

Chevette Washington felmordult, aztán ivott egy kis vizet — a SHELL kútnál vették —, majd a férfi felé kínálta a palackot.

Amikor Rydell kitört az aluljáró-sétálóutcából, valami azt súgta neki, hogy egy országút közelében vannak. A sétálóutca kívülről egy barna téglarakásnak látszott, a környék házainak ablakkeretei olyan újrafeldolgozott szemétből készített, egy napos hányás színű anyagból készültek. Rydell sikító gumikkal megkerült egy nagy üres parkolót, áthajtott egy pár mocsokhalmon meg kihajított ágybetéten, és végül talált egy kifelé vezető utat.

De országútnak nyoma sem volt, csak egy négysávos utcát találtak, ráadásul Loveless a navigációs cuccba is küldhetett egy golyót, mert a monitoron egyfolytában csak Santa Ana belvárosának térképe látszott, az is egyfolytában vibrált. Az egész környéknek olyan lepusztult peremváros hangulata volt, mint az olyan helyeknek, amik az európai pénz betörésekor robbantak le.

Chevette Washington a fridzsider mellett kuporgott; a szemeit csukva tartotta, és egy szót sem szólt. Rydell megijedt, hogy Loveless belé is eresztett egyet, de tudta, addig nem állhat meg, míg eléggé el nem távolodnak a sétálóutcától. Különben vért, vagy sebet nem látott a lányon.

Végül elért ahhoz a Shell kúthoz. Az oszlopok tetején levő fémizék, amik valamikor a reklámtáblákat tartották, elárulták, hogy a hely valamikor a Shellé volt. A férfi WC ajtaját leszakították a zsanérjairól, a nő toalettet láncokkal és reteszekkel zárták le. A pattogatott kukorica gépen látszott, hogy valaki megsorozta valami automata fegyverrel. Rydell a kút végébe kanyarodott az LB-vel, és meglátta azt a régi Airstream kamiont — Tampában, az apja szomszédjában egy fazon pontosan ilyenben lakott. A kamion előtt, egy hibachi mellett egy férfi térdelt, és egy edénnyel vacakolt. Két fekete labrador figyelte, hogy mit csinál.

Rydell leparkolt, megnézte, hogy Chevette Washington lélegzik-e, aztán kiszállt a kocsiból. A hibachi mellett térdelő férfihoz sétált, aki a jöttére felállt, és piros overallja combrészébe törölte a kezeit. A fején egy ócska, kekiszínű baseball sapka volt; a simlédere legalább nyolc hüvelyk hosszan meredt előre. Az overallra hímzett Shell embléma már megfakult, és egy-két helyen kikopott.

— Csak eltévedt — kérdezte a férfi —, vagy valami gondja van?

Rydell úgy látta, a pasas legalább hetven éves.

— Nem, uram, nincs semmi gondom, de teljesen eltévedtem. — Rydell a két fekete kutyára pillantott. Azok visszanéztek rá. — A kutyái mintha nem örülnének nekem.

— Nem sokszor látnak idegent — mondta az öreg.

— Nem, uram — mondta Rydell. — Nem is hittem.

— Van egy pár macskám is. Mostanában mindnek szárított kaját adok. A macskák időnként fognak egy-egy madarat. Vagy egeret. Szóval, eltévedt?

— Igen, uram. El. Azt sem tudom pontosan, hogy melyik államban vagyunk.

A férfi a földre köpött.

— Légy üdvözölve az istenverte klubban, fiam. Amikor annyi idős voltam, mint te, ez az egész California volt, ahogy az Isten megteremtette. Most ez a déli California. Legalábbis ezt mondják. De tudod, hogy valójában micsoda?

— Nem, uram. Micsoda?

— Egy nagy rakás vigyorgó lószar. Éppen olyan lószar, mint az a nő, aki most a Fehér Házban táborozik. — Az öreg levette a sapkáját. A fején egy pár bőrrák-csík ezüst-fehérlett. Megtörölte a homlokát egy olajfoltos zsebkendővel, aztán visszatette a sapkát. — Szóval, eltévedtél?

— Igen, uram. Elromlott a térképem.

— El tudsz igazodni a papírra rajzolt térképeken?

— Igen, uram. El.

— Ez meg mit az ördögöt csinált a fejével? — Az öreg Rydell mögé nézett.

Rydell megfordult. Chevette Washington a sofőrülésre dőlve figyelte őket.

— Így vágatta le a haját — mondta Rydell.

— A francba — mondta az öreg. — Különben egész jóképű lenne.

— Igen, uram — mondta Rydell.

— Látod azt a doboz krémeskorpát? Mit gondolsz, bele tudsz önteni egy csészényit ebbe a vízbe, ha majd forrni kezd?

— Igen, uram.

— Na, akkor megyek, és keresek neked egy térképet. Szúnyog és Fehérke addig majd elszórakoztat.

— Igen, uram…

ÉDEN, DÉL-CALIFORNIA

KERESZTÉNY KÖZÖSSÉG

HÁROM MÉRFÖLD

TÁBOROZÁS TILOS

BETONÚT

MŰKÖDŐ RÁDIÓKAPCSOLAT

ELEKTROMOS BIZTONSÁGI VÉDŐKORLÁT

ÚSZNI SZABAD

A kereszt mögött egy másik, magasabb kereszt. Ezt rozsdás vasúti sínekből hegesztették össze. Mellette egy keretszerűség, tele régi televíziókkal; a halott képernyők az út felé fordultak.

Chevette Washington aludt, és az egészből semmit sem látott.

Rydellnek eszébe jutott, hogyan hívta fel Codes telefonján Sublett L.A.-i számát. Amikor meghallotta azt a furcsa csengést, ijedtében majdnem bontotta a vonalat, de aztán kiderült, hogy csak egy hívástovábbító jelzett, mert Sublett időközben elutazott az anyjához, akinek valami baja lett.

— Úgy érted, hogy Texasban vagy?

— Édenben, Berry. A mama beteg, mert ő, meg egy páran felköltöztek ide, DélCal-ba.

— Éden?

Sublett elmagyarázta, hogy pontosan hol van ez a hely, Rydell pedig közben a Shelles öreg térképét böngészte.

— Hé — mondta Rydell, amikor már nagyjából fogalma volt róla, hogy merre jár. — Mi lenne, ha meglátogatnálak?

— Azt hittem, hogy fent, San Franciscóban kaptál munkát.

— Hát, erről majd inkább később beszélek. Személyesen.

— Tudod, hogy engem itt hitehagyottnak tartanak? — Sublett hangján érezni lehetett, hogy nem nagyon örül a dolognak.

— Minek?

— Hitehagyottnak. Mert megmutattam a mamámnak azt a Cronenberg filmet. Azt a *Videodrom*ot. Itt azt mondják rá, hogy a Sátántól származik.

— Azt hittem, hogy szerintük minden filmben ott az Isten.

— Vannak olyan filmek, amik egyértelműen a Sátántól származnak, Berry. Vagy legalábbis Fallon tiszteletes ezt állítja. Szerinte Cronenberg összes filmje sátáni.

— Ó is az Édenben van?

— Istenem, nem! — mondta Sublett. — Ő azokban az alagutakban van, a Channel Islandon, Anglia és Franciaország között. Nem jöhet el onnan, mert szüksége van a menedékre.

— Menedék? Mi elől menekül?

— Az adók elől. Tudod ki ásatta ki azokat az alagutakat, Berry?

— Ki?

— Hitler. Rabszolgákkal.

— Ezt nem tudtam — mondta Rydell, és maga elé képzelte azt a

vézna kis pasast, azzal a fekete bajusszal, ahogy éppen egy szikla tetején áll, és egy nagy korbácsot csattogtat.

Egy újabb jelzőtábla következett. Az oszlopot majdnem olyan tökéletesen megépítették, mint az előzőt, de a fekete betűket egy pár deszkára sprézték rá.

FELKÉSZÜLTÉL AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGRA?

Ő ÉL! ÉS TE?

NÉZZ TELEVÍZIÓT

— Nézzek televíziót? — A lány közben felébredt.

— Nos — mondta Rydell —, a falloniták szerint Isten valahogy *benne* van. Úgy értem, a TV-ben.

— Az Isten a televízióban van?

— Igen. A háttérben, vagy valami ilyesmi. Sublett anyja hívő, de Sublett olyan hitehagyott-féle.

— Szóval ezek TV-t néznek és imádkoznak, vagy mi?

— Hát, azt hiszem, ez inkább valami meditáció-féle dolog lehet. Leginkább régi filmeket néznek, és úgy gondolják, ha elég sokat látnak, és elég sokáig bámulják őket, a szentlélek valahogy beléjük fog költözni.

— Nekünk odafönt, Oregonban Kinyilatkozott Árja Nazarénusaink voltak — mondta a lány. — Jézus Első Gyülekezete. Ha megláttak valakit, rögtön lelőtték.

— Kellemetlen — bólintott Rydell. Az LB felért egy kis emelkedő tetejére. — Ez efféle keresztények… — Rydell a következő pillanatban meglátta maguk alatt az oszlopokra szerelt fényszórókkal megvilágított Édent.

A háromnegyed hektáros területet körbefogó biztonsági védőkorlát csak néhány kifeszített szögesdrót volt. Rydell kételkedett benne, hogy áramot vezettek belé, de látta a tíz lábnyi távolságonként ráaggatott halálfejes jeleket, amiknek már önmagukban véve is megvolt a hatásuk. Ahol az út keresztezte a kerítést, egy blokkházkapu kinézetű építmény állt, de az egész rendszer csak azt a tucatnyi kamiont, lakóbuszt és lakókocsit védte, amelyek egy drága, óriási plasztik habcsókokra hasonlító szatellit-tálakkal teleaggatott, régimódi rádiótoronynak látszó építmény körüli lebetonozott téren álltak. Valaki elterelt és felduzzasztott egy kis patakot, és kialakított egy kis

tavacskát — ám a patak olyan ipari hulladékgyűjtőnek látszott, ami körül nem hogy madarakat, de egy nyamvadt bogarat sem lehet találni.

Viszont az egész területet fényesen kivilágították. Rydell hallotta a lejtő aljában működő óriási generátorok dübörgését.

— Jézus — mondta Chevette Washington.

Rydell a blokkház elé gurult, és leeresztette az ablakot — örült, hogy ez a szerkezet legalább még működött. Egy láng-rózsaszín gyapjúdzsekit és ugyanilyen sapkát viselő férfi lépett ki a házból. A kezében valami fémtusás smasszerpuskát tartott.

— Magánterület — mondta, és a szélvédő helyére bámult. — Mi történt a szélvédőjükkel, miszter?

— Egy szarvas — mondta Chevette Washington.

— A barátainkhoz, Sublettékhez jöttünk látogatóba — mondta Rydell, és remélte, hogy sikerül elterelnie az őr figyelmét a golyóütötte lyukakról. — Várnak minket. Megtenné, hogy szól nekik?

— Azt éppen nem mondhatnám, hogy maguk kereszténynek látszanak…

Chevette Washington áthajolt Rydell előtt, és az őrre meresztette a szemét.

— Mi semmit sem tudunk *rólatok,* testvér, de az biztos, hogy Árja Nazarénusok vagyunk Eugene-ből. Nem is akarunk bemenni oda, ha vannak köztetek sáremberek, vagy *bármilyen* faj keveredésből születettek. A fajárulóknak befellegzett!

Az őr a lányra nézett.

— Ha Nazarénusok vagytok, miért nem vagytok kopaszok?

A lány megérintette őrült frizurája elejét, a rövid, tüskés részt.

— Legközelebb majd azt fogod mondani, hogy Jézus zsidó volt? Nem tudod, hogy ez mit jelent?

Az őrön látszott, hogy megijedt.

— Van nálunk egy pár felszentelt karom. Talán azokról majd eszedbe jut valami.

Rydell látta, hogy az őr habozik, és nyel egyet.

— Hé, jóbarát — mondta Rydell —, kihívod nekünk a jó öreg Sublettet, vagy mi lesz?

A férfi visszament a blokkházba.

— Mi van ezekkel a karmokkal? — kérdezte Rydell.

— Egyszer Bulldózeres mesélt ilyesmiről — mondta a lány. — Halálra rémített vele.

Dora, Sublett anyja Coke-ot ivott mexikói vodkával. Rydell már korábban is látta, hogy valaki ilyesmit iszik, de szobahőmérsékletűt. Ráadásul a Coke poshadt volt, és a nagy műanyag szupermarket-palackos vodkán is látszott, hogy elég régi. Rydell úgy döntött, nincs is

kedve inni.

Dora lakókocsijának nappalija egy díványból, meg egy állítható támlájú karosszékből állt. Dora a székben feküdt, és jól felpolcolta a lábait. Jót tesz a vérkeringésnek, mondta. Rydell és Chevette Washington egymás mellett ültek a díványon — ami inkább egy kétszemélyes padra hasonlított —, Sublett pedig az állához húzott térdekkel a padlón ült. A falakon és a kis polcokon rengeteg kacat volt, de mind nagyon tiszta. Rydell sejtette, hogy Sublett allergiái miatt. Rengeteg holmit kiraktak: plakátokat, képeket, nippeket, és olyan valamiket, amik Rydell szerint csakis ima-zsepik lehettek. Az egyik falra kiakasztották Fallon tiszteletes hologramját; a férfi határozottan olyan volt, mint egy oposszum — egy lebarnult, agyonplasztikázott oposszum. Aztán kitettek még egy életnagyságú J.D. Shapely hologramot is. Rydellnek ez nem nagyon tetszett, mert olyan érzése volt, hogy Shapely tekintete minden mozdulatát követi. A legtöbb holmit a televízió körül halmozták fel, ami nagy volt és fényes, de elég régi típusú; azokból az időkből származott, amikor még nem gyártottak óriási, lapos készülékeket. Egy fekete-fehér mozifilm pergett rajta, de a hangot levették.

— Biztos, hogy nem kér egy italt, Mr. Rydell?

— Nem, 'sszonyom, köszönöm — mondta Rydell.

— Joel nem iszik. Tudja, allergiái vannak.

— Igen, 'sszonyom. — Rydell eddig nem is tudta Sublett keresztnevét.

Sublett egy vadonatúj fehér farmernadrágot viselt, egy fehér pólót, fehér gyapjúzoknit, és egy fehér, egyszer használatos kórházi papucsot.

— Ő mindig érzékeny fiú volt, Mr. Rydell. Emlékszem, egyszer bekapta az egyik fiú búgócsigájának a nyelét. Hát, utána olyan volt a szája, mintha kifordult volna.

— Mama — mondta Sublett —, tudod, hogy az orvos azt mondta, hogy többet kell aludnod, mint eddig.

Mrs. Sublett felsóhajtott.

— Igen, jól van, Joel. Tudom, hogy ti, fiatalok beszélgetni akartok egymással. — Chevette Washingtonra meredt. — Kár a hajadért, édesem. Olyan szép vagy, hogy szebb már nem is lehetnél, csak a hajad… Meglátod, hamar kinő majd. Amikor Joel még pólyás volt, egyszer, lent Galvestonban megpróbáltam begyújtani annak a gáztűzhelynek a sütőjét, ami akkor volt nekünk. Joel olyan érzékeny volt, a tűzhely meg majdnem felrobbant. Akkoriban daureoltattam a hajam, kedvesem, és hát…

Chevette Washington hallgatott.

— Mama — mondta Sublett. — Most már megittad a finom koktélodat…

Rydell figyelte, ahogy Sublett az ágyhoz vezeti az öregasszonyt.

— Jézus Krisztus — mondta Chevette Washington. — Mi a baj a srác szemével?

— Csak fényérzékeny — felelte Rydell.

— Félelmetes, ahogy kinéz,

— Pedig a légynek se ártana — mondta Rydell. Sublett visszament hozzájuk, a TV-re nézett, felsóhajtott, és kikapcsolta.

— Tudod, hogy nem léphetek ki a lakókocsiból, Berry?

— Ugyan miért nem?

— A hitehagyottságom miatt. Azt mondják, megrontom a gyülekezetet, ha érintkezem velük. — Úgy kuporodott fel a székre, hogy nem is kellett hátradőlnie.

— Azt hittem, szakítottál Fallonnal, amikor feljöttél L.A.-be.

Sublett zavartnak látszott.

— Hát, beteg volt az anyám, Berry, ezért idejöttem, és azt mondtam nekik, hogy meggondoltam magam. Hogy meditálni fogok a TV-vel, meg minden. — Megcsavargatta hosszú, sápadt kézfejeit. — Aztán rajtakaptak, hogy a *Videodrom*ot nézem. Láttad már Deborah Harryt, Rydell? — Sublett felsóhajtott, és megremegett.

— Hogy csíptek el?

— Úgy állították össze a rendszert, hogy belenézhetnek abba, amit nézel.

— Egyáltalán miért jöttek fel ide?

Sublett végighúzta az ujjait száraz, szalmaszínű haján.

— Nehéz megmondani, de azt hiszen, a költözésüknek valami köze van Fallon tiszteletes adóproblémáihoz. Meg ahhoz, amit az utóbbi időben csinál. Nem jött be a San Francisco-i munkád, Berry?

— Nem — mondta Rydell. — Nem jött be.

— Nem akarod elmesélni, mi történt?

Rydell akarta.

— Azt hiszem, az a szemét a fűtést is szétlőhette — mondta Rydell. A védőkerítésen kívül, az LB-nél voltak.

— Tetszik a barátod — mondta a lány.

— Nekem is.

— Nem, én komolyan beszélek. Tényleg érdekli, hogy mi történik veled. Tényleg.

— Te fekszel az ágyba — mondta Rydell. — Én elöl alszom.

— Nincs szélvédő. Meg fogsz fagyni.

— Nem gond.

— Aludj te is hátul. Már voltunk ilyen helyzetben. Semmi gond.

Amikor felébredt, még sötét volt. Egy ideig hallgatta a lány lélegzését, és a vállára terített régi bőrdzseki reccsenéseit. Sublett végighallgatta a sztoriját, időnként bólintott, egyszer-kétszer

belekérdezett. Tükrös kontaktlencséiben Rydell látta a saját pici, konvex képüket. Amikor befejezte, Sublett halkan felfüttyentett.

— Berry, nekem úgy tűnik, hogy most komolyan bajban vagytok. Nagy bajban.

És ez igaz volt.

Lecsúsztatta a kezét — közben véletlenül megérintette a lányét —, és kitapogatta a farzsebébe dugott tárcát. Az összes pénze, meg Wellington Ma kártyája volt benne. Vagyis az, ami maradt belőle. Amikor legutoljára megnézte, három darabban volt.

— *Nagy* baj — mondta a sötétségnek. Chevette Washington felemelte a dzsekije szélét, és közelebb csúszott hozzá. A légzése egyenletes maradt, ezért Rydell tudta, hogy nem ébredt fel.

Rydell feküdt, gondolkodott, és egy idő után megformázódott az ötlete. Ez volt a legőrültebb ötlet, ami valaha eszébe jutott.

— A fiúd — mondta a lánynak Sublett mamájának pici lakókocsi-konyhájában —, az a Lowell…

— Mi van vele?

— Van egy számod, amin el tudnánk érni?

A lány tejet öntött a kukoricapelyhére. A tejet porból keverte; úgy nézett ki, mint a kréta, de Sublett anyjánál csak ez volt. Sublett allergiás volt a tejre.

— Minek?

— Azt hiszem, szeretnék megbeszélni vele valamit.

— Mit?

— Valamit. Talán segíthetne rajtunk.

— Lowell? Az nem fog segíteni neked. Lowell szart sem tenne másokért.

— Nos — mondta Rydell —, én azért szeretnék próbát tenni vele.

— Ha megmondod neki, hogy hol vagyunk, vagy ha a neten keresztül lenyomozza, feldob minket. Ha tudja, hogy valaki keres minket, mindenképpen megteszi.

— Miért?

— Mert ő egyszerűen ilyen — mondta a lány, de azért végül odaadta Rydellnek a telefont, meg a számot.

— Hello, Lowell.

— Ki a fasz az?

— Hogy vagy?

— Ki adta meg a…

— Ne tedd le.

— Ide hallgass, faszfe-…

— S.F.-i rendőrség, gyilkossági csoport.

Rydell hallotta, hogy Lowell beleszív a cigarettájába.

— Mit mondott? — kérdezte Lowell.

— Orlovsky. S.F.-i rendőrség, gyilkossági csoport, Lowell. Az a nagydarab pasas, azzal a kibaszott nagy stukkerral? Aki bement abba a bárba? Emlékszel? Mielőtt kialudtak a fények. Én ott voltam a bárpultnál, és Szar Eddie-vel beszélgettem.

Lowell még egyet slukkolt, a hangból ítélve mélyebben, mint először.

— Nézze, nem tudom, hogy mit…

— Nem is kell tudnod. Csak még ne tedd le, Lowell. De ha mégis megteszed, fiú, jobb, ha rálehelsz egy búcsúcsókot a seggedre. Mert láttad, hogy Orlovksky bement oda azért a lányért. Ugye láttad, Lowell? Ő látott téged. Nem volt rád szüksége. Nem rendőrségi ügyben ment be oda, Lowell. A saját üzletét intézte. Az egy életveszélyes zsaru, Lowell. Életveszélyes, mint a rák. — Csend.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszél…

— Akkor csak hallgass, Lowell. Hallgass meg. Ha nem hallgatsz meg, elmondom Orlovskynak, hogy láttad őt. Megadom neki a számod. Megadom neki a személyleírásodat, meg azét a skinheadét is. Megmondom neki, hogy róla beszéltél. És tudod, hogy ő erre mit fog csinálni, Lowell? Kimegy oda, és szétlövi a segged, azt. És senki sem állíthatja meg, Lowell. Gyilkossági csoport. Aztán ha akarja, majd nyomozhat, és elkaphatja magát. Az egy kemény fiú, Lowell. Én mondom, elhiheted.

Lowell párszor felköhögött. Megköszörülte a torkát.

— Ez valami vicc? Mi?

— Nem hallom, hogy nevetnél.

— Oké — mondta Lowell. — Mondjuk, hogy igaz. És akkor mi van? Maga mit akar?

— Úgy hallottam, ismersz embereket, akik el tudnak intézni *ezt-azt.* Komputerekkel, meg ilyesmivel. — Rydell hallotta, hogy Lowell újra rágyújt.

— Hát — mondta Lowell —, mondjuk.

— Vágyköztársaság — mondta Rydell. — El kell érned őket, hogy megtegyenek nekem egy szívességet.

— Nem ismerek *neveket* — mondta Lowell gyorsan. — Vannak készülékek, amivel le lehet hallgatni…

— „Őket". *Őket* akarom, oké? Szükségem van rád, hogy elérd *őket,* hogy megtegyenek *nekem* egy szívességet.

— Ez sokba fog magának kerülni — mondta Lowell.

— Nem — felelte Rydell. — *Neked* fog sokba kerülni. Megnyomott egy gombot, és bontotta a vonalat. Egy kis időt akart adni a jó öreg Lowellnek, hogy gondolkodjon. Talán megkeresi Orlovskyt a Rendőrségi Névsorban. És akkor rá kell jönnie, hogy létezik, és tényleg a gyilkosságiaknál van.

Rydell összecsukta a kis telefont, és visszament a lakókocsiba. Sublett anyja a kelleténél két fokkal erősebbre állította a légkondicionálót.

Sublett a padon ült. Fehér ruhájában úgy nézett ki, mint valami festő, vagy sebész, vagy ilyesmi. Habár, ő tiszta volt.

— Tudod, Berry, azon gondolkodom, hogy talán jobb, ha visszamegyek Los Angelesbe.

— Mi lesz az anyáddal?

— Hát, megjött Mrs. Baker Galvestonból. Évekig szomszédok voltak. Mrs. Baker majd vigyáz rá.

— Idegesít a hitehagyottság-hülyeség?

— Igen — mondta Sublett, és Fallon hologramja felé fordult. — Még mindig hiszek az Úrban, Berry, és tudom, hogy a médián keresztül megláttam az Ő arcát. Ahogy Fallon tiszteletes tanítja. Tényleg megláttam. De a többi dolog, esküszöm, hogy csak egy eltúlzott ostobaság. — Subletten látszott, nem sok hiányzik hozzá, hogy elsírja magát. Ezüstszemei elkapták Rydell tekintetét. — Gondolkodtam az IntenSecure-on, Berry. Azon, amit tegnap este mondtál. Nem tudom, hogyan mehetnék vissza oda, hogyan dolgozhatnék nekik, amikor tudom, hogy miket művelnek. Azt hittem, ott legalább segítek megvédeni az embereket pár gonoszságtól, ami ezen a világon létezik. De most már tudom, Berry, hogy csak egy erkölcstelen cégnek dolgoztam.

Rydell előbbre lépett, és közelebbről is megvizsgálta az imazsepiket. Eltűnődött, vajon melyikről hiszik azt, hogy távol tartja az AIDS-et.

— Nem — mondta végül. — Menj vissza dolgozni. Te tényleg véded az embereket. A mesének ez a része igaz. Meg kell élned valamiből, Sublett.

— És te?

— Mit és én?

— Megtalálnak, és megölnek téged, Berry. Téged, és a lányt is.

— És talán téged is, ha megtudják, hogy mindent elmondtam neked. Nem kellett volna megtennem. Sublett. Ez eggyel több ok arra, hogy Chevette meg én elmenjünk innen. Hogy neked, meg az anyádnak ne árthassanak.

— Nos — mondta Sublett —, többé már nem dolgozom nekik, Berry. És innen is elmegyek. Egyszerűen megkell tennem.

Rydell Sublettre nézett, és valahogy újra az IntenSecure egyenruhájában, a Glockkal meg mindennel felszerelkezve látta maga előtt, és hirtelen megint eszébe jutott az a bizonyos őrült ötlet, ami megrázta magát, és ami új látószögből mutatta meg neki a dolgokat. *Nem keverheted bele,* mondta Rydell magának, *ez nem lenne fair.*

— Sublett — hallotta Rydell a saját hangját, úgy egy perccel

később —, lefogadom, hogy olyan javaslatom van a számodra, amire eddig még nem is gondoltál.

— Mi lenne az? — kérdezte Sublett.

— Bajba kerülés.

33. Notebook

rizs
mosogatószivacs
seprű
tisztító folyadék
hálózsák
tüzelőolaj
olaj/tömítőgyűrű

„Most alszik. Currys rizs a thai büféből. Kérdezi, hova ment a lány. Válasz: Fontaine beszélt vele, de ő sem tudja, hol van, és miért van ott. A pisztoly a polcon. Irtózom megérinteni (hideg, nehéz, olajszagú, a csöve oldalán és a forgótár rovátkáiban a sötétkék festék ezüstszürkévé kopott). ('SMITH WESSON'. Thomasson.) Ma este újra Shapelyről beszélt."

„Ahogy azzá tették, amivé, Iszkiri, az is egy szomorú szar. Szar az egész, ahogy van. Az embernek mindig eszébe jut, hogy ezek az átkozott vallások hogy maradnak meg ilyen sokáig, meg hogy egyáltalán hogy kezdődtek el. Lehet, hogy egy nap ő is vallás lesz, azok az őrült faszfejek embereket ölnek megérte — vagy legalábbis azt mondják, hogy érte teszik. Régebben azok a Keresztrefeszített Jézus népek sohasem beszéltek, csak hétfőnként, mert ez volt az a nap, amikor egy lapátnyival kimélyítették a saját sírjukat, Iszkiri. Apránként ástak, egészen addig, amíg azt nem gondolták, hogy az egyiküket megszállta a szentlélek. Akkor aztán elintézték az illetőt, azokkal a speciális krómkarmokkal, amiket mind maguknál hordtak egy bőr nyakszütyőben, tudod, azokat meg egy még meg nem született bárány bőréből csinálták. A pokolba, azt kellene mondanod, hogy ezek őrültebbek voltak, mint azok, akik elkapták Őt, Iszkiri. Különben ezek végleg elintézték magukat: 1998. után már nem is maradt belőlük egy sem."

34. Éden

— *A belső járat,* édesem — mondta Mrs. Sublett —, Talitha Morrow, Todd Probert, Gary Onderwood. 1996. — A hátradönthető székben ült, a fején egy nedves mosogatóronggyal. A rongy ugyanolyan kék volt, mint a papucsa, és ugyanolyan frottírból volt az anyaga.

— Nem láttam — mondta Chevette. Egy Fallon tiszteletessel foglalkozó magazint lapozgatott. Benne volt az az egykori színésznő, Gudrun Weaver is — egy színpadon ölelgette Fallont. Ha a pasas oldalra fordult volna, gondolta Chevette, az orra alig érne fel a nő mellcsontjáig. Fallon úgy nézett ki, mintha rózsaszínű viaszt fecskendeztek volna a bőre alá; a frizurája szörnyebb volt, mint amit a lány valaha látott: elég rövid volt, de mintha bármelyik pillanatban felpattanhatott volna, hogy magától járjon.

— A TV-ben játszották — mondta Mrs. Sublett — különleges módon kapcsolódik az Egyházhoz.

— Miről szól?

— Talitha Morrow egy újságírónőt alakít, Todd Probert pedig egy bankrablót. De ő jó bankrabló, mert csak azért rabol, hogy legyen pénze a felesége szívátültetéséhez. Carrie Lee a felesége. Emlékszel rá? Középkorú nőt alakít. Nos, Gary Underwood Talitha ex-szeretője, de még mindig vágyik a nőre. Az az igazság, hogy ő… Hogy is hívják az ilyet? Erotomán. Csak az jár a fejében, édesem, és egyre gonoszabbá válik. Először csak feldarabolt Barbie babákat küld a nőnek, aztán egy döglött fehér nyúl fejét, aztán egy csinos kis alsóneműt, ami csupa vér…

Chevette hagyta, hogy az öregasszony beszéljen. Egyszerűen azt csinálta vele, amit annak idején néha az anyjával: meg sem hallotta, amit mondott. Eltűnődött, vajon Rydell és Sublett mit talált ki. Mert biztos, hogy kisütöttek valamit; már jó ideje a konyhában pusmogtak.

Chevette látta, hogy egy légy dong Mrs. Sublett polcai között. Elég lassan mozgott, talán nem tett jót neki a légkondicionálás.

Eltűnődött, hogy lehetséges-e, hogy belezúgott Rydellbe. Talán csak azért tetszett neki, mert lezuhanyozott és megborotválkozott, és tiszta ruhát vett fel, amit eddig abban a hülye bőröndjében mindenhová magával cipelt. A ruhái ugyanolyanok voltak, mint amiket korábban viselt. Talán soha sem hordott mást. Azt viszont el kellett ismerni, hogy jó segge volt abban a farmerban. Sublett anyja azt mondta, olyan, mint a fiatal Tommy Lee Jones. Ki volt az a Tommy Lee Jones? Vagy talán csak ezért tetszett meg neki, mert valahogy — Chevette még nem tudta hogyan — ki akar szúrni Lowellel? Chevette jó darabig azt hitte, hogy még mindig szereti

Lowellt, de most már egyáltalán nem volt biztos benne. Ha Lowell nem kezdett volna el táncost szedni… Chevette-nek eszébe jutott, hogy milyen volt Loveless, amikor megitta azt a táncossal teleszórt Coke-ot. Megkérdezte Rydelltől, hogy egy ekkora adag kinyírja-e a fickót, de Rydell azt felelte, hogy nem. Azt mondta, ez csak arra volt elég, hogy Loveless egy jó ideig eszelős legyen, aztán amikor magához tér, az egész teste fájjon. Chevette azt is megkérdezte Rydelltől, hogy Loveless miért csinálta azt, miért dugdosta be a nadrágjába a pisztolyát. Rydell erre megvakarta a fejét, és azt mondta, nem biztos benne, de szerinte a dolognak köze van az idegrendszerhez. Azt mondta, már olyat is hallott, hogy a táncos priapizmust okoz. Chevette megkérdezte, hogy az micsoda. Hát, mondta Rydell, az olyasmi, amikor egy férfi túlságosan bepörög. Chevette ilyesmiről még nem hallott, de most már tudta, hogy Lowellnek miért állt fel néha annyira, és miért nem akart neki lelohadni. Ez önmagában véve még nem is lett volna nagy baj, csakhogy Lowell erőszakoskodott is, aminek persze a vége az lett, hogy ő beszólt neki, Lowell meg egy csomó ember előtt, általában Codes előtt lecseszte. Különben, határozta el, nem is érdekli, hogy Rydell mit akar csinálni Lowellel. Bulldózeres miatt sokkal jobban aggódott. Jól van? Van vele valaki, aki a gondját viseli? Egy ideje már nem merte felhívni Fontanie-t; amikor Rydell néha telefonált, mindig attól félt, hogy lenyomozzák őket. Aztán akkor is szomorú lett, amikor eszébe jutott a bringája. Biztos volt benne, hogy azóta már megfújták. Gyűlölte magát ezért, de be kellett vallania, hogy a bicaj elvesztése majdnem annyira elszomorítja, mint az, hogy Sammyt megölték. Ráadásul Rydell azt mondta, hogy szerinte Nigelt is lelőtték…

— És aztán — mondta Sublett anyja —, Gary Underwood átugrik egy ablakon. Aztán ráesik egy kerítésre, aminek olyan lándzsák vannak a tetején.

— Hé, mama — mondta Sublett —, lyukat beszélsz Chevette hasába!

— Csak a *Belső járat*ot mesélem neki — felelte Mrs. Sublett a mosogatórongy alól.

— 1996. — mondta Sublett. — Nos, szükségünk van Chevette-re. — Sublett intett a lánynak, hogy menjen utána a konyhába. — Nem hiszem, hogy túl jó ötlet, hogy kiküldjük őt, Berry — mondta Rydellnek. — Főleg nem nappal.

Rydell annál a kis műanyag asztalnál ült, aminél Chevette reggelizett.

— Hát, te nem mehetsz, Sublett, mert aposztáziád van. Én meg nem akarok egyedül lenni, amikor felteszem azt a szemüveg-izét. Bejöhetnek a srác szülei. Hallgatózhat is.

— Ne tudnád inkább egy normális telefonon felhívni őket, Berry?

— Sublett hangja elárulta, nagyon nem örül valaminek.

— Nem — felelte Rydell. — Nem tudnám. Azt nem szeretik. A srác szerint csak akkor állnak szóba velem, ha egy olyan szemfonon hívom fel őket.

— Mi a gond? — kérdezte Chevette.

— Sublettnek van egy barátja, akinek van egy szemfonja.

— Pajti — mondta Sublett.

— A te pajtid? — kérdezte a lány.

— A neve pajti — mondta Sublett. — De az a VV, meg a szemfonok, meg az ilyesmi ellenkeznek az Egyház törvényeivel. Fallon tiszteletes megállapította, hogy a virtuális valóság a Sátán médiuma, mert ha az ember egyszer belebonyolódik, akkor utána nem fog eleget TV-t nézni…

— Ebben te sem hiszel — mondta Rydell.

— Pajti sem — felelte Sublett. — De az apja szétverné a fejét, ha megtalálná az ágya alatt a VV cuccot.

— Csak hívd fel — mondta Rydell —, és mondd el neki, amit mondtam. Kétszáz dollár kápében, plusz az idődíj, meg a költségek.

— Az emberek *észre fogják venni* Chevette-et — mondta Sublett. Egy félénk ezüstpillantást vetett a lányra, majd újra Rydellre nézett.

— Mit értesz azon, hogy „észre fognak venni”?

— Hát, a frizurád… — mondta Sublett. — Az ő számukra ez túl szokatlan.

— Tehát, Pajti — mondta Rydell a fiúnak —, most odaadom neked ezt a két százdollárost. Mit mondtál, mikor kerül elő az apád?

— Két órán belül semmiképp — mondta Pajti. A hangja recsegett az idegességtől. Úgy vette el a pénzt, mintha be lenne kenve valamivel. — Most éppen segít kibetonozni egy új alapot azoknak az üzemanyagcelláknak, amiket most hoz fel Phoenixből az Egyház emelős kamionja. — Pajti egyfolytában Chevette-et bámulta.

A lány fején egy széles karimájú szalmakalap volt — Sublett anyjától kérték kölcsön —, az arcát pedig egy furcsa, citromzöld-sárga keretes öregasszony-napszemüveg takarta, aminek a lencséi oldalt egy kicsit felfelé íveltek. Megpróbált a fiúra mosolyogni, de ez sem sokat segített.

— Ti Joel barátai vagytok, igaz? — Pajti nem volt egészen kopasz, a szájában valami fogegyenesítő szerkentyűt hordott, az ádámcsutkája pedig harmadakkora volt. mint a feje. Chevette figyelte, ahogy fel-le csúszkál. — L. A.-ből?

— Úgy van — mondta Rydell.

— Én… Én is e-el akarok menni oda — mondta Pajti.

— Helyes — felelte Rydell. — Hidd el, amit most teszel, az az első lépés a helyes irányba. Most várj odakint, ahogy megbeszéltük, és

szólj Chevette-nek, ha jön valaki.

Pajti kiment a parányi hálószobából, és becsukta maga mögött az ajtót. Chevette nem nézte volna gyerekszobának a helyiséget. Túl rendes és csinos volt, főleg a Jézus—, meg a Fallon-poszterrel. Sajnálta a fiút. A szoba olyan szűk és forró volt, hogy vágyakozva gondolt Sublett anyjának légkondicionálójára. Levette a kalapot.

— Oké — mondta Rydell, és felemelte a plasztiksisakot. — Ülj le ide az ágyra, és húzd ki a dugót, ha valaki megzavar minket.

Pajti már becsatlakoztatta a dugót az aljzatba. Rydell leült a padlóra, feltette a sisakot — a lány nem látta a szemeit —, majd felhúzta azt a kesztyűt, amivel odaát tárcsázni kell, meg tárgyakat mozgatni.

A lány látta, hogy Rydell kesztyűs mutatóujja megbök valamit egy nemlétező panelen, és hallotta, ahogy közli a telefontársaság komputerével, hogy ha végez, számítsa ki az eltelt időt és a költségeket.

Azután újra felemelte a kezét.

— Itt van — mondta, és elkezdte bepötyögni azt a számsort, amit állítólag Lowelltől kapott meg. Az ujja az üres levegőt bökdöste. Amikor végzett, ökölbe szorította a kezét, egy kicsit elfordította, majd leeresztette az ölébe.

Pár másodpercig mozdulatlanul ült, csak a sisak forgott, mintha Rydell keresett volna valamit. Aztán az is mozdulatlanná vált.

— Oké — mondta. A hangja vicces volt, de a lány nem nevetett. — Van itt valaki?

Chevette érezte, hogy a tarkóján feláll a haj.

— Ó — mondta Rydell, és elfordította a sisakot. — Jézus…

35. A vágyköztársaság

Rydell annak idején, főleg középiskolás korában szeretett Álomfalat játszani. Egy japán franchise rendszer volt, különböző helyeken állították fel, de főleg a régebbi sétálóutcákban, meg az olyan helyeken, ahol valamikor filmszínházak, vagy régi áruházak voltak. Rydell egyszer egy olyanban járt, amit egy régi bowling-pálya helyére telepítettek; hosszúra csinálták és szűkre, és az az izé egy kicsit eltorzult, amikor az ember túl gyorsan próbálta mozgatni.

Rengeteg különböző módon lehetett játszani, de Knoxville-ben a lövöldözős volt a legnépszerűbb, amikor az ember kapott egy puskát, és lelőtte a rossz fiúkat, akik visszalőttek. A játékos ilyenkor találatot kapott. Hasonlított az Akadémia FTH-jára, csak itt feleakkora volt a képfelbontás. A színek viszont legalább olyan jók voltak.

Rydell azt szerette a legjobban, amikor csak be kellett menni, és a semmiből, a pixel- vagy poligonfelhőkből kiemelkedtek azok a csúcsos dolgok, amikben aztán egyszerre lehetett látni, hogy más emberek mit csinálnak, vagy akár hozzájuk is lehetett csatlakozni, ha ők is úgy akarták. Rydellt ez sokszor zavarta, mert általában azt látta, amit a lányok csináltak: unikornisokat, szivárványokat, meg ilyeneket. Rydell azonban autókat szeretett gyártani, álomautókat, mintha valami tervező lenne Japánban, vagy máshol, és bármit megépíthetne, amit csak akar. Amikor kész volt valamivel, megkaphatta a róla készült színes képet, vagy akár kazettát, hogyha animációt is alkalmazott. Mindig voltak lányok, akik plasztikai műtéteket hajtottak végre a saját képeiken, arcokkal meg a hajakkal vacakoltak, és ha olyat sikerült kialakítaniuk, ami tetszett nekik, kinyomtatták az új képet.

Rydell mindig a bejárat közelében maradt, és beolvasztotta azokat a zöld fényrácsokat egy általa meghúzott keretbe, aztán színeket meg anyagokat tett rá, hogy lássa, hogy néznek ki.

Amikor bekapcsolódott a Vágyköztáraság szemfonterébe, az az érzés jutott eszébe, ami akkor keríti hatalmába az embert, mikor egy valami létrehozása közben rájön, hogy milyen az Álomfalak körül a tér. Furcsa dolog, mert ha az ember felnéz arról, amit éppen létrehoz, akkor meglátja, hogy semmi sincs ott. Abszolút semmi. Ám amikor éppen csinálja az a bizonyos valamit, amikor éppen megtervez egy autót, vagy bármit, akkor viszont olyan érzése támad, mintha áthajolna a világ pereme fölött, és az azon túl levő tér örökre szétesne.

Ha az ember úgy érezte, hogy nem egy régi mozi, vagy tekepálya padlóján áll, hanem egy mezőn, vagy akár egy üvegtáblán, akkor úgy érezte, hogy az a bizonyos sík mérföldekkel nyúlik a háta mögé, és valójában sehol sincs vége.

Ezért aztán, amikor a telefontársaság logójának bámulása helyett

átment, hogy ott legyen azon az üvegszerű síkságon, csak ennyit mondott: „Ó!”, mert látta a széleit, és látta, hogy ott függ, és körülötte meg fölötte köd vagy ég van, aminek nem volt színe, de amiben mégis minden szín ott pezsgett.

Aztán megjelentek azok az alakok, nagyobbak, mint a felhőkarcolók, nagyobbak, mint bármi, a mellük a síkság széleinek magasságában, és ettől Rydell hirtelen úgy érezte magát, mintha egy bogár, vagy valami kis játékszer lenne.

Az egyik egy dinoszaurusz volt, amolyan T. Rex, rövid mellső lábakkal, amik valami kézszerű nyúlványban végződtek. A másik valami szobor lehetett, vagy inkább természeti képződmény, tele repedésekkel és vájatokkal, és az alakja olyan volt, mint egy széles, nyugodt, félig lehunyt szempillájú emberarcé, egy dreadlock-os fejé. De minden kő és zsombék, minden egyes dreadlock-fürt egy hatalmas agyaghegyből emelkedett ki.

Aztán Rydell ránézett a harmadikra, és csak annyit mondott:

— Jézus!

Ez az alak is olyan nagy volt, mint a másik kettő, de televíziókból állt össze; mozgó képek örvénylettek és húzódtak egymás felé, amelyek mintha nem lettek volna képesek megőrizni az alakot, amit felvettek — az alakot, ami éppúgy lehetett egy nőé, mint egy férfié. Rydellnek megfájdult a szeme, amikor közelebbről megpróbálta megfigyelni valamelyik részletét. Olyan volt, mintha egyszerre milliónyi csatorna műsorát látta volna, a hang pedig egy sziklákról lerohanó vízesés zuhogására hasonlított, valami olyan sziszegés volt, amit nem is igen lehetett hangnak nevezni.

— Üdvözöljük a Vágyköztársaságban — mondta a dinoszaurusz egy gyönyörű nő hangján. Elmosolyodott, elefántcsont színű fogai templomokat formáztak. Rydell megpróbált a faragott fogakra nézni; egy pillanatig egészen tisztán látta őket, de aztán történt valami.

— A szükséges sávszélesség harmadával sem rendelkezik — mondta a fürtösfejű hegy. A hangja éppen olyan volt, amit egy hegytől elvár az ember. — Ön a K-Tel térben van…

— Ki tudnánk kapcsolni az emulátort — javasolta a TV-lény vízesés-sziszegésből modulált hangon.

— Ne bajlódjunk vele — mondta a dinoszaurusz. — Nem hiszem, hogy ez a beszélgetés sokáig fog tartani.

— A nevét — mondta a hegy. Rydell habozott.

— Társadalombiztosítási számát — mondta a dinoszaurusz unott hangon.

Rydell, maga sem tudta miért, az apjára gondolt, meg arra, amit annak idején arról mondott, hogy régen ennek milyen nagy volt a jelentősége, és milyen most.

— Nevet és számot — mondta a hegy —, különben eltűnünk.

— Rydell, Stephen Berry — és egy számsor. Rydell alig mondta ki az utolsó számjegyet, a dinoszaurusz máris megszólalt:

— Egykori rendőr. Értem.

— Ó, a mindenit — mondta a hegy, ami egyre jobban emlékeztette Rydellt valamire.

— Nos — mondta a dinoszaurusz —, az már elég régen volt. Utána az IntenSecure-nak dolgozott.

— Egy fullánk — mondta a hegy, és felemelte az egyik kezét, hogy Rydellre mutasson. Ám nem kéz volt az, hanem egy hatalmas, kagylókkal borított gránit rákolló. A fél eget betöltötte, mint egy űrhajó oldala. — Az ék *hegyes* vége?

— Szerintem nem fognak tovább hegyesedni — mondta a televízió-vihar. — Úgy tűnik, Rydell, sikerült magára vonnia Lowell figyelmét. Pedig ő még azt sem tudta megmondani, hogy hívják magát.

— Nem tudta — mondta Rydell.

— Az a Lowell a saját seggét sem tudja megkülönböztetni egy földbevájt lyuktól, hi-hi-hi! — mondta a hegy, és leeresztette a karját. A hangja Rydell hangjának paródiája volt. Rydell megpróbált a hegy szemeibe nézni; elkapta a nyugodt, kék tavak csillogását, meglátta a hullámzó páfrányokat, és mielőtt a fókusz elúszott, megpillantott egy elszökdécselő barna rágcsálót. — A Lowellhez hasonló emberek azt képzelik, nagyobb szükségünk van rájuk, mint amennyire valóban kellenek nekünk.

— Miről van szó, Stephen Berry? — kérdezte a dinoszaurusz.

— Valami történt odafönt a Benedict Canyonban…

— Igen, igen — mondta a dinoszaurusz. — Maga volt a sofőr. És nekünk mi közünk van az ügyhöz?

Rydell ekkor döbbent rá, hogy a dinoszaurusz, meg a többiek valószínűleg az összes létező róla készült feljegyzésbe bele tudnak nézni. Akár abban a pillanatban is. Ettől valahogy furcsán érezte magát.

— Maguk ismerik az anyagaimat — mondta.

— És nem valami érdekes — mondta a dinoszaurusz. — Benedict Canyon?

— Azt a maguk műve volt — mondta Rydell.

A hegy felvonta a szemöldökeit — szélfútta bokrok lengtek, sziklák gördültek le. De csak Rydell látóterének szélén.

— Az igazat megvallva, nem mi tettük. Nem egészen. Mi egy sokkal elegánsabb megoldást választottunk volna.

— De miért csinálták?

— Nos — mondta a dinoszaurusz —, feltételezve, hogy valóban valaki *csinálta,* vagy elősegítette, hogy a dolog megtörténjen, akkor azt hiszem, a hölgy férjét kellene megkérdezni az esetről, aki azóta beadta

a válópert. A jelek szerint nagyon jó oka volt rá.

— Hogy a férj rendezte meg az egészet? A kertésszel, meg mindennel?

— Azt hiszem, Lowellnek meg kell majd magyaráznia egy-két dolgot — mondta a hegy.

— Még nem mondta meg, Mr. Rydell, hogy mit akar — mondta a televízió-izé.

— Egy hasonló munkát. Hogy végezzék el. Szükségem van rá, hogy megcsináljanak egy ilyen trükköt.

— Lowell — mondta a hegy, és megrázta dreadlock-os fejét. Rydell látóterének szélén egy agyaggörgeteg folyt végig. Egy távoli lejtőn porfelhő kerekedett.

— Az ilyesmi *veszélyes* — mondta a dinoszaurusz. — A veszélyes dolgok pedig sokba kerülnek. Magának nincs pénze, Rydell.

— Mi lenne, ha Lowell fizetne helyettem?

— Lowell — mondta a hatalmas, rángó képekből álló, kifejezéstelen arc — tartozik nekünk.

— Oké — mondta Rydell. — Értem. Azt hiszem, ismerek valakit, aki tudna fizetni. — Még ő maga sem tudta, hogy ez átverés, vagy sem. — De meg kell hallgatniuk. A történetet.

— Nem — mondta a hegy. Rydellnek már eszébe jutott, hogy kire emlékeztette ez az izé: a hegy arra a fickóra hasonlított, akit annyit mutogattak a történelmi showműsorokban. Ő fedezte fel a szemfont, vagy valami hasonlót. — És ha Lowell azt hiszi, hogy ő az egyetlen strici odakint, akkor téved.

Az alakok elhomályosultak, apró darabokra oszlottak, és Rydell tudta, elveszítette őket.

— Várjanak! — mondta. — Van maguk között olyan, aki San Franciscóban él?

A dinoszaurusz visszavillant.

— És ha igen?

— Nos — mondta Rydell —, *szereti* a várost?

— Ezt miért kérdi?

— Mert az *egész* meg fog változni. Olyanná fogják változtatni, amilyen Tokió.

— Tokió? — A televízió-vihar is visszajött, de most olyan gömb volt, mint az a hologram a Megértő Értetlenekben. — Ezt ki mondta magának?

Már a hegy is visszatért.

— Nem sok dolog köt minket Tokióhoz…

— Beszéljen! — mondta a dinoszaurusz. És Rydell beszélt.

Amikor levette a fejéről a sisakot, Chevette-en újra rajta volt a kalap, de a napszemüveget a kezében tartotta. Mereven Rydellre bámult.

— Azt hiszem, nem sokat értettem az egészből — mondta. Csak azt hallhatta, amit Rydell mondott, de a vége felé főleg ő beszélt. — De azt hiszem, kibaszott nagy hülye vagy.

— Lehetséges.

Rydell megkapta a hívás költségeit. Majdnem az összes pénze ráment.

— Nem értem, hogy miért kellett Párizson keresztül átvezetniük a hívást — mondta Rydell.

A lány feltette a napszemüvegét, és lassan megrázta a fejét.

36. Notebook (2)

„A város napfényben úszik; a torony csúcsán levő viskó tetejéről nézem. A csapóajtó nyitva. Neszek: Bulldózeres válogatja, és átválogatja a holmijait. Egy kartondoboz lassan megtelik a tárgyakkal, amiket le fogok vinni a kacatárusokhoz — az árujuk leterített takarókra és régi vászondarabok olajos négyszögeire van kipakolva. Osaka messze van. A szél kalapálás zajait és énekhangot hoz. — Bulldózeres ma reggel megkérdezte, láttam-e a csukát a Steiner Akváriumban.

— Nem.

— Nem mozog, Iszkiri."

„Biztos, hogy Fontaine csak ennyit mondott? De megtalálta a lány bringáját, nem? Ez rossz jel. Anélkül nem ment volna el ilyen hosszú időre. A belseje papírból készült. Japán konstrukciós papírból, mi is a neve? Ne erőlködj, Iszkiri. Szar a ti nyelvetek. Ezt nem lehet megjegyezni… Csövet csinálnak abból a papírból, aztán arámidba, vagy ilyesmibe csomagolják. Nem, a lány ezt nem hagyná itt. Aznap, amikor megvette, három órát azzal töltött, hogy odalent befújja valami ál-rozsdával. Érted te ezt? Ál-rozsdával, Iszkiri. És régi rongyokba, gumibelsőkbe, meg ilyesmikbe csavarta. Hogy ne látsszon újnak. Hát, időnként tényleg több értelme van ennek, mintha csak úgy egyszerűen lezárná. Tudod, hogy lehet felnyitni egy Kryptonite lakatot, Iszkiri? Volvo emelőrúddal. A Volvo emelőrúd úgy beleillik, mintha arra készült volna. Egyszer-kétszer megfeszíted, aztán bingó. De már nem használnak ilyeneket, ilyen lakatokat. Habár pár ember még mindig hord magánál ilyesmit. Majd te is látni fogsz ilyet… Egy nap egyszerűen megtaláltam azt a lányt. Át akarták vinni a hídvégre, hogy a Város vacakoljon vele. Mondtam nekik, meghalna, mielőtt kiérnének vele. Mondtam nekik, húzzanak a francba. Felhoztam ide. Még mindig meg tudnám csinálni. Miért? A pokolba. Csak. Te el tudnál menni egy haldokló mellett, mintha csak a TV-ben látnád?"

37. Century City

Chevette nem tudta, mit gondoljon Los Angelesről.

A pálmafákat furcsának találta. A város felé menet Sublett elektromos autója behúzott egy nagy fehér, „ÉLET INSTALLÁCIÓK, NANOTRONIKUS VEGETÁCIÓ” feliratú kamion mögé, aminek nyitott tetején plasztikba csomagolt műpálmák kandikáltak ki.

Chevette egyszer, Bulldózeressel már látta a TV-ben, hogy hogyan ültetik el ezeket a fákat azoknak a helyére, amelyeket megölt a vírus. Az a mexikói vírus. Olyanok voltak, amilyenné a Napraforgó társaság Rydell és Sublett szerint San Franciscót akarta változtatni; ezek a fák *növekedtek,* de csak azért, mert beléjük szereltek egy csomó pici gépet. Az egyik műsorban, amit még Bulldózeressel látott, arról beszéltek, hogy ezeket a fákat úgy tervezték, hogy mindenféle madár, patkány, meg ilyesmi fészkelhessen rajtuk. Valahogy úgy, mint azokon, amik elpusztultak. Bulldózeres erre elmesélte, hogy egyszer, L. A.-ben egy dzsippel belehajtott egy valódi pálmába, és kábé tíz patkány esett ki a törzséből a motorháztetőre. Egy darabig csak álltak, aztán megijedtek, és elfutottak.

Az biztos, hogy nem olyan volt, mint San Francisco. Chevette furcsán kettősnek érezte. Mintha az egész egy nagy *rakás* lett volna, véletlenszerűen szétszórt dolgokkal, de közben mégis *pompás* hely volt a háttérben azokkal a hegyekkel, meg a körülötte áramló, pezsdítő energiával. Talán csak azért látta ilyennek, mert éjszaka érkeztek meg.

Sublettnek egy kis fehér, európai kocsija volt, egy Montxo. Chevette jól megjegyezte a nevét, mert az Édentől egész úton a műszerfalon levő logót kellett nézni. Sublett szerint a név rímelt a poncsóval. A kocsit Barcelonában gyártották, és elég volt, ha az ember bedugta az otthoni konnektorba, míg fel nem töltődött. Negyven mérföldnél többel még autópályán sem futott, de Sublett az allergiái miatt nem vezethetett mást. Chevette azt mondta, szerencséje van, hogy léteznek elektromos autók; Sublett erre azt felelte, hogy ő az elektromágneses mezőktől, meg a ráktól, meg ilyesmiktől is fél.

Sublett anyját azzal a bizonyos Mrs. Bakerrel hagyták. Amikor elindultak, mindketten az *Űrvadász*t nézték a TV-ben. Elég izgatottak voltak, mert azt mondták, hogy ez volt Molly Ringwald első filmje. Mindig izgatottak lettek az ilyesmitől, és Chevette-nek általában fogalma sem volt róla, hogy kiről beszélnek.

Rydell egyre többet telefonálgatott. Útközben kétszer is meg kellett állniuk, hogy friss elemeket vegyenek a készülékbe. Sublett fizetett.

Chevette-et zavarta, hogy Rydell úgy viselkedik, mintha észre sem venné őt. Abban motelszobában újra egy ágyban feküdtek, de semmi

sem történt, pedig Sublett a Montxo hátradöntött ülésén aludt.

Rydell egyfolytában azokkal a Vágyköztársaság-emberekkel beszélt, akiket Lowell ismert, de most már a normális telefonon. Meg persze megpróbált üzenetet hagyni egy pasas hangpostájában. Mr. Mom, vagy valami ilyesmi volt az illető neve. Rydell biztosra vette, hogy senki sem üldözi őket, ezért újra felhívta a Vágy-embereket, és így tovább, egész úton. Rydell mindent elmondott nekik, ami velük történt, azok mindent rögzítettek, hogy átküldjék Mr. Ma hangpostájába. Rydell azt mondta, be fogják nyomni oda, de úgy, hogy más üzenet ne férjen bele. Azt mondta, így biztos nem kerüli el a fickó figyelmét.

Amikor beértek L.A.-be, és kivettek egy szobát valami motelban, Chevette egy kicsit izgatott volt, mert mindig erre vágyott. Talán azért, mert az anyja mindig jól érezte magát, valahányszor motelban szállt meg. Hát, a végén kiderült, hogy az egész olyan, mint egy lakókocsitábor lakókocsik nélkül. A kis beton épületeket még kisebb szobákra osztották, plusz az egész tele volt külföldiekkel, akik egyfolytában csirkét sütöttek az egykori úszómedencében. Sublett emiatt nagyon ideges lett, mert azt mondta, képtelen elviselni a hidrokarbont, meg ilyesmi, de Rydell azt felelte, csak egyetlen éjszakáról van szó. Aztán Rydell átment a külföldiekhez, beszélt velük, és amikor visszajött azt mondta, hogy tibetiek. Remek csirkét sütöttek, de Sublett mégis inkább azt a bolti kaját ette, amit magával hozott — palackos víz, meg olyan szappannak látszó sárga rudak —, utána pedig rögtön lefeküdt. A Montxojában.

Szóval, most itt volt, besétált arra a Century City II nevű helyre, és megpróbált úgy kinézni, mintha küldeményt hozna. Az épület zöld volt, az oldalán felfutó három láb tetején meg egy olyan ciciforma izé. Jól lehetett látni, hogy a lábak merre ívelnek, mert a falak a legtöbb helyen valami üvegből voltak. Ez volt a legjobb az egészben: át lehetett látni rajta. Rydell azt mondta, ez a Csöpp.

Elég zsúfolt is volt, legalább annyira, mint a Kínai Medence; olyan emberekkel volt tele, akikkel leginkább az üzleti negyedekben, a bevásárlóutcákban lehetett találkozni. Meg persze küldöncködés közben.

Szóval, Chevette jól lezuhanyozott a motelban, és feltette a jelvényét, de piszokul kilógott a sorból. A fák az gigantikus, üreges lábban; a falakon átszűrődő hátborzongató fény… Aztán egy liftben állt, volt vagy egymérföld magas, és felfelé haladt, egyre feljebb, és körülötte olyan emberek, akik ezen a helyen voltak otthon. Rydell azt mondta, a másik két lábban is vannak liftek, és hogy egy ív mentén haladnak, pont úgy, mint Bulldózeres liftje, de Sublett barátja azt mondta, azt a kettőt általában több IntenSecure ember figyeli.

Chevette tudta, hogy Sublett valahol mögötte van, legalábbis így

tervezték el, mielőtt Rydell kirakta őket a bejáratnál. Chevette megkérdezte tőle, hogy hova fog menni, de a férfi csak annyit felelt, hogy megy, és kölcsönkér egy lámpát. Chevette egyre jobban megkedvelte Rydellt. Egy kicsit *zavarta a* dolog. Eltűnődött, vajon milyen lenne a srác, ha nem ilyen helyzetben találkoztak volna. Azon is elgondolkodott, hogy ő milyen lenne, ha nem ilyen szituációban lenne.

Rydell és Sublett annak a cégnek dolgozott, amelyik az épületet biztosította. Az IntenSecure-nak. Sublett felhívta az egyik barátját, és feltett pár kérdést, hogy milyen meredek dolog bejutni. Úgy kérdezősködött, mintha új munkát akarna kapni a cégtől. Aztán Rydellel együtt kidolgozta, hogy Chevette hogy juthat be, és Sublett hogyan maradhat a nyomában.

Chevette-et *zavarta,* hogy Sublett úgy viselkedett, mintha éppen öngyilkosságot követne el, vagy ilyesmi. Amikor beleugrott Rydell tervébe, mintha örökre elvágta volna magát egy csomó dologtól. Egyfolytában a hitehagyottságról beszélt, meg a filmekről, amiket szeretett, meg egy Cronenberg nevezetű illetőről. Közben hátborzongatóan nyugodt volt, valahogy úgy, mint azok, akik biztosan tudják, hogy meg fognak halni. Sublett is mintha megbékélt volna ezzel a tudattal, de persze az allergiái miatt még mindig sokat idegeskedett.

Zöld fény. Felemelkedni a zöld fényben.

A motelban készítették el neki ezt a kis csomagot. A szemüveg volt benne. A csomagot Karen Mendelsohnnak címezték.

Chevette lehunyta a szemeit, azt mondta magának, hogy Bunny Malatesta kinyírná, ha nem teljesítené a feladatot, és… És megnyomta a gombot.

— Igen? — Egy komputer.

— Allied Küldönc. Küldemény Karen Mendelsohnnak.

— Egy küldemény?

— A címzettnek alá kell írnia.

— Felhatalmazásom van vonalkóddal ellátni…

— A kezével. A kezével kell aláírnia. Érted?

Csend.

— A küldemény természete?

— Gondolod, hogy kinyitottam, vagy mi?

— A küldemény természete?

— Hát — mondta Chevette —, az van ráírva, hogy „Hagyatéki Bíróság”. San Franciscóból érkezett, és ha nem nyitod ki az ajtót, Mr. Varázsló, a következő géppel vissza is megy.

— Várjon, kérem — mondta a komputer.

Chevette az ajtó melletti edényekbe ültetett növényekre nézett. Nagyok voltak, és valódinak látszottak. A lány tudta, Sublett ott áll

mögöttük, de nem látta. Valaki az egyik növény gyökerei között nyomott el egy cigarettát.

Az ajtó résnyire kinyílt.

— Igen?

— Karen Mendelsohn?

— Mi ez?

— Allied Küldönc, San Francisco. Kívánja aláírni? — Persze nem volt nála megbízás, semmi, amit alá lehetett volna írni.

— San Francisco?

— Ezen az áll.

Az ajtó egy kicsit jobban kinyílt. Sötéthajú, egy hosszú, fakó frottírköntösben.

Chevette látta, hogy a nő megvizsgálja a Bulldózeres dzsekijére tűzött jelvényt.

— Nem értem — mondta Karen Mendelsohn. — Mi mindent a GlobEx-en keresztül intézünk.

— Ők túl lassúak — mondta Chevette. Sublett közben megkerülte a növényt. A fekete egyenruhája volt rajta. Chevette látta a férfi kontaktlencséiben a saját tükörképét — középen egy kicsit kidomborodott.

— Ms. Mendelsohn — mondta Sublett —, attól tartok, vészhelyzet állt elő.

Karen Mendelsohn a férfira nézett.

— Vészhelyzet?

— Nincs oka aggodalomra — mondta Sublett. Chevette vállára tette a kezét, és Karen Mendelsohn mellett betolta a lakásba. — Ura vagyok a helyzetnek. Nagyra értékelem az együttműködését.

38. Csodamérföld

„Wally” Divac, Rydell szerb háziura nem szívesen adta kölcsön Rydellnek az „elemlámpáját”, de Rydell hazudott neki, és megígérte, hogy szerez majd neki valami érdekeset az IntenSecure-tól, és elhozza, amikor ezt visszaszállítja. Talán éppen egy olyan teleszkópos gumibotot, olyan drótnélküli sokkoló-véggel; de az biztos, hogy valami komoly, profi cuccot, talán olyat, ami nem egészen legális. Wally amolyan zsaru-groupie volt. Szerette érezni, hogy az erősek oldalán áll. Ahogy sok ember, ő sem tett különbséget a rendőrség és az IntenSecure-hoz hasonló cégek között. Az első udvarában felszereltetett egy bérzsaru-riasztót, de Rydell örömmel látta, hogy nem az IntenSecure-nál fizetett elő védelemre. Wally nem *igazán* tudott volna megengedni magának egy ilyen szolgáltatást, még a kocsiját is másodkézből vette, bár ő mindig azt mondta rá, hogy *ültek már benne* — mintha az előző tulaj csak valami cowboy lett volna, aki beindította neki a járgányt használat előtt.

De a ház, ahol lakott, az az övé volt — a babakék plasztiklambéria borítása úgy nézett ki, mint valami festett fa, és a műgyep pedig valódibbnak látszott, mint az AstroTurf. Aztán az övé volt a Mar Vista-i ház is, meg még egynéhány. A nővére 1994-ben jött át Amerikába, aztán ő maga is átköltözött, hogy elmeneküljön abból a balhéból, ami akkoriban odaát volt. Sohasem bánta meg. Azt mondta, ez egy klassz ország, csak az a baj vele, hogy túl sok emigránst beeresztenek.

— Mi az, amit vezetsz? — kérdezte Wally a két háztömbnyivel a Melrose fölött álló ház lépcsőjén állva.

— Egy Montxo — mondta Rydell. — Barcelonából. Elektromos.

— Te Amerikában élsz — mondta Wally. Szürke haját mindig gondosan hátrafésülte göcsörtös homlokából. — Miért jársz ilyennel? — Wally BMW-jé makulátlan tisztán állt a kocsifelhajtón; öt percig tartott, míg kikapcsolta a riasztóit, hogy kivegye belőle paprikagázt fröcskölő „elemlámpát”. Rydellnek közben eszébe jutott, hogy egyszer Knoxville-ben, karácsony napján a kábítószeres csoport új walkie-talkie-jai tíz mérföldes körzetben minden autó riasztóját beindították.

— Hát — mondta Rydell —, környezetbarát.

— De nem barátja az országodnak — mondta Wally. — Az elv számít. Egy amerikai járjon olyan autóval, amire büszke lehet. Bajor kocsival. De minimum japánnal.

— Visszahozom, Wally. — Rydell felemelte a jókora elemlámpát.

— Meg valami mást is hozol. Megígérted.

— Ne aggódj.

— Mikor fizeted ki a Mar Vista-i lakbért?

— Majd Kevin elintézi. — Rydell beült a pici Montxoba, és beindította a lendkereket. A kocsi egyhelyben állt, egy kicsit remegett, de aztán a kerék eléggé felgyorsult.

Wally integetett, megvonta a vállát, aztán behátrált a *házába,* és becsukta az ajtót. Rydell most először látta a tiroli kalapja nélkül.

Rydell az elemlámpára nézett, és megpróbált rájönni, hol a kapcsolója. Nem volt nagy dolog, de úgy érezte, kell, hogy legyen nála valami. És ezzel nem lehetett halált okozni. Pisztolyt könnyen tudott volna venni az utcán, de ezen a napon nem akart ilyesmit magánál tartani. Az ember másképp viselkedik, ha fegyvere van.

Elindult vissza, a Csöpp felé. Vigyázott a kereszteződésekben, és megpróbált az elektromos járművek számára kijelöli utakon maradni. Elővette Chevette telefonját, megnyomta az újratárcsázó gombot. A készülék újra felhívta azt a Utah-i hívástovábbító számot, amit Istenfalótól kapott, még Édenben. Istenfaló volt az, aki úgy nézett ki, mint egy hegy. Rydell megkérdezte tőle, hogy miféle név ez. Istenfaló azt felelte, hogy ő tiszta vérű vér-indián. Rydell ezt nem nagyon tudta elhinni.

Még a hangjuk sem volt valódi; még az is digitális anyag volt. Istenfaló éppenséggel lehetett akár nő, vagy három különböző ember, de az is elképzelhető volt, hogy a három alak, amit látott, valójában egy és ugyanazon személy volt. Rydellnek eszébe jutott a tolókocsis nő, akit a Megértő Értetlenekben látott. Elképzelhető volt, hogy éppen ő az. Vagy bárki más. Éppen ez volt a gond a kalózokkal. Rydell hallotta, ahogy a készülék kicsörög Utah-ban. Istenfaló mindig az ötödikre vette fel, csengés közben.

— Igen?

— Éden — mondta Rydell.

— Richárd?

— Nixon.

— Az árud a helyén van, Richárd. Egy kis hupsz, és egy zsupsz.

— Az árat már kiszámoltátok nekem? — A fény megváltozott. Valaki fénykürtölt, szórakozott, és kiélvezte, hogy a Montxo képtelen a gyorsításnak nevezett dolog végrehajtására.

— Ötven — mondta Istenfaló.

Ötvenezer dollár. Rydell hunyorogni kezdett.

— Oké — mondta. — Elég fair.

— Helyes — mondta Istenfaló. — Pedig akár be is tudnánk varrni egy börtönbe. Tulajdonképpen nagyon könnyen megtehetnénk. A licitszint odabent alacsonyabb.

Le merem fogadni, hogy rengeteg barátotok van odabent, gondolta Rydell.

— Mit gondolsz, a hívásomtól számítva mennyi lesz a válaszidő?

Istenfaló megeresztett egy hosszú, hangos böfögést.

— Gyors lesz. Tíz, maximum tizenöt. Úgy kell intéznünk mindent, ahogy megbeszéltük. A barátaid maguk alá fognak szarni. De tényleg jobb, ha nem leszel útban. Ez olyasvalami lesz, amit még sohasem láttál. Ez az új egység nemrég lett felállítva.

— Remélem is — mondta Rydell, és bontotta a vonalat.

A parkolóőrnek Karen lakásának számát adta meg. A dolgok megtörténte után ez már nem sokat fog számítani. Az elemlámpát a hátához, a nadrágjába dugta, és ráhúzta a farmerdzsekit, amit Pajtitól kapott kölcsön. Biztos a srác apjáé volt. Rydell megígérte Pajtinak, ha L.A.-be jön, ő majd keres neki helyet, ahol lakhat. Remélte, hogy a fiú sohasem próbálkozik meg ezzel. A hozzá hasonló kölykök egy háztömbnyi távolságra sem jutnának a buszmegállótól, és egy állati gyors nagyvárosi ragadozó máris elkapná őket. Pörgő kerekek és fogak, és nincs többé Pajti. De persze azon is érdemes volt elgondolkodni, hogy egy ilyen Pajti-fazonnak milyen élete lenne abban hat lábnyi hálószobában, abban a lakókocsiban, a Fallon meg Jézus poszter társaságában, ahol amikor az apja nem figyel oda, egy kicsit belemászik a W-be. Mi lehet ott az emberből, ha meg sem próbál kitörni? Rydell ezért akarta az egészet Sublettre hagyni. Ő már kikerült onnan.

Aggódott Sublett miatt. Elég őrültség volt ilyen helyzetben aggódni valaki más miatt, de Sublett úgy viselkedett, mintha máris halott lenne, vagy ilyesmi. Csinálta a dolgát, de úgy, mintha már semmi sem számítana. Egyedül az allergiái tudták egy kicsit felpiszkálni.

Aztán itt van Chevette. Chevette Washington. Miatta is izgult. Ahogy odabújt hozzá a fekete bicajosnadrágja fölött fehérlő hátával… Rydell már rég szerette volna megérinteni. És ahogy a didkói meredeznek a pólója alatt, amikor reggelente felül… És azok a kis sötét szőrpamacsok a hóna alatt…

De most át kell mennie a lift aljában levő kis kávézóba. Wally paprikaszóró elemlámpájának szögletes feje a gerincébe mélyedt. Tudta, nem lesz még egy dobása. Egy fél órán belül vagy halott lesz, vagy útban lesz a börtön felé.

Tejeskávét rendelt, és a pénze maradékával kifizette. A Timexére nézett. Tíz perc múlva három. Amikor az előző este a motelből felhívta Warbabyt, három órában egyeztek meg.

Istenfaló szerezte meg neki a számot. Istenfaló bármilyen számot meg tudott szerezni.

Warbaby nagyon szomorú volt, amikor meghallotta a hangját. Meg csalódott is.

— Ezt nem vártuk magától, Rydell.

— Sajnálom, Mr. Warbaby. Azok a kibaszott oroszok. Meg az a

kibaszott cowboy, az a Loveless. Belemásztak az ügyembe.

— Nincs szükség obszcenitásra. KI adta meg magának ezt a számot?

— Már korábban megkaptam, Hernandeztől.

Csend.

— Nálam van a szemüveg, Mr. Warbaby.

— Hol van?

Chevette Washington az ágyból figyelte.

— Los Angelesben. Arra gondoltam, az lesz a legjobb, ha a lehető legtávolabb kerülök az oroszoktól.

Csend. Warbaby talán letakarta a tenyerével a telefont.

— Nos, azt hiszem, megértem a viselkedését, bár azt nem mondhatnám, hogy helyeslem…

— Le tudna jönni ide, hogy megkapja, Mr. Warbaby? Nem tudnánk lezárni az ügyet?

Hosszabb hallgatás.

— Nos, Rydell — mondta Warbaby szomorúan —, nem szeretném ha elfelejtené, mekkorát csalódtam magában, de igen, meg tudom tenni.

— De csak maga jöjjön, meg Freddie, rendben? Senki más.

— Természetesen — mondta Warbaby. Rydell elképzelte, ahogy Freddie-re néz, aki menet közben végig egy új laptopon zongorázott, hogy bemérje valahogy a hívás helyét. Egy Oaklandi hívástovábbítót, aztán egy másik falszámot.

— Legyen itt holnap, Mr. Warbaby. Ugyanezen a számon fogom hívni, és megmondom, hogy hova jöjjenek. Háromkor. Pontban.

— Azt hiszem, végül helyesen döntött, Rydell — mondta Warbaby.

— Remélem — felelte Rydell, és letette a telefont. Most újra a Timexére nézett. Ivott egy korty kávét.

Három óra. Pontosan. Letette a kávét a pultra, és elővette a telefont. Elkezdte bepötyögni Warbaby számát.

Húsz perc alatt odaértek. Két kocsival érkeztek, két különböző irányból; Warbaby és Freddie egy fekete Lincolnnal, aminek a tetején egy fehér szatellit-tányér volt (Freddie vezetett), Svobodov és Orlovsky egy metál szürke Lada szedánnal. Rydell úgy látta, ez bérelt kocsi volt.

Rydell rájuk nézett, ahogy mind a négyen bevonultak a Csöpp alatti kis térre, ahogy elhaladtak a kinetikus szobrok mellett, és a legközelebbi lift felé tartottak. Warbaby szomorúnak látszott, mint mindig, és a botjára támaszkodott. Ugyanazt az olívzöld zakót viselte, és ugyanazt a Stetsont, amit korábban. Freddie-n egy bő, rózsaszín ing volt, a hóna alatt egy laptop, a gyilkosságis oroszokon szürke öltöny,

körülbelül olyan árnyalatú és anyagú, mint a Lada, amivel jöttek.

Rydell várt egy kicsit, hogy Loveless is előkerül-e, aztán elkezdte bepötyögni a Utah-i számot.

— Kérlek, Jézus — mondta a csengetéseket számolva.

— Rendben van a tejeskávéja? — A pult mögött álló közép-ázsiai srác Rydellre nézett.

— Remek — mondta Rydell. Istenfaló felvette.

— Igen?

— Éden.

— Richárd?

— Nixon. Itt vannak. Négyen, Mosolygós hiányzik.

— A két oroszod, Warbaby, meg a zsokéja?

— Eltaláltad.

— De az ötödik nincs ott?

— Nem látom…

— Mindenesetre az ő személyleírása is a csomagban van. Oké, Rydell. Lássunk hozzá. — Kattanás.

Rydell a dzsekije zsebébe dugta a telefont, megfordult, és gyors léptekkel elindult a lift felé. A kávézós srác azt hihette, valami nem stimmelt a tejeskávéval.

Rydell úgy látta, hogy Istenfaló és a barátai — feltéve, hogy nem egy és ugyanazon személyről volt szó, mondjuk egy magányos vénasszonyról, valahol fent az Oakland-i hegyekben, pár millió dollár értékű felszereléssel, és egy csomó rosszindulattal — egyszerűen szuperek. Ha hinni lehetett nekik, egyszerűen nem létezett olyan dolog, amit ne tudtak volna megcsinálni. De ha ilyen hatalmasak voltak, miért rejtőzködtek, és miért bűnözéssel csináltak pénzt?

Rydell az Akadémián a komputer-bűnözésről is végighallgatott néhány előadást, de az anyag elég száraz volt. A kalózok valamikor állítólag olyan okostojás kölykök volt, akik egyfolytában cseszegették a telefontársaságokat. Az Akadémiára ellátogató Szövetségi előadó kijelentette, hogy az egykor fehérgalléros bűnözésnek nevezett tettek most már mindenképpen a komputeres bűnözés kategóriájába kerülnek, mert az emberek az irodákban mindent komputerekkel csináltak. Persze voltak olyan bűntettek, amiket a régi fogalmak szerint is komputeres bűnözésnek kellett nevezni. Ezeket általában profi bűnözők hajtották végre, akik kalózoknak nevezték magukat. A társadalom, mondta a Szövetségi, még mindig hajlik afelé, hogy a kalózokra úgy gondoljon, mint valami romantikus marhaságra, akik olyasmit csinálnak, mint a srácok a budi mögött. Kedves csibészeknek tartják őket. Valamikor, mondta az előadó, az emberek nem tudták, hogy létezik egy budi, ami mögött lehet játszani. Egészen addig nem, míg bele nem botlottak a szarba. (Rydell csoportja itt

kötelességtudóan felröhögött.) De manapság, mondta a Szövetségi, a modern kalózok csak annyira romantikusak, mint a jeges különítmények verőemberei, vagy a táncos-üzemek gorillái. És sokkal nehezebb elkapni őket, de ha az ember mégis megcsíp egyet, és eléggé rámászik, akkor még egy párat be tud söpörni mellé. De mivel sejtekbe szerveződnek, és a sejtekből építik fel a nagyobb csoportokat, a legjobb esetben is csak egyetlen sejt tagjait lehet elfogni, mert ők sem ismerik a többi sejt tagjait, és tesznek is róla, hogy ez titokban maradjon.

Istenfaló és a barátai, akárhányan is voltak, vagy nem voltak, valószínűleg egy ilyen sejtet alkottak, egyetlen egységét annak az egésznek, amit ők Vágyköztársaságnak neveztek. Rydell úgy okoskodott, három okuk is lehet rá, hogy tényleg megerőltessék magukat, és megcsinálják neki a dolgot: már a gondolatát is gyűlölték annak, hogy San Franciscoi átépítik, mert ők úgy szerették az infrastruktúrát, ahogy volt, a lyukaival együtt; rengeteg pénzt adtak neki, mégpedig olyan módszerrel, amit addig senki sem alkalmazott, és végül ott volt a legutolsó ok, az, ami tulajdonképpen hajtotta őket.

Ahogy a lift felé haladt a rengeteg különböző fajtájú ember között, akik itt éltek vagy dolgoztak; ahogy elfojtotta a vágyat, ami arra ösztönözte, hogy fusson, Rydell nem nagyon hitte, hogy Istenfaló és a többiek valóban megteszik, amit ígértek. Ha pedig nem teszik meg, akkor neki annyi.

Nem, gondolta, megteszik. Meg kell tenniük. Valahol Utahban most éppen megmozdul egy tányérantenna, és a part, California ege felé irányul. És abból az antennából nemsokára kijönnek azok a jelcsomagok, amiket valahonnan Istenfaló és a barátai tápláltak belé. Csomagok. Istenfaló így nevezte őket.

És valahol a Csöpp fölött, az egész L.A. Medence fölött ott volt a Halálcsillag.

Rydell elfurakodott egy teniszfehérbe öltözött, ezüsthajú férfi mellett, és beszállt a liftbe. A rézcici alatt szállt ki. A kis üzletsoron emberek sétálgattak. A nagy, zöld üvegpanelek előtt egy szökőkút fröcskölt. És ott voltak az oroszok, széles szürke hátaik annak a komplexumnak a fehér falai felé közeledtek, amiben Karen lakása volt. Warbabyt és Freddie-t nem látta.

3:32.

— A francba — mondta, mert már tudta, hogy nem jött be, hogy Istenfaló átcseszte, és hogy ezzel halálra ítélte Chevette Washingtont, Sublettet, de még Karen Mendelsohnt is. Megpróbált valamit, tévedett, de már nem lesz több esélye.

Aztán azok a *dolgok* átjöttek az üvegen levő hosszúkás lyukon; délről érkeztek, a kézilabdapályák felől, és semmire sem hasonlítottak, amit Rydell addigi életében látott. Egy csomó volt belőlük, talán tíz

vagy tizenkettő, és mind feketék voltak. Alig csaptak valami neszt, és lebegtek. Egyszerűen elrepültek. A kézilabdapályákon a játékosok megálltak, és csak bámultak rájuk.

Helikopterek voltak, de túl kicsik ahhoz, hogy bárki ülhessen bennük. Kisebbek, mint a legkisebb mikrofény. Csészealj formájuk volt. Francia aerospatiális fegyverfedélzetek, olyanok, amiket a Mexico Cityből érkező tudósításokban látni. Rydell sejtette, hogy a VPKKR, a Halálcsillagot működtető Vészhelyzet Parancsközpont Kommunikációs Rendszer irányítja őket. Az egyik húsz lábnyira emelkedett Rydell feje fölé, aki felfedezte rajta géppuskák vagy rakétavetők fürtökbe rendezett csöveit.

— A francba — mondta Rydell, és felnézett a jövő fegyveres védőszolgálatának egységére.

— RENDŐRSÉGI VÉSZHELYZET. ŐRIZZÉK MEG A NYUGALMUKAT.

Egy nő a kis tér másik végében sikoltozni kezdett; újra és újra felvisított, mintha valami mechanikus hang lett volna.

— ŐRIZZÉK MEG A NYUGALMUKAT.

A legtöbb ember valóban megőrizte, látszott az arcukon; a magasra épített kis ország lakóinak állkapcsa megkeményedett, puha ruháik lebegtek a táncoló légáramlatokban.

Rydell futni kezdett.

Elrohant Svobodov és Orlovsky mellett. A két orosz a helikoptereket bámulta, amelyek lassan közelíteni kezdtek feléjük. Az oroszok szája nyitva volt, Orlovsky arcáról majdnem leesett félbevágott szemüvege.

— HASRA. MOST. VAGY TÜZET NYITUNK.

A lakók, karcsúak, és a legtöbbjük szőke, mozdulatlanul álltak, bámultak, teniszütőkkel, vagy az üzletsorban kapott fényes papírzacskókkal a kezükben. A helikoptereket nézték. Rydellt nézték, aki elrohant mellettük; a tekintetük enyhén kíváncsi, és kíváncsian kemény volt.

Rydell elszáguldott Freddie mellett, aki engedelmeskedve a helikoptereknek, már a padlón hasalt, és két kezével a fejére szorította a laptopját.

— ŐRIZZEK MEG A NYUGALMUKAT.

Aztán Rydell meglátta Warbabyt. Egy kovácsoltvas padon ült, de úgy, mintha az idők kezdete óta ott lenne, és csak figyelné az élet zajlását. Warbaby is észrevette Rydellt.

— RENDŐRSÉGI VÉSZHELYZET.

Warbaby mellett, padon ott hevert a botja. Felemelte, lusta és határozott mozdulattal, és Rydell biztosra vette, hogy robbantani készül.

— ŐRIZZÉK MEG A NYUGALMUKAT.

Ám Warbaby, szomorúbban, mint valaha, a Stetsonja karimájához emelte a botot, mintha tisztelegni akarna.

— DOBJA EL AZT A BOTOT.

Egy rohamosztagos rendőr felerősített hangja volt, aki a keleti City Hall megerősített alsó szintjeinek egyikén, egy bunkerből, egy telepresence vonalon keresztül irányította kis helikopterét. Warbaby megvonta a vállát, és lassú mozdulattal eldobta a botot.

Rydell tovább futott, át a nyitott kapukon, egyenesen Karen Mendelsohn ajtajáig. Az ajtó félig nyitva volt, a résben Karen és Chevette Washington arca látszott. Mindketten úgy bámultak, hogy majd' kiugrott a szemük.

— Befelé! — kiáltotta Rydell.

A két nő lélegzet után kapkodott.

— Befelé!

Az ajtó mellett Rydell derekáig érő agyagedények álltak, bennük óriási növények. Rydell látta, hogy Loveless kilép az egyik mögül, és felemeli a kis pisztolyát; Lovelessen egy ezüstös sportzakó volt, a bal karja a nyakába kötve; az arcán mikroporusos smink, nem a legmegfelelőbb árnyalatú, ettől úgy nézett ki, mintha leprás lenne. És a tőle megszokott módon mosolygott.

— Ne! — sikította Chevette Washington. — Te gyilkos kis fasz!

Loveless oldalra tartotta a fegyvert, úgy egy lábnyira a lány fejétől. Rydell látta, hogy a mosolya eltűnik. A mosoly nélkül Loveless úgy nézett ki, mintha nem is lennének ajkai.

— ŐRIZZÉK MEG A NYUGALMUKAT — emlékeztették őket a helikopterek, miközben Rydell felemelte Wally elemlámpáját.

Lovelessnek már nem sikerült meghúznia a ravaszt. A paprikagáztól olyan lett, mint amilyen Sublett szokott lenni az allergiás rohamai alatt. Csak ez sokkal rosszabb volt. És sokkal gyorsabban hatott.

— Te őrült, *őrült* segg — mondogatta Karen Mendelsohn. A szemei olyan dagadtak voltak, mintha összetalálkozott volna egy lódarázsrajjal. Ő is, és Chevette is kapott egy keveset a paprikaspriccből, Sublett pedig annyira megijedt, hogy bezárkózott Karen hálószobájának beépített szekrényébe, és nem volt hajlandó előjönni. — Te őrült, dühöngő segg. Tudod, mit csináltál?

Rydell szótlanul ült a nő fehér karosszékében, és a kint ordítozó helikoptereket hallgatta. Később, amikor minden elcsendesedett, megtudták, hogy a Vágyköztársaság azzal gyanúsította őket és Warbabyt, hogy bombagyártó fegyverkereskedők, hogy a Sonorai Szeparatista Frontnak dolgoznak, és hogy Karen lakásában annyi robbanóanyagot hordtak össze, amivel egészen Malibuig dobathatták volna az épület tetejéről a cicit. Aztán megrendezték ezt a túszszedési

színjátékot, hogy biztosítsák a rohamosztagosok nyugodt behatolását. Amikor a valódi, élő Terroristaellenes Osztag megérkezett, elég vacak helyzetben lettek volna, ha Karen történetesen nem a *Pácbakerült zsaruk* ügyvédje. Először egy-két zsaru dühöngött ugyan, de aztán megérkeztek Pursley emberei, akik megtalálták a módját, hogyan csillapítsák le őket.

Az egészben az volt a vicces, hogy a Los Angeles-i Rendőrség soha nem ismerte volna be, hogy valaki belekalózkodott a Halálcsillagba. Azt állították, riasztást kaptak, és végig kitartottak e mellett. Szóval, nekik is fontos volt, hogy a lehető legegyszerűbben elintézzék az ügyet.

Amikor aztán Rydell ott ült a karosszékben, és Karent hallgatta, és kezdett megbarátkozni a gondolattal, hogy a nő talán éppen a hozzá hasonló őrült seggeket szereti, hirtelen eszébe jutott a Rémálom Folk Art, meg az a nő, az a hogyishívják. A nevét nem tudta, de remélte, hogy jól van, mert Istenfalónak szüksége volt egy L.A.-i számra, hogy csatolja az általa gyártott ál-adatcsomaghoz. Egy olyan szám kellett neki, ahonnan az a bizonyos riasztás érkezhetett. Rydell nem akarta megadni Kevin számát, de a tárcájában megtalálta Rémálomét — egy *People*-borító darabkájára volt ráírva —, szóval végül ezt adta át Istenfalónak.

Aztán Chevette következett. Az arca egészen dagadt volt a paprikagáztól, és megkérdezte Rydellt, hogy most bejött amit akart, vagy totál rábasztak. Rydell azt felelte, hogy minden sikerült, de aztán bejöttek a zsaruk, és már nem is volt annyira okés a helyzet, de végül előkerült Aaron Pursley, és legalább annyi ügyvédet hozott magával, ahány rendőr volt a környéken. Aztán megérkezett Wellington Ma is, aranygombos tengerészblézerében. Rydell végre találkozott vele.

— Mindig örömmel tölt el, ha egy ügyfelemmel személyesen találkozhatom — mondta Wellington Ma, és megrázta Rydell kezét.

— Örülök a szerencsének, Mr. Ma — mondta Rydell.

— Nem fogom megkérdezni, hogy mit művelt a hangpostámmal — mondta Wellington Ma —, de remélem, nem fogja megismételni. A története viszont lenyűgöző.

Rydellnek eszébe jutott Istenfaló, meg az az ötvenezer, és remélte, hogy Ma meg Karen nem fog haragudni miatta. De aztán biztos volt benne, hogy nem, mert Aaron Pursley kijelentette, kétszer is elmondta, hogy ez nagyobb ügy lesz, mint az a Dilis Zsernyák sztori volt. Karen egyfolytában azt mondogatta, hogy Chevette rettentően fotogén, a képernyőre született, aztán rátért a fiatalos dumára, és megállapította, hogy a Chrome-Koran be fog fulladni, ha továbbra is ezt a zenét csinálják.

Aztán Wellington Ma aláíratta a szerződést Chevettetel meg Sublettel is, de előbb be kellett dugni a papírokat abba a bizonyos

beépített szekrénybe, mert Sublett még mindig nem volt hajlandó előjönni.

Rydell Karen megállapításaiból arra következtetett, hogy Chevette már az egész sztorit előadta neki, miközben Sublettel együtt vigyázott rá, nehogy megnyomja az IntenSecure-t riasztó pánik-gombot. Karen természetesen már a VF szemüvegről is tudott, meg arról is, hogy lehet visszajátszani vele bizonyos dolgokat, így aztán egy csomó időt azzal töltött, hogy azt nézegette, és a végén már rengeteget dolgot tudott a Napraforgóról, vagy miről. Aztán egyfolytában azt mondogatta Pursleynek, hogy dinamit az ügy, mert ha kijátsszák a kártyáikat, még azt a Cody Faszfej Harwoodot is bele tudják rángatni, amit már rég meg is érdemelt az a szemét.

Rydellnek nem is volt alkalma rá, hogy belenézzen a szemüvegbe, meg abba az anyagba.

— Mr. Pursley? — Rydell a férfi mellé sündörgött.

— Igen, Berry?

— Most mi lesz?

— Nos — mondta Pursley, és megcsipkedte a bőrt az orra alatt —, önt most két barátjával együtt le fogják tartóztatni.

— Igen?

Pursley az órájára nézett. Aranyból volt, a számlapot körben gyémántokkal rakták ki, az oldalán pedig nagy türkizkövek voltak.

— Úgy öt percen belül. Úgy intézzük, hogy hat körül legyen az első sajtótájékoztató. Megfelel önöknek, vagy előbb inkább ennének valamit? Hozathatunk valamit önöknek.

— De hiszen le fognak tartóztatni minket!

— Óvadék, Berry. Hallott már az óvadékról? Holnap reggel mindannyian szabadok lesznek. — Pursley Rydellre mosolygott.

— Nem lesz semmi bajunk, Mr. Pursley?

— Berry — mondta Pursley —, maga pácban van, fiam. És zsaru. És becsületes. Pácban van. Mély, átfogó, és bocsásson meg, hogy ezt mondom *heroikus* szarban. — Megveregette Rydell vállát. — A *Pácbakerült zsaruk* eljött magáért, fiam, és biztosíthatom, hogy valamennyien megússzuk a dolgot.

Chevette azt mondta, nincs kifogása a börtön ellen, de engedjék meg neki, hogy felhívjon San Franciscóban egy Fontaine nevű embert.

— Bárkit felhívhatsz, drágám — mondta Karen, és megtörölgette Chevette szemeit egy papírzsebkendővel. — Persze rögzíteni fogják a beszélgetést, de mi is kapunk belőle egy példányt. Hogy is hívták a barátodat, a fekete fiút, akit lelőttek?

— Sammy Sal — mondta Chevette Karen Pursleyre nézett.

— Jobb lesz, ha felhívjuk Jackson Cale-t — mondta.

Rydell elgondolkodott, hogy minek, hiszen ez a Jackson Cale egy fiatal fekete srác volt, aki újabban a tévéfilmekben szerepelt.

Aztán Chevette Rydellhez lépett, átölelte, egész testével hozzásimult, és ránézett az őrült-segg frizurája alól. Rydellnek tetszett a dolog, bár a lány szeme vörös volt, és folyt az orra.

39. Ünnep egy szürke napon

Szombaton, november tizenötödikén, a Bulldózeressel töltött negyedik éjszaka utáni reggelen Yamazaki egy hatalmas, pelerin-szerű kockás, foltos, gyertyaviasz-szagú dzsekiben leereszkedett a sárga lifttel, hogy üzletet kössön az árusokkal. Egy kartondoboz volt nála, amiben több nagyobb megkövesedett fadarab, egy szarvastrófea bal agancsa, tizenöt CD lemez, egy „OXO" feliratú, porcelánbögre alakú viktoriánus reklámtárgy, meg *Az Egyesül Államok Irodalomtörténete — Columbia* egy ázott-gyűrött példánya volt.

Az árusok éppen kipakolták a portékáikat, a reggel vasszürke és nyirkos volt, és Yamazaki hálás volt a kölcsönkapott dzsekiért, aminek a zsebeiben réges-régi fűrészport, és megnevezhetetlen fémapróságokat talált. Tartott tőle, hogy nem sikerül majd a megfelelő módon közelednie az árusokhoz, de azok szívélyesek voltak, köréje gyűltek, és Bulldózeres nevét ismételgették.

A megkövült fadarabokért kapta a legjobb árat, aztán a bögréért, és eladott nyolc CD-t is. Végül mindentől sikerült megszabadulnia, kivéve az irodalomtörténeti könyvet, ami sajnos eléggé penészes volt. Yamazaki egy szemétkupac tetejére tette; kék borítója lebegett a sós levegőben. Yamazaki az összehajtogatott pénzzel a kezében elindult, hogy megkeresse az idős nőt, aki tojásokat árult. Kávéra is szükségük volt.

Már látta azt a helyet, ahol a kávét pörkölték és árulták, amikor megpillantotta Fontaine-t. A reggeli sürgés-forgásból lépett elő, hosszú tweedzakója gallérját felhajtotta, hogy védekezzen a köd ellen.

— Hogy van az öreg, a Bulldózeres?

— Egyre gyakrabban kérdezősködik a lány felől…

— Börtönben van, lent, L.A.-ben — mondta Fontaine.

— Börtönben?

— Ma reggel óvadék ellenében szabadlábon van, legalábbis tegnap este ezt mondta. Éppen hozzátok tartottam, hogy elvigyem ezt. — Elővett a zsebéből egy telefont, és átadta Yamazakinak. — Ez Chevette száma. Csak aztán nehogy túl sokszor hazatelefonálj, hallod?

— Haza?

— Japánba.

Yamazaki pislogni kezdett.

— Nem. Értem…

— Nem tudom, hogy mit csinált az a lány, *azóta,* hogy az a vihar kitört, és túl sok dolgom volt ahhoz, hogy ezen gondolkodjam. Nagy nehezen visszahoztuk az áramot, de van egy sebesültem, akiért még senki sem jelentkezett. Szerda reggel halásztam ki egy zöldségeskert maradékából. Majdnem a ti házatok alatt találtam rá. Nem tudom,

hogy beütötte-e a fejét, vagy mi, de csak néha tér magához, aztán újra elájul. Életfunkciók rendben, csontja sem törött. Az oldalán van egy horzsolás. Valami golyó kapta el, vagy valami forró dolog…

— Nem viszik kórházba?

— Nem — mondta Fontaine. — Ilyesmit nem szoktunk csinálni, csak ha az illető kéri, vagy ha különben meghalna. Itt sok embernek jó oka van rá, hogy ne menjen be az olyan helyekre, hogy ne ellenőriztesse le magát valami komputerrel, vagy ilyesmi.

— Ah — mondta Yamazaki, és remélte, elég tapintatos a megjegyzése.

— „Ah". Szóval — mondta Fontaine —, először egy pár srác talált rá. Elvették a tárcáját, ha volt neki egyáltalán. De nagydarab, egészséges a tesó, és előbb utóbb felismeri valaki. Nehéz lenne nem felismerni, mert egy drót van a jancsikájába szúrva.

— Igen — mondta Yamazaki. Az utolsó mondatot nem *igazán* értette. — Még mindig nálam van a pisztolya.

Fontaine körülnézett.

— Hát, ha úgy érzed, hogy már nincs rá szükségetek, akkor szabadulj meg tőle. De erre a telefonra még szükségem lesz. Különben meddig maradsz még?

— Nem… Nem tudom. — Ez igaz volt.

— Lejössz ma délután, megnézed a parádét?

— Parádét?

— November tizenötödike van. Shapely születésnapja. Ezt látnod kell. Olyan Mardi Gras érzés az egész. A fiatalabbak közül egy csomóan leveszik a ruhájukat. Habár, nem tudom, hogy ilyen időben is megcsinálják-e. Na, majd találkozunk. Üdvözlöm Bulldózerest.

— Üdvözli, igen — mondta Yamazaki mosolyogva. Fontaine továbbment, szivárványszínű kötött sapkája még sokáig látszott a tömegben.

Yamazaki elindult a kávé-kereskedés felé, és közben eszébe jutott a temetési menet, a táncoló skarlátvörös alak, a pirosra festett géppisztollyal. Shapely életútjának szimbólumai.

Shapely megölése — sokak szerint feláldozása — Salt Lake Cityben történt. Hét gyilkosa — állig felfegyverzett fundamentalisták, egy olyan fehér rasszista szekta tagjai, amely a repülőtéri támadást követően hónapokig illegalitásba kényszerült —, még mindig egy Utah-i börtönben voltak. Kettejükkel időközben végzett a börtönökben koncentráltabban jelen levő AIDS. Állhatatosan visszautasították, hogy beadják nekik a Shapely nevével jelzett vírustörzset.

A tárgyalás során egyikük sem beszélt, csak a vezetőjük jelentette ki, hogy a betegség büntetés és bosszú, amit Isten zúdított a bűnösökre és a tisztátlanokra. Komor férfiak voltak, borotvált fejjel és kifejezéstelen tekintettel; Isten katonáinak tartották magukat. Már

örökké így fognak kibámulni a történelem-szalagokról.

Shapely nagyon egészséges volt, amikor meghalt, gondolta Yamazaki, miközben beállt a kávéárushely előtti sor végére. Talán még boldog is volt. Látta, hogy véréből készített szer eloszlatja a sötétséget. Azóta persze új járványok ütötték fel a fejüket, de a Shapely vírus-variánsából származtatott vakcina milliók és milliók életét mentette meg.

Yamazaki megfogadta, hogy mindenképpen megnézi Shapely születésnapi parádéját, és nem felejti el magávalvinni a notebookját.

Aztán állt a frissen pörkölt kávé illatában, és várta, hogy sorra kerüljön.

Köszönetnyilvánítások

E könyv elkészültéért külön köszönet illeti meg Paolo Polledrit, a San Francisco-i Modern Művészetek Múzeuma *Architecture and Design* alapítványának alapító kurátorát. Mr. Polledri az 1990-es Visionary San Francisco kiállítás alkalmából megbízott egy írásmű elkészítésével, ami végül a „Bulldózeres szobája" című novella lett; ezen kívül lehetővé tette a számomra hogy együttműködjek két építésszel, Ming Funggal és Craig Hodgetts-szel, akik átalakították a város térképét (igaz, én utánuk még belejavítottam), és így megajándékoztak a Skywalker Parkkal, a Csapdával, és a Napraforgó tornyokkal. (Ugyanezen kiállításra készült Richard Rodriguez erőteljes, „Szodoma: reflexiók egy sztereotípiára" című munkája, amely alapján megalkottam Yamazaki bérelt viktoriánus lakását, és annak melankolikus hangulatát.)

A Virtuálfény kifejezés egy Stephen Beck nevű tudóstól származik, aki részletesen leírt egy szerkezetet, amely „direkt módon, a fotonok felhasználása nélkül produkál optikai érzékeléseket a szemben" *(Mondo 2000)*

Rydell Los Angeleséért sok köszönettel tartozom Mike Davisnak, a *Kvarcvárosban* leírtakért, de leginkább a közterületek privatizációjára vonatkozó észrevételeiért.

Lekötelezettje vagyok Markusnak (alias: Prémnek), a *Mercury Rising* (a San Francisco-i Kerékpáros Küldöncök Szövetségének lapja) egyik szerkesztőjének, aki a rendelkezésemre bocsájtotta a lapjuk valamennyi publikált számát, azután legalább egy évig nem hallott felőlük (elnézést). A Mercury *Rising* célja, hogy „informálja, szórakoztassa, felbosszantsa, és egyébként: támogassa" a küldönc-társadalmat. Sokban segítségemre volt Chevette Washington munkahelyének leírásakor, sőt, még jellemének megformázásakor is. Külön köszönet Steve Matthiasonnak. Ő írta azt a *Mercury Rising*ban publikált novellát („Ember a kormány fölött"), amely az alapja volt Chevette nyolcadik fejezetben leírt álmának. Szóval (bár egy jó ideig nem igazán tudtam, hogy ez mit jelent): tekerj!

Köszönet illeti a következőket, akiktől önfeláldozó segítséget, és a művészi támogatást kaptam (mindig a legmegfelelőbb időben, és a legmegfelelőbb mennyiségben): Laurie Anderson, Cotty Chubb, Samuel Delany, Richard Dorsett, Brian Eno, Deborah Harry, Richard Kadery, Mark Laidlaw, Tom Maddox, Pat Murphy, Richard Piellisch, John Shirley, Chris Stein, Bruce Sterling, Roger Trilling, Bruce Wagner, Jack Womack.

Külön köszönet Martha Millardnak, irodalmi ügynökömnek, mert mindig megértette a késéseim okát.

És persze Debnek, Graemenek, és Claire-nek, szeretettel, mert kibírták, hogy annyi időt töltöttem az alagsorban.

Vancouver, B.C.
1993. január